

ANNE McCAFFREY
MARGARET BALL

ACORNA

**Anne McCafrey
Margaret Ball**

ACORNA

(Acorna The Unicorn Girl)

Tato kniha je dílem fiktivním. Postavy, příhody i dialogy jsou plodem představivosti autorek a není možno je chápat jako skutečné. Jakákoli podobnost se skutečnými událostmi či osobami, ať žijícími či zemřelými, je naprosto náhodná.

Předmluva

Časoprostorové koordináty, které používali, neměly vůbec žádný vztah k Zemi, našemu Slunci, Mléčné dráze nebo jakémukoli souvztažnému bodu, na který bychom při svých cestách mohli připadnout, a ve všech souřadnicových systémech, které užíváme, se pohybovali tak daleko za okrajem map, že nikoho nikdy ani nenapadlo se tam vypravit, a to ani s protonovým pohonem. A tak vyjděme z toho, že v té chvíli, kdy jim vypršel jejich čas a prostor, se právě nacházeli někde mezi vzdálenějším okrajem nikde a koncem tady. Z toho, co na začátku bylo utěšeným hvězdným křižníkem, se stala jejich umrlčí komora. Vedle vzhledu jsou nám blízcí i v mnoha dalších ohledech. Nechtějí umírat, pokud mají možnost se tomu nějak vyhnout, a když už nemohou přežít, tak chtějí zemřít přinejmenším důstojně a pokojně, a ne v mučící buňce Khleviijců. A ochotně se vzdají života, důstojnosti a všeho ostatního, jen aby zachránili svého potomka, který ještě ani nechápe, co je zanedlouho potká.

Měli dostatek času si o tom promluvit. Podle našeho počítání času mělo trvat ještě několik hodin, než khleviijská loď pohltí malý křižník, který neměl jediného místečka, kam by mohl uniknout.

„Mohli bychom jim nabídnout, že se vzdáme, když ji ušetří,“ řekla s pohledem upřeným na síť, v níž spalo jejich děvčátko, stočené do klubíčka. Bylo štěstí, že spala tak tvrdě, protože už mluvila tak dobře, že kdyby byla vzhůru, měli by problémy zatajit před ní pravý význam svých slov.

„Nepřistoupí na žádné podmínky,“ namítl. „Nikdy nic takového neudělali.“

„Proč nás tolik nenávidí?“

„Nevím, jestli nás nenávidí,“ odpověděl. „Nikdo nemá ponětí o tom, co vlastně cítí. Nejsou jako my, a tak jim nemůžeme připisovat naše vlastní

pocity. Víme o nich jen to, co nám dělají.“

A poté se oba na chvilku odmlčeli, protože se ani jednomu nechtělo mluvit o tom, co Khleviijci provádějí s uvězněnými příslušníky ostatních ras. Nikdo nikdy khleviijské věznění nepřežil, ale záznamy o tom, co se dělo se zajatci poté, co upadli do jejich rukou, reprodukovali Khleviijci v plném 3-D vysílání, v barvě a s věrnou zvukovou kulisou. Byl to na efekt propočítaný strategický manévr, který jim měl pomoci při terorizování ostatních ras, anebo prostě jen výraz triumfu, jako když příslušníci humanoidnějších ras předvádějí nepřátelské vlajky nebo zajaté lodi? Nikdo nevěděl, protože totéž potkalo i diplomaty a lingvisty, kteří se ke Khleviijcům odvážili s palmovou ratolestí, aby s nimi sjednali mírovou dohodu.

„Jsou krutí,“ vydechla po dlouhé chvíli, během které upírala oči na své dítě.

„Jediným jejich milosrdenstvím je to,“ poznamenal, „že už nám dali jasně na vědomí, že od nich žádné milosrdenství očekávat nemůžeme. Ale nás to nepotká, protože až se sem dostanou, my už nebudeme naživu.“

Od třetího vysílání, v němž Khleviijci předváděli mučení svých vězňů, tedy krátce poté, co začalo období, které v historii možná dostane označení Khleviijská invaze, žádná loď jejich rasy nevyrazila ani na sebekratší cestu bez jistého nezbytného zařízení. A tak mohli Khleviijci získat zajatce pouze tím způsobem, že je překvapili mimo loď anebo je přepadli tak náhle, že neměli čas toto zařízení použít. Ostatní byli v okamžiku, kdy se Khleviijci zmocnili jejich těl, vždy už dávno mimo všechnu bolest.

„Mně by se ale nelíbilo skončit jen tak, aniž bych je aspoň jednou nepraštil přes prsty,“ řekl. „A tak jsem trochu upravil naše motory. Když je člověk ředitelem oddělení zbrojního výzkumu, má to své jisté výhody. Tenhle systém je tak čerstvý, že se nedostal ještě ani do vybavení Flotily.“

Neměl ruce tak ohebné, jako máme my, ale dokázal svými prsty docela dobře zadat povely, které měly aktivovat ony zvláštní modifikace na motorech. Byly to příkazy příliš nebezpečné, než aby je bylo možno aktivovat běžným hlasovým ovládáním.

„Když se do tohoto okruhu přiblíží jakékoli těleso o stejné hmotnosti, jako máme my, nebo větší,“ vysvětloval jí a ukazoval na displeji žhnoucí sféru, která obkružovala značku jejich lodi, „tříprostorový rozměr kolem nás se zbortí a bude se měnit, dokud se všechno, co se bude v této sféře nacházet, nestlačí do jediného bodu. Nikdy nepochopí, co se s námi a jejich výsadkovým modulem stalo.“ Pevně semkl rty. „Víme už, že nemají strach

ze smrti - snad je takováhle záhada vyděsí trochu víc.“

„A co se bude dít s prostorem kolem nás, až se spustí ten smršťovací efekt?“

„Nikdo neví. Takové věci člověk nezkouší na povrchu své planety, ani na to nekouká příliš zblízka. Víme jen to, že všechno, co se nachází uvnitř sféry působnosti toho efektu, zmizí, jako by to nikdy neexistovalo.“

Neřekla na to nic, ale znovu se zahleděla na dítě. Zorničky v očích se jí zúžily do tenkých vertikálních štěrbin.

„Nechci jí ublížit,“ řekl tiše, protože viděl její žal a dobře ho chápal. „Teď si oba vezmeme abaanyum a jí dáme trochu do láhve s pitím. Budu ji teď muset probudit, abychom ji mohli nakrmit, ale potom zase usne a my taky. Víš, právě o to jde, abychom usnuli.“

„Vůbec mi nejde o nás dva,“ namítla, což sice byla lež, ale milosrdná lež. „Ona ale teprve začala žít svůj život. Nemůžeme najít nějaký způsob, jak bychom jí mohli dát nějakou naději? Kdybychom ji uložili do našeho záchranného kokonu...“

„Když to uděláme teď, tak si toho všimnou a zachytí ji,“ namítl. „Chceš se snad domýšlet, co by se dělo potom?“

„Tak to uděláme ve chvíli, kdy naše loď vybuchne!“ vykřikla. „Udělejme to ve chvíli, kdy my dva budeme umírat! Nemůžeš ten program nařídit tak, aby vystřelil kokon těsně předtím, než se dostanou do toho bezpečnostního pásma kolem naší lodi, aby už neměli možnost změnit kurz a zachytit ji?“

„A proč? Aby poslední hodiny svého života strávila v záchranném kokonu, o samotě a vyděšená? Lepší bude, když usne tady, ve tvém náručí, a už se nikdy neprobudí.“

„Ano, dáme jí tolik, aby usnula,“ řekla. Skoro jako by cítila, jak se jí během těch posledních chvil, které jim zbývají, bystří rozum. „Ať spí déle, než na jak dlouho vydrží zásoba vzduchu v kokonu. Kdyby tak byla dost stará, aby... No, není, a s tím se nedá nic dělat. Až dojde vzduch, zemře bez toho, že by se ještě probudila. Ale někdo z našich lidí by ji mohl ještě předtím najít. Třeba zaslechli naše poslední nouzové signály. Mohli by nás zkoušet hledat. Dejme jí tuhle poslední šanci!“

Chovala dítě v náručí a krmila je slazeným mlékem, do něhož přimíchali trpké abaanye, aby je vůbec pozřelo. Kolébala je v pažích, líbala je na tvářičky, ruce, měkké bříško a kopající nožky, až začalo kopání pomalu ochabovat, dítě řihlo, zhluboka se nadechlo a vydechlo, potom bezvládně pokleslo v matčině náručí a upadlo do tuhého spánku, takže se sotva dalo postřehnout, že vůbec dýchá.

„Musíš ji dávat do kokonu už teď?“ vykřikla, když se nad ni postavil.
„Nech mi ji ještě chvílku - jen malou chvílku!“

„Nevezmu si abaanye dřív, než si budu jistý, že je bezpečně uložená v záchranném modulu,“ odpověděl. „Naprogramoval jsem loď tak, aby odpálila kokon tak těsně před detonací, jak jsem se mohl odvážit.“ A zřejmě příliš blízko, pomyslel si. Kokon bude téměř určitě ještě uvnitř implozní zóny, když se Khleviijci přiblíží, aby tady našli svou smrt, až se v okamžiku exploze přetransformuje okolní prostor. O tom ona ovšem nemusí vědět. Nechá ji teď vypít abaanye a usnout v pevné víře, že jejich dítě dostalo šanci přežít.

Silou vůle se přinutí rozšířit zorničky tak, že měla v očích výraz klidného smíření. On zatím uzavíral záchranný kokon a připravoval ho k vypuštění, až k tomu dá automat povel.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se, když s tím skončil.

„Ano.“

Dokázala se dokonce usmát a podala mu ampuli s rudou jiskřící kapalinou. „Namíchala jsem pro nás velice zvláštní koktejl,“ zažertovala. „Většina je stejného ročníku jako víno, kterým jsme si připili v den, kdy jsme si vyměnili slib.“

Měl pocit, že ji v tu chvíli miluje víc než po všechny ty dny, kdy byli přesvědčeni, že před sebou mají mnoho let společného života.

„Dobře. Tak obnovíme svůj slib,“ řekl.

Jedna

Gill nejdřív usuzoval, že jde o nějaký kus vesmírného smetí, který pomrkává podle toho, jak se otáčí kolem své osy, a vysílá jasné záblesky odraženého světla právě tím směrem, kde se oni lopotili s tažným lanem, které se snažili ovinout kolem AS-64-B1.3. Něco mu na tom pomrkávání ale připadalo neobvyklé, a tak se o tom zmínil i ostatním, když se sešli zase na palubě *Khedive*.

„Je to příliš jasné, takže to nemůže být ve volném kosmu příliš dlouho,“ poznamenal Rafik. Štíhlými hnědými prsty pobíhal po konzoli před sebou, odečítal různobarevné zářící linky a křivky z pultů obrazovek naráz a překládal je v hlasité povely, kterými ovládal systém vnějších senzorů.

„Co tím chceš říct, že je to příliš jasné?“ ptal se Gill.

„*Hvězdy* jsou *jasné*, to jo, ale většina z nich už nějaký ten pátek ve vesmíru existuje.“

Rafik pozvedl černé obočí a kývl na Caluma.

„Ale senzory tvrdí, že je to z kovu a že to má příliš hladký povrch,“ řekl Calum. „Jako obvykle nepřemýšlíš ani celou tou věcí, které žertem říkáme tvůj mozek, ale jen tím kouskem, který ti zůstal po vikingských předcích, milý Declane Gilolgie Třetí. Kdyby to ve zdejších pásu asteroidů bylo déle než pár hodin, tak už by to mělo povrch samý důlek od drobných impaktů, nemyslíš? A jestli to *není* v tomhle prostoru víc než několik hodin, odkud se to tady vzalo?“

„Zase nějaká hádanka? Víš, že jejich řešení vždycky nechávám na tobě,“ odpověděl Gill pobaveně. Já jsem jen obyčejný blbý metalurgický inženýr, syn země, s rukama samý mozol.“

„Spíš bych řekl, že jsi syn asteroidního regolitu,“ namítal Rafik. „Ovšem takhle asteroid nám toho moc nenabízí. Abychom mohli spustit magnetickou sondu, budeme muset vyvrtat díru jako hrom. Ohó! Tak už tě máme.“ Na ústřední obrazovce se objevil oválný předmět, po jednom okraji pravidelně zoubkovaný. „Copak nám o tomhle malém tajemství řeknou senzory?“

„Vypadá to jako hrachový lusk,“ ozval se Gill.

„To jo,“ souhlasil Calum. „Teď jde o to, jaké hrášky jsou uvnitř a jestli je budeme chtít sebrat, nebo je pěkně tiše nechat, ať si letí, kam chtějí. V tomhle sektoru poslední dobou snad nebyly žádné diplomatické neshody, nebo jo?“

„Nic, co by mohlo vést až k rozhazování min,“ řekl Gill, „a stejně to nevypadá jako žádná z kosmických min, jaké jsem kdy viděl. A navíc - jedině idiot by mohl poslat kosmickou minu do pásu asteroidů, kde nikdo nemůže tušit, co ji přivede k výbuchu a čím zájmy to poškodí nejhůř.“

Rafik zamumlal: „U těch, kteří prosazují diplomacii jinými prostředky, není vysoká inteligence nijak nezbytná. Podrobnější dělení,“ přikázal konzoli. „Na všech vlnových délkách. Vida, vida. No, to je zajímavé.“

„Co to?“

„Jestli se nepletu.“ Rafik se zarazil. „U všech Tří Proroků! *Musím* se plést. Tohle přece není dost velké, aby... a v tomhle sektoru přece není ani stopa po nějaké pravidelné dopravě. Calume, co si myslíš ty o tom, co nám tady čtou senzory?“

Calum se naklonil nad panel. Několikrát prudce zamrkal pískově bílými

řasami, jak postupně četl a chápal význam měnících se barevných obrazců na displeji. „Nepleteš se,“ vydechl.

„Byli byste vy dva tak laskaví a podělili se se mnou o ten báječný objev?“ domáhal se Gill.

Calum se narovnal a podíval se na Gilla. „Ty tvoje hrášky,“ řekl, „jsou živé. A když vezmeme v úvahu velikost lusku, který je příliš malý, aby v něm mohl být recyklační systém k udržování životních podmínek, tak ten signál, který vysílá, může být jediné volání o pomoc, i když s takovým kódem jsem se ještě nesetkal.“

„Můžeme to zachytit?“

„To snad musíme, ne? Jen doufám - no, výborně. Tu slitinu sice nemůžu určit, ale určitě je v ní i železo. Magnetické přísavky by se na tom měly udržet - jen pomaličku, tak,“ napomínal Rafik stroje, které uváděl do pohybu. „Přece s tím nemůžeme moc třást, ne? Křehké zboží. Překládat opatrně, a tak dál. Výborně,“ zamumlal, když kokon hladce usadil do prázdné nákladové komory.

„To chválíš svoje vzácné prstíčky?“ zeptal se Calum sžíravě.

„Chválím naši loď, příteli, naši *Khedive*. To ona udělala tu báječnou jemnou práci a sebrala pro nás hrachový lusk, jaký ještě svět neviděl. Teď to sem pěkně přistrkáme a otevřeme.“

Nikdo z nich na „hrachovém lusku“ nenašel identifikační značky, které by se daly rozluštit, byla tam jenom řádka dlouhých kudrlinek, která by mohla být, jak se Calum dohadoval, nějakým mimozemským písmem.

„Mimozemšťani, no jasně,“ brblal Rafik. „Kolik generací už trvá expanze? Už se zmapovalo tolik hvězdných soustav a je obydlených bůhví kolik planet, ale budeme to zrovna my, kdo narazí na inteligentní mimozemskou rasu. Já si to teda nemyslím. Tohle je jenom nějaká ozdoba, anebo písmo, které prostě žádný z nás nezná, i když je to sotva pravděpodobné, že?“

„Sotva,“ přitakal Calum, ale v hlase neměl ani stín ironie, s nímž řečnil Rafik. „Ale tohle není cyrilice, novořečtina, latinka ani Tri-Lat, ani nic jiného, o čem vím, že existuje. Tak co to teda je?“

„Snad nám to poví ty hrášky uvnitř,“ řekl Rafik. Jemnými pohyby prstů sledoval gravírované ornamenty a vroubkované okraje kokonu. Byl hermeticky uzavřený, mohl obsáhnout tělo jednoho dospělého člověka a taky to mohla být rakev, a ne modul zajišťující přežití. Ale senzory jejich lodi přece zachytily nouzový signál a známky života uvnitř kokonu. Když konečně našel zámky, kterými se lusk otevíral, zjistili, že jsou jednoduché

a elegantní, právě tak, jak byl jednoduchý a elegantní i celý zbytek kokonu. Stačilo jen přiložit tři prsty obou rukou na příslušná oválná tlačítka ve dvou skupinkách, umístěných uprostřed lusu.

„Počkej s tím,“ zadržel ho Calum. „Bude lepší, když to převezeme do přechodové komory a otevřeme to tam. Nemáme ponětí, jakou atmosféru tamto uvnitř dýchá.“

Gill se zamračil. „Taky bychom to mohli zabít, když lusk otevřeme. Nemůžeme nějak otestovat, co tam vevnitř vlastně je?“

„Dokud to neotevřeme, tak ne,“ odpověděl Calum stroze. „Koukej, Gille, ať je uvnitř, co chce, možná už to stejně není naživu - a když je, tak to v hermeticky uzavřeném a zaplombovaném zařízení nemůže přežít navěky. Musíme tomu dát šanci dostat se ven.“

Muži se po sobě podívali, pokrčili rameny, natáhli na sebe pracovní skafandry a potom se i s kokonem přesunuli do přechodové komory.

„No, Calume,“ řekl Rafik nezvykle příškrceným hlasem pár vteřin poté, co se víko prudce odklopilo. „Zdá se, žeš měl způlky pravdu. Ale rozhodně to není *dospělý* člověk.“

Calum s Gillem se naklonili nad kokon, aby si prohlédli spící dítě, které se pod víkem objevilo.

„Copak je to za druh?“ ptal se Calum.

„Je taková sladká a maličká, co?“ prohlásil Gill tak dojatě, až se po něm Rafik s Calumem užasle podívali.

„Jak jsi přišel na to, že je to ,ona'?“ vyzvídál Rafik.

„Vypadá tak žensky!“

Museli připustit, že malé stvoření takovým dojmem skutečně působí, jak si leží na jednom boku s ručkou svinutou do pěsti a přitisknutou k ústům v naprosto zřejmém gestu, typickém pro kojence. Chmýřité stříbrné vlásky se jí vlnily z čela až na lopatky a napůl zahalovaly bledou, jemnou tvářičku.

Jak se na ni dívali, děvčátko se zavrtělo, otevřelo oči a nemotorně se pokoušelo posadit. „Avvvi!“ zanaříkalo. „Avvvi!“

„To ubožátko se nás polekalo,“ řekl Gill. „Fajn, je jasné, že dýchá kyslík jako my, tak bychom měli vylézt z těch skafandrů a vzít ji do lodi, aby viděla, že nejsme nějaké železné příšery.“

Dostat kokon i s jeho obsahem zpátky do vnitřních prostor lodi byla nepříjemná záležitost. „Ubožátko“ žalostně křičelo pokaždé, když se s ním kokon trošku naklonil.

„Chudáček děcko,“ vykřikl Gill, když svoje břímě zase složili. Při

pohybech kokonu se stříbrné vlásky dítěte nad čelem rozdělily a objevil se výrůstek o průměru kolem tří centimetrů, pučící děvčátku uprostřed čela, zhruba v polovině vzdálenosti mezi vlasovou hranicí a stříbrným obočím. „Jak k tomu asi mohlo přijít? Ten lusk je přece docela pěkně vyčalouněný a Rafik s ním manévroval do nákladového prostoru tak jemně, jako by to byl koš vajíček a ani jedno nesmělo prasknout.“

„Já bych řekl, že je to vrozené,“ řekl Rafik. „A není to jediná zvláštnost. Podívejte se, jaké má ruce a nohy.“

Teď, když je na to upozornil, si zbývající dva všimli, že děvčátko má tuhé prsty, protože mu v nich chyběl jeden kloub, který dává lidským prstům takovou ohebnost. A drobné nožky končily jen dvěma prsty, mnohem většími a silnějšími než normální prsty a zahnutými v jakémsi podivném úhlu.

„Avvvi, Avvvi!“ naříkalo dítě, teď už hodně hlasitě. Její oči všem třem připadaly hodně nezvyklé, skoro jako by dokázaly měnit svůj tvar, ale děvčátko neplakalo.

„Možná to není vůbec žádná deformita,“ nadhodil Calum.

„Pořád ještě hledáš svoje inteligentní mimozemšťany?“ poškleboval se mu Rafik.

„Proč ne? Je od nás fyzicky odlišná, písmo na kokonu je nám neznámé, a můžeš mi třeba říct, co má znamenat to její ‚Avvvi‘?“

Gill se sklonil a zvedl holčičku ze záchranného modulu. V jeho velikých rukách vypadala jako křehká loutka, a když ji vyzvedl do výše svého ramene, polekaně zavřískla, potom chňapla po jeho kudrnatém rudém plnovousu a zařala do něho ručky jako o život.

„No jasně, jsi perfektní,“ broukal na ni a hladil ji velikánskou dlaní po zádech. „No tak, no tak, bobečku, tady jsi v bezpečí, přece tě nenechám spadnout. I kdyby ten jejich jazyk byl, jaký chtěl,“ řekl k ostatním, „to její ‚Avvvi‘ určitě znamená ‚máma‘.“ Modrýma očima přeletěl od kokonu k Rafikovi a Calumovi. „A protože nám ‚Avvvi‘ jaksi schází, pánové,“ dodal, „je jasné, že je to na nás.“

Jakmile holčička zjistila, že Gillův plnovous je měkký a příjemně šimrá na tváři a že ty jeho velké ruce s ní zacházejí něžně, uklidnila se a pokojně mu spočívala v náručí. Protože si dovedli představit, že když byla bůhvíjak dlouho v záchranném kokonu, může mít přinejmenším žízeň, pokusili se jí nabídnout vodu. Měla už zuby. Ten hrneček ponese navždycky na okraji stopy po jejím skousnutí. Na vodu se při prvním doušku zašklebila, nebo to aspoň Gill tvrdil, ale byla příliš dehydrovaná, než aby ji odmítla. Maso

vytrvale plivala kolem sebe a suchary či chleba ji nijak nenadchly. To, že pro ni jako potrava nebylo přijatelné to, co tvořilo základ jejich výživy, vyděsilo Caluma tak, že utíkal na druhý konec lodi, do modulu zajišťujícího životní pochody v lodi, a tam natrhal listy různých bylin. Po salátu chňapla hned a nacpala si ho plnou pusou, pak sáhla po řepě, kterou oždibovala už vychovaněji, a nakonec se dostalo i na mrkev a ředkvičky. Když se po chuti najedla, vykroutila se Gillovi z náručí a batolila se od něho pryč - rovnou k nejbližšímu nástrojovému panelu, který ji velice zaujal. Vzápětí se rozhoukal poplašný signál, ještě než ji Gill stačil zachytit, aby si neublížila, a Calum musel opravit zadání automatu, do kterého dítě nevědomky zasáhlo.

Zdála se vyděšená, protože zorničky jí ve stříbrných očích téměř zmizely a tělíčko jí ztuhlo. Zadrmolila něco nesrozumitelného.

„Ne, zlatíčko, ne,“ domlouval jí Gill a varovně před ní vztyčil prst. „Rozumíš? Nesahat!“ A sám vztáhl ruku, skoro se dotkl panelu a potom rychle ucukl, šklebil se jakoby bolestí, strčil si prsty do pusy a potom si na ně foukal.

Škvírky zorniček se jí trochu rozšířily a řekla cosi, co znělo jako otázka.

„Ne!“ opakoval Gill a dítě přikývlo a dalo obě ruce za záda.

„No ne, tohle je ale náramně inteligentní malý drobeček, to vám povím,“ uznale kýval hlavou Calum, usmíval se na děvčátko a hladil je po vlasech měkkých jako peříčko.

„Neměli bychom jí ukázat naše odpadní zařízení, co říkáte?“ zeptal se Rafik a zamyšleně si prohlížel spodní partie malého tělíčka, porostlé hebkým kožíškem.

„Jenomže ona naše zařízení nemůže použít, protože jí schází aparát,“ řekl na to Gill, „jedině že by byla kluk a že by ho před námi schovávala.“ Gill se začal škrábat ve vousech, což bylo znamením, že přemýšlí. „Živí se rostlinami jako býložravec.“

„Ona přece není žádné zvíře!“ vybuchl Calum, kterého Gillova řeč pobouřila.

„Ale živí se zelenými rostlinami. Snad bychom ji měli zavést do naší hydroponické sekce. Máme tam záhonek, který jsme používali k pěstování ředkviček.“

„A poslední ředkvičku jsi jí zrovna dal,“ řekl Rafik napolo obviňujícím tónem.

„Není přece ani kočka, ani pes,“ pokračoval Gill. „To sladké dítě vlastně v sobě má cosi, cosi koňského.“

Rafik s Calumem pohoršené oponovali takovému živočišnému zařazování jejich malého nalezence, děvčátko si ale ničeho z toho nevšímal a neposedně si všechno kolem sebe prohlíželo.

„Mám takový dojem, že kdyby to šlo, tak už bude křížit nohy, jak moc se jí chce,“ řekl Gill. „Měli bychom ji zkusit zavést k tomu záhonku.“

Udělali to a dítě se jen trošku naklonilo kupředu a ulevilo si, potom svou zvláště tvarovanou ručkou dovedně sebralo kousek hlíny, který spadl ze záhonku, a hodilo ho zpátky. Pak se začalo zajímat o všechny ty zelené i nezelené rostliny kolem.

„Možná jsme jí měli jeden díl záhonku donést do kabiny,“ nadhodil Gill.

„No ale teď už bychom ji odsud mohli vzít pryč,“ řekl Rafik. „Nakrmili jsme ji, nechali jsme ji ulevit a možná teď půjde spát a my se budeme moci vrátit ke své práci, kterou za nás nikdo neudělá.“

A skutečně, dítě docela ochotně následovalo tři muže zpátky, vylezlo si do otevřeného kokonu, stočilo se tam do klubíčka a zavřelo oči. Začalo pomaleji a zhluboka dýchat a za chvíli spalo jako dudek. Po špičkách od něho odešli ke svým pracovním konzolám.

Diskuse o tom, co se s dítětem bude dít dál, však pokračovala po celé odpoledne, kdy toho neměli příliš mnoho na práci. Střídavě upevňovali silné vázací lano kolem masy asteroidu a přemísťovali vrtací soupravu na nové stanoviště. AS-64-B1.3 je možná bohatý na kovy z platinové skupiny, ale za své bohatství si nechá pořádně zaplatit, protože jeho krusta byla mnohem tvrdší, než čekali. Celé odpoledne se rozpadlo na spoustu směn, kdy se vždycky jeden z těžařů nasoukal do těžkého skafandru, aby se vydal pátrat po alespoň trošku výhodnějším místě, kam by mohli přesunout vrtací soupravu, aby vyměnil břity na vrtáku anebo vyčistil stroj od prachu, který čas od času pronikal i těmi nejlépe utěsněnými spoji.

„Co kdybychom tomuhle asteroidu říkali Prasák?“ navrhl po jednom takovém výletu Calum.

„Prosím tě, Calume,“ brzdil ho Gill. „Dávej si před tím dítětem pozor!“

„Fajn, tak si ho pojmenuj sám.“

Měli ve zvyku dočasně pojmenovávat každý asteroid, na kterém těžili, což jim připadalo přece jen osobnější a zapamatovatelnější než kódy, kterými je označoval Průzkum, pokud je vůbec nějak označil. Velkou část z jejich kořisti představovaly drobné chondrity o průměru jen několika

metrů, příliš bezvýznamné, než aby je některá z prolétajících výprav lokalizovala a označila. *Khedive* je však snadno zachytila, vtáhla dovnitř, rozdrtila a zpracovala. Ale AS-64-B1.3 byl velký asteroid, tak velký, že jim k jeho upoutání sotva stačilo nejdelší vázací lano, jaké měli, a v takových případech rádi vybírali taková jména, kde se objevovaly úvodní hlásky z kódu přiděleného Průzkumem.

„Tvrdák,“ vyprskl Gill. Jejich nečekaný malý host už byl zase vzhůru, a tak děvčátko krmil dalším listem salátu a mrkev čekala jako druhý chod.

„Nejsou tam počáteční písmena.“

„Dobře, tak Tvrdas. To sice taky není nic moc, ale snad mi to projde, co?“

„Budiž. Proč ale pořád chceš toho Tvrdáka?“

„Protože je to sakra tvrdý oříšek!“ zachechtal se Gill a Calum se kysele usmál. Byl z nich nejmenší a jako jediný se dokázal dostat do vnitřních prostor vrtacího zařízení v plně vybaveném těžkém skafandru. Prach vymílaný z nitra AS-64-B1.3 ho nutil vycházet ven příliš často, než aby v tom nacházel bůhvíjaké potěšení.

„Mně se to líbí,“ řekl Rafik. „Bude to Tvrdas. A když už si takhle pohráváš se slovíčky, jako obvykle, nenapadá tě, jak pojmenujeme tu maličkou? Přece jí nemůžeme pořád říkat to děcko, ne?“

„To není naše starost,“ zabručel Calum. „Stejně ji hned pěkně předáme na Základnu.“

Podíval se po kamarádech, kterým náhle nějak ztuhly obličeje. „No tak, přece ji nemůžeme mít tady. Co bychom si počali na těžařské lodi s děckem?“

„Přemýšlel jsi o tom,“ tiše mu připomněl Rafik, „co by to asi stálo, kdybychom se teď měli odpoutat od Tvrdase a vrátit se ve vysoké delta-rychlosti na Základnu?“

„V téhle chvíli,“ odsekl mu Calum, „bych byl nesmírně šťastný, kdybychom se na Tvrdase vykašlali a nechali jiného blázna, ať si ho rozbije.“

„A vrátili se s *Khedive* ani ne z poloviny naloženou?“

Calum zamrkal bledými řasami, jak propočítával, co by mohli v takovém případě vydělat nebo ztratit. Pak rezignovaně pokrčil rameny. „Tak dobře. Tak se s ní budeme otravovat, než nabereme plný náklad. Jenom si nemysli, ty vikingský gigante, že mi připadne úloha chůvy jen proto, že jsem menší než ty.“

„Ale jdi,“ řekl Gill pobaveně. „Probouzení a toaletu už má ten drobeček

nacvičené, a brzo pochyťí i naši řeč. Děti se učí snadno. Jaké problémy by nám to batole mohlo dělat?“

„Tohle bys měl přidat k seznamu svých famózních závěrečných vět, co říkáš?“ poznamenal Calum, jak nejszíravěji uměl, když zjistili, že malý nalezenec vyškubal dobrou polovinu hydroponické vegetace i s kořeny, včetně veledůležitých dýní a rebarbor, jejichž veliké listy se největší měrou podílely na pročišťování vzduchu v lodi.

Rafik provedl testy, aby viděl, jakou škodu to ve skutečnosti nadělalo na kvalitě vzduchu. Ona šla zase spát a probudila se tak potichu, že si toho nikdo nevšiml, dokud se zase nepřiloudala za nimi, chroupajíc zelné listy. Calum s Gillem znovu zasadili, zalili a podvázali vytrhané rostliny, aby z nich zachránili, co se dá. Mrňous očividně ochutnal od všeho a vytahal i ty poniky, které mu zvlášť nechutnaly, místo aby je nechal být jen s vykousnutým kusem listu nebo stonku. Holčička zchroustala všechny zpola uzrálé lusky bobu, který byl základem Rafikova oblíbeného jídelníčku. Potom z nich dostala takový průjem, že z něho byla sama víc vyděšená než oni. Dobrou hodinu se hádali, jakou by jí měli dát dávku medikamentů, aby ji vyléčili. Kritickým faktorem byla tělesná hmotnost. Na váze, používané k převažování minerálů, Rafik nejdřív převážil ji a potom i dávku léku. První dávku vyplivla. Druhou popraskala Gilla od hlavy k patě. Třetí dávku do ní dostali tak, že jí zakryli poněkud vystouplý nos, takže musela otevřít pusu, aby se nadechla, a takhle taky lék polkla. Ani teď neplakala, ale pohledem svých stříbrných očí odsoudila všechny tři ještě důrazněji, než by to svedly slzy.

„Nemůžeme jí dovolit, aby to ještě někdy provedla,“ říkal Calum Gillovi, když končili s přesazováním poniků v zahradě. V té chvíli k nim přišel Rafik a ukazoval jim záznam výstupu indikátoru stavu ovzduší.

„Mělo by to být dost mizerné, ale ono je to výborné,“ řekl, poškrábal se na hlavě a potom zaklepal na přístroj, aby viděl, jestli se psací jehla hýbe. „Ukazuje to jen nepatrný přebytek CO² ve vzduchu, a přitom jsme doted' byli tak na hranici nouzového stavu.“

„Pamatuju si,“ ozval se Gill, „že když maminka nechtěla, abych jí lozil do zahrádky, tak kolem mě dávala ohrádku.“

V jednom koutě denní kabiny *Khedive* vyrobili ze sítě jakousi ohrádku, ale sotva se k ní otočili zády, už z ní byla venku. A tak raději zadržovali přístup k ponikům.

Pokoušeli se pro ni najít nějaké hračky, aby se měla čím bavit, ale hrnce a pokličky, kterými mohla třískat o sebe, a přehršel různých krabic a hrnečků

a misek v pestrých barvách ji na dlouho zabavit nedokázaly. Vyžadovala, aby neustále byla v něčí společnosti, takže obecně bylo velice obtížné, ne-li vyloučené, aby mohli normálně plnit své pracovní povinnosti.

„Přehnaná závislost,“ poznamenal nadneseně Rafik.

„Tohle přece nemám v popisu práce,“ řekl Gill potichu, když konečně usnula a drobné ručky, ovinuté kolem velikánovy šíje, jí umdlely. Rafik s Calumem mu pomáhali dívence sundat tak jemně, jak to bylo možné.

Všichni zadržovali dech, jak se snažili ji uložit do otevřeného kokonu, který pro ni zůstával útočištěm na noc.

„A tohle bude další problém,“ zašeptal Gill. „Roste hodinu od hodiny. Už se sem za chvíli ani nevejde. K jakému druhu sakra patří?“

„Narodila se mnohem dospělejší, než se rodí lidské děti,“ řekl Rafik. „Ale nenašel jsem o ničem takovém, jako je ona, žádnou zmínku v *Konkordanci* ani v *Encyklo*, a to jsem se díval i na mimozemské a vodní organismy.“

„Poslyšte, hoši, vím, že budeme mařit čas a pohonné hmoty a že *nemáme* zatím dost nákladu, abychom mohli loď znovu vystrojit, kdybychom se vrátili na Základnu, ale máme vůbec právo držet ji tady s námi, když ji zatím třeba někdo hledá? A když se o ni na Základně budou moci postarat líp než my?“

Rafik zavzdychal a Calum od Gilla odvrátil zrak, ale díval se všude jina, jen ne na spící dítě.

„Tak za prvé,“ spustil Rafik, protože obvykle bývalo na něm, aby logicky třídil probíraná fakta, „kdyby ji někdo hledal, tak by se po ní díval nejspíš v tomhle kosmickém sektoru, a ne někde na Základně. Za druhé, protože jsme se shodli na tom, že patří k neznámé inteligentní rase mimozemšťanů, co by pro ni na Základně asi tak mohli udělat zvláštního? Neexistuje žádná příručka, jak se o ni má pečovat, a my jsme ti jediní, kteří s ní mají nějakou zkušenost. A konečně pořád ještě nemáme dost nákladu, abychom si mohli koupit novou zásobu paliva. Musíme dodělat to, co vypadá celkem slibně, protože nepřipustím, aby nějaký pobuda vybral ložisko, na kterém už jsme se tolik nadřeli. Minulý týden jsme přece zachytili stopu ionizovaného plynu, a to mohl docela dobře být nějaký špión od Amalgamatické společnosti, který nás zrovna očumoval.“ Gill zavrčel a Calum zafrkal, aby dal najevo, jak ubohé mínění má o konkurenci. „Takže nezbyvá, než abychom ji prostě včlenili do rozpisu práce. Každý s ní bude hodinu a pak bude mít dvě hodiny přestávku. Tak budeme mít pořád dva lidi na práci.“

„Zatímco jeden se bude starat o tenhle oříšek,“ zubil se Gill a pak se dobrovolně přihlásil, že vezme první službu.

„Ohohohó!“ pohrozil mu Rafik štíhlým prstem. „Když spí, děláme všichni!“

Tak či onak, tenhle systém fungoval lépe, než by se kdokoli z nich odvážil doufat. Především se holčička musela učit mluvit, což ji i toho, kdo se o ni právě staral, udržovalo neustále zaměstnané. Také se naučila poslouchat příkaz „ne“ a při „ano“ se vždycky rozzářila, a když už ji nudilo nehybně sedět, tak zkoušela na „ano“ a „ne“ všechny předměty v denní místnosti lodi. Toho, co bylo „ne“, se už nikdy nedotkla. Třetího dne jí Rafik přinesl fixy a odpadový papír z počítačového výstupu. Ukázal jí, jak má tužku držet, a přestože neměla tak ohebné prsty jako on, velice brzy malovala čáry a kudrlinky a čekala, že za každý nový výtvar dostane pochvalu.

„Víte,“ poznamenal Calum, když ho zavolali, aby obdivoval její kresbu, „vypadá to hodně podobně jako ty čmáranice na kokonu. Co myslíte, jak dospělá byla při narození?“

Všichni tři se vydali porovnávat její výtvary s popisy na záchranném kokonu, ale nakonec se shodli, že to není víc než náhoda, protože tak malé dítě prostě ještě nemůže umět psát. A tak ji učili psát v basicu, ovšem písmeny podle nového standardu. Brzy dokázala ovládat programovací jazyk počítače líp než oni.

„Teda, ona píše skoro o všem, co kolem sebe vidí.“

Velkým objevem a zábavou, která jim vydržela přes hodinu, byl pokus o to, aby ji vykoupali.

„Všechny děti se musejí pravidelně koupat,“ prohlásil Rafik. „Hygiena, chápete?“ zašklebil se na svoje druhy a usmíval se na holčičku, která se šplouchala ve vodě ve velkém kuchyňském dřezu. Zatím se do něho ještě vešla, ale jen tak tak. „Víc o tom ale nevím.“

„Jo? Máme na palubě vodu pro tři, s ní už jsme čtyři, ona toho vypije spoustu, a takhle budeme mít brzo místo vody guláš,“ zavrčel kysele Gill.

„Všechna voda z výlevky se přece recykluje,“ připomínal jim Calum, když se dívenka ponořila obličejem do vody a pouštěla bubliny. „Ne, zlatíčko, tuhle vodu nemůžeš pít. Špinavá.“

„A víš, že není?“ udiveně ho opravil Rafik a zíral na čistou vodu, ve které seděla jejich schovanka.

„Musí být. Namydlil jsem ji, jak se patří.“ Calum nakoukl do dřezu a

docela zřetelně viděl kovové dno. „To není možné. Měly by v tom být mydliny a kolena měla špinavá od toho, jak loží po zemi, a taky prsty měla umazané, jak předtím kreslila. Ale všechno je úplně čisté!“

„Jen moment počkej,“ řekl Rafik a zašel si pro jednu z mnoha diagnostických souprav. Ponořil ji do vody po koupeli a zůstal hloupě zírat na stupnici přístroje. „Tohle vevnitř je stoprocentně čistá, nefalšovaná H²O. Vlastně je mnohem čistší, než z jaké jsem dneska ráno vařil kafe.“

„Ale přece jsi sám viděl, že jsem ji namydlič!“ bránil se Calum. „Umýval jsem ji, protože byla špinavá!“

„Ale teď není špinavá ani ona, ani ta voda, ve které se umyla.“ Rafik znovu ponořil diagnostickou sondu do vody. „To jsem z toho blázen.“

Calum se zatvářil zchytrale a zeptal se: „Odečítal jsi teď v poslední době údaj o tom, jaký tady máme vzduch?“

Rafik se zamračil. „Teda, odečítal, tak jako každý den.“

„No a?“ ponoukal ho k řeči Gill, když se Rafik neměl k odpovědi a jen se škrábal na hlavě.

„Není v něm ani stopy po kysličníku uhelnatém, a přitom tady dýcháme čtyři, a to už by mělo být znát. Zvlášť když už nemáme v ponikové sekci tolik rostlin se širokými listy, protože ona,“ ukázal na dítě, „je má nejradši ze všeho.“

Tři muži pozorovali svou malou světenkyni, která bublala do křišťálově čisté vody, a ta nevinná zábava ji náramně těšila.

„Tak ta věc uprostřed jejího čela musí být něco jako roh,“ řekl Gill. „O jednorožcích se předpokládalo, že dokázali čistit vodu.“

„Vodu snad,“ souhlasil Calum, který jako dítě slýchal pohádky skoro stejné, jako slýchal Gill. „Ale co vzduch?“

„Vo-du?“ řeklo dítě a otevřelo ústa, což, jak už věděli, byl její způsob úsměvu. „Vzduch?“ dodala, i když to vyslovila jako dvě slabiky: „zd-uch?“

„Správně, děťátko, voda a vzduch. To jsou věci, bez kterých nemůžeme žít ani my, ani vy,“ řekl Rafik a povzdechl nad velikým tajemstvím, které pro ně představovala.

„Pojďme jí říkat Una,“ navrhl znenadání Gill.

„To se mi nelíbí,“ vrtěl Rafik hlavou. „A kromě toho teď máme mít něco na A, a ne na U.“

„Co takhle Acorna?“ ozval se Calum. „Určitě je to lepší než ‚dítě‘ a ‚maličká‘ nebo ‚slad’oučká‘.“ Úkosem pohlédl na Gilla, kterého nejčastěji slyšel, jak děvčátko oslovuje jmény, o kterých si Calum myslel, že jsou to

eufemismy, ze kterých se normálnímu člověku musí udělat zle.

„Acorna?“ dupal Rafik. „Je to lepší než Una.“ Vzal šálek, nabral do něho vodu, a jak se chystal ji vylévat dítěti na hlavu, Gill mu ho vyškubl.

„Nejsi ani křesťan,“ napomenul ho a lil děvčátku vodu na hlavu se slovy: „Dávám ti jméno Acorna.“

„Tak ne, ty vrtáku,“ okřikl ho Calum, vzal mu hrneček z ruky a znovu do něho nabral vodu. „Křtím tě na Acornu. Budu tvým kmotrem.“

„Ty ne. Já budu kmotrem.“

„A co já?“ dožadoval se Rafik. Acorna se v improvizované lázni postavila a jenom to, že po ní Rafik rychle chňapl, ji uchránilo před pádem.

„Ty držíš dítě,“ řekli Gill s Calumem unisono. Calum mu podal ručník.

Rychle se naučili Acornu vytrít pokud možno úplně do sucha, protože jakmile ji postavili na zem, měla tendenci se otřepat jako pes a všude kolem bylo příliš mnoho zařízení, kterému by každodenní sprcha příliš neposloužila.

Khedive rozdrtila a zpracovala cenný obsah Tvrd'ase a vydala se na cestu k DF-4-H3.1, což byl malý chondrit třídy LL, který mohl obsahovat cenné kovy v tak vysoké koncentraci, že by výtěžkem doplnili náklad do plné tonáže. Tehdy je dostihlo první hlášení ze Základny.

„Soupis navrhovaných úprav postavení akcionářů,“ mračil se Gill na obrazovku. „Pročpak nám posílají tenhle šunt? My jsme těžaři, a ne nějakí ouřadové nebo účetní!“

„Počkej, já se na to podívám.“ Rafik rychlým pohybem prstů přeběhl po konzoli. „Vázaný výtisk, třikrát!“

„Plýtváš papírem,“ zavrčel Calum.

„Acorna potřebuje stejně další papír, na který by mohla kreslit,“ řekl Gill.

„A jestli je tohle to, co si myslím, že to je,“ dodal Rafik, „tak si to budete chtít přečíst sami a nečekat na mě.“

„Ať je to, co chce, Rafiku,“ znechuceně brblal Gill, hledě na tiskový výstup počítače, „je to zamotané v takových byrokratických kličkách a dvojsmyslech, že stejně budeme muset počkat na tebe, abys nám to přeložil.“

„Na všechno čekat nemusíme,“ řekl Calum pomalu. „V tomhle odstavci, „ poklepal prstem na svůj výtisk, „se říká, že naše podíly na Obchodní těžařské a průzkumné společnosti dělají teď asi třikrát víc, než když jsme

odlétali ze Základny.“

Gill hvízdal. „Takovéhle novinky si můžou ti byrokrati motat, jak chtějí.“

„A *tenhle* odstavec,“ pokračoval Calum, „zase říká, že se z nich staly podíly bez hlasovacího práva.“

„Je to zákonné? No jo, ale když to dělá třikrát víc peněz, kdo by se o to zajímal? Stejně jsme ani společně neměli dost velký podíl, abychom mohli něco ovlivnit.“ Calum zuřivě pomrkvával, jak v hlavě přeměňoval písemné sdělení do čísel, aniž by se unavoval hledáním kalkulátoru. „Čistá hodnota našich podílů vzrostla přesně tři a čtvrtkrát. Ale kdybychom hlasovali současně, tak by naše podíly v OTP stačily na to, abychom ovlivnili nejednoznačné rozhodnutí.“

„Radím vám,“ vmísil se mu Rafik do řeči, „abyste přestali cinkat drobnými v kapse a podívali se na poslední stránku, kde najdete tu opravdu důležitou část celého tohoto sdělení. Zdá se, že OTP někdo spolkl. A sice Amalgamatická.“

Gill nalistoval poslední stránku. „Tady se ale říká, že došlo ke sloučení, ne že nás spolkli.“

Rafik pokrčil rameny. „Když dáš dohromady tygra s kozou, který z nich to přečká?“

„Dobře, ale to se nás přece netýká,“ namítal Gill. „Stejně nemáme dost velké podíly, aby naše hlasování mělo smysl, Calume, a kromě toho asi nikdy nebudeme dost blízko základny téhle Amalgamatické, až se bude hlasovat. A tuhle se říká, že na způsobu vedení společnosti se nic nezmění.“

Rafik znovu pokrčil rameny. „Tohle tvrdí vždycky. Je to bezpečná známka, že brzo budou padat hlavy.“

„Na Základně? No jistě. Ale to se nás nijak nedotkne.“

„Bezprostředně určitě ne.“

„No tak, Rafiku, přestaň už sýčkovat. Odkdy toho víš o velkém obchodě o tolik víc než my dva? Jak jsem říkal, jsme těžaři, žádní ouřadové nebo účetní!“

„Můj strýc Hafiz je obchodníkem,“ bránil se Rafik. „Něco z těchhle triků mi vysvětloval. Příští oznámení přijde do čtyřadvaceti, nejdéle do šestatřiceti standardních hodin. Bude se v něm říkat, že se změnil název společnosti. Dokument o restrukturalizaci a první revidované tabulky přijdou o něco později, ale pořád ještě o hodně dřív, než stačíme doletět na Základnu. Zvlášť jestli pořád ještě chcete před tím, než se vrátíme, vyžít Dafné.“

„Začínám uvažovat o tom, že bychom na tvou počest, Rafiku, měli DF-4-H3.1 přejmenovat na ‚Daffy‘, po tom věštci, víš?“ řekl Gill. „Tohle všechno snad nemůžeš předpovídat.“

„Počkej a uvidíš,“ zabručel Rafik. „Anebo, abychom si to trochu zpestřili, co bys řekl malé sázce? Vsadím se s tebou tři ku dvěma, že až se s *Khedive* vrátíme na Základnu, tak starou dobrou OTP nepoznáš.“

Calum se ušklíbl. „To není zas bůhvíjaká sázka, Rafiku, když si máš být tak jistý výsledkem, jak tvrdíš.“

Rafik sklopil hnědé řasy tak ublíženě, jak by to svedla snad jen nějaká břišní tanečnice v harému některého z jeho předků. „Můj strýc Hafiz,“ zamumlal, „taky chová závodní koně. Kladl mi na srdce, abych se nikdy neodvažoval vyšších sázek, než jakou jsem Gillovi nabídl.“

„A i kdyby se zreorganizovali,“ vedl Gill svou, „jsme přece nezávislí smluvní partneři, žádný jejich personál. Nás se to vůbec nedotkne.“

„To mně připomíná něco ze seznamu svých famózních závěrečných vět, Gille,“ ozval se nešťastný Calum. „Byl bych mnohem klidnější, kdybys to byl neřekl.“

Khedive se zdržela na cestě mnohem déle, než předpokládal jejich původní plán, který jim odsouhlasila OTP. Stalo se totiž, že asteroid Dafné byl téměř stejně lukrativní jako Tvrd’as a byl podstatně plošší. Protože zásoba vody zůstávala stále křišťálově čistá a ve vzduchu nebyla ani stopa po CO², nic je vlastně k návratu příliš nenutilo.

Acorna jim kromě toho dopřávala tolik rozptýlení, že žádný ze tří mužů nepociťoval potřebu hledat nějaké nové společníky. Jejich debaty o tom, jak ji mají vychovávat, se pomalu změnily z tělesné péče na téma „co ji naučíme dneska“. Přesto tyhle rozhovory nechávali na chvíle, kdy spala. Dopřávala si spánku dosytosti a někdejší chvilky dřímoty se protáhly na deset i víc hodin, jež denně trávila na palandě, kterou pro ni na spaní vymysleli. Jakmile usnula, nevadil jí žádný hluk - až na jeden případ, kdy selhal vrhač a spustil klakson. Okamžitě byla vzhůru a plně při smyslech a stála u svého záchranného modulu. (Její původní záchranný kokon Rafik přemístil do tohoto modulu, „jen tak pro každý případ“, jak říkal, a ostatní s tím souhlasili. Protože na palubě *Khedive* byly jenom tři záchranné moduly a Calum byl z těžařů nejmenší, podělil se o svůj s Acornou.) A tak probírali její výuku docela svobodně a občas na sebe pořádně hulákali.

Například práce, pro které byl nutný těžký skafandr, dělali vždycky, když spala anebo byla tak zabraná do „studia“, že si ani nevšimla, že jeden z nich schází.

„Musíme ji vyvést z té závislosti, rozumíte,“ řekl jim Rafik jednou večer. „Myslím, že až dorazíme na Základnu, budeme mít povinnosti, které nás od sebe rozdělí, a ona musí pochopit, že je v pořádku, i když s ní bude třeba jenom jeden z nás.“

„A jak to asi uděláme?“ zajímal se Calum.

„Začneme s krátkými výstupy z lodi, když bude vzhůru, aby viděla, že odcházíme, ale zase se vracíme. Řekl bych, že když si uvědomí, že se pokaždé vrátíme, tak bude klidnější,“ řekl Rafik, zavrtěl hlavou a vrhl lítostivý pohled ve směru, kde se Acorna lehce pohupovala na své hamace. „Chudáček. Ztratila rodinu, ani neví jak. Žádný div, že nás potřebuje mít pořád kolem sebe.“

Nepřestávali ji učit basic a jmenovali jí všechno, co bylo v *Khediye* k vidění. Zpočátku jim odpovídala, anebo si aspoň mysleli, že jim odpovídá ve svém jazyce. Ale slova, která jim říkala, ani nic podobného ještě v životě neslyšeli a pokusy opakovat po ní skončily fiaskem, takže brzy začala používat jenom jejich slovník.

„Taky dobře,“ komentoval Gill.

„Škoda že zapomene svůj rodný jazyk,“ řekl Calum, „ale je moc mladá, a tak stejně pochybuju, že z něho věděla nějak moc.“

„No, jistě ale věděla, jak se řekne...“ a Gill to slovo radši hláskoval, aby se Acorna nějak nerozrušila, kdyby je zaslechla.

„Avvi?“ reagovala hlasitě. Acorna se zahleděla k přechodové komoře s takovým výrazem očekávání, že to měkkosrdcatého Gilla skoro rozbřečelo.

„Ona umí hláskovat!“ vykřikl Rafik a chopil se nejvýznamnějšího výsledku celé události. „Hola, Acorno, děťátko, copak znamená R-A-F-I-K?“

Acornu to rozptýlilo od vzpomínky na matku a celou ručkou, s prsty sevřenými, jak měla ve zvyku, ukázala na Rafika a vyslovila jeho jméno.

„A co G-I-L-L?“

„Gill.“ Vydala nosem zvláštní zvuk, který už znali jako její smích.

„C-A-L-U-M?“ zeptal se poslední z náhradních rodičů.

„Calum!“ Teď zabubnovala sevřenýma ručkama do stolu a nožkama do podlahy, což u ní bylo výrazem nejvyššího nadšení.

Pořádný kus dne věnovali výuce v hláskování. Večer zjistili, že už umí abecedu a s nepatrnou pomocí svých přátel začíná psát to, co říká.

„Ona píše písmem, které má velikost sotva deset bodů, pánové, podívejte se na to,“ řekl Calum, když si prohlížel jeden z listů, které pokrývala pečlivě narýsovanými písmenky.

„A co tě na tom tak ohromuje?“ zeptal se ho Rafik, otočil list na druhou stranu, kde tiskárna počítače vytiskla zprávu rovněž v desítibodovém písmu.

„Kolik už toho stačila pochytit?“

„Sakra!“ pravila Acorna velmi zřetelně, protože jí došla náplň v tužce.

„Bojím se, že víc než dost, braši,“ vzdychl Gill. „Odteďka každý, kdo řekne neslušné slovo, zaplatí do pokladničky půl kreditu.“ Vzal prázdnou krabici od disket a začal na ni psát *Za nevymáchanou držku*. Acorna, která mu četla přes rameno, opakovala nápis nahlas. Rychle všechno vymazal a místo toho napsal *Mluvíme slušně*.

„Co je to slušně?“ zeptala se Acorna.

Jindy jí zase ukázali, jak si může otevřít referenční programy *Khediye*. Dělal jí trochu problémy, aby svými zvláště tvarovanými prsty stiskla právě tu klávesu, kterou chtěla, dokud jí Rafik nevyrobil speciální klávesnici, která měla klávesy dál od sebe, jak to vyhovovalo pohyblivosti její ruky. Zdokonalování v téhle nové zábavě ji zaměstnávalo do té míry, že mohli svou práci konat docela bez problémů a vesele pytlouali a nakládali bohatou rudu do dálkově ovládaných kontejnerových nosičů, kterými byla zvenčí obrněná celá *Khediye*. Tři dny nato je dokonale ohromila.

„Nákladové kontejnery plné skoro dvě třetiny. Co... až plné tři třetiny?“

„Co říkáš?“ zeptal se Rafik a překvapeně na ni zamrkal.

„Myslím, že se chce zeptat, co budeme dělat pak. Odvezeme ze tří třetin plné kontejnery na Základnu, oni nám za ně zaplatí, my znovu vystrojíme loď a vrátíme se sem pro další,“ odpovídal děvčátku Calum a snažil se mluvit co možná nonšalantně.

„Ale Dafné víc než tři třetiny nákladových kontejnerů.“

„No, podívej, nikl a železo posíláme magnetickým pohonem. Náklad na lodi, to jsou jen kovy příliš cenné, než abychom je mohli posílat tak ledabyle,“ vysvětloval Calum, jako by očekával, že mu Acorna bude skutečně rozumět.

„Platina je cen-ná.“

„To je pravda.“

„A palladium a rhodium a ruthenium je taky cenná.“

„Jsou cenné,“ opravil ji Calum bezmyšlenkovitě.

Rafik se prudce napřímil. „Slyšeli jste ji? Ona zná kovy z platinové skupiny!“

„No a proč ne?“ opáčil Gill. „Copak nás neslyší, jak se o nich bavíme pořád dokola?“

Acorna zadupala nožkou, aby přilákala znovu jejich pozornost. „Osmium je cen-ná. Iridium je cen-ná. Rhe-nium je cen-ná.“

„Rhenium nepatří do skupiny platinových kovů,“ znovu ji opravil Calum, „ale v téhle době, díky boomu na trhu protonových rychloměrů, je skutečně hodně cenné.“

Acorna se zamračila. „Netěžíte rhenium.“

„Kdyby na Daffym nějaké bylo, tak bychom je těžili, miláčku, to si piš.“

„Je rhenium. Hluboko.“

„Není, bobečku. Dafné má regolit, kde je hodně kovů z platinové skupiny, ale málo železa a lehčích kovů včetně rhenia. Zjistili jsme to spektrální analýzou a... eh... ostatními metodami,“ řekl Gill, který, kdykoli to bylo možné, nechával řešení technických problémů při rozhodování, na který asteroid se vypraví, docela ochotně na Calumovi. „Proto jsme těžaři, miláčku. To je naše řemeslo. A měli jsme velkou kliku, že jsme Dafné našli. Tvrďas byl dobrý, ale Daffy je ještě mnohem lepší.“

„Hluboko!“ trvala Acorna na svém. „Vzít vrták. Vrtej. Najdeme rhenium, brzo vrátíme. Pak poletíme jinam?“

„Abychom hledali tvoje lidi?“

Acorna přimhouřila oči a přes nepochybně trošku koňský nosík se upřeně zahleděla na sevřené ruce.

„Miláčku, jeden z důvodů, proč jsme tu tak dlouho, je v tom, že chceme vydělat hodně peněz, abychom se mohli vydat na pořádnou galaktickou výpravu a zkusit najít tvoje lidi. Tvou Avvi. Avvi byla na vaší lodi sama?“

„Ne. Lalli taky tam.“

„Tvoji matka a otec?“ zeptal se Gill a doufal, že už je v basicu tak zběhlá, že bude moci přeložit pár slov ze svého mateřského jazyka.

„Ne, Avvi a Lalli.“

„Nic si z toho nedělej, Gille.“ Rafik mu soucitně položil ruku na paži.

„Mimochodem, zlato, tři třetiny nákladu znamená úplně plný náklad. Tři třetiny dělají jednu celou,“ řekl Calum v pokusu vyvést ji ze smutného zadumání nad sevřenýma ručkama. „Třetiny jsou zlomky.“

„Zlomky?“ Zvedla zaujatě hlavu.

„Části celku. Zlomků máme spoustu, poloviny, čtvrtiny, pětiny a šestiny a moc a moc dalších. A když máš dvě poloviny, tak máš jednu celou. Když

máš čtyři čtvrtiny, taky máš jednu celou.“

„A pět pětín taky jednu celou?“ Vykulila oči a hned se toho problému chytila. „Co nejmní? Jedna a jedna?“

„Tak tady máme matematického génia,“ řekl Rafik a v žertovném úžasu teatrálně rozhodil štíhlýma rukama.

Jeden matematický problém vedl k dalšímu a netrvalo dlouho a Acorna dorazila k algebraickým rovnicím. Calum neustále mumlal cosi o tom, že na tom regolitu obrátí každý gram horniny, a terorizoval i své dva druhy, aby nenechávali zahálet vázací lano ani vrtací soupravu a prorazili pod jemnou, mazlavou horninu, která tvořila vnější vrstvy Dafné.

„Proč ji neučíš něco užitečného? Třeba aby sledovala ukazatele katalytického konvertoru a v pravou chvíli přepínala program?“ ptal se ho Rafik. „Já bych potom mohl chodit s vámi ve skafandru ven a ona by byla ještě samostatnější.“

„Myslím si,“ řekl Calum zadumaně, „že už při narození znala spoustu užitečných věcí, víc, než si dovedeme představit.“ Pomocí dálkového ovládání zkoumal vzorky posledních vrtů. „Podívej se na tuhle analýzu, buď tak hodný, jo?“

„Rhenium a hafnium,“ přiškrceně ze sebe vypravil Rafik, skloněný nad obrazovkami. „A taky ve vysoké koncentraci. Jestli bude vrták vytahovat takhle kvalitní rudu, tak můžeme náklad doložit a být na Základně dřív, než kdybychom těžili platinu z povrchu regolitu. A náklad bude cennější o ...“

„Čtyřicet dva celých šedesát pět setin procenta,“ dokončil Calum a podvědomě zamrkal. „Ona přece *říkala*, že tam hluboko dole je rhenium, pamatuješ?“

„Takže z Dafné se vyklubal nediferencovaný asteroid. Nebyly tady žádné atmosférické procesy, které by pohybovaly s usazeninami. Logicky by skály hluboko dole měly obsahovat stejné kovy a ve stejné koncentraci, jak je to na povrchu, jen by se k nim dostávalo hůř.“

„Logicky,“ poznamenal Gill, „jak se tak dívám na tuhle analýzu, to není pravda. Kosmologové zatím asi přece jen tu a tam něco neprokoukli. Ale zaplatil bych pěkné peníze, abych zjistil, jak ses o tom rheniu dověděla, bobečku Acorno. Myslím, že bychom ji rychle měli naučit i ostatní kovy, pánové, aby věděla, co nás zajímá a co ne. A pokud jde o tu závislost...“ Gill zafrkal. „Jakmile jsi jí jednou udělal její vlastní klávesnici, tak se docela osamostatnila, anebo jste si toho vy dva ještě nevšimli?“

„Jsou lidi, že se jako hackeři už narodí, a někteří se to holt nenaučí,“ řekl

Rafik.

„No, teď už to ani nebude bolet, co?“ odpověděl Gill, ale byl na Acornu zrovna tak pyšný jako zbylí dva. „Nevedeme si jako rodiče zase tak zle, co?“

„Jak dospělá byla při narození?“ zeptal se opět Calum skoro plačlivě. „Vždyť je u nás na palubě teprve...“ musel nakouknout do lodního deníku, aby si připomněl datum, kdy Acornu objevili. „Páni, dvanáct měsíců a patnáct dní!“

„Celý rok?“ užasle opakoval Rafik.

„Celý rok?“ vykřikl Gill. „Krucinál, zapomněli jsme na její narozeniny!“

Jeho kamarádi nazlobeně sevřeli rty a ukázali na krabici označenou *Mluvíme slušně*, do které už nějakou dobu nikdo nepřispěl.

Dvě

„Čistě povrchní změny,“ řekl Gill, když *Khedive* dorazila na dohled staré Základny OTP. „Nebudeš přece tvrdit, žeš vyhrál, Rafiku, jen kvůli nějakým kosmetickým detailům, co?“

„Moc by mě potěšilo,“ odpověděl Rafik, „kdybych to nemusel tvrdit vůbec.“

Žádné oznámení o nějaké reorganizaci nedostali, ale staré logo OTP, které kdysi zdobilo obě strany každé brány do doků, nahradil mnohem větší znak, na kterém stálo: *Amalgamatická společnost: dílny*. Namísto Johnnyho Greena, který je vždycky radostně vítal, je tentokrát naváděl na místo jakýsi suchý mechanický hlas, který odmítl sdělit svoje jméno a stěžoval si, že oni sami se nepředstavili podle „protokolu Amalgamatické, o jehož existenci neměli ani páru.

Stanoviště v doku bylo pořád stejné, ale už těsně za přechodovou komorou se setkali s majitelkou onoho suchého hlasu, která si pořád ještě stěžovala, že nepostupují podle protokolu Amalgamatické.

„Já ti něco povím, děvče,“ řekl jí Gill. „Tadyhle pilot ti už řekl,“ kývl směrem k Calumovi, „že jsme z *Khedive* a máme smlouvu s OTP a z nového přistávacího a dokovacího protokolu neznáme ani slovo. Když vy tady, kamarádíčkové, chcete, abychom používali něco nového, pročpak nám nepošlete pravidla hry?“

„Posílat utajované protokoly společnosti nezabezpečeným přenosem je proti předpisům.“

„Dávní Američané měli o tomhle nějaké pořekadlo,“ lehce se usmál Rafík. „Mám dojem, že to bylo cosi o Hlavě XXII.“

„A kdepak je Johnny Greene?“

„Přebytečný.“

„A co to přesně má znamenat?“

Gill už zvedal hlas, až se chodbou vracela ozvěna. Směrem k nim spěchala mladá žena v bleděmodrém overalu s blondátými vlasy staženými do uzlu v zátylku a zvedala ruku.

„Já jsem Eva Glattová,“ představila se a napřahovala k nim drobnou ruku. „Jsem z oddělení TTP, to je Testů, terapie a přizpůsobování. Sloučení OTP s Amalgamatickou přineslo mnoho organizačních změn, aby se zvedla výkonnost firmy, pane Giloglie, že ano? Přišla jsem, abych se postarala o to dítě.“

„O to se postaráme sami,“ odpověděl Gill.

„Ach tak, ale jistě byste se s ní nechtěli zdržovat, když budete vypisovat formuláře dokovacího protokolu a přeregistrovat *Khediye* na loď Amalgamatické společnosti. Všechno už jsem připravila, přestože vaše zpráva přišla tak pozdě, že už nám na to příliš času nezbylo.“

Rafík s Calumem Gilla přesvědčili, že by bylo slušné zmínit se Základně aspoň slovíčkem o tom tajuplném dítěti, které přivázejí z poslední výpravy, ale vyčkávali s tím, dokud nebyli na zpáteční cestě z Dafné, jen tak pro případ, že by lidi na Základně napadlo třeba nařídit jim okamžitý návrat.

„A doktor Forelle si přeje osobně prohlédnout kokon, ve kterém jste ji našli, a záznamy o prvotním kontaktu,“ pokračovala Eva. „Já jen vezmu z lodi ty materiály a zanesu mu je, než se přeregistrujete, ano? A ty můžeš jít se mnou, ubohé dítě.“ Klekla si a vztáhla ruku k Acorně, která ale dala obě ruce za záda, o krok před ní couvla a zorničky se jí zúžily do svislé škvírky.

„Ne!“ prohlásila rozhodně.

„Mluv celými větami, bobečku,“ řekl Gill s povzdechem.

„No tak, drahoušku,“ řekla Eva Glattová ostře, „strašně by ses nudila, kdybys zůstala se svými báječnými strýčky, když budou dělat tu otravnou papírovou práci. Nechtěla bys jít se mnou do jeslí a pěkně si tam hrát?“

Acorna koukla po Rafíkovi. Nepatrně přikývl a dívinka stejně nepatrně slevila ze své ostražitosti. „Půjdu,“ řekla. „*Chvilku!*“

„No tak vidíte,“ řekla Eva Glattová a vzpřímila se. „Je to jen záležitost

elementární psychologie. Jsem si jistá, že bude docela dobře schopná převýchovy a výcviku.“

„Ta ženská,“ řekl Gill, když Eva odváděla Acornu pryč, „je pěkný idiot.“

„Povídala cosi o jeslích,“ vzpomněl si Rafik. „Třeba se bude Acorně líbit pro změnu být mezi dalšími dětmi. A mám takové tušení, že příští hodina nebo dvě bude nudná ke zblbnutí.“

Zatímco se Gill, Rafik a Calum prokousávali dotazníky, které se vyptávaly na všechno, počínaje prostředním jménem babičky a konče tím, které ze základních potravinových skupin dávají přednost, probíral doktor Alton Forelle už podesáté lodní záznamy o prvních Acorniných chvílích na lodi *Khedive*.

„Znova!“ vyštěkl a jeho asistentka Judit Kendorová poslušně znovu přehrávala prvních několik okamžiků toho zoufalého křiku.

„Idioti,“ ulevil si Forelle. „Proč jen nezaznamenali všechno, co řekla? Proč ji sakra učili mluvit podle vzorce univerzálního basicu? Je tady tak málo podkladů, že to skoro nestačí k analýze.“

„Je toho dost, aby člověk řekl, že to je prostě ztracené dítě, které volá někoho, koho znalo,“ řekla Judit potichu. Bála se, že jestli to srdcervoucí „Avvi, Avii!“ bude muset poslouchat ještě déle, tak se neubrání slzám.

Forelle vypnul rekordér. „Judit, vy tady prosazujete antropomorfní názory,“ napomenul ji. „Jak můžeme předpokládat, že se nám podaří porozumět cizozemské řeči jen z dojmů a ze situace? Musíme provést důkladnou syntaktickou a sémantickou analýzu, než vůbec dospějeme k nějakým hodnotným závěrům.“

„A jak to uděláme,“ namítala Judit, „když s těmi lidmi žila přes rok, mluvili na ni pořád univerzálním basicem a stačila už zapomenout to, co znala z vlastní řeči?“

„Musíme ji vrátit do času, kdy ji ti tři našli, to se rozumí,“ odpověděl Forelle, jako by se to předpokládalo samo sebou. „Technicky je to docela jednoduché, a když se použije správných drog, nikdo se regresi neubrání. Podle četnosti a provázanosti zvuků, které vydávala, když ji našli, musela do jisté míry v té době svůj rodný jazyk ovládat. Ta informace v ní pořád ještě je, jen ji prostě překryly zkušenosti z poslední doby. Musíme jen ten nanesený balast strhnout pryč.“

Judit podvědomě učinila obranné gesto. Dokonce i pro dospělé lidi, kteří

se dobrovolné podrobili tomuto procesu, byla plná regrese děsivým zážitkem. Co to může udělat s malým dítětem? „Určitě ten postup přerušíte, kdyby se ukázalo, žejí to ubližuje, že?“

„No ovšem,“ ujistil ji Forelle. „Ale musíte se trochu obrnit. Je třeba získat co nejvíc důkazů, kterými bychom tenhle objev mohli podepřít. Jestliže je to inteligentní mimozemský druh, který mluví řečí naprosto odlišnou ode všech lidských jazyků, tak všechno, co o tom jazyku budeme moci zjistit, bude mít nesmírnou vědeckou hodnotu. Nemůžeme připustit, aby individuální zájmy stály v cestě vědě.“

„A publicitě,“ dodala Judit suše.

„Ale nic se nebojte,“ ujišťoval ji Forelle. „Když mi s tím dítětem pomůžete, určitě vás uvedu mezi spoluautory. A musíte mít na paměti i další možnosti. Víte, jakou bychom si udělali ostudu, kdybychom ohlásili objev prvního skutečně mimozemského jazyka a potom se ukázalo, že je to jen deformovaný mutant, který koktá v některém z lidských jazyků tak, že mu z těch záznamů nerozumíme? Tohle přece nemůžeme riskovat, no ne?“ Usmál se kamsi do volného prostoru a pokračoval, spíš pro sebe než pro Judit. „Nejvyšší čas, aby se lingvistika dočkala uznání jako špičková vědecká disciplína! Směšně jsme po léta přešlapovali na místě kvůli opatrnickému odmítání experimentů s lidmi. Jenomže celá teorie kritických period učen se jazyku už mohla být známa celé generace, jen kdyby někdo měl dost odvahy izolovat pár tuctů dětí deset či dvacet let od lidské řeči. Byl by to dokonale kontrolovaný experiment, chápete, každých šest měsíců vzít ze skupiny jedno dítě a vystavit je normálnímu vlivu jazyka, a až by přestaly reagovat, tak víte, že už překonaly kritickou periodu. Jistě, člověk by nechtěl, aby se mu testované subjekty nakazily tím, že by se mezi ně vraceli jedinci, kteří už byli vystaveni jazyku, a taky je třeba počítat s nemocemi a s potřebou duplikovat dosažené výsledky, takže by pro potřeby testování bylo nutno zpočátku vytvořit dost velkou skupinu. Jsem si jistý, že právě to byl hlavní důvod, proč zamítli mou žádost o finanční zajištění. Každá vláda je velmi krátkozraká, pokud jde o čistý výzkum. Ale tentokrát nebudu čekat na žádný grant. Mám svůj subjekt přímo tady, anebo ho aspoň mít budu, až Glattova skončí s těmi svými dětinskými testiky. A psychosocializační laboratoř tady v Amalgamatické je pro všechny testy výborně vybavená.“

Judit Kendorová se musela kousat do rtů a připomínat si, že měla štěstí, když se dostala z kezdetské fabriky, ještě větší štěstí, že získala jedno z mála stipendií na technickou školu, rezervované pro chudé děti, a vůbec

největší štěstí, že u Amalgamatické společnosti dostala výborné místo a mohla vyplatit závazek své sestry Mercy, a jestli vydrží ještě pár měsíců, bude mít po studiích i Pal a postaví se na vlastní nohy. I kdyby zapomněla na všechny další důvody, které ji drží v tomto pracovním místě, nemůže od ní nikdo čekat, že by zahodila všechny ty roky tvrdé dřiny jen kvůli tomu, že se nějaké nalezené děcko může vylekat z toho, když mu psychiatr oživí jakousi traumatizující nehodu z minulosti. A vůbec, co by v tom zrovna ona mohla dělat?

„Půjdu se podívat, jak jsou s tím dítětem daleko v oddělení TTP,“ řekla.

Doktor Forelle se usmál. „Dobrý nápad! Už je tam mají dost dlouho. A můžete přinést výsledky jejich testů. Ne že bych od těch neohrabaných a překonaných metod, které používá Glattová, kdovíco čekal.“

„Už jsme vyplnili všechny formuláře,“ řekl Gill a naklonil se nad stůl Evy Glattové, „a tak si jdeme pro Acornu. Mohla byste nám ukázat, kde jsou ty jesle?“

Evu to zřejmě překvapilo. „Ovšem teď si ji odvést nemůžete!“

„Proč ne? Možná ji to hezky zabavilo, když měla možnost si pohrát s jinými dětmi, ale jsem si jistý, že v téhle chvíli už nás zase ráda uvidí.“

„Že si pohrála? A s jinými dětmi? Obávám se, že jsme si dobře nerozuměli. Zrovna jsme ji začali testovat, abychom zjistili její mentální a psychickou kapacitu. Testy budou probíhat skoro celý den. A pravděpodobně skoro celý týden. V žádném případě už se s ní nemůžete dál stýkat.“

„Říkáte, že se s ní nemůžeme stýkat?“ opakoval Rafik. „Je mi líto, ale to je naprosto nepřijatelné.“

„Je na nás zvyklá,“ přidal se kvapně Calum ve snaze zmírnit rostoucí napětí. „A my jsme si na ni taky zvykli. Dohodli jsme se, že než se vám podaří najít její rasu, tak by mohla zůstat s námi. Už přišla o oba rodiče a bylo by zlé, kdyby měla přijít ještě o nás.“

Eva Glattová se pobaveně zasmála. „No to je krásné! Jenomže nemůžete počítat s tím, že byste se o ni starali i dál, to dá rozum, ne? Tři těžařští inženýři, kteří žijí celé roky v izolaci. Nepochybuji, že jste dělali, co bylo ve vašich silách, ale sotva máte potřebný výcvik a zkušenosti, abyste mohli vyřešit její zvláštní problémy.“

„Acorna nemá žádné zvláštní problémy,“ řekl Calum nazlobeně. „Je to

naprosto skvělé děvčátko a nám se líbí o ni pečovat. No, neříkám, že bychom ji zpočátku nemohli občas předat do jeslí téhle společnosti, kdyby se k tomu naskytla příležitost. Ale byla s námi skoro dva roky. My jsme její rodina. A tak samozřejmě počítáme s tím, že se o ni budeme starat i dál.“

Eva se znovu zasmála. „Nebud'te směšní. I kdyby vaše řešení nebylo tak očividně nepřijatelné, vaše OPP by stejně vylučovalo jakoukoli formu úředně platného poručenství.“

„Jaké OPP?“ ptal se Rafik.

„Osobní psychologické profily,“ uráčila se vysvětlit Eva. „Vytáhla jsem si vaše psychologické záznamy, které máte v Amalgamatické společnosti. Všichni tři jste byli klasifikováni jako maladaptivní osobnosti, které přitahuje vysoce rizikové povolání v osamocení, právě jako je například těžba na asteroidech, a k tomu se přidružují sebedestruktivní rysy a romantické vyhledávání napětí...“

„Pardon,“ přerušil ji Rafik, „ale já osobně si nedokážu vybavit, že bych se pro tuhle společnost podrobil nějakým psychologickým testům. Calume? Gille?“

Oba muži jen zavrtěli hlavami.

„Vždyť jste právě vyplnili osobní dotazníky,“ vysvětlovala jim Eva trpělivě. „Počítač provedl jejich analýzu a její výsledky se okamžitě objevily v mé schránce, protože problematická charakteristika vašich osobností může být zdrojem psychických potíží toho dítěte. A výsledky jsou právě takové, jaké jsem čekala.“

„Psychologie! Když jsme uzavírali kontrakt s OTP,“ řekl Gill, „tak jsme se byli hlásit u ředitele divize těžbařského inženýrství, a ten se víc zajímal o to, jestli umíme zacházet s ultrachladnou vakuovou řezací soupravou, než co vidíme v nějakých inkoustových kaňkách.“

„To už je dávno překonaný přístup,“ řekla Eva. „Amalgamatická přikládá nejvyšší důležitost tomu, aby tíživým podmínkám při práci v kosmickém prostoru byli vystaveni jen sociálně dobře adaptovaní jedinci.“

„A jak přesně jste dospěli k těm... závěrům... o našich osobnostech?“ zeptal se sladce Rafik.

„To je přece naprosto jasné,“ odpověděla Eva. „Proč byste se jinak vystavovali riziku a osamění při takové práci, když máte všichni dost vysoké skóre SGIK - to je stabilizovaný generalizovaný inteligenční kvocient - a víc než dostatečné vzdělání, abyste mohli získat mnohem lépe placené místo administrativních pracovníků přímo tady ve vedení

společnosti?“

„Víc peněz,“ souhlasil Calum trdně, „a požehnání psychologicky prověřeného dekoru na stěnách. No fakticky, proč vlastně?“

Eva se po něm nejistě podívala. „Jsem ráda, že se mnou souhlasíte. Takže už tomu rozumíte, že? To dítě je těžce deformované a zřejmě i retardované.“

Na okamžik ji vylekal syčivý zvuk, ale Rafik vzal Gilla za loket. „Nevyrušuj, kamaráde,“ napomenul ho. „Všechny nás přece zajímá, jak tuhle paní doktorka hodnotí Acornu, nebo tebe to nezajímá?“

„Podle váhových a výškových tabulek je to pozoruhodně dobře živené šestileté dítě,“ řekla Eva, „ale podle SJI, to je standardizovaná jazyková interakce, by neměla mít ani dva roky.“

„Ale řeči rozumí výborně,“ dodal Calum. „Pokud je zpožděná v mluvení, tak to bude nejspíš proto, že její mozek není ještě docela uzpůsobený na lidskou řeč. Musela se učit analyticky, a ne přirozeným způsobem jako běžné lidské děti.“

„Jsem ráda, že připouštíte, že má jisté problémy s mozkiem,“ řekla rychle Eva.

„Rozdíl,“ opravil ji Calum. „Žádné problémy nemá.“

Eva chvilíčku manipulovala s konzolí na svém stole. „Když jsme zjistili stupeň její jazykové retardace, tak jsme s ní provedli Colquhounův test na určování příbuznosti barev, který se ovšem používá u podstatně mladších dětí. Ukázalo se, že má značné problémy s ovládáním kurzoru.“

„Má v prstech o jeden kloub míň než lidé,“ poznamenal Rafik. „Pochopitelně tak má problémy se zařízením konstruovaným pro lidské ruce. A co jste u ní vlastně testovali? Inteligenci, nebo manuální zručnost?“

„Už dávno se prokázalo, že obojí je úzce propojeno,“ opáčila Eva. „Každý hlupák přece ví, že dítě není ještě zralé na čtení nebo počítání, dokud nedokáže skákat po jedné noze v přímé linii. To je jeden ze standardních testů připravenosti, který se v jeslích provádí.“

„Jo tak. Nepochybuju, že o tomhle skutečně ví každý hlupák,“ souhlasil s ní Gill, ale ironie, skrývajíc se v jeho prohlášení, Evě unikla. „A testovali jste vůbec její inteligenci?“

„Řekli jste jí, aby vám napsala jednoduchý program karbonylové redukce?“

„Anebo aby vám spočítala koncentraci kovů z platinové skupiny v regolitu nějakého chondritu skupiny E?“

„Nebud'te směšní!“ usápla se na ně Eva. „I kdyby to dítě podobné úkoly

zvládlo, muselo by se je napřed naučit z paměti. Jestli provádí věci tak extrémně nepřiměřené věku, je to jen další důkaz o její sociální nepřizpůsobenosti, ze které ji budeme léčit, hned jak dojde k nápravě jejích tělesných deformací. Jestli má vyrůst v osobnost schopnou adaptace, tak je třeba její výchovu svěřit expertům, kteří chápou, jak jí pomoci kompenzovat nedostatky, aniž by bylo třeba nějakých rozsáhlých zákroků.“

„Co přesně teď máte na mysli?“ zajímal se Rafik zdvořile.

„No, já... musíme ji napřed důkladně otestovat, to je samozřejmé, ale nevidím důvodu, proč by neměla být vychovatelná aspoň tak, aby mohla zastávat nejméně odpovědné postavení v uzavřeném pracovišti.“

„Štosovat na sebe tácky v bufetu společnosti,“ zavrčel Gill.

„Nebo skládat ubrusy,“ přisadil si Calum.

Eva zrudla. „Nedokážu žádné zázraky!“ vyštěkla. „Přivedli jste mi deformované, retardované dítě, které už dva roky trpělo v sociálně naprosto nevyhovujícím prostředí.“

„Já bych nebyl tak ukvapený v závěrech, že to dítě je retardované,“ řekl Calum. „Kdybyste jen na chvíli zvedla oči od psychologických testů, tak byste musela pochopit, že to *není lidské* dítě -, a to by vám měl potvrdit každý jen trochu schopný biolog - a třeba byste začala přemýšlet o tom, že rozdíl není totéž co defekt. A že pochopitelně takové dítě může mít určité potíže s jazykem a s ovládáním zařízení, které bylo vyvinuto pro lidi. Nu? A ještě bych vám chtěl říct, doktorko Glattová, že expert je ten, kdo ví, jak problémy řešit, ne ten, kdo skučí, že jsou neřešitelné!“

V očích Evy Glattové se triumfálně zablesklo. „Jen tak mimochodem,“ řekla přesladce, „už se připravuje vyřešení některých potíží toho dítěte. Neznáme sice chirurgický způsob, kterým by se daly napravit ty její problematické prsty, ale ten znetvořující výrůstek, který má na čele, bude možné odstranit docela snadno.“

„Takže - chcete říct, že se jí chystáte odříznout růžek?“ vybuchl Gill. „Ženská, copak jste přišla o rozum? To není žádná deformace, to je integrální součást jejího organismu!“

„Současný lékařský tým tady u Amalgamatické je naprosto schopný provést lokální anestézii a zacelit všechny krevní cesty, které pronikají do té deformity,“ řekla Eva upjatě.

„Bojím se, že to pořád ještě dobře nechápete.“ Rafik se naklonil nad Evin stůl a v očích se mu blýskalo. „Acorna - není - člověk. Rozdíly nejsou totéž co deformace. A její rasa toho růžku používá. Už jsme zjistili, že s ním dokáže čistit vodu a vzduch, a domníváme se, že má taky co dělat s její

schopností nacházet kovy.“

Eva povzddechla. „Myslím, že jste byli příliš dlouho v izolaci. Začínáte trpět halucinacemi. To, co mi tady říkáte, není vědecky možné!“

„Říkáme jen to, co známe z vlastní zkušenosti,“ nasupeně odpověděl Calum.

Eva naklepala cosi na klávesnici. „Z titulu mé funkce vedoucí oddělení Testů, terapie a přizpůsobování musím doporučit, abyste všichni tři absolvovali delší dovolenou a stabilizační psychologické kurzy, než budete moci znovu převzít tak hodnotný majetek společnosti, jako je loď *Khedive*. Podle mého pozorování nejen že jste sociálně maladaptovaní, ale navíc trpíte vážnými bludy.“

Gill zase začal syčet přes zaťaté zuby, ale Rafik ho znovu zarazil.

„Gille, na tyhle prkotiny se vykašli. Nejdřív ze všeho musíme zarazit tu chirurgickou zhovadilost, co se chystají provést Acorně. Růžek k ní neodmyslitelně patří. Bez něho bude zmrzačená, ne-li hůř. V žádném případě, za žádných okolností nedáme k takové operaci svolení.“

„Víte, asi dobře nechápete, oč tady jde. Vy už s Acornou nemáte vůbec nic do činění. Po operaci a nápravné výchově ji předáme do sirotčince, kde se budou snažit identifikovat rodiče, kteří ji opustili.“

„Čerta starého ji předáte!“ zaryčel Gill. „Bereme si ji zpátky. A hned. Pošlete pro ni, anebo si pro ni máme dojít sami?“

„Její operace byla naplánována na 13.30,“ řekla Eva Glattová. Mrkla na zápěstí. „Teď už je příliš pozdě na to, abyste tady dělali rozruch.“

„*Uklidni se*, Gille,“ nabádal Calum kamaráda, když se podíval na vlastní hodinky. „Je teprve 13.45. To se teprve babrají s anestézií.“ Usadil se na roh Evina stolu a ledabyly zabloudil rukou nad její pracovní konzoli. „No, ale myslím, že pro vás bude líp, když nám povíte, kde je operační sál. Hned!“

Do kanceláře vstoupila mladá žena, která měla přes rameno přehozený cop silný jako zápěstí, spletený z černých vlasů. „Myslím, že v tomhle vám můžu pomoci, pánové,“ řekla. Hrudník se jí zvedal a klesal, jako by běžela, ale chovala se naprosto klidně. „Náhodou jdu právě tam.“

Gill se k ní otočil. „To by nám opravdu velice pomohlo. Máme totiž dost naspěch.“ Vedl dívku ven, na chodbu, a blokoval jí výhled ke stolu Evy Glattové, zatímco Calum vklouzl za stůl a zabránil Evě stlačit jeden z výrazně vyčnívajících knoflíků na klávesnici. „Rafiku, jděte napřed. Já přivedu tuhle s sebou a budu na ni dávat pozor, aby ji nenapadla nějaká pitomost, jako třeba volat ostrahu.“ Zvedl Evu Glattovou ze židle a druhou

rukou jí přikryl ústa.

„Calume,“ přerušil ho Rafik, „nemáme čas tahat se s nějakým zajatcem. A taky bychom tím mohli vyplašit strážné.“ Jak se Rafik blížil k Calumovi a Evě Glattové, doktorka Glattová obrátila oči v sloup a bezvládně se opřela Calumovi o rameno.

„No, tak to se už vyřešilo,“ řekl Calum s úlevou. „Omdlela.“

„Kdepak,“ vrtěl Rafik hlavou, „jenom je bez sebe strachem. Omlouvám se,“ řekl Evě, která se začínala zase malátně stavět na vlastní nohy, „ale zatím jsme neměli přístup k vašim vědeckým metodám, jak umlčet člověka.“ Pěstí ji praštil do čela tak rychle, že stěží mohla zaregistrovat, že jí cosi hrozí, a tentokrát se naprosto bezvládně skácela v pravé mdlobě.

Když vyšli z kanceláře, byli Gill s dívkou, která jim nabídla pomoc, už kus vepředu. Spěchali, ba skoro běželi dlouhou chodbou, která neustále zatáčela vlevo. Rafik s Calumem je dostihli na křižovatce, kde se na okamžik zarazili.

„Když poběžíte,“ napomenula je dívka přísně, „tak na sebe přitáhnete pozornost. Můžete jen jít, jak nejrychleji umíte. Domyslela jsem si, že vy jste ti tři muži, kteří sem přivezli to mimozemské dítě, které jste našli, je to tak?“

„Aspoň někdo tady chápe, že nepatří k našemu druhu,“ řekl Rafik, když jako o závod kráčeli chodbou. „Ano, Acorna je naše. Anebo my jsme její, to je jedno. Jak se to vezme. A nesmí se stát, že by ji skutečně operovali.“

„Ano. Můj šéf, doktor Forelle, to chce taky zarazit. Už tam volal napřed, aby se ujistil, že tu operaci odloží, než tam dojdu s příkazy, že to dítě mají předat našemu oddělení.“

„Okamžiček!“ popadl Gill dívku za paži. „Předají Acornu nám, žádnému dalšímu oddělení téhle svinské společnosti!“

„Vy ale,“ opáčila dívka bez toho, že by zvolnila krok, „nemůžete odvolat příkazy Evy Glattové k neodkladné operaci. Já ano.“

„A co vy jste vlastně zač?“ zeptal se Rafik.

„Judit Kendorová. Psycholingvistka. Pracuju u doktora Altona Forelleho.“

„Stůjte při nás všichni svatí!“ vykřikl Gill. „Copak u Amalgamatické nepracuje nikdo jiný než samí cvokaři?“

„Amalgamatická se rozhodla starou základnu OTP využít jako ústředí pro oddělení výzkumu a personální divizi,“ vysvětlovala Judit. „Zarazili všechny nezávislé těžařské operace a vy jste jedna z posledních smluvních skupin, která se sem vrátila. Zásilky se budou expedovat dálkově a odtěd’

je budou přijímat jiné stanice.“ Přestože kráčeli tak rychle, dokonce se ani nezadýchala.

„Forelle,“ ozval se Rafik. „Není to ten chlap, co chtěl naše záznamy o prvních kontaktech?“

„Ano. *On* věří, anebo aspoň doufá, že Acorna je inteligentní mimozemšťan.“

„Takže ten stojí na naší straně?“

„To bych tak docela neřekla.“ Judit zabrzdila těsně před třisměrnou křižovatkou chodeb, které byly označeny různými vzorci žlutých a zelených pásků. „Nechce ji nechat operovat dřív, než ji sám bude moci prostudovat. Co s ní chcete dělat vy?“

„Starat se o ni,“ řekl Gill.

Judit si ho chvíli prohlížela od paty k hlavě a pak se obrátila k Rafikovi. „Věřím, že to myslíte doopravdy.“

„Věřte tomu,“ řekl Rafik.

„Potom ale...“ Rychle mrkla dozadu, na cestu, kterou přišli. Calum se taky ohlédl. Judit ztišila hlas. „Nedovolte, aby se k ní dostal doktor Forelle. Vydoloval by jí mozek až do dna, aby objevil pozůstatky jejich jazyka, aniž by se staral, co to s ní může udělat a co se s ní bude dít dál. Mohlo by to být ještě horší než ta operace.“

„Co bychom teda měli dělat?“

„Je vaše loď připravená k odletu?“

„Teprve jsme přistáli, máme nedostatek paliva a vzduchu, nemáme nahlášené žádné opravy.“

„Takže napřed,“ řekla Judit, „se musí udělat tohle.“ A naznačila jim, jaký ji napadl plán.

„Uvěřila jste nám opravdu snadno,“ poznamenal Rafik, když skončila.

„Člověk *někomu* musí věřit,“ opáčila Judit, „a taky... pár minut jsem poslouchala za dveřmi kanceláře doktorky Glattové, než jsem tam vešla. Mimochodem, smím doufat, že jste ji svázali a umlčeli?“

„Nebyl čas,“ vyhrkl Calum, který je zrovna dostihl. „Omráčili jsme ji.“

„Dobře.“

„Když jste poslouchala, tak už o nás něco víte. Ale co víme my o vás? Pročpak na sebe kvůli nám berete takové riziko?“ vyptával se Gill.

Judit po něm vrhla opovržlivý pohled. „Slyšeli jste někdy o Kezdetu?“

Gill zavrtěl hlavou.

„Můj strýc Hafiz,“ řekl Rafik, „se o něm zmiňoval jako o místě, kterému je dobře se vyhnout.“

„Váš strýček měl pravdu. Já sama jsem se odtud dostala, osvobodila jsem i svou sestru,“ řekla Judit, „a co nevidět se mi podaří vytáhnout z louže i mladšího bratra. Kromě toho... ale to se vás netýká. Dalo by se říct, že jsem už viděla hodně dětí trpět. Snad když se mi podaří zachránit tohle... možná teď dělám něco, co jsem v sobě musela potlačovat, abych se odtud dokázala dostat.“

Pár minut nato Judit prošla lítačkami na chirurgické oddělení a úředníkovi za přepážkou ukázala odznak Amalgamatické. „Jdu vyzvednout dítě, anonymní, nedávno přiletělo s *Khedive*,“ odříkala znuděně, monotónním hlasem. „Doktor Forelle co nejdřív předá příslušné příkazy.“

Úředník přikývl a stiskl knoflík. Dveře za jejími zády se odsunuly stranou a z nich vyšla vysoká žena ve sterilním lékařském oblečení.

„Dala bych za to nevím co, kdybyste trochu mysleli,“ štekla na Judit. „Museli jsme u ní aplikovat globální anestézii, protože lokální nefungovala. Kdybych mohla normálně pokračovat, tak už bych měla zákrok hotový, jenom kdyby vážený doktor Forelle mohl jeden den počkat.“

Judit pokrčila rameny. „Mně je to jedno, já jenom vyřizuji vzkaz. Budete ji chtít zpátky, až s ní budeme hotoví?“

„Jestli příkaz k operaci neodvolá zase nějaké jiné oddělení, tak ano!“ osopila se na ni lékařka. „Zatím si ji spánembohem vemte. Mám dost *opravdových* pacientů i bez toho, abych se musela babrat v jakýchsi mocenských tahanicích mezi různými psychiatrickými odděleními.“

Kývla do místnosti, ze které vyšla, a pomocník v zeleném overalu odtud vytlačil operační vozík, na němž ležela bezvládná, bezvědomá Acorna. Kolem růžku už jí ve stříbrných vlasech vyholili široký půlkruh.

„Já si ji na vozíku převezu sama,“ řekla Judit otráveně. „Vaši lidé se s převozem nemusí zdržovat.“

Jakmile Judit převzala vozík, vyskočil zpoza rohu Rafik a zezadu ji popadl. Z rukávu mu vyjel mikronůž a v mžiku se zablýskal Judit na hrdle pod bradou.

„Díky, žes nám ukázala cestu, blbečku,“ zavrčel nejodpornějším hlasem, jaký byl schopen vyloudit. „Bereme si to děcko zpátky!“

„To nemůžete! Vy jste mě podvedli!“ Judit byla mizerná herečka a slova z ní lezla, jako by se někdo prodíral základním testem ve výuce čtení.

„Zkuste vyvolat poplach,“ hrozil Rafik úředníkovi za přepážkou a lékařce v chirurgickém plášti, „a ta holka to odnese. Jen buďte zticha, a jak se dostaneme do bezpečí, tak ji zase pustíme. Rozumíte?“

Gill pootočil vozík a zvedl z něho Acornu na jednu ruku, zatímco Calum držel dveře a Rafik vyváděl Judit na chodbu.

„Je v pořádku?“ Sotva se za nimi zavřely dveře, zapomněl Rafik předstírat, že odvádí Judit pod hrozbou nože. Stál Gillovi po boku a hledal na Acornině zápěstí puls.

„Dýchá,“ řekl Gill. „O zbytku se přesvědčíme, až se probere z anestézie. Judit, máme s ní dělat něco zvláštního, aby se probudila?“

Zavrtěla hlavou. „Je to standardní anestézie. Za hodinu, možná za dvě se probere sama, záleží na tom, jak dlouho už je uspaná. A myslím, že je to docela dobře. Ještě vám chvíli bude trvat, než se dostanete na loď bez zbytečného rozruchu. Radši půjdu s vámi. Rafiku, nechej ten nůž venku a drž mě za ruku. Možná ještě budete rukojmí potřebovat.“

„Kudy se jde k dokům?“ ptal se Gill.

„Můžeme to vzít servisním tunelem. Tam bude méně pravděpodobné, že na někoho narazíme.“ Judit zatlačila na jeden panel ve stěně a před nimi se otevřel úzký tunel, do kterého se Gill, obtížený spící Acornou, sotva vešel.

Dostali se až do doků bez nehody. Znuděný úředník, který nahradil Johnnyho Greena a odevzdaně konal svou mechanickou práci, sotva zvedl hlavu od stolu.

„Upozorněte personál, aby opustil naši komoru, a připravte vnější dveře k otevření,“ řekl Calum. „*Khediye* okamžitě odlétá.“

„Není odpojená,“ zamumlal úředník, aniž by vzhlédl od své konzole.

„Prosím vás,“ řekla Judit třaslavým hlasem, „udělejte, co vám říká. On... on má nůž!“

To už úředníka vyburcovalo. Trhl hlavou vzhůru, vyděšeně pohlédl na mikronůž v Calumově pěsti a zajel pod stůl. „Dělejte si, co chcete, jen mě odtud nechte odejít!“

„No to se podívejme,“ zamumlal Gill, „a já jsem si myslel, že tenhle mrňous nám bude dělat potíže, jen aby se z něho stal hrdina. Calume, znáš systémy v tomhle doku dost dobře, abys nás dokázal před odletem odpojit?“

„Jestli to Amalgamatická moc nepředělala, tak ano,“ řekl Calum. „Tu máš, podrž to,“ podal Judit mikronůž, ona ho ale zase rychle předala Gillovi. „Já jsem přece *rukojmí*, vy pitomci!“ zasyčela.

Gill se tiše usmál a přijal úkol držet Judit jako „rukojmí“. Calum si otočil konzoli tak, aby se na ni nedíval vzhůru nohama, a svůj výpadek z role si snad ani neuvědomil. Několikrát rychle za sebou prolistoval údaje na obrazovce a spokojeně přikyvoval. „Hmm,“ prohlásil, když nalistoval

pátou stránku. „Hmm... ech, pfff. Fajn, teď dál... ech.“ Proletěl na obrazovce zbývající stránky protokolu a na klávesnici vyklepal příslušné povely. „Oukej, takhle nás to uvolní. Ale máme pár drobných problémů.“

„Je něco z toho tak vážné, že kvůli tomu nemůžeme opustit Základnu?“

„To ne, ale...“

„Dobře. Probereme si je později. Tak honem! A Judit, chovej se normálně. V doku už možná nikdo není, ale jestli to tady Amalgamatická nepřestavěla, mohli by se na nás přístavní dělníci dívat shora, z galerie. Nebylo by dobře, aby si někdo z nich všiml, že jsi rukojmí.“

„Takže jsem nerukojmí, které se má chovat jako rukojmí, které se chová jako nerukojmí,“ zamumlala Judit, když procházeli soustavou dveří, která chránila vnitřek Základny, když se dok otevíral do vesmíru. „To je stejně hloupé, jako když děvče zpívá Cherubína a předstírá, že je chlapcem, který předstírá, že je děvče.“

„Tobě se líbí staré opery?“ překvapeně se ptal Gill.

Judit pokrčila rameny. „Párkrát jsem účinkovala v amatérských představeních ve škole. Ale nemám dost dobrý hlas, abych mohla pomýšlet na profesionální dráhu. Jednoho roku k nám ale zavítala. Kirilatova, aby s námi nacvičila *Figarovu svatbu*. Sama zpívala Susannu, to se rozumí.“

„Kirilatova? Ale té už teď musí být takových sto deset let!“

„Ještě ne. Tehdy měla sedmdesát,“ vzpomínala Judit, „a když zpívala Susannu a člověk zavřel oči, tak slyšel dvacetileté děvče, které se má vdávat za svého milého. To byl neuvěřitelný výkon. Litovala jsem, že jsem se nenarodila dřív, abych ji mohla slyšet, když byla na vrcholu své kariéry.“

„Já ji mám na krystalech,“ řekl Gill. „Jsou to vystoupení z dřívějších dob, původně zachycená ve formátu DCVCD, které pak převedli do 3-D, když se tehle nový formát objevil.“

„No tak, Gille, jsi tady proto, abys zval to děvče poslechnout si tvoje operní krystaly? Co kdyby ses napřed postaral o Acornu?“ V Calumově hlase zaznělo neskrývané sarkastické ostří. Zatím co se Gill s Judit bavili o mrtvých operních pěvcích, překonali bez potíží otevřený prostor doku.

„To bych mohl,“ řekl Gill zamyšleně. Vzal Judit za ruku. „Měla bys jít s námi. Ty přece mezi psychiatrické šmejdy od Amalgamatické nepatříš. Jak říkal jeden zákazník bordelu děvčeti z Vassaru - co takové pěkné děvče pohledává na takovémhle místě?“

Judit zavrtěla hlavou. „Odpovím ti stejně, jak odpovědělo zákazníkovi to vassarské děvče - snad jen trošku štěstí. O dolování nevím vůbec nic, byla

bych pro vás jen neužitečnou přítěží.“

Calum, kterému se stejná myšlenka už už drala na jazyk, otevřel pusu a zase ji zavřel, až mu slyšitelně cvakly zuby.

„Než půjdete, radši byste mě měli taky uzemnit. Bojím se, že jsem nehrála to rukojmí tak úplně přesvědčivě.“

„Praštit tě po tom, jak moc jsi nám pomohla? To bych nedokázal, bobečku.“

„To mě ale nejspíš donutí k dalšímu ubohému a nepřesvědčivému představení,“ řekla Judit. „Koukej, já tuhle práci potřebuju. Můžu tady vydělat dost na to, aby Pal dokončil technickou školu. Jinak... mám prostě své důvody, abych zatím u Amalgamatické zůstala. No tak, dáš se do toho?“

„To nejde,“ řekl Rafik. „Nejsi ničím chráněná. Když zůstaneš tady, v doku, tak při otevření venkovní výpusti umřeš. Musíš projít zpátky přes vnitřní dveře. Jakmile budeš v bezpečí, tak okamžitě odlétáme. Nesmějí mít čas na to, aby zrušili uvolňovací sekvence.“

Judit se nečekaně rozesmála. „Ta malá tlustá ropucha, co tady dělá přijímacího úředníka, nejspíš ještě pořád dřepí pod stolem a nikdo jiný neví, že se něco děje... zatím. Ale na to, že jsem byla rukojmím tří brutálních zločinců, vypadám moc nedotčeně. Půjč mi ten nůž, Gille.“ Rychlým pohybem proťala overal v místě, kam jí mířil Gill, když předstíral, že ji vede násilím, potom si vytáhla z copu půlku vlasů a nechala je spuštěné jako černý obláček přes obličej. „Vypadám už dost zničeně?“

„Vypadáš nádherně,“ řekl Gill, „a já si vzpomínku na tebe ponesu přes studený vesmír.“

„Pohněte se, vy dva!“ okřikl je Calum. „Musíme ještě připoutat Acornu. Čím déle budete klábosit, tím větší je nebezpečí, že si někdo něčeho všimne.“

„To je ale odvážné děvče,“ řekl Gill, když vyšplhal na palubu *Khedive* a poutal se do křesla, aby mohli startovat. Pozoroval, jak Judit s kulháním přechází přes dok k východu. „Doufám, že to kulhání jenom hraje.“

„Na to, že jde na ošetřovnu, se pohybuje docela správně,“ připomněl mu Calum. „Rafiku! Systémy jsou připraveny? Chci vyrazit vteřinu po tom, co se za ní zavřou první dveře.“

„Druhé dveře,“ opravil ho stroze Gill. „Je příliš vzácná, než abychom tak riskovali.“

„Acorna snad není? A to nemluvím o nás a o *Khedive*.“

„Zvládneme to,“ řekl Gill přesvědčeně.

A zvládli.

„A co teď?“ zeptal se Calum, když už byli hodný kus od Základny.

Gill pokrčil rameny. „Myslíš v nejbližší době, nebo vůbec? Jestli vůbec, tak bych řekl, že máme svou loď, něco dokážeme a existují přece další společnosti, které s námi mohou uzavřít smlouvu — anebo můžeme pokračovat jako nezávislí. A pokud jde o nejbližší dobu... zmiňoval ses o nějakých problémech, když jsi tam na Základně mručel cosi nad konzolí té úřednické krysy. Jak to s námi vypadá?“

„Stihli loď naplnit palivem jen zčásti, ale v tom není problém. Máme dost paliva, abychom se vrátili do pásu asteroidů, a jak už jednou budeme tam, můžeme vytěžít uhlíkatý chondrit, abychom si opatřili vodík pro palivový konvertor.“

„A chondrit typu C nám zase dá vodu a kyslík, kdyby bylo potřeba,“ přidal se Rafik. „Tak v čem je problém?“

„Máme málo jídla. Hrozí nám, že se z nás na nějaký čas stanou vegetariáni.“

„Nejmíně jednomu z nás to vůbec nebude vadit,“ řekl Gill a něžně pohlédl na síť, v níž ležela Acorna. V uměle navozeném spánku se začínala pohybovat, takže měli jistotu, že se každou chvíli musí probudit.

„A nemáme náhradní brity k vrtáku,“ řekl Calum. „Tvrďas nás připravil o většinu z nich a Daffy nás stál skoro celý zbytek. Vázací lana už máme taky pěkně opotřebovaná. Na Základně nás měli znovu vystrojit spoustou věcí.“

Ale museli čelit i problémům ještě naléhavějším, než byl nedostatek náhradních dílů, jak zjistili po zapojení komunikačních systémů.

„Pustíme jenom příjem,“ radil Rafik. „Vysílání by mohlo prozradit naši polohu.“

„Ale co, oni nás do jiných sektorů stejně nebudou sledovat. Kvůli jednomu dítěti, ke kterému se stejně nikdo nehlásí, jim to nestojí za to.“

Rafik odpověděl nepřímě: „„Proč na mě šlapeš?“ ptal se mravenec slona. „Protože můžu a protože jsi mě naštvál.“ Naštval slona nikdy není příliš moudré.“

„Chytil jsem frekvenci Základny,“ oznámil jim Calum. „Možná byste si to taky rádi poslechli.“

Se zlostně sevřenými rty naslouchali hlášení, které Základna předávala na

všechny stanice a lodi Amalgamatické společnosti.

„Oni tvrdí, že jsme *Khediye* ukradli!“ vybuchl Gill. „To přece nemůžou! To je naše loď, bez dluhů a bez závazků!“

„Ta příšerná ženská žvanila cosi o tom, že *Khediye* patří jim,“ vzpomněl si Calum. „Rafiku, našel jsi v těch kecech o reorganizaci nějakou právní hatlaninu, která by se dala vyložit tak, že bychom si od nich loď pronajímali?“

„Oni můžou tvrdit, co se jim zlíbí,“ odpověděl Rafik. „A kdyby se jim podařilo dostat se s námi do sporu a my se s nimi museli hádat někde po soudech, kdo by se staral o Acornu?“ Laskavě se na své kamarády usmál. „Možná by nebylo vůbec hloupé, kdybychom si obstarali novou identitu.“

„Můžeme si říkat, jak chceme,“ brblal Gill, „ale loď je registrovaná a kdekdo ji zná.“

Rafik se usmíval přímo andělsky. „Možná znám někoho, kdo by pro nás tuhle maličkost dokázal vyřešit. Za příslušný obnos, to se rozumí.“

„A čímpak toho tvého někoho zaplatíme? Mám takový nepříjemný pocit, že účetní v Amalgamatické nám za všechno to železo a nikl, které jsme posílali po automatech, nezplatí ani kredit,“ huboval mrzutý Calum. „A platina s titanem sedí pěkně v doku Amalgamatické v našich jediných kontejnerových sítích!“

„Máme ale,“ oponoval tiše Rafik, „velký blok velice hodnotných akcí Amalgamatické, i když bez práva hlasovat. Myslím, že strýc Hafiz nám je ochotně promění za místní měnu.“

Na chvíli se kabinou rozhostilo ticho, pak se Gill rozchechtal a plácl se do kolena. „Tak Amalgamatická nakonec přece jen zaplatí za nové vystrojení. To je dost dobré!“

„Ale potom budeme na dně,“ zavrčel Calum.

„Máme přece svou loď, náradí i zkušenosti,“ nedal se rozesmátý Gill. „A Acornu! Žádný strach, človče! Tam venku jsou mnohem bohatší asteroidy než všechno, co jsme zatím vytěžili podle smlouvy. Cítím to v kostech.“

„Takže, směr strýc Hafiz?“ zeptal se Rafik, usadil se za navigačním pultem a zvedl prsty nad klávesnici.

„Jo. A kde vlastně sedí ten tvůj báječný strejda Hafiz?“

„Ta planeta se jmenuje Laboue. Její souřadnice jsou rodinným tajemstvím, které nesmím vyzradit,“ řekl Rafik, který už zadával kurz lodi. Dokončil zadání a vymazal obrazovku dřív, než mohli Gill nebo Calum postřehnout, co tam vlastně napsal. „Jste oškliví, oškliví kluci!“

„Oššškliví?“ ozval se rozechvělý tichý hlásek.

„Miláčku, Acorno!“ vykřikl Gill, a protože byl ze všech nejbliž, rychle se přesunul k její hamace. „Promiň, miláčku, promiň. Neměli jsme tušení, co všechno ti idioti budou chtít naší malé Acorně provádět.“

Rozšířily se jí zorničky a z výrazu jí vyprchal všecken strach. Prsty na rukách i nožkách povolily z pevného sevření a vůbec dávala najevo velkou úlevu, že se probrala zase u nich, na palubě *Khediye*.

„Ta pitomá ženská! To jsem rád, že jsme ji uzemnili,“ řekl Calum.

„Moc pitomá ženská,“ souhlasila Acorna, zuřivě pokývala hlavou a vzápětí zasténala. „Au, bolí hlava!“

„To za chvíli přestane, bobečku,“ konejšil ji Calum a pak se otočil na Gilla. „Pojďme se přikurtovat. Táhle vletíme do pěkně divoké černoty.“

Tři

Následujících několik dní byla Acorna velice nervózní a všichni tři vynakládali velké úsilí, aby ji rozptýlili, a přísahali jí na svou čest, že ji už nikdy nenechají o samotě s hloupými cizími lidmi. Jedním z mála nepřiliš naléhavých úkolů, které se podařilo Calumovi uskutečnit, než si šli vyzvednout Acornu, bylo opatření nějakých semínek od hokynáře. Nabízel mu i nějaké květiny.

„Mám tady pár docela dekorativních typů se širokými listy, které ještě navíc kvetou, a tak ty vaše poniky trochu ožíví. A taky jakési botanické zvláštnosti, které jsou docela dobré jako zdroj potravy,“ povídal mu hokynář. „Rychle to roste.“

I když se Calum víc zajímal o zeleninu a jedlé luštěniny, hlavně jakési nové druhy fazolí, vybral si taky semínka vojtěšky, krmných bobů a jakési zrnité trávy s poznámkou, že by měl v dohledné době přistát na planetě a chce udělat kamarádovi radost.

Nasadil semínka a prošťáral program *Galaktická botanika* z lodní knihovny, aby zjistil, jak urychlit růst nových druhů. Pomohlo to zabíjet čas a zpestřilo jim to jídelníček. Acorna přečetla z GB zrovna tolik co Calum a Gill a velice brzy jim řekla, že tu záležitost docela dobře ovládá a ať si laskavě dělají něco jiného.

„Taky sis myslel, že si nebude pamatovat takové kecy, totiž že má racionální paměť, co?“ ptal se Calum.

Gill pokrčil rameny. „Kdo to mohl vědět? Pokusil jsem se udělat rozbor toho vzorku její krve, který jsme schovali, když si rozbila koleno. Nepatří k žádnému známému genotypu. Krucinál!“ A poslušně přihodil půlkredit do krabičky označené Mluvíme slušně. Připojil se k ostatním s lahodným cinknutím.

„Poslyš, člověče, kolik už jsme tam vlastně nacpali?“ zeptal se Calum a Gill otevřel krabičku, z níž se vyhrnulo dobrých padesát půlkreditů.

„Moc za to nekoupíme, ale pro začátek je to dobré.“

„Strýc Hafiz nás založí, hoši,“ ujišťoval je Rafik z pilotního křesla. Pak se naklonil kupředu. „Gille, pamatuješ si na tu mrtvou loď, kterou jsme našli skoro do půlky narvanou do asteroidu?“

„Co je s ní?“

„Nebyla náhodou stejné třídy, jako je tahle naše?“

„Byla o rok nebo o dva starší.“

„Ale té stejné třídy.“

„Míříš k tomu, k čemu si myslím, že míříš?“ zeptal se ho Gill a rozzářil se.

„To si piš, drahý hochu,“ odvětil Rafik a usmíval se od ucha k uchu. „A ten pás asteroidů leží zrovna ve směru naší cesty... no, s nepatrnou korekcí.“

„Zaměníme identifikaci s tím vrakem?“ zeptal se Calum. „Bylo by možné to provést?“

„S troškou pomoci ze strany strýce Hafize by to mělo být no problemo,“ řekl Rafik. „Půjdeme do toho?“

Gill s Calumem se po sobě podívali.

„No, myslím, že by to stálo za trochu námahy, zvláště když strýc Hafiz dokáže spatlat nějaké věrohodné údaje o tom, kde ta loď trčela, zatímco byla hlášena jako nezvěstná.“

„V těchhle věcech je strýc kabrňák,“ řekl Rafik a začal si falešně pohvizdovat.

„Určitě bychom tím Amalgamatickou setřásli, kdyby se ti pánové obtěžovali nás hledat,“ řekl Calum a neklidně se podíval směrem k poníkům, kde pracovala Acorna.

„To teda jo,“ řekl Gill a zamýšleně si probíral plnovous. Vzal do ruky část svého po pás dlouhého chlupatého přívěsku. „No jo, chtěl jsem se nechat pořádně ostříhat, ale vsadil bych boty, že Amalgamatická zrušila i holičské oficíny.“

„Já tě ostříhám,“ zdvořile se nabízel Calum.

„Na to zapomeň, kamaráde,“ řekl Gill, zvedl vousy ke krku a nacpal si je za košili.

„Strýc Hafiz má vynikajícího holiče,“ řekl konejšivě Rafik.

„Už se nemůžu dočkat, až se s tímhle strejčkem Hafizem potkám,“ zavrčel Gill.

„Určitě tě okouzlí,“ řekl Rafik s blazeovanou pýchou. Potom však dodal s mnohem menším sebevědomím: „Jenom jednu věc musíme ohlídat. Nesmí se dovědět o Acorně.“

„Proč?“ zeptali se Calum s Gillem jedním dechem.

„Je to sběratel.“

„Čeho?“

„Všeho, co se mu líbí, a jsem si zatraceně jistý, že něco takového jako Acorna ještě nikdy neviděl.“

„Nezkomplikuje nám to maličko situaci?“

Rafik naklonil hlavu napřed na jednu stranu, potom na druhou a pokrčil rameny. „Nejsem nadarmo synovcem svého strýce. Něco už vymyslíme. Ale Acornu *nemůžeme* ztratit.“

Fyzická záměna indikačního rádiového vysílače za ten, který vymontovali z havarované lodi, jim zabrala tři dny perné práce. První problém spočíval v tom, že těžařské nářadí se nehodilo k řezání a trhání částí kosmické lodi a jejich mechanické opravárenské nářadí zase nebylo uzpůsobeno k tomu, aby fungovalo ve vzduchoprázdnu a v tak extrémně nízké teplotě, jaká panovala na povrchu asteroidu.

„Kdyby nebylo Acorny, která nám čistí vzduch,“ poznamenal Calum na konci první směny, „tak by to teď v kabině smrdělo jako v šatně při Třistoletých hrách.“

„A s vodou by to bylo zrovna tak,“ souhlasil Gill. Tím, že se voda i vzduch neustále recyklovaly, obojí časem získalo zatuchlou pachut', které se nijak nedalo zbavit. „Acorno, ty jsi pro nás pravé požehnání.“

Acorna zavrtěla hlavou, v očích se jí odrazil všechen smutek světa a zorničky sevřela do úzké škvíry.

„To teda jsi!“ stvzroval Calum. „Copak se děje?“

„Vy utíkáte. Schováváme. Já...“ Acorna se viditelně snažila sebrat potřebná slova. „Kdyby já nešla zpátky, nemuseli schovávat. Moje chyba!“

Tři muži se nad její hlavou setkali pohledem. „Mluvili jsme moc

neopatrně,“ konstatoval Rafik tiše.

„Mluví tak málo,“ souhlasil Calum, „že jsem úplně zapomněl, že rozumí skoro všemu.“

„Teď už je to jedno,“ řekl Gill hlasitěji. „Důležité je, abychom jí vysvětlili, že to nevidí správně, ne?“ Sebral Acornu a sevřel ji v medvědíh náručí. „To není tvoje chyba, cukroušku. Pamatuješ na tu pitomou ženskou, kterou strejda Calum a strejda Rafik uzemnili? To přece není tvoje chyba, že byla tak vygum... hloupá, že ne?“

Acorna zasunula prsty jedné ruky do pusy. Oči se jí leskly jako tmavá jezírka plná nedůvěry.

„Poslouchej, Acorno,“ řekl Rafik. „My ty lidi na Základně nemáme rádi. Nechceme pro ně pracovat. Ani kdybychom nikdy... nepotkali tebe, stejně bychom pro Amalgamatickou dál nepracovali. Že ne, chlapi?“

Calum s Gillem ze sebe vyrazili nadšené „Nikdy!“ a zdálo se, že to Acornu z poloviny uklidnilo. Alespoň stříbrem překryté zorničky jejích očí se pomalu vrátily do normálního stavu a začala zamyšleně oždibovat špenátové stonky, které jí nabídl Rafik. Na konci další směny už se vzpamatovala natolik, že je začala otravovat vyptáváním, proč zastavili na asteroidu, o kterém ví, že v něm není žádná pořádná koncentrace kovů.

„Tohle je uhlíkatý chondrit, Acorno,“ vysvětloval Calum.

„Prosím tě, co kdybys to zjednodušil? To dítě přece takováhle velká slova nezná!“

„Nemůžeš soudit podle sebe, Gille,“ opáčil Calum. „To, že pro tebe zůstaly základy astronomické chemie tabu, ještě neznamená, že Acorna je stejně natvrdlá jako ty. Zná všechna slova, která jsme ji naučili, a měli bychom ji učit i taková, kterých při práci používáme.“ Dál děvčátku vysvětloval, že vodík a kyslík, které mohou z tohoto asteroidu získat, jim zajistí víc vzduchu a vody a taky palivo na to, aby se mohli dostat k dalšímu cíli.

„Ale já čistím vzduch!“ řekla Acorna a dupla nožkou, podobnou kopýtku.

„To jistě,“ uznale přitakal Calum, „ale my zatím neznáme tvoje možnosti, víš, a nechceme, abys dělala víc, než kolik toho zatím smíš dělat. Kromě toho potřebujeme palivo.“ Po každých pár slovech musel zarazit a kreslit diagramy molekulární struktury a průběhu chemických reakcí. Acornu to fascinovalo a Calum musel ve své lekci pokračovat, dokud mu neusnula na klíně.

„Uff!“ Calum uložil spící dítě do hamaky, napřímil se a protahoval si ztuhlá záda. „Oukej, braši, pár základních pravidel. Určité věci budeme

probírat raději jen tehdy, když bude Acorna spát. Je příliš chytrá, než aby mohla slyšet i jen o půlce z našich malérů, a kdyby věděla všechno, tak by v sobě nesla takovou vinu, že bychom se s ní mohli dostat do problémů, a to není potřeba. To platí i o záměně indikačního rádiového vysílače. Když o tom nebude vědět, nebude se ani později vyptávat na ošemetné věci. Pro ni jsme tady jenom kvůli obnovení zásoby paliva, jasné?“

„Zrovna tak jsme nikdy nelozili na Základně po skladech, abychom sehnali skafandr tak malý, aby jí byl akorát,“ poznamenal Gill.

Rafik přikývl. „Brzo jí budeme muset dovolit, aby šla s námi ven. Může nám být velice užitečná při vyhledávání úložišť minerálů a nacházení cest k nim, ale bez ohledu na to, jaký přínos to bude mít pro nás, Acorna potřebuje mít pocit, že je užitečná. Prozatím je pravda, že bude dobře, aby neznala pravý důvod, proč tady trčíme.“

Záměna identifikačního vysílače potom trvala ještě déle, protože na ní mohli pracovat jen ve chvílích, kdy Acorna spala. Když byla vzhůru, museli se věnovat získávání kyslíku a vodíku. Jakmile měli tu obtížnou rachotu za sebou, Rafik přeprogramoval navigační počítač, aby loď navedl na cíl, který pořád odmítal vyzradit, a během cesty k tajné planetě všichni tři muži prospali tolik času, kolik jen bylo možné.

„To máme po celou dobu, kdy tady budeme, tvrdnout na lodi?“ rozčiloval se Gill.

„Rafik se nejspíš bojí, že bys mohl identifikovat hvězdu téhle planety, kdybychom vytáhli paty z přístaviště,“ řekl Calum. „Ale už se nemusíš bát, Rafiku. V těch tvých šarádách kolem navigačního počítače nebylo za mák smyslu. Já vím naprosto přesně, kde teď jsme.“

„Jak to?“ naježil se Rafik.

„Podle spotřeby paliva,“ odpověděl Calum blazeovaně. „Podle triangulace mezi známými hvězdami. Podle uplynulého času a změn kurzu. Kurz jsem si fixoval v hlavě a čísla jsem si ověřoval na hodinkách. Jsme na čtvrté planetě hvězdy...“

„Neříkej to!“ skočil mu Rafik do řeči. „Nechej mi aspoň možnost pravdivě strýci Hafizovi přísahat, že jméno a souřadnice jeho úkrytu nikdy na palubě této lodi nikdo nevyslovil.“

„A proč?“ ptal se Calum. „Co je na tom tak složitého? Každý si to přece může vypočítat.“

„Ne, Calume, to teda nemůže!“ Rafik obrátil oči v sloup. „Mohl bych napsat *knížku* o tom, jak je riskantní mít na palubě matematického génia, který nemá ani špetku selského rozumu, jež by vyvážila drahou stranu jeho mozku. Na téhle planetě jsou všelijací lidé a z různých důvodů, Calume, ale všichni mají společné to, že velmi silně touží po anonymitě. A to je tužba,“ dodal významně, „kterou s nimi teď sdílíme, anebo už jsi na to stačil zapomenout? No tak, uděláme to co nejjednodušeji. Vy zůstanete pěkně tady. Já půjdu navštívit strýce Hafize a uvidíme, jakou srážku bude chtít ze zisku z prodeje našich akcií za to, že nám je vyplatí v galaktických kreditech a zařídí registraci nového identifikačního vysílače.“

„Jen pro cit k rodině by to asi neudělal, co?“ zeptal se Gill.

Rafik znovu obrátil oči v sloup a těžce povzdechl. „Jen zůstaňte tady. Já se vrátím, co nejdřív to půjde, jasné?“

„Když je ta vaše rodina tak zatížená na tajnůstkaření, proč bychom to nemohli vyřídit kódovaným rádiovým přenosem z nízké orbity? Proč tam vůbec chceš jít osobně?“

Rafik se na Gilla podíval skoro omráčeně. „Takovou dobu už spolu pracujeme, a ještě jste nestačili pochytit vůbec nic ze slušných způsobů! Vy, nevěřící, si sjednávejte obchody elektronicky, když chcete, ale my, Děti Tří Proroků, se při takové věci setkáváme tváří v tvář. To je počestný způsob, jak uzavřít smlouvu. Kromě toho,“ dodal prozaičtěji, „žádný přenos není tak dokonale kódovaný, aby se nedal rozluštit.“

Byl zpátky dřív, než čekali. Měl přísně sevřené rty a vlácel spoustu pomačkaných balíčků, zabalených v opalizující přilnavé fólii.

„Nevypadáš tak úplně šťastně. Copak se děje, snad strejda Hafiz nechce nějaké mimořádné procento z našich podílů?“ ptal se Calum.

Gill si přisadil: „A jak to přišlo, že ses zastavil ještě na nákup?“

„Strýc Hafiz,“ pravil Rafik pořád ještě zachmuřeně, „ctí tradice ještě důkladněji, než jsem si myslel. Chce se setkat i s ostatními stranami našeho kontraktu tváří v tvář dřív, než začneme o věci vážně jednat.“

„Ale s Acornou ne!“

„Přístavní správa už vydala informaci, že máme čtyřčlennou posádku. Chce vidět všechny čtyři. Ale to bude v pořádku,“ uklidňoval Rafik Gilla, „on vlastně Acornu neuvidí. Už jsem vymyslel, jak to zařídit. A je to dobrý nápad a možná bychom se podle něho měli zařídit na delší dobu.“

„A nějak jsou v tom zamontovány metry a metry bílého polysilku,“ poznamenal Calum, který už se šťoural v jednom z balíčků. „Ehm, Rafiku, neber to jako urážku, ale už mám jakousi zkušenost s tvými dřívějšími

„dobrými nápady“. Jestli to bude něco podobného, jako když jsme se pokoušeli proklouznout do prostoru Kezdetu, abychom tam sebrali ten titan, který tam jen tak ležel a zrovna prosil o to, aby ho někdo vytěžil a rafinoval.“

„Ohó, to byl taky dobrý nápad!“ durdil se Rafik. „Jak jsem měl vědět, že kezdetští Ochránci klidu zrovna najali nového špicla, který poznal náš indikační rádiový vysílač, protože nás znal ještě z doby, kdy sloužil u OTP?“

„Já si jen říkám,“ brblal si Calum pod vousy, „co bude tentokrát tím kritickým faktorem, o kterém nevíš?“

„Nic takového není,“ řekl Rafik. „Jenom maličký převlek. Podívejte, nechceme přece, aby si někdo všiml naší Acorny. Je to tak? A tak musíme ctít tradice ještě důkladněji než strýc Hafiz. Řekl jsem mu, že jsem studoval Tři knihy - a tím jsem ho nadchl. Ale pak jsem mu vysvětlil, že První kniha mě inspirovala tak, že jsem studoval i dál a že mě přijali mezi neohadithiány.“

„A co to všechno přesně znamená?“ vyptával se Gill.

„Teologické složitosti tě nejspíš nebudou zajímat,“ řekl Rafik. „Důležité je to, že moje ženy nosí *hidžáb*, který Acornu perfektně zamaskuje.“ Vzal od Caluma kus bílého polysilk a oběma rukama ho rozvěsil tak, aby jeho druhové mohli vidět, jak oděv vypadá: mnohovrstvý závoj na hlavu a pod ním vše zahalující róba z ještě více vrstev lehké a zdánlivě průhledné látky, která ale dohromady tvořila oblak duhově pableskující lesklé běli. „Jako osvětlené Dítě Tří Proroků přirozeně znám lepší věci než halení žen do závojų. V První knize, které vy, nevěřící, říkáte Korán, vlastně není žádné takové ustanovení, které by požadovalo, aby se ženy zahalovaly a držely v ústraní. A Druhá kniha naprosto odmítá oba tyto barbarské zvyky, zrovna tak jako prohibici proti kvašeným alkoholickým nápojům. Ale neohadithiáni tvrdí, že Hadith, což je sbírka tradičních pověstí o životě Prvního proroka, je stejně posvátný jako slova obou knih. Chtějí se vrátit k nejhorším ze špatných starých způsobů, včetně zahalování žen. Strýc Hafiz ze mě byl znechucený, ale říkal, že moje náboženské předsudky bude respektovat a počká si, až z nich vyrostu. Nebude vlastně vidět mým ženám do obličeje, ale obě musí být při ujednávání smlouvy přítomny.“

„Jakým tvým ženám?“ zeptal se Calum.

Rafikovi zajiskřilo v očích. „Tohle je *doopravdy* brilantní část mého nápadu. Řekl jsem strýci Hafizovi, že mě doprovází můj partner, který je nevěřící, a moje dvě ženy. Chápeš, že tohle dává *přesně* čtyři osoby, které

byly hlášeny jako posádka naší lodi. A nikdo, kdo by náhodou hledal tři těžaře s malým děvčátkem, zřejmě ani nevzdechne po neohadithiánovi se dvěma ženami a jedním partnerem.“

„Zdá se mi to trochu riskantní,“ řekl zamyšleně Calum. „Myslíš, že by jako jeden z nás zůstal na palubě a ty si najmeš nějaké místní děvče, aby hrálo tvoji druhou ženu? Jak si můžeš být jistý, že to nevyžvaní?“

„Tohle, eh, není přesně to, co mám na mysli,“ řekl Rafik. Roztrásl druhou řasnatou róbu z bílého polysilků a přidržel ji vedle Caluma. „Jo. Odhadl jsem tvou výšku docela dobře. Ale pamatuj, že musíš dělat krátké kroky a klopit oči jako pravá neohadithiánská manželka, jasné?“

„Já tomu nevěřím!“ vybuchl doktor Alton Forelle, když si přečetl zprávu o *Khedive*. „Já tomu prostě nevěřím!“

„Taky jsem tomu nechtěla věřit,“ řekla Judit, „ale všechny zprávy jsou docela jasné.“ Bylo vidět, že plakala. „Je to tak hrozně smutné. Ti příjemní chlapíci a to malé děvčátko.“

„Kdyby to měla být pravda, byla by to tragédie,“ řekl Forelle. „Konec mých nadějí na převratný objev desetiletí, ba století! Ale to není pravda. Amalgamatická zaměstnává hlupáky. Já to musím vědět, jsem přece odpovědný za jazykovou stránku *Lži*, kterými tyhle blázny krmí, vymyslím pěkná slovíčka pro nelidské politické direktivy.“ Vrhł po Judit chytrý pohled. „Vám se tyhle řeči nelíbí, že, slečno? Nelíbí se vám, že říkám na rovinu to, co dělá naše oddělení. Ale vy nejste tak tupá jako ti ostatní. Musela jste si toho sama všimnout. No, mám svoje důvody, pro které jsem tuhle práci vzal kvůli vši té akademické ubohosti a kvůli naprostému nedostatku podpory, kterým dneska trpí čistý vědecký výzkum. Ať si mí někdejší kolegové z univerzity povídají, co chtějí, já dokážu vytvořit skutečně významnou teorii, jen kdybych dostal pro svůj výzkum nějaké prostředky. A myslím si, že vy máte taky svoje důvody, proč jste vzala místo u Amalgamatické.“

„Dobře tady platí,“ řekla na to Judit. „Mám na *Kezdetu* mladšího bratra. Ještě nemá skončenou školu.“

„A až ji dokončí, tak si nepochybně najdete jinou výmluvu, abyste dál mohla dostávat jejich peníze. Koupili si pár dobrých mozků a zkorumpovali nás a užívají nás k tomu, abychom pro ně nakupovali tolik hlupáků, kolik potřebují. Včetně těch idiotů, kteří si myslí, že *Khedive*

narazila do asteroidu!“

„Ale signál identifikační vysílačky...“ začala neurčitě Judit.

„Je zfixlovaný. Nevím jak, nejsem inženýr, ale určitě je zfixlovaný.“

„To by bylo velmi obtížné. Na trupu lodi i na motorech jsou registrační čísla.“

„Ha! Nikdo se neobtěžoval tam zaletět a přesvědčit se na vlastní oči, nebo ano? Prostě jen věří počítačovým záznamům.“

Judit byla zticha. Nápad doktora Forelleho byl absurdní, ale pravda byla taková, že místo havárie skutečně nikdo osobně neproověřil.

„Vsadím se, oč chcete, že ta loď není *Khedive*. Ano, tak to bude. Signál indikačního rádiového vysílače je zfalšovaný a oni jsou teď někde v úplně jiném sektoru vesmíru a všem se nám chechtají. Amalgamatická se na všechno vykašle, protože ti pánové dobře vědí, že i kdyby vymýšleli právnícké kličky, jaké chtěli, žádný soud s mozkem v hlavě jim nárok na loď nepřisoudí, a tak než by je pronásledovali, radši odepíšou loď jako zničenou a posádku jako mrtvou. Ale já se na to nevykašlu!“ Forelle zíral na Judit tak zuřivě, jako by ji snad napadlo mu odporovat. „Ta jednorohá dívka je příliš nápadná, než aby se ztratila jen tak beze stopy. Amalgamatická má základny a podniky po celé Galaxii. Vydám trvalý příkaz, aby jakákoli zmínka o dítěti s těmi zvláštními deformacemi okamžitě přišla na mou konzoli jako zpráva s nejvyšší prioritou. Však oni dřív nebo později uklouznou. Najdu ji a ještě vyděláme spoustu peněz, Judit. A potom budu moci nechat tyhle tupce svému osudu a odejít na univerzitu, na místo, jaké si zasluhuji. Je možné, že mi věnují doživotní profesorské křeslo. No, pojďme na to. Zkoncipujte ten příkaz, ale takový, aby všichni věděli, že je to naléhavé, neptali se proč a ani na něho nezapomněli, a já ho potom rozešlu. Nakonec nám bude psycholingvistika i k nějakému jinému užitku než proto, aby pracovníky Amalgamatické udržovala v blažené nevědomosti.“

Judit si pomyslela, že sám sebe obelhává, ale věřil v iluzi, ve kterou by ráda věřila s ním. Ovšem jestli snad to dítě nějakým zázrakem přežilo, neměla nejmenší pochopení pro to, že by se mělo dostat Forellemu do spárů a muselo podstoupit jeho experimenty. A tak sebrala všechnu svou psycholingvistickou dovednost, aby sepsala zprávu, která bude vypadat dost naléhavě, aby doktora Forelleho uspokojila, zatímco ve skutečnosti bude všechny, kterým se dostane do ruky, podvědomě nabádat, aby to zahodil jako „další Altonův pitomý nápad“.

Letoun, který Rafik najal, aby se dostali z přístavního okrsku do rezidence strýce Hafize, přelétal nad neporušenou plochou tropické vegetace, jasně zeleným kobercem listů se záblesky rudých a žlutých květů. Na východě se blyštělo indigově modré moře stříbrnými odrazy slunce. Na západě viděli dlouhou modrou linii nějakého strmého srázu, zřejmě zemského zlomu, který určitě vzal odvahu každému, kdo by chtěl do nitra kontinentu budovat nějaké silnice.

„Tomuhle se říká Mali Bazaar,“ poznamenal Rafik, když prolétali nad souborem budov s plochými střechami, zdobenými mozaikou v barvě drahokamů.

Gill tiskl nos na okno letounu, aby co nejlépe viděl obrazy vytvořené z tisíců barevně glazovaných keramických kachlů. „Kdekoli jinde by tohle byla turistická atrakce prvního řádu. Pročpak to udělali na střeše, kde to nikdo nevidí?“

„Většinu dopravy tady obstarávají letouny,“ vysvětloval Rafik, „a ty střechy působí jako reklama. Každý se takhle dozví, kde je Mali Bazaar. Tam jsem tady mimochodem koupil ty dva *hidžáby*.“

„Není to nepohodlné, že k přístavišti nevedou žádné cesty?“ ptal se Gill. „Jakpak se tady přepravují těžké náklady a stroje?“

„Po moři, to je jasné,“ odpověděl Rafik. „Když se nad tím zamyslíš, tak zbavit se sítě cest přináší spoustu výhod. Většina obyvatel Laboue výrazně preferuje osobní soukromí. Cestování letounem snižuje možnost, že se potkáš s jinými cestujícími, kteří by se mohli zajímat o to, kam asi jedeš. A to je pro nás nepochybně výhoda, nemyslíš? A mimo to silnice vyžadují určitý stupeň spolupráce, což je pro vyhraněné individualisty, kteří se tady usadili, dost obtížné. Neexistuje tady ústřední vláda, žádné daně, žádná centrálně řízená infrastruktura.“

„Nákladné,“ zamumlal Gill. „Neefektivní.“ Rafik po něm střílel pobaveným pohledem. „Myslíš, že nějaký systém může soupeřit s ohromnými nedostatky dobře zabydlené byrokracie? A pokud jde o náklady — jeden kverulantský dobrodruh se pokusil vybudovat pár silnic, na kterých chtěl vybírat mýto, jenomže si nemohl dovolit platit ostrahu kolem nich.“

„Jsou tady problémy s lupiči?“

„Řekněme, že jsou zde usedlíci, kteří shledávají obtížným vzdát se svého tradičního způsobu života,“ uhlazeně odpověděl Rafik a naklonil letoun do

elegantní zatačky, která je dovedla až na dlážděné náměstí, jež obklopovaly zdi porostlé vysokými bougainviliemi. Pomohl Acorně a Calumovi vystoupit z letounu s galantností, jaká se od neohadithiána očekává, pokud jde o jeho vzácné a drahocenné manželky.

„Pamatuj,“ sykl na Caluma, „že *nesmíš mluvit!* Pokud na sobě máš tenhle závoj, tak platí konvence, že tam vlastně vůbec nejsi!“

Dlouhé neohadithiánské róby z mnoha vrstev bílého polysilkku krásně zamaskovaly Caluma i Acornu. V ostrém slunečním světle vypadali jako dva pohybující se bílé obláčky hrající duhovými barvami, beztvaré a neodhalitelně maskující všechno kromě faktu, že jeden je o něco vyšší než druhý.

Když z letounu vylezl i Gill, jedna sekce zdi i s popínavými květinami se odsunula stranou a odhalila světu pohled na snědého muže prostředního vzrůstu, v jehož obličejí byly elegantní rysy Rafikovy tváře vyřezány tak ostře, že dodávaly tomu člověku nebezpečného a ostražitého vzhledu.

„Ty i tvoje rodina a host jsou vítáni v tomto skromném příbytku,“ řekl muž Rafikovi a svižně se pravicí dotkl čela, rtů a hrudi.

Rafik pozdravné gesto opětoval a potom už muže objal. „Strýče Hafizi! Jsi opravdu velice zdvořilý, žes nás přijal do svého domu. Daří se ti dobře?“ ptal se účastně, jako by spolu nemluvili naposledy teprve před několika hodinami.

„Daří, budiž za to dík Třem Prorokům. A co ty, můj synovče? Tobě se daří dobře?“

„Blahoslavený budiž Hadith a zjevení Moulaye Suheila,“ odvětil Rafik, „dobře, a mým ženám taky.“

Při zmínce o Hadithu přeběhla přes tvář strýce Hafize lehká znechucená grimasa, ale ovládl se a zdvořile odpovídal Rafikovi na otázky, týkající se zdraví nesčetných bratranců, synovců a vzdálených příbuzných. Konečně uvítání skončilo, strýc Hafiz ustoupil zpátky a pokynem ruky je vyzval, aby vstoupili a jako první prošli zahradou, která se objevila na druhé straně zdi, obklopující přístávací plochu pro letouny.

Cestička, vyložená temně modrými kameny, se vinula mezi kvetoucími keři. Jakmile Gill vstoupil na první kámen, rozlehl se vzduchem čistý tón středního C. Další dva kroky vyloudily tóny E a G. Zvuky se chvějivě nesly zahradou a společně vytvořily dokonalý akord.

„Líbí se vám moje pěšinka?“ ptal se Hafiz se spokojeným úsměvem. „Možná jste se ještě se zpívajícími kameny ze Skarnessu nesetkali.“

„Ale já jsem si myslel...“ Gill stačil ještě zbytek věty spolknout. Kdysi

věhlasné zpívající kameny ze Skarressu vlastně už neexistovaly, protože padly za oběť sběratelům bez skrupulí, kteří z planety odvezli tolik zpívajících kamenů, že zbývající nedokázaly udržet svou populaci při životě. Rafik je ale upozorňoval, že Hafiz je sběratelem rarit, a naznačoval, že se nějakými skrupulemi nikdy nezatežoval. Nebylo by zřejmě příliš taktní původní myšlenku vyslovit nahlas.

„Naprosto ojedinělé, jistě,“ připustil Hafiz. „Měl jsem skutečně nesmírné štěstí, že se mi podařilo sehnat dokonale laděnou soupravu v C dur a ještě vzácnější soupravu v lydiánské tónině. Dnes je takových kompletních souprav ke slyšení vskutku velice málo.“

Díky tobě a podobným supům, pomyslel si Gill, ale dokázal si tu myšlenku nechat pro sebe a tvářit se nevzrušeně.

Pěšinka je s hudebním doprovodem vedla k vysoké zdi z tmavého kamene, který Hafiz jen tak mimochodem jmenoval jako farineský mramor. V ní byla vestavěna železná, ručně kovaná dvoukřídlá brána, která vzorem připomínala vzácné krajky a vedla do druhé zahrady, ze tří stran obklopené zastřešenou galerií, se sloupy z téhož farineského mramoru. Mezi sloupy zahlédl Gill otevřené průchody do stinných komnat s naleštěnými podlahami, vyřezávanými dřevěnými zástěnami a hedvábnými závěsy.

Hafiz zatleskal a objevilo se několik sloužících zahalených v róbách, dva přinášeli polštáře z hedvábí hrajícího všemi barvami drahých kamenů, další nesl vysoký křišťálový džbán, čtvrtý za ním křišťálovou mísu a štůsek ručníků tak bohatě vyšívaných zlatou nití, že uprostřed každého z nich byl vidět jen malý čtvereček hedvábí.

„Uvnitř máme pochopitelně naprosto moderní zařízení,“ řekl Hafiz omluvně, „ale mně dělá veliké potěšení dodržovat staré zvyky a nabídnout mým hostům vodu vlastníma rukama a předložit jim pití i jídlo v zahradě hned potom, co ke mně přijdou.“ Vzal džbán, Rafik nastavil ruce a strýc mu na ně nalil tenký pramínek ledové vody. Gill napodobil Rafikovy pohyby a přijal jeden z vyšívaných ručníků, aby si osušil ruce. Hafiz s úklonou podal džbán Rafikovi. „Možná dáš přednost tomu, abys svým ženám nabídl vodu sám. Nechtěl bych se nějak dotknout tvé nové víry.“

Rafik se uctivě uklonil a ulil ze džbánu vodu, aby si mohli umýt ruce i Calum a Acorna, přičemž jakoby náhodně tělem stínil Hafizovi výhled na Acorniny podivně tvarované ruce a na Calumovy mužské prsty.

Hafiz naznačil, že by se měli posadit na hedvábné polštáře a jakoby mimochodem se zmínil, že jak džbán, tak mísa byly vyřezány z jediného

kusu merastikamského křišťálu, a přikázal sloužícím, aby mycí soupravu odnesli a přinesli pro jeho hosty občerstvení. Podle Gillova názoru trvalo nekonečně dlouho, než rozložili mosazné podnosy na dřevěné trojnožky, než porozdávali nepatrné skleničky plné ohnivého likéru a půvabné misky s ovocným šerbetem, zatímco Hafiz a Rafik tlachali o pitomostech. Rafik předvedl hotové divadlo,

když odmítal likér, aby zachoval zdání příslušnosti k přísné neohadithiánské sektě, která obnovila všechny prohibiční zákazy Prvního Proroka a vymyslela nové. Gilla zpočátku docela těšilo, že platí za nevěřícího, a tak má volný přístup k pití; zanedlouho však, po prvním plamenném doušku, začal zvažovat možnost, že by ohlásil okamžitý přestup k Rafikovým souvěrcům. Ulevilo se mu, když si všiml, že Acorně se podařilo vzít si misku se šerbetem pod závoje, protože měl strach, že při jídle a pití bude její maskování nevěrohodné. Zdálo se ale, že neohadithiáni vymysleli oděv pro své ženy tak, že závoje nebylo třeba sejmout kvůli žádné potřebě. Gill kysele zauvažoval, zdali je vůbec sundávají, když jdou do postele.

Na konci nekonečné diskuse o problémech interstelárního obchodu se Rafik jakoby mezi řečí zmínil o tom, že se svým partnerem narazili na drobnou technickou potíž, kterou by jim strýc Hafiz mohl pomoci překonat - pochopitelně za přiměřenou úplatu.

„Ach ovšem, tyhle drobné technické záležitosti,“ povzdechl soucitně Hafiz. „Ti mrňaví byrokrati a všelijaké jejich účetní detaily nám ale dovedou otrávit život! V čem by ten problémek měl spočívat, synu mé nejmilovanější sestry?“

Rafik odříkal Hafizovi přesně promyšlený seznam jejich obtíží s Amalgamatickou společností, aniž by se slůvkem zmínil o Acorně, a naopak zdůrazňoval absolutní protiprávnost jakéhokoli tvrzení Amalgamatické, že *Khediye* je jejich majetkem.

„Když je jejich tvrzení postavené na vodě, jak říkáš, proč nepředneseš tvůj případ před soudem Federace?“ zajímal se Hafiz, jako by ho pudila jen prostá zvědavost.

„V Knize Druhého Proroka,“ odvětil Rafik, „je psáno: ‚Věř příbuznému nad souseda, sousedovi nad cizince a všem nad nevěřící.‘,“

„Ale tvůj partner je taky nevěřící,“ namítl Hafiz.

„Naše partnerství trvá už velice dlouho,“ vysvětloval Rafik. „Kromě toho je tu ještě taková drobná nejasnost kolem peněz, které nám vyplatila OTP - to je společnost, se kterou jsme měli předtím smlouvu - jako zálohu na

těžařské vybavení a zásoby. Ti nevěřící psi v Amalgamatické tvrdí, že naše loď byla v zástavě proti té záloze, ačkoli kdyby nám zaplatili všechny ty kovy, které jsme poslali po automatech za poslední tři roky, tak bychom měli třikrát přeplaceno. Je ovšem pravda, že jsme opustili základnu Amalgamatické poněkud chvatně a ta záležitost ještě nebyla dořešena.“

Hafiz prohlásil: „Je také psáno: ‚Nespěchej se sbíráním stříbra tolik, abys přehlédl zlato, padené vedle cesty.‘,

„To je vynikající poučka, ctěný strýče,“ řekl uctivě Rafik, „ale za daných okolností jsem shledal, že se jí nemůžu řídit.“ Snížil hlas, jako by se chtěl ujistit, že v závojích zachumlané postavy na druhé straně mosazného podnosu nic nezaslechnou. „Mělo to co dělat s ženou - ?“

Hafiz se zeširoka usmál. „Už začínám rozumět tomu, proč ses přiklonil k neohadithiánům, můj synu! Přitahuje tě to, že obnovili polygamii. Chápu, dvě ženy nestačí. Dostal ses do nesrovnalostí s nějakým nevěřícím na základně Amalgamatické společnosti?“

„Mezi námi,“ řekl Rafik, „ta vyšší z mých žen je tak ošklivá, že by si člověk mohl myslet, že je to chlap, a jako žena mi není k ničemu. A ta menší je zase ještě příliš mladá, než abych si ji mohl vzít do svého lůžka. Pro oba sňatky jsem se rozhodl jen proto, abych upevnil své příbuzenství s jinými neohadithiány, ne pro tělesnou touhu.“

Calum se pod závoji rozkašlal. Gill sáhl pod stůl a přes vzdouvající se oblak bílého polysilkku štípl Caluma tak, aby ho přešly nápadky nějak na Rafikovy řeči reagovat.

Hafiz se při Rafikově výčtu manželských problémů pobaveně rozesmál a zdálo se, že bude ochotnější pomoci jim v jejich malérech, jen když si bude moci po chuti utahovat ze svého synovce kvůli nepříjemným následkům toho, že přešel k sektě neohadithiánů. Varoval Rafika, že změna registrace nového identifikačního vysílače na jejich jméno je obtížný úkol a bude vyžadovat, aby se spouště různých lidí něco zaplatilo, protože ne všichni jsou tak liberálního smýšlení jako on. Ale bude si považovat za čest, když bude moci celou tu věc zařídit, pokud mu bude Rafik moci dát k dispozici dostatečné prostředky.

„Tím se dostáváme k dalšímu drobnému problému,“ usmíval se Rafik a předložil Hafizovi jejich podílové listy na Amalgamatické.

„Samozřejmě je možné je proměnit na federální kredity,“ brumlal Hafiz a rychle listoval listinami, „ovšem s dost vysokou srážkou.“

Rafik ihned protestoval: „Srážka z podílů na takovéhle společnosti, známé po celé Galaxii, jejichž hodnota navíc neustále roste, by neměly být

vyšší než nominální!“

Hafiz se usmál. „Není snad psáno v Knize Třetího Proroka: ‚Nepočítej světlo vzdálené hvězdy ke svým ziskům, protože ta hvězda může být v době, kdy její světlo doletí do tvých očí, dávno mrtvá?‘“ Střelil pohledem po Acorně, která se pod závoji začala vrtět, až to v Gillovi a Calumovi vyvolalo vážné znepokojení. „Ale tvoje mladší žena je nějaká nepokojná. Snad by se tvé ženy mohly obtěžovat do pokojů, které už jsme pro ně připravili, než dojednáme tu maličkost kolem srážky z podílů a nákladů na zařízení přeregistrace nového vysílače? Anebo by se třeba raději procházely ve venkovní zahradě? Mohu přivolat jednu z mých žen, aby se k nim připojila.“

„To nebude nutné,“ řekl Gill a vstal. „Bude mi ctí, když budu smět dámy doprovodit.“

Rafik se andělsky usmíval. „Svému partnerovi naprosto věřím,“ ujišťoval Hafize. „Tak jak on věří mně, že sjednám dobré podmínky, tak já zase věřím jemu, pokud jde o ochranu mojích cti a cti mých žen.“

„Zvlášť,“ popíchl ho Hafiz, jakmile se ostatní vzdálili, „když jedna z nich je podle tvých vlastních slov do postele příliš ošklivá a druhá zase moc mladá.“

„Přesně tak,“ srdečně přitakal Rafik. „No, pokud jde o tu srážku...“

Jakmile se ve vnější zahradě ztratili mezi kvetoucími keři, odhodil Calum spoustu závojů, které mu visely přes obličej, a zhluboka se nadechl. „Já toho Rafika *zabiju!*“ zavrčel zlostně.

Gill se zasmál. „Pamatuj, že máš dělat drobné krůčky jako dáma,“ utahoval si z něho. „A ty závoje si radši zase spust'. I když se Rafik zmiňoval, že jsi škaredý jako chlap, mohl by Hafiz pojmout nějaké podezření, kdyby viděl, že se nutně potřebuješ oholit.“

„Já jenom doufám, že to kšeftování rychle odbydou a budeme se moci vrátit na loď,“ řekl Calum kysele, ale přece si spustil závoje přes obličej. „Už mě tyhle šatečky začínají otravovat.“

Acorna zatahala Gilla za rukáv a ukázala na trávu, která obrůstala každý z modrých zpívajících kamenů. „Cože? Ale jasně, miláčku, jen běž a klidně si tam ozobávej trávu. Bylas moc hodná holčička. Jen pamatuj, že si musíš hned zakrýt hlavu, kdybychom slyšeli, že někdo jde. Zpívající kameny nás budou varovat,“ řekl Gill, spíš jako by se Calumovi omlouval.

„Mně jsi nedovolil, abych zůstal bez závoje.“

„Jen se chovej pěkně slušně,“ pochechtával se Gill. „Ty nepotřebuješ zákusek. Acornin metabolismus se nespokojí jen s příležitostnou miskou

šerbetu, vždyť to víš sám. A jestli Hafiz počítá s tím, že tady zůstaneme na oběd, tak bude na talířích většinou maso, které ona nemůže.“

Acorna si jejich dohadování nevšímala, tiše si v oblaku bílé róby klekla, zvedla závoj před obličejem, aby viděla a mohla škrabat jemné vrcholky sladké trávy. „Hodná holčička,“ povzbuzoval ji Gill. „Jen tam nenadělej žádné díry.“

„Je špatně dělat díry do trávy,“ řekla Acorna. „To nesmí.“

„Ano, v cizí zahradě je to veliké ne,“ souhlasil Gill. „Ale tohle se stejně musí pokosit, a tak si myslím, že když shora uždibneš pár centimetrů, tak to nikomu vadit nebude.“

Rychle za sebou se ozvalo pět tónů v kvílivé pentatonické stupnici. Acorna se pokusila vyskočit, ale spousta tenoučké látky jí bránila v pohybu a byla by upadla, kdyby ji Gill nepopadl za ruku a nevytáhl ji na nohy. Když Hafiz s Rafikem došli na dohled, ještě pořád zápolila se závojem na hlavě.

Hafizovi vyletělo obočí vzhůru a rychle pospíšil kupředu.

„U chlupů v uších Třetího Proroka!“ vykřikl. „Taková rarita! Rafiku, milovaný synovče, věřím, že rychle dospějeme k oboustranně přijatelné dohodě o podstatně nižší srážce, než jsem až doteď předpokládal!“

„Strýče,“ namítal Rafik, „velice tě prosím, abys neohrožoval jemnocit mých žen a čest mojí rodiny.“ Ale už bylo příliš pozdě - Hafiz už hladil krátký růžek, který vyrůstal Acorně z čela. Dívenka stála naprosto klidně, jenom zúžené zorničky prozrazovaly, že je vylekaná a zmatená.

„Stěžoval sis, že tahle žena je příliš mladá, než aby ti byla k nějakému užitku,“ řekl Hafiz, aniž by z Acorny spustil oči. „Jaké štěstí, že tví bratři ve víře dodržují staré tradice ve věci rozvodu právě tak jako v polygamii a nošení *hidžábu*. Nemůže být nic snazšího než klidný rodinný rozvod, kterým se ty osvobodíš od nechtěného svazku a mně umožníš získat novou raritu!“

„To je vyloučené!“ protestoval Rafik. „Její rodina ji svěřila do mé péče a nesu za ni posvátnou odpovědnost.“

„Nepochybně je potěší, když uslyší, že nadále bude ctít svou přítomností dům takového vynikajícího a laskavého sběratele, jako jsem já,“ odpověděl šťastně Hafiz. „Jsem ochotný podrobit se všem náboženským zákazům tvé sekty. Může dostat všechny místnosti, které jsem pro dnešní noc vyčlenil tobě a tvým ženám. Udělám z nich uzavřenou část domu, která bude patřit jen jí a jejím služebnicím, aby neohadithiánské regule nijak neutrpěly. S klidným svědomím budeš moci její rodině oznámit, že žije v takovém

přepychu, jaký je možné si představit.“

„Je mi líto,“ řekl Rafik neústupně. „Já svoje ženy neprodávám. Strýče Hafizi, to se dotýká mojí cti!“

Hafiz jeho námitky odbyl mávnutím ruky. „Vy mladí jste tak vznětliví! Špatně bych konal svou povinnost jako tvůj strýc, můj hochu, kdybych připustil, abys ve chvatu odmítl něco, co se ti s odstupem doby bude jevit jako nejvýhodnější řešení všech tvých problémů. Ne, rodinné cítění mi přikazuje dopřát ti čas promyslet si celou situaci pěkně v klidu. Zůstanete mými hosty tak dlouho, jak bude třeba, abys měl dostatek času pochopit, že tohle řešení je skutečně nejlepší.“

„Nemůžeme takto zneužívat tvou pohostinnost,“ namítal Rafik. „Vrátíme se dnes večer na loď, abychom napřed tyto záležitosti prodiskutovali mezi sebou.“

„Ne ne, milý chlapče, o tom nechci nic slyšet! Můj dům by navždy nesl znamení hanby, kdybych ti neprokázal náležitou pohostinnost. Dnes večer budete mými hosty. Prostě na tom trvám,“ řekl Hafiz a poslední větu lehce zdůraznil.

Mezi keři se ozvalo rychlé šustění a náhle za každým z nich stáli dva zahalení a mlčenliví sloužící.

„Zpívající kameny, přestože jsou velikou vzácností, jsou někdy na obtíž,“ vysvětloval jim Hafiz srdečně. „A tak pro ty, kteří mi slouží, máme v zahradě ještě další cesty.“

Rafik zachytil Gillův pohled a trochu zoufale pokrčil rameny. „Bude nám potěšením přijmout na dnešní noc tvoje pohostinství, strýče. Jsi opravdu nesmírně velkomyslný.“

Hafizova velkodušnost šla až tak daleko, že jim poskytl oddělené ubytování - jednu skupinu pokojů měl pro sebe Rafik se svými „ženami“, druhou místnost, na opačném konci spleťtého domu, měl sdílet Gill. „Pochopitelně si přeješ, aby tvé ženy byly ubytovány odděleně a daleko od místa, kde spí další muž,“ vysvětloval uhlazeně Hafiz.

„Tak, a teď bude ještě těžší odsud zmizet,“ zavrčel Calum hned, co je Hafiz opustil. „Jakpak najdeme Gilla a dostaneme se k letounu?“

„Jen klid,“ řekl Rafik bezmyšlenkovitě.

„Snad nepomýšlíš na to, že bychom mu ji vydali!“

„Hrával jsem si v tomhle domě jako chlapec,“ řekl Rafik. „Znám tady každou píd' země, možná líp než můj strýc. Už je to pěkných pár let, kdy měl ještě postavu na to, aby se plazil po nízkých stezkách pod keři anebo se zhoupal z římsy prvního patra na okapovou rouru. Ale musíme tady pár

dní vydržet, Calume.“

„Proč?“

„Abychom,“ řekl Rafík sladce, „milému strýci Hafizovi dopřáli čas zařídit registraci naší nové indentifikační vysílačky, ne? Dokud to nebude hotové, jen ať si myslí, že jsme ochotni se podvolit. A pak bude dost času na to vzít do zaječích.“

„A jak ho chceš přimět, aby zařídil tu přeregistraci a proplatil nám podíly bez toho, že mu dáš Acornu?“

„Nic se neboj,“ konejšil ho Rafík. „Jsem mistr ve vyjednávání. Učil jsem se od nejlepšího experta.“

„Já vím,“ řekl Calum. „Ale nezapomínáš trošku, že my vyjednáváme právě s tím expertem?“

Čtyři

Acorna se probudila do jitřního koncertu zpěvných ptáků, usazených ve sladce vonících popínavých rostlinách pod oknem. V noci se nehnul ani vánek, bylo horko a ona skopala ze svého lůžka všechny příkrývky, teď ale bylo chladno, skoro zima. Jakž takž na sebe nasoukala nekonečné vrstvy bílého polysilkku. Bylo jí v tom docela teplo, ale nebyla s to sama si upravit záhyby všech těch závojų a nasadit si ten čepec se závoji přes obličej, který jí předešlého dne upravil Rafík. V pochybách se zahleděla na Rafika a Caluma, kteří ještě spali. Bylo by to velké „ne“, kdyby takhle odešla z místnosti, bez závoje přes obličej? Stejně ty závoje nenáviděla, lezly jí do nosu a do pusy a drhly jí o citlivý rostoucí růžek na čele. Asi by bylo větší „ne“, kdyby Caluma s Rafíkem vzbudila a chtěla po nich, aby ji oblékli, že?

Tlak v močovém měchýři rozhodl za ni. Po špičkách, aby těžaře neprobudila, Acorna tiše odsunula vyřezávané dřevěné dveře jen tak široko, aby mohla proklouznout ven. Vzpomněla si na umývárnu, kterou jim ukazovali minulého večera, kouzelné místo z modrých kachliček se spoustou kohoutků s horkou a studenou vodou a vonnou párou, která stoupala skrz dřevěné rošty. Ale dnes ráno tam nebude nikdo, aby zařídil, že jí poteče teplá voda, a tak poté, co si ulevila, se umývání vzdala a sešla po špičkách ze schodů do přízemí, odkud mohla otevřeným obloukem

nahlédnout do zahrady.

Když stoupla na modré kameny, rozezpívaly se zrovna jako minulého večera. Krásné čisté tóny ji uchvátily tak, že odhodila překážející závoje a tančila dopředu a zpátky v improvizované melodii, jak skákala z jednoho kamene na druhý a kamennou hudbu doprovázela vlastním zpěvem. Neuvědomila si, jaký tropí hluk, dokud její melodii nenarušil nový, neladný tón. Prudce se otočila a viděla strýce Hafize, který stál na začátku pěšiny z modrých kamenů.

Acornina melodie se zlomila v půli tónu a náhlé ticho jí tvrdě otřásl, když si uvědomila, jak byla hlučná.

„Moc nahlas?“ zeptala se kajícně. „Když dělám moc hluk, je to velké ne?“

„Ani v nejmenším, mé drahé dítě,“ řekl strýc Hafiz. „Tvůj zpěv mě líbezně vyrušil z nudné práce. Ne ne,“ bránil jí, když si pozdě vzpomněla, že by si na sebe měla znovu natáhnout bílou róbu. „Není potřeba, aby sis s tím dělala starosti, když jsi mezi příslušníky vlastní rodiny.“

„Musím být oblečená. Rafik říkal.“

„Na ulici, to snad,“ souhlasil strýc Hafiz, „ale když jsi jenom mezi svými příbuznými, tak je to jinak.“

Acorna se nad tím zamyslela. „Ty jsi příb-zný?“

„A doufám, že k tobě brzy budu opravdu ve velice blízkém vztahu.“

„Ty jsi můj příb-zný?“

„Ano.“

„A já jsem příb-zný Rafika a Gilla a Caluma. Takže ty jsi příbuzný Gilla?“

Strýce Hafize tak ohromila představa, že o něm může někdo tvrdit, že by byl v příbuzenském poměru k tomu rudovousému nevěřícímu, že se zapomněl zeptat, kdo je to vlastně Calum. „Ehh, to přesně takhle není, víš?“ vysvětloval chvatně.

„Kolik procent jsi příb-zný ke Gillovi?“

„Nula procent!“ vyhrkl Hafiz a zamrkal. „Nejsi ještě trošku malá na to, aby ses učila zlomky a procenta?“

„Znám zlomky, procenta, decimální, osmičkovou a hexadecimální soustavu, taky modulo,“ ujistila ho Acorna srdečně. Já ráda čísla! Ty rád čísla?“

„Jen tehdy,“ řekl Hafiz, „když rozdíl připadne mně.“

Acorna se zamračila. „Rozdíl je ne-rovnost. Rovný není rozdíl. Rozdíly jsou ne-rovnost?“

„Ne ne, miláčku,“ řekl Hafiz. „Ti mládenci zanedbali důležitou část tvého vzdělání. Pojď se mnou dovnitř. Nemůžu ti to vysvětlit bez toho, že budu kreslit obrázky.“

Když o hodinu později seběhl Rafik s dupotem ze schodů, přesvědčený o tom, že Acornu unesli, zatímco on s Calumem spali, zaslechl z Hafizovy studovny známý pípavý hlásek, který se na cosi ptal.

„Správně!“ zahlaholil strýc Hafiz a znělo to mnohem spokojeněji, než ho kdy Rafik slyšel, ba skoro žoviálně. „Tak, předpokládejme, že přijímáš sázky v závodě, kde je na favorita kurz tři ku dvěma, a tak nabídneš nepatrně lepší kurz, řekněme šest ku pěti.“

„Šest ku pěti je *o moc* lepší,“ slyšel Rafik namítat Acornu. „Nemělo být víc než sedm ku čtyřem.“

„Podívej, tohle je jenom takový příklad, jasné? Tak řekněme nabídneš sedm ku čtyřem. Co se stane?“

„Moc lidí vsadí u tebe.“

„A co uděláš ty, aby sis byla jistá, že nepřijdeš o svoje peníze?“

„Vsadíš si jinde?“

„Nebo,“ pravil srdečně strýc Hafiz, „si velice, velice spolehlivě zajistíš, aby favorit nevyhrál.“

V té chvíli je Rafik vyrušil a odvedl Acornu zpátky do jejich pokojů k vynikající snídani, kterou jim tam přikázal strýc Hafiz přinést. S Calumem se pak nad plátky manga hádali a šermovali zahrocenými špejlemi s napíchanými kousky grilovaného jehněčího masa proti sobě jako zbraněmi, zatímco Acorna se tiše pustila do mísy zeleného lupení, které jí poručil přinést strýc Hafiz.

„Jak jsi jen mohl být tak neopatrný a neodpovědný?“ útočil Calum.

„Tys tady spal taky,“ připomněl mu Rafik kysele. „Náhodou vím, žes do rána spal náramně dobře. Chrápal jsi!“

„Měl jsi jí říct, že nemá chodit ven, jen s jedním z nás!“

„Podívej,“ uklidňoval ho Rafik, „zatím se jí nic nestalo, oukej? Nijak jí neublížil.“

„Podle tvých vlastních slov,“ opáčil Calum, „ji učil sázet na koně! To teda není zrovna vzdělání, které bych chtěl pro svou svěřenku!“

„Je to i moje svěřenka,“ připomněl mu Rafik. „A na tom, že někdo pracuje jako účetní při dostizích, není ještě nic trestného.“

Acorna, která už dojedla všechny sladoučké zelené lístky a krájenou mrkev, si zvolila zrovna tuto chvíli k tomu, aby promluvila. „Zadržet favorita,“ prohlásila zřetelně a šťastně se usmála, že zná další nové slovo.

„Já se vzdávám odpovědnosti,“ řekl Calum se založenýma rukama. „A co víc, do toho směšného bílého hábitu už mě nedostaneš. Když může Acorna běhat kolem bez něho, tak můžu já taky.“

„To tedy nemůžeš,“ řekl Rafik s tichou rozhodností, „protože bys zničil moje krytí coby neohadithiána. K čemuž patří i to, že teď zvedáš hlas. Máme štěstí, že strýc Hafiz respektuje moje náboženské cítění natolik, že přikázal služebnictvu vyhýbat se našim pokojům, jinak už bychom byli v průšvih.“

„Myslím, že už jsme v průšvih,“ řekl Calum. „A vezíme v něm až po uši. Teď, když už viděl Acornu, jaký má smysl, abychom se motali do těch bílých blbostí, jako bychom chodili ve stanu?“

„Moje přestoupení k neohadithiánským zásadám,“ řekl Rafik, „je základní částí vyjednávací strategie, kterou jsem vymyslel. A nakonec není tak špatné, že Acorna strýce Hafize okouzila. Tím spíš bude ochoten dokončit celou transakci, aby se nás co nejdřív zbavil.“

Calum na něho zůstal civět. „Ty to říkáš tak, jako kdybys mu Acornu chtěl doopravdy dát!“

Acorně se zužovaly zorničky stříbrných očí tak, že už nebyly skoro vůbec znatelné. Natáhla se přes stůl, jednou rukou chytila Caluma a druhou Rafika.

„To je v pořádku, zlatíčko,“ konejšil ji Calum. „Bez tebe nikam nepůjdeme. *Že ne, Rafiku?*“

„Chci Gilla,“ řekla Acorna neústupně. „Všechny spolu.“

„Budeme zase všichni spolu, miláčku, jen chvilku strpení,“ slíbil jí Rafik.

„Chci Gilla tady, hned!“ zvýšila Acorna hlas.

Calum se s Rafikem střetli očima nad její hlavou. „Myslel jsem, žeš říkal cosi o tom, že už na nás není závislá,“ zavrčel Rafik.

„Když se o ní licituje jako o nějaké kuriozitě, tak se asi dvakrát jistě necítí,“ zašeptal Calum.

„Gille!“ zapištěla Acorna už hodně nahlas.

„Tak abychom si rozuměli,“ řekl Calum o chvíli později, „dělám to jen kvůli Acorně.“

„Drahá, kvůli sobě bych *nikdy* netrval na tom, abys nosila tenhle *hidžáb*,“ odpovídal mu sladkým hlasem Rafik. „Kromě toho ti bílá nesluší.“

Procházeli se po zahradě a Acorna s Calumem byli důstojně zahaleni

spoustou závojų, aby se k nim mohl přidat i Gill, aniž by ohrozil Rafikův předpokládaný neohadithiánský cit pro manželské vlastnictví.

„Vysvětli mi to ještě jednou,“ řekl Calum, když jim Acorna uklouzla dopředu a chytla se Gilla za ruku, „jak že to přijde, že moje maškaráda v téhle polysilkové pitomosti je nezbytnou součástí vyjednávací strategie. *A nesměj se pořád!*“ dodal ostře, když skoro upadl přes jednu ze spodních vrstev své róby.

„Nevytahuj si ty sukně, není to slušné,“ napomínal ho Rafik. „Když budeš dělat malé krůčky jako dáma, tak nebudeš pořád zakopávat. Ach, strýče Hafizi! Tvůj laskavý úsměv ozařuje zahradu ještě jasněji než letní slunce!“

„Jaká sladší radost může člověka potkat, než když může být ve společnosti svých milovaných příbuzných,“ odvětil Hafiz, „milovaných příbuzných a, eh, hmm...“ Pohlédl na Gillův plamenně rudý plnovous a obličej plný vrásek. „Eh, příbuzných a *přátel*, „dokončil se slyšitelným polknutím.

„Věřím, milý synovče, žeš měl dostatek času a soukromí, abys tu věc probral se svou rodinou a s partnerem.“

„Přijímáme tvou nabídku,“ řekl Rafik. „Ty zajistíš převedení registrace identifikačního vysílače naší lodi a prodáš za nás naše podíly, a...“ kývl směrem k Acorně, která šťastně žvatlala s Gillem o nových zlomcích, které se zrovna naučila, jako tři ku dvěma a šest ku čtyřem.

„Vynikající!“ Teď se strýc Hafiz skutečně rozzářil. „Věděl jsem, že budeš rozumný, milý hochu! My jsme totiž z jednoho rodu, ty a já. Kdyby si jen tvůj bratranec Tapha vedl aspoň z poloviny tak dobře!“

Rafik se zatvářil trošku nespokojeně, když zaslechl to přirovnání ke svému bratranci, dědici strýce Hafize. „A kde je vůbec Tapha?“

Hafizovi zmizel úsměv z tváře. „Poslal jsem ho převzít jižní půlku kontinentu. Yukata Batsu už tam vládl dost dlouho.“

„A dál?“

„Nevím, kde je zbytek,“ řekl Hafiz, „ale Yukata Batsu nám poslal jen jeho uši.“ Povzdechl. „Tapha nikdy v hlavě nic neměl, co by stálo za řeč. Měl jsem vědět, když jsem unesl jeho matku, že nemá dost mozku na to, aby mi dala slušného nástupce. Skučí, skučí a skučí, neustále si na mě stěžuje, že mohla udělat kariéru jako nahá tanečnice v Orbitálním grilu a v restauraci Rendezvous. Ona a ta její zpupná prsa. Jasmín, říkal jsem jí, v nulové gravitaci mají všechny holky zpupná prsa, ty nejsi přece nic extra a máš štěstí, že tě hodný muž od všeho toho uchránil. Ale copak ta ženská poslouchá?“ Hafiz zavzdychal, pak se ale rozzářil „Ovšem nejsem ještě tak

starý, abych to nemohl zkusit znova. Ted', když jsem našel ženu, která se mi inteligencí přibližuje..." oči mu zabloudily k Acorně. „Nevadí ti, že se drží za ruku s tím nevěřícím psem?“

„Je to malé děvčátko,“ řekl Rafik prkenně.

„Už dlouho nebude,“ řekl Hafiz. „Rostou rychleji, než bys čekal.“

Zpod Calumových bílých závojů se ozvalo jakési zaprskání. Hafiz se překvapeně ohlédl. „To tvoje starší žena? Není jí snad dobře?“

„Trpí nervovými záchvaty,“ odtušil Rafik, popadl Caluma za zápěstí a vlekl ho od Hafize pryč.

„To je opravdu smutné,“ řekl Hafiz. „Až svoje ženy uklidníš, Rafiku, přijď za mnou do domu, abychom odpřísáhli svou dohodu na Třech knihách.“ Otočil se a mumlal si pod vousy: „Škaredá je, náchylná k záchvatům, má velkou nohu a ta chlupatá zápěstí! Žádný div, že se tak zdráhá přijít o tu druhou. Ale se svou lodí a tou spoustou kreditů si snadno opatří další ženu.“

„Čemu ses tak chechtal?“ ptal se šeptem Rafik, když zašel Hafiz do domu.

„Rostou rychleji, než bys čekal,“ ocitoval Calum Hafize. „Kdyby jen věděl, jak rychle! Jestlipak by věřil, že když jsme Acornu ani ne před dvěma roky našli, tak byla ještě batole?“

„Nic takového mu říkat nebudeme,“ uvažoval Rafik. „Celá tahle záležitost je postavena na oboustranné důvěře a on by si byl jistý, že jsem zatracený lhář, kdybych se mu pokoušel vysvětlit, jak rychle Acorna roste. Kromě toho tady naše děvčátko nezůstane tak dlouho, aby na to stačil přijít sám.“

„Ale je to pravda!“ řekl Calum.

„Pravda,“ řekl poučně Rafik, „mívá velice málo společného s pravděpodobností.“

Gill bavit Acornu na zahradě a Rafik s Calumem zatím šli za Hafizem do jeho studovny. Seděl za lesknoucím se stolem, tvarovaným do oblouku a opatřeným jak obvyklými konzolami a spínači, tak i několika dalšími, které Calum nedokázal identifikovat. Všechno to bylo zapuštěno do stolní desky tak, aby nic nerušilo hladké linie stolu. Na tomto moderním kusu nábytku byly neladně pohozeny dvě starožitné knihy toho druhu, který měl tuhé desky a mezi nimi svázaný štos papírových listů, a hodně starodávný databox s pouze šesti stěnami.

„Obdivujete můj stůl?“ ptal se Caluma potěšený strýc Hafiz. „Je vyřezaný z jediného kusu růžového dřeva. Pochází z jednoho z posledních velkých

hájů růžových stromů na Tanqqe III.“

„Moje manželka raději s ostatními muži nemluví,“ řekl Rafik ostře.

Už nás prokoukl, pomyslel si zoufalý Calum. Ví, že nejsem ženská. To je celý Rafik a jeho zatracené blbé hříčky!

„Milý chlapče,“ řekl Hafiz, „v rodině tak blízké, jako jsme my dva, která bude brzo spojená ještě pevněji tím, že si vyměníme ženy, byste snad i vy, neohadithiáni, mohli upustit od některých těch směšných... och, dobře, dobře. Nechtěl jsem se dotknout tvého náboženství.“ Poslední slovo vyřkl lehce znechuceně, jako člověk, který ukládá sloužícímu vynést to, co odkudsi přitáhla kočka a už to nedožrala.

Rafik vystrčil bradu, zamračil se a předvedl grimasu, kterou Calum pro sebe označil jako vynikající imitaci člověka na pokraji smrtelné urážky.

„Tvoje loď,“ pravil strýc Hafiz, „je teď registrovaná jako *Uhuru*, původem z Kezdetu.“

„Proč z Kezdetu?“

„Tam byla původně registrovaná ta identifikační vysílačka, kterou jste si opatřili. Vymazat všechny stopy o původu vysílačky by bylo nesmírně nákladné. Myslím, že bohatě stačí, když můžeme doložit elektronicky registrovanou historii vysílačky třemi předešlými vlastníky, kteří ji prodali jeden druhému. Na trupu lodi už jsou vyhotoveny příslušné insignie a taky, eh... jisté kosmetické úpravy.“

Calum se rozkašlal.

„Každý všivák v celé Galaxii se registruje na Kezdetu,“ namítal Rafik. „Je to známá skrýš všelijakých zlodějů, zločinců, podvodníků a švindlů.“

Strýc Hafiz pozvedl obočí. „Ale milý hochu! Moje vlastní skromná osobní flotila má kezdetskou registraci.“

„Právě,“ zamumlal Calum tak tiše, že ho Hafiz nemohl slyšet. Rýpl zakukleným loktem Rafika do žeber a doufal, že mu to připomene, jaký je to pro ně malér, mít za domovský přístav zrovna Kezdet.

„Navíc,“ váhavě připouštěl Rafik, „mám náhodou jakési nešťastné nedorozumění s kezdetskými hlídkami. Prostě jedna z těch hloupých záležitostí s jakýmsi přestupkem, které se přihodí i při nejlepší vůli obou stran, ale obávám se, že oni to berou pořád ve zlém.“

Nebylo možné se ujistit o tom, jak je to ve skutečnosti, ale zdálo se bezpečnější sázet na to, že kezdetští Ochránci klidu jsou pořád ještě dost otrávení kvůli tomu hlídkovému křižníku, který s Gillem a Calumem zmrazili a opustili bez pomoci, protože utíkali s tím nákladem titanu.

„No dobře,“ uznal strýc Hafiz uhlazeně, „máš tedy výbornou výmluvu,

proč se nevracíš do svého domovského přístavu, ne? Nuže, dál. Vaše podíly se podařilo směnit za..." vyslovil cifru v kreditech Federace, nad kterou Calum pod závoji zalapal po dechu.

Rafik se ale jako zázrakem dokázal zatvářít zklamaně. „No dobrá,“ řekl smutně, „ale to je samozřejmě po srážce?“

„Naprosto ne,“ ujistil ho strýc Hafiz, „ale nečiním si nárok na víc než dvacet procent z hrubé částky, a ujišťuji tě, že to sotva pokryje moje výdaje na vyřízení na poplatky za hladký průběh všem zainteresovaným úřadům.“

„Včera to bylo sedmnáct procent.“

„Odklady,“ řekl strýc Hafiz poučně, „zvyšují náklady. Měl jsi věru štěstí, že ses dobral moudrého rozhodnutí! Zbývá jen celou transakci dokončit. Budeš přísahat na Tři knihy, že dodržíš naše ujednání, pak zavoláš dovnitř Acornu, a jakmile se s ní rozvedeš, okamžitě se s ní ožením a ty budeš moci svobodně odejít.“

Rafik se zatvářil truchlivě. „Kdyby to bylo tak snadné!“ řekl. „Ale musím tě upozornit, že Hadith vyžaduje, aby mezi okamžikem, kdy se žena rozvede, a novým sňatkem uběhla čekací doba nejméně jednoho západu a východu slunce.“

„Takhle jsem já nikdy Hadith vykládat neslyšel,“ opáčil ostře strýc Hafiz.

„Je to jedno z nejnovějších zjevení Moulaye Suheila,“ trval Rafik na svém. „Měl sen, ve kterém se mu zjevil První Prorok, posvěceno budiž jeho jméno, a vyjádřil svůj zájem na tom, aby ženy, které jsou vesměs mdlého rozumu a snadno se dají svést z pravé cesty, nepodléhaly přílišnému spěchu v záležitosti rozvodu a nového sňatku. Rozvedená žena musí strávit jednu noc na modlitbách a hledat rozhrěšení Prvního Proroka, dříve než smí vstoupit do nového svazku.“

„Hummf,“ zamumlal strýc Hafiz. „Asi bych těžko označil tu mladičkou raritu tam venku za osobu mdlého rozumu. Ještě jsem nezažil, aby někdo tak rychle pochopil myšlenku na vedení dvojího účetnictví, jednoho pro Federaci a druhého pro soukromé účely.“

Calum se znovu rozkašlal a Rafik mu šlápl na nohu. Tohle nebyla vhodná chvíle na hádku o tom, zda Hafiz učí Acornu správné věci!

„Ale abych tě uklidnil ve tvé úzkosti,“ řekl Rafik, „udělám ještě něco lepšího, než abych přísahal na Tři knihy. Budu přísahat na tohle vydání samotného svatého Hadithu, které autentizoval Moulay Suheil, a je pro mě a všechny pravé věřící tím nejsvětějším, co na světě existuje.“ Vytáhl z kapsy datahedron a uctivě jej políbil, než ho v sepjatých dlaních nabídl Hafizovi. Strýc před ním couvl, jako by to byl had.

„Ty si přísahej na svůj Hadith,“ řekl, „a já své přísahy složím na *Knihy Tří Proroků*. Tak budeme oba zavázáni tím, co každý z nás má za nejposvátnější.“

„Vynikající nápad,“ rozzářil se Rafik.

Následovalo nekonečné skládání přísah, během něhož se o Caluma pokoušela dřímota, protože většina z toho se neodbývala v basicu interlingua, nýbrž v jazyce, jímž původně mluvila Hafizova a Rafikova kultura. Znělo mu to, jako když se hejno ptáků dohaduje nad něčím ohavným, ale zdálo se, že to dává nějaký smysl. V jedné chvíli přivolali Acornu, aby přišla do místnosti. Stála pod bílými závoji docela klidně, zatímco kolem ní zněly další proslovy v neznámém jazyce. Na konci Hafiz políbil vrchní stranu svých Tří knih a Rafik znova přitiskl rty na svůj datahedron; oba mužové se usmívali, jako by byli spokojeni s uzavřeným obchodem.

„S tvým svolením, strýče, teď doprovodím bývalou manželku na místo, které jí bylo vyhrazeno, aby mohla začít se svým bděním při modlitbách. Víím, že si nepřeješ, aby se závěrečný obřad něčím zdržoval.“

„Protože já k neohadithiánům nepatřím,“ řekl Hafiz, „vůbec nevidím potřebu nějakého odkladu.“

„Musím její rodině oznámit, že všechno proběhlo v naprosté slušnosti a podle předpisů,“ řekl Rafik. „Je to věc, která se dotýká mé cti, strýče.“

Hafiz brblal a mručel, ale nakonec je nechal jít, ovšem teprve když ho Rafik ujistil, že čas modliteb, který musí Acorna dodržet, jí nebrání, aby se účastnila svatební hostiny plánované na večer. „Jenom malá rodinná záležitost,“ sliboval Hafiz. „Jenom my a tvůj partner.“

Rafik se po něm překvapeně podíval. „Ty budeš lámat chleba s nevěřícím?“

„Ty mu věříš, jako by patřil do rodiny, a svěřuješ do jeho rukou i svou čest, totiž svoje ženy,“ řekl Hafiz, ale tvářil se u toho, jako by musel polknout hodně hořkou pilulku. „Při velké úctě, kterou k tobě jako k milovanému synovci chovám, by nic menšího nebylo dost dobré.“

Sotva byli bezpečně izolováni v místnostech v prvním patře, které jim v domě byly vyhrazeny, ptal se Calum: „Co mělo tohle všechno znamenat?“

„No, snad jsi nechtěl, abych mu dal Acornu rovnou? Musel jsem vymyslet nějaký důvod k odkladu. Teď už máme registraci i naše kredity v pořádku a řekl mi heslo, pod jakým jsou peníze uloženy, takže se odsud dneska večer můžeme vykrást. Jen musíme počkat až po té hloupé hostině.“ Rafik se zamračil. „Moc rád bych věděl, proč trvá na tom, aby na

hostině byl i Gill. Přitom se mu to očividně ani trochu nelíbí.“

„Je to pro nás ale výhodné,“ poznamenal Calum.

Rafik zafuněl. „Právě to mi nahání strach.“

Z ohleduplnosti k Rafikovi, u kterého se předpokládalo přísné náboženské cítění stran izolace žen, Hafiz zařídil, že u večerní hostiny nebyl ani jeden sloužící.

„Jak vidíš, drahý chlapče,“ řekl Hafiz a pokynul rukou k prostorné jídelně, vybavené krajkovými zástěny a divany, čalouněnými barevným hedvábím, „všechno je připraveno. Ve stole jsou chladničky i ohřívače, abychom měli jídlo pořád ve správné teplotě. Co by mohlo být příjemnějšího než prostá večeře enfamille? Zaměstnávat u toho spoustu služebníků, jen aby nosili podnosy a nalévali pití, je prostě už překonaná tradice, která vyžadovala doslova přezírání, které nám ostatně pro všechny časy zapověděl Třetí Prorok. Souhlasíš se mnou, doufám?“

Gill byl rád, že on coby nevěřící nebo Calum coby starší Rafikova žena na tohle prohlášení nemuseli odpovídat. Stačilo jen, aby udržel vážný obličej, když Rafik vychvaloval skromnost a prostotu Hafizova pojetí večeře, a aby se vystříhal lačného okukování neuvěřitelně marnotratné tabule, kolem které seděli.

Dlouhý nízký stůl se táhl mezi dvěma řadami divanů, čalouněných smaragdově zeleným a purpurovým hedvábím. Od jednoho konce ke druhému pokrývaly stůl samé mísy a misky: mísy s pilafem, stříbrné podnosy se syčícími horkými moučníky, nakrájené ovoce uspořádané na chladicím podnose tak, jako by bylo právě utrženo ze stromu, na špejlích opečené kousky jehněčího, misky s jogurtem a drobně usekanou mátou, kilumbembské škeble smažené v těstíčku, krystalizované růžové okvětní lístky a slazená zlatá srdíčka. Mezi nádobím stály vysoké sklenice s ledem a v čele stolu, vedle Hafizova divanů, stál na dalším chladicím podnosu džbán s jakýmsi jiskřivým ovocným moštem. Vzdálenější stěnu jídelny tvořila skála porostlá mechem, po níž stékal pramínek vody do nádržky u paty skály. Zpoza vyřezávaných paravanů se ozývala harfa - reprodukováná kitheránská hudba jemně cinkala jako protipól zurčící vody.

„Sám vám budu nalévat pití,“ řekl Hafiz a ukázal na džbán. „Chápu, že jako dobrý neohadithián respektuješ slova Prvního Proroka a vyhýbáš se vínu, takže nevyužíváš úlev, které povolili Druhý a Třetí Prorok. Já sám

dávám obyčejně při večeři přednost kilumbembskému pivu, ale pro dnešek se přidržím chlazené madigadiové šťávy, kterou jsem pro nás nechal připravit.“

Rafik dost smutně přikývl. Skutečnost byla taková, a Gill s Calumem to pochopitelně velice dobře věděli, že by s největším nadšením vychutnal korbílek kilumbembského piva, kterým by spláchl smažené kilumbembské škeble, což byly dvě vynikající speciality, které svou domovskou planetu proslavily.

„Ani na to nemysli,“ mumlal mu do ucha Calum. „Když se já můžu kvůli tvému náboženství balit do bílého, že vypadám jako balón, tak pro jeden večer můžeš pít džus a musí ti chutnat!“

„Tvoje starší žena má nějaké potíže?“ zajímal se Hafiz. „Snad to není další záchvat?“

Rafik se pokusil dupnout Calumovi na nohu, nepodařilo se mu ale víc než přišlápnout okraj jeho róby. „Těší se výbornému zdraví, děkuji ti za starost, strýče,“ odpověděl. „Má jen ve zvyku klábosit o hloupostech, jak už to ženy dělají.“

„Ženy, které nemusí nosit pořád závoj a být zavřené,“ poznamenal Hafiz poněkud kysele, „mají lepší příležitost nacházet zajímavější náměty ke svým řečem - no, dobře, dobře! Už neřeknu proti příkázáním Moulaye Suheila ani slovo!“

„Vracíme se k čisté tradici naší původní víry,“ toporně řekl Rafik.

„Nuže, potěšme se další naší tradicí,“ řekl Hafiz, „a napijme se všichni z téhož džbánu, abychom stvrdili vzájemnou důvěru, která v naší rodině panuje.“ Předvedl náramnou podívanou, když naléval madigadiovou šťávu každému do jeho poháru, nakonec nalil sám sobě a zhluboka se napil, aby demonstroval, že nápoj je dokonale nezávadný. Rafik pozvedl svůj pohár, ale před okny se ozval jakýsi překvapivý lomoz, takže nápoj zase odložil. Zvenčí doléhalo handrkování vzrušených hlasů, potom vysoko posazené rozechvělé skučení staré ženy.

„Aminah!“ povzdechl Hafiz a vstal. „To je stará Taphova chůva. Z každé sebemenší zprávy z jihu udělá další díl videodramatu. Musím ji uklidnit. Omluvte to vyrušení a prosím pokračujte v hostině, možná mi to bude chvíli trvat.“ Chvatně vycházel ven z jídelny a zle se mračil.

Gill si nabral hrst škeblí smažených v těstíčku a blaženě je chroustal.

„No co,“ řekl, když nad jeho počínáním Rafik pozvedl obočí, „říkal přece, abychom se dali do jídla, a i když tenhle stůl dokáže udržet jídlo horké, nezůstanou takhle křupavé věčně.“ Zhluboka se nadechl a sáhl po poháru s

džusem. „Musím ovšem říct, že jsem je ještě nikdy nejedl tak horké a tak kořeněné.“

„Vám barbarům připadá každé chutné jídlo přehnaně kořeněné,“ zavrčel Rafik. „Copak to děláš, Acorno?“ Dívenka strkala do závoje a tahala za něj, až jí kolem obličeje vytvořily zmatený chuchvalec.

„Počkej, zlatíčko, já ti to spravím,“ řekl Gill. „Má to nějaký smysl, aby zůstávala zahalená i při večeři, Rafiku? Hafiz už ji předtím přece stejně viděl.“

Jenom by se mohl divit, proč nedovolím i své druhé ženě, aby si zvedla závoj,“ povzdechl rezignovaně Rafik. „Snad bych to mohl omluvit tím, že je tak šeredná, že se bojím, že při pohledu na ni by mu přestalo chutnat.“

Calum ho pod stolem kopl.

„To je divné,“ řekl Gill s rukou přiloženou na Acornino čelo.

„Myslíš, že má horečku?“

„Kůži má docela chladnou. Ale koukněte se na její růžek!“

Na povrchu růžku se neustále objevovaly velké kapky čiré tekutiny. Marně si je otírala okrajem závoje.

„Napij se tady té studené šťávy, drahoušku, udělá se ti líp,“ navrhoval jí Gill a podával jí pohár.

Acorna se na pohár chvíli nepřítomně dívala, pak si ho od Gilla vzala a namísto, aby se napila, ponořila do něj svůj roh.

„Co to k čertu děláš?“

„Tohle přece dělá i se špinavou vodou. Acorno, miláčku, bojíš se, že ta šťáva je špinavá? Ne, to je v pořádku, ty kousky, co v tom plavou, to je dužina z madigadi.“

„Není špinavé,“ řekla Acorna přísně.

„No, tak když je to v pořádku.“

Je špatné. „Znovu sklonila hlavu, tentokrát ke Gillovu poháru. „Teď je na sto procent dobré,“ oznámila mu.

Tři muži se podívali jeden po druhém. „Vždyť nám tak okatě předváděl, jak nalévá všem z jednoho džbánu,“ divil se Gill.

„Proč by nás mohl chtít otrávit? Myslí si - totiž,“ změnil Calum původní slova pro případ, že by je poslouchal někdo neviděný, „souhlasili jsme přece se vším, co po nás chtěl.“

„Ale co, to si Acorna jen tak bláznivě hraje,“ řekl ledabyle Rafik, ale vstal z divanu a nabídl Acorně i svůj a Calumův pohár. „Není čeho se bát. Jen pojďme, dejme se do jídla.“ Zároveň ale nepatrně vrtěl hlavou, aby varoval oba své přátele, že to, co říká, nesmějí brát doslova.

Když Acorna přiblížila k obličejí Rafikův pohár, znovu se jí na růžku objevily těžké kapky. Ponořila roh na chvíličku do džusu a spokojeně se usmála.

„Moment, moment,“ vzpamatoval se Rafik těsně před tím, než se pustila do nápravy obsahu Calumova poháru. Položil ho zpátky na stůl a nabídl jí místo něho pohár, z něhož pil Hafiz. Na dívčině rohu se neobjevila žádná reakce.

„Jak se mu tohle mohlo podařit?“ ptal se Gill bezhlesně.

„Droga musela být v pohárech, ne ve džbánu,“ odpověděl Rafik tím nejtišším šepotem. Rychle zaměnil Calumův pohár s Hafizovým, pak se posadil a naložil si pořádný talíř rýže s pilafem. „No tak, ženy moje,“ ozval se hlasitě a srdečně, „hodujme a radujme se!“ Navršil Acorně na talíř ovoce a zeleninu a právě v té chvíli se k nim znovu připojil Hafiz.

„Doufám, že z jihu nepřišly špatné zprávy, strýče?“ vyzvídal zdvořile.

Hafiz zkroutil úzké rty do otráveného úšklebku. „Mohly být i horší,“ připustil. „A mohly být i lepší. Yukata Batsu poslal zpátky i zbytek Taphy. Naživu,“ dodal, jako by si vzpomněl až dodatečně, „Aminah je na vážkách, jestli má skuhrat kvůli tomu, že přišel o uši, anebo jásat, že se její mazlíček vrátil.“

„Blahopřeju vám, že se syn vrátil,“ řekl Gill. „Ovšem, eh, je mi líto, co se mu přihodilo s ušima.“

Hafiz pokrčil rameny. „Můj chirurg mu může přišít nové. A stejně to nebyla žádná velká ztráta - ty původní mu neskutečně odstávaly od lebky. A co se Taphy týče...“ Hafiz povzdychl. „Žádný chirurg nedokáže spravit to, co mu chybí *mezi* ušima. Čekal ode mě, že mu budu blahopřát k návratu, jako by si neuvědomoval, že Batsu ho propustil jen proto, aby dal najevo, jak jím pohrdá, aby ukázal, jak málo se obává Taphových pokusů ho svrhnout. Je stejně hloupý jako jeho matka.“ Uhnětl v prstech kuličku z rýže, namočil ji do pilafu a vzniklou hmotu jedním rázem polkl. „Jezte, jezte, milí přátelé. Omlouvám se, že jsem připustil, aby nás ta malá nehoda vyrušila z téhle příjemné rodinné večeře. Okuste tu madigadiovou šťávu dřív, než zteplá, protože jakmile ztratí původní chlad, jemné složky chuti se vytratí do vzduchu.“ Sám si dopřál další hluboký doušek z poháru, který ležel před ním.

„Vskutku,“ řekl Rafik, když následoval příkladu svého strýce, „tahle zvláštní šťáva má jistou jemnou, přetrvávající příchut', která mi není nějak povědomá.“

„Skoro jako by byla trošku nahořklá,“ přidal se Gill. „Aleje doopravdy

výborná, jen co je pravda,“ dodával a rychle si z poháru pořádně přihnul, aby Hafize příliš nevyplašil.

Protože neměli nejmenší tušení, jaké drogy Hafiz použil do jejich pohárů a jak rychle by měla začít účinkovat, pozorně ho hlídali, aby mohl napodobit všechny příznaky. Během patnácti minut Hafiz docela přestal jíst, jako by zapomněl, že má na talíři jídlo. Začal se mu plést jazyk, zapomínal, co už řekl, a opakoval se.

„Už jst- slyšeli t-n o dvou záv-dních koních, o suf-jském derviš-vi a džinovi?“ Pustil se do dlouhé a komplikované anekdoty, o které měl Gill podezření, že je pořádně sprostá, jenomže Hafiz naštěstí neustále ztrácel nit vyprávění.

Rafik s Gillem už také nejedli a hlasitě se smáli zrovna tak jako Hafiz. Calum se opřel zády o divan, takže vypadal jako anonymní bílý balík závoju, a z jeho nitra se neslo ostré chrápání. Acorna přelétala zrakem z jednoho muže na druhého a zorničky se jí zužovaly do škvírek, dokud jí Gill spiklenecky nestiskl ruku.

„Nic se neboj, děvenko,“ zašeptal, když se zrovna Hafiz hlučně rozchechtal, „to je jenom taková hra.“

Nakonec Hafiz uprostřed věty zapomněl i na sufijského dervíše a skácel se dopředu na stůl, do své rýže. Ostatní napjatě čekali, dokud je Hafizovo chrápání nepřesvědčilo, že je skutečně v limbu.

„Oukej, padáme odsud,“ zašeptal Gill, vstal a přehodil si Acornu přes rameno. Calum mu šel v patách, ale Rafik se na okamžik naklonil nad svého bezvládného strýce a prošacoval mu potřísněnou hedvábnou róbu.

„Tak dělej, Rafiku!“

Konečně se Rafik zvedl a ukázal jim holografickou kartu, na níž se blýskal složitý třídimenzionální obraz propletených uzlů.

„Strýcova karta k letounu a přístavní propustka,“ řekl šťastně. „Anebo jste chtěli jít do přístavu *pěšky*?“

Pět

Hej, Smirnoffe!“ volal Ed Minkus na svého kolegu v úřadovně kezdetských Ochránců.

„Co je?“ ptal se Des Smirnoff bez toho, že by ho to skutečně zajímalo,

protože se mohl s rutinní kontrolou identifikačních záznamů, které procházel tak rychle, jak jen to bylo možné, a upíral oči na obrazovku jen tak pro případ, že by se objevilo něco zajímavého v záznamech o posledním povstání chudiny v přístavní čtvrti.

„Totle vypadá na našeho stááárého kámoše.“

„Kdo?“ zeptal se Smirnoff pořád ještě bez zájmu.

„Sauvignon,“ řekl Minkus a okamžitě přilákal veškerou Smirnoffovu pozornost.

„Už jsem ti říkal,“ opáčil Smirnoff a hrubě praštil do klávesnice, „že ten zločinec není mrtvý. Možná musel nějakou chvilku lhát jako trhovec. Pošli mi to sem.“ Pár vteřin bubnoval netrpělivě prsty, než se Edovi podařilo převést soubor na Desovu obrazovku. „Teď je registrovaný jako *Uhuru*? Ale domovský přístav změnit nemohl, co?“

„Takže loď je pořád kezdetská.“

„Nedovedu si představit, že by se tak chytrý zločinec jako Sauvignon někdy vrátil.“

„A ke všemu dobrovolně,“ vmísil se Ed s ošklivým úsměškem na rtech.

„...do naší milé jurisdikce. Ale člověk...“

„Nikdy neví, co?“ Ed měl ve zvyku dokončovat Smirnoffovy věty místo něho.

„Ale teď se musím ujistit,“ a Smirnoffovy tlusté prsty ztěžka dopadaly na jednotlivé klávesy, jak psal příslušný pokyn, „že my tady i naši nejbližší a nejdražší sousedi ve vesmíru budou mít oči na stopkách, protože tadle *Uhuru* nás tady na Kezdetu hrozně zajímá.“

Poslední číslici kódované zprávy napsal s takovou ranou do klávesnic, že sebou Ed škul. Na Smirnoffově stanovišti byly klávesnice neustále porouchané a šlo to tak daleko, že jak z oddělení zásob, tak i z účetního oddělení požadovali vysvětlení. Vždycky jim přišlo jediné: „Sežeňte nového dodavatele, tyhle klávesnice jsou z mizerného materiálu, protože nevydrží ani normální zacházení.“

Protože takováto zařízení se vyráběla v robotárnách v dolních patrech (a bylo docela pravděpodobné, že z podřadného plastiku), odnesli to ti nešťastníci, kteří si dokázali stejně vydělat sotva na holé živobytí. Koho zajímalo, kolik jich vyletí z práce a na jejich místo přijdou jiní? Vždycky bylo k maní dost a dost odrůstajících dětí se šikovnými prsty, které po takové příležitosti skočily.

Do vesmíru se šířila zpráva, že úřad poručíka Dese Smirnoffa požaduje okamžitou zprávu, kdyby byl příslušný identifikační vysílač zachycen v

kterémkoli z okolních systémů, které spolupracovaly, byť nepříliš ochotně, s kezdetskými Ochránci klidu (jejich sousedi jim však říkali ze všeho jen něco). Jakmile by se *Uhuru* přiblížila, rozezněly by se poplašné zvonky, píšťaly a sirény.

„Takže zpráva o Sauvignonově smrti byla dost přehnaná,“ řekl Des a šklebil se v divoké předtuše nadcházející pomsty. „Velice příjemné!“

„Sauvignon je možná mrtvý,“ upozornil ho Ed. „Na nové registraci jsou tři jména a ani jedno z nich nezní Sauvignon.“

„A jak teda?“

„Rafik Nadezda, Declan Giloglie a Calum Baird,“ četl Ed Minkus.

„Cože?“ Smirnov vybuchl ze svého křesla jako zátká z láhve šumivého vína. „Řekni to znova?“

Ed ho poslechl a najednou ta jména zazvonila v hlavě i jemu. „To jsou oni?“

Smirnov praštil jednou velikou rukou, sevřenou v pěst, do dlaně druhé ruky a poskakoval po kanceláři v jakési nápodobě vítězného tance, máchal rukama a jódloval v opravdové, netlumené a bezohledné radosti.

„Jste v pořádku?“ zeptala se mladší asistentka, holka, kterou museli zaměstnat, aby umlčeli Frakci feministek, i když úloha Mercy Kendorové v jejich tabulkové organizaci začínala a končila tím, že přebírala jejich zprávy a donášela jim rychlostřízlik. Když viděla, co Smirnov provádí za neobyčejné kousky, zadoufala, že se buď otrávil, nebo ho postihl smrtelný srdeční záchvat, anebo aspoň pořádné křeče. Někdy se ani to, co prožila v kezdetských slumech, nevyrovnalo ponížení, které z jejich rukou musela strpět.

„Dostal jsem je! Všechny jsem je dostal!“ pozpěvoval Smirnov a podupával z jedné ohromné boty na druhou. „Zavři ty dveře!“ zařval na Mercy, když ji zahlédl nakukovat do kanceláře. Měla vynikající reflexy, takže jeho velká bota ji nezasáhla, nýbrž se zaduněním narazila do dveří a přirazila je.

„Nebyli to náhodou Nadezda, Giloglie a Baird, ti těžaři, kteří nechali nás tři nabourat do asteroidu, než utekli s celým nákladem titanu?“

„Byli, jsou a teď budou naši,“ řekl Des Smirnov a mnul si ruce. Výraz nesmírně radostného očekávání v jeho tváři se ještě prohloubil. Odulý horní ret zkroutil tak, že by se při pohledu na něj mnohá bázlivější duše zachvěla děsem. Nebyl rozhodně mužem, který by jen tak strpěl, aby si někdo dovolil zkřížit mu cestu, a těm třem přísahal pomstu při všem, co mu bylo svaté. Namísto modliteb Smirnov v noci odříkával litanii

sestávající ze jmen těch, kteří mu zkřížili cestu a kterým přísahal pomstu. Nejen že si tím udržoval ta jména v paměti, ale také udržoval neustále živou touhu po pomstě a ve svém nevelkém mozečku se opakovaně ujišťoval, že přijde den, kdy si vypořádá účty s každým, koho měl zapsaného ve své černé knize. Tahle těžařská banda draze zaplatí za potupu a útrapy, které díky nim zakusil. Pořád ještě splácel svůj podíl na ceně oprav hlídkového křižníku. Kezdetští Ochránci míru nejsou žádná milosrdná organizace a člověk musí zacvakat vlastními kredity každé poškození nad rámec běžného opotřebení. A taky za záchranu a ošetření.

On ovšem ve skutečnosti nic z toho neplatil ze svého soukromého účtu, ale z toho veřejně známého, na který ukládal kredity z měsíčních výplat, ne ty z drobných bočních obchůdků, kdy si nechal od majetnějších občanů platit za ochranu. Ale s těmi kredity měl jiné plány, a tak je vydře z těch těžařů, jestli se k tomu naskytne i jen ta nejmenší příležitost.

„Takže na Sauvignona už můžeme zapomenout?“

„Nesmysl.“ Des Smirnoff smetl ze stojánku řádku datových krystalů. „Oni mají jeho loď, takže ponesou i poplatky, které na té lodi váznou.“ Ta myšlenka ho postrčila zpátky ke klávesnici, a zatímco počítal poplatky lpící na Sauvignonově lodi, pochechtával se, jak pěkně narostly ty částky od doby, kdy Sauvignon zmizel.

„Takhle ti připadne celá ta loď,“ řekl Ed a závistivě frkl. Snažil se to nedávat najevo, ale bolestně, hluboce a určitě cítil, že Des si nechává větší než náležitý díl na tajných příjmech z jejich partnerství. Čekal na den, kdy odhalí nějakou malou chybičku v tom, jak si Smirnoff plní svoje povinnosti, a té pak použije jako páky, aby mu připadlo větší procento.

„Co bych si asi počal s takovou starou odrbanou mrchou, jako byla ta Sauvignonova rachejtle? Vždyť byl div, že se to celé nerozpadlo na kousky. Divil bych se, kdyby to přečkal. Byl jsem si jistý, že jsme mu tím posledním zásahem proflákli životně důležité systémy.“

„No jo,“ poškrábal se Ed na hlavě, „jasně že to vypadalo na čistý zásah, když si na to tak vzpomínám.“

„Měl by sis spíš vzpomenout, že vždycky mířím přesně.“

„To je teda dost divné, že to ta loď přečkala, ne?“

Des Smirnoff zvedl ruku a vyvalil veliké hnědé oči, podlité krví.

„Jen počkej pár nano...“

„Nepřečkala,“ řekl Ed. „Ti těžaři zaměnili identifikační vysílač.“

„Nemáme tady někde jejich identifikaci?“ Des ani nečekal na odpověď a tlustými prsty už mlátil do klávesnice, jak sám hledal v příslušném

souboru. Pak popadl provinilou klávesnici, vytrhl ji ze zásuvky a hodil ji vší silou na opačnou stranu místnosti, kde se roztránila o stěnu. „Nemáme. A měli bysme mít. Byli přece u OTP, ne?“

„Slyšel jsem, že OTP pohltila Amalgamatická,“ ozval se Ed a tajil povzdech, když přes interkom přikazoval Mercy Kendorové: „Přines náhradní klávesnici. A hned!“

Když Mercy vstoupila, podala klávesnici radši Edovi, než by se přiblížila ke Smirnoffovi, který měl ruce založené pod pažemi a očividně v něm vařil vztek kvůli něčemu, co ho vedlo k rozmlácení další klávesnice.

„Poskládej taky ty krystaly, když už jsi tady. Tahle kancelář bude neustále uklizená a v nejlepším stavu,“ přikázal jí Des a znovu se usmál, když viděl, jak se rozklepaná asistentka shýbá, aby ho uposlechla.

O chvílku později začala polední přestávka, Mercy zašla do dělnické kantýny poblíž doků, jejíž plešatější majitel si z ní v dobrém rozmaru utahoval, že povýšila mezi techniky a zapomíná na svůj původ.

„To je pravda, Ghopale,“ odpověděla Mercy jako vždycky, „a kdybych si vzpomněla na tvoje dušené maso, tak bych tady ani nedokázala jíst. Copak jsi tam dal dneska ráno, mrtvé krysy? Řekla bych, že nejmíň tři, protože jsem v tomhle menu ještě nikdy tolik masa neviděla.“

Ghopal si z jejího škádlení nic nedělal, a když Mercy dojedla, osobně jí odnesl prázdnou misku. Později, když polední nával opadl, zavolal do společnosti Aaaxterminátor: „Našli jsme tři mrtvé krysy a ležely příliš blízko kuchyně, než aby se mi to líbilo. Kdybyste mi sem někoho poslali, tak bych mu dal seznam míst, kde se ta verbež schovává, aby ji odtud vykouřil. A jako obvykle - není potřebí s tím otravovat Zdravotní správu. Ano? Konečně s tím jdu hned za vámi jako správný občan.“

Ed Minkus na tenhle záznam narazil, když procházel denní várku soukromých telefonátů osob, na kterých měli Ochránci zájem.

„Hej, Desi,“ zavolal. „Není už načase vydat se na polooficiální návštěvu ke Ghopalovi? Má zase nějaké problémy s krysami a zřejmě bude vděčný, když se o tu záležitost nebude zajímat Zdravotní správa. Tu jeho vděčnost vidím tak na patnáct procent.“

„Malá ryba,“ zavrčel Des. „Jestli chytím ty těžaře - a já je chytím! —, tak se nebudeme muset otravovat s obcházením bister kolem doků.“

Stalo se, že zástupce firmy Aaaxterminátor se ohlásil u zadních dveří

Ghopalovy kuchyně a odešel odsud s lístkem, který mu předal Ghopal, a se slibem, že se na ten problém s krysy podívá.

Cestou zpátky do kanceláře se muž od Aaxterminátorů zastavil v kiosku a koupil si hrstku trubiček štěstí, které zaplatil opravdovými papírovými kredity z pořádného balíčku, který nosil ve vnitřní kapse overalu. Odvážně flirtoval s děvčetem, které mu trubičky štěstí prodalo, čímž se dalo vysvětlit, že děvče poněkud zčervenalo ve tváři a trvalo mu trochu déle, než mu vrátilo drobné.

Toho večera šel jako obvykle osobní asistent pana Delszaki Lia do stejného stánku, aby tam koupil propisovací sázkové formuláře na další den. Spolu s děvčetem z kiosku se smáli tomu, jak starý pán odmítá předplatné dostihových novin po síti osobního terminálu, a jako vždycky se shodli, že starého pána zkrátka asi zlobí, jak podléhá své posedlosti tím nevinným hazardem. Snad si myslí, že když si bude formuláře kupovat za tvrdé kredity, tak to ochrání jeho anonymitu, a není důvodu brát mu iluze. Poskládané formuláře, které dneska Pal Kendoro odnášel do Liova domu, byly o něco tlustší než obvykle. Poté, co je rozložil a přečetl si, co bylo napsáno na vnitřní stránce, rozpustil stránku ve vodě, tu vypustil do výlevky a vyžádal si neprodlený rozhovor se svým zaměstnavatelem.

„Pane, byl hlášen provoz Sauvignonovy lodi,“ řekl, stojí před starým pánem v takovém pozoru jako vojenský přidělenec. Staroch seděl ve speciálně vybaveném vznášecím křesle. Ničivá neuromuskulární choroba znehybnila Delszaki Liovi obě nohy a pravou ruku, ale v pronikavých černých očích jiskřila stejná inteligence jako vždycky a jednou rukou a hlasem vládl i nadále Liovu finančnímu impériu, přestože už uběhlo patnáct let, co mu jeho nepřátelé předpovídali rychlou demisi. Pal Kendoro byl hrdý na to, že smí Liovi mimo jeho rezidenci sloužit jako paže, nohy a oči.

„A Sauvignon?“

„Nevím. Na palubě jsou tři muži, ale jmenují se jinak než naši lidé. Loď je teď registrována na jména Baird, Giloglie a Nadezda,“ recitoval Pal z paměti.

„Od Sauvignona a jeho skupiny by bylo krajně nemoudré, aby si ponechali stará jména,“ poznamenal Li. „Myslíš, že se pokusí nás znovu kontaktovat?“

„To není pravděpodobné. Tahle informace pochází z úřadovny Ochránců.“

Z černých očí Delszaki Lia vyšlehl plamen. „Potom je nanejvýš naléhavé,

abychom je našli dřív, než se to podaří Ochráncům. A musíš jít ty, Pale. Přál bych si tě podržet tady, ale komu mám svěřit vyřizování pochůzek, když je potřeba znovu navázat kontakt se Sauvignonem?“

Pal souhlasně přikývl. Většina z příslušníků ligy pocházela z nejnižších společenských vrstev, neměli žádné veřejně známé prostředky na to, aby mohli odcestovat z planety, ani přijatelný důvod pro to, aby takovou cestu podnikli, a nadto neměli ani pas, který by jim umožňoval opustit planetu. Jen málo takových jako Pal, kterým se podařilo absolvovat technickou školu, mělo možnost volně cestovat, aniž by jim kdekdo pokládal nepříjemné otázky. Nelíbilo se mu ale, že by měl nechat Delszaki Lia jen s jeho běžnými sloužícími, tím spíše, že nejméně o polovině z nich věděl, že figurují na tajných výplatních listinách kezdetkých Ochránců míru, přestože oni sami věří, že zdroj jejich druhého příjmu zahaluje neproniknutelné tajemství.

„Kdybych k tomu směl něco říci, pane, tak si myslím, že byste potřeboval osobního asistenta, než se vrátím. Moje sestra by tuhle roli dokázala zvládnout.“

„Mercy?“

„Ne! Ta je nám příliš užitečná tam, kde je. Myslel jsem na starší sestru, Judit. Řekl bych, že jste se s ní nikdy nesetkal. Je ovšem vynikající. V šestnácti dokončila kezdetskou technickou školu a při závěrečných zkouškách byla tak dobrá, že získala stipendium ke studiu mimo planetu. Pracuje na psychiatrickém oddělení jedné Amalgamatické vesmírné základny.“

„A bude ochotna odejít z tak dobrého místa?“

„Přímo odtud vystřelí, pane. Nenávidí to tam, pracovala tam jen proto, aby měla dost peněz na školu pro mě a pro Mercy, abychom se i my mohli dostat ze slumů. Vrátit se na Kezdet pro ni nebude nijak nebezpečné. Protože odsud odešla tak brzy, nikdy nebyla aktivní,“ řekl Pal delikátně.

„A tak ji v úředovně Ochránců nebudou znát jinak než jako sestru děvčete, které tam pracuje jako asistentka.“ Li spokojeně přikývl. „Těžko by mohla mít lepší doporučení.“ Tiše se zasmál. „Tak dobře, Kendoro. Pošli své sestře zprávu, ale nečekej, až sem přijde. Těch pár dní to tady docela dobře zvládnou a Sauvignon možná potřebuje pomoc.“

„Pokud je to Sauvignon,“ řekl si Pal pro sebe, ale staroch ho zaslechl.

„A kdyby to nebyl Sauvignon, tak je možná jeho loď v rukou lidí, kteří naše přátele zabili. V tom případě.“

„Terorismus není v souladu s principy ligy, pane. Bez ohledu na to, co se

o nás říká ve zpravodajství.“

„To by bylo hubení krys,“ vyštěkl Li, „žádný terorismus.“

A tak řetěz, kterým se informace ubírala z kanceláře Ochránců do domu pana Lia, skončil tak, jak začal, rozpravou o mrtvých krysách.

„Já toho kluka chci!“ řekl Hafiz své pravé ruce, poručíku Samaddinovi.

„Ve vši úctě, patrone, myslel jsem, že to bylo děvče.“

„Cože? Ovšem ta kuriozita. Ano, jistě, tu chci taky. Ale víc chci toho mladého Rafika. Ten syn čubky a velblouda mě převezl!“

„Ve vši úctě, patrone!“ uklonil se Samaddin ještě hlouběji. „Rač mi prominout, ale patron později nebude chtít ani slyšet o tom, že o své sestře mluvil podobnými slovy.“

„Rodina!“ vyprskl Hafiz znechuceně. „Když tě takhle dvojnásobně přechytračí, tak ani nedokážeš najít slova, abys je náležitě proklel! Sežeň mi toho kluka, toho prznitele ovcí, Samaddine!“

„Jako už by to bylo hotovo,“ slíbil Samaddin. „Eh, chceš ho s koulemi, nebo bez nich?“

„Ty idiote! Ty omylem zplozený synu oslice pojebané džinem, ať na hrob tvé babičky z matčiny strany navrší hovna deset tisíc syfilitických velbloudic!“ Hafiz dal volný průchod své špatné náladě, mající původ v náramné kocovině po uspávací droze a ve ztrátě cenné jednorohé dívky. Několik minut spílal Samaddinovi tak, že poručíkův normálně krémově opálený kamenný obličej neustále víc a víc rudl. Nakonec se Hafiz přece jen uklidnil natolik, že byl schopen vysvětlit, že chce Rafika živého a bez úhony, a zvláště s nedotčenými plodícími orgány.

„Za to, co mi vyvedl, zaplatí, to se neboj. Ale až si svůj díl odpracuje, mám s tím chlapíkem své plány. Víš, jak už je to dlouho, co se naposled někomu podařilo obrátit můj trik vůči mně samotnému, namísto abych ho dostal já, Samaddine? Má tolik rozumu i dost silný žaludek na to, aby si na mě vyskočil, a já ho chci s koulema proto, aby zplodil další takové syny. Budu ho adoptoval a jmenuju ho svým dědicem. No? Co na mě tak čumíš? To je přece naprosto normální postup, když dobrá rodina nemá syna, který by pokračoval v tradici, tak osvojí nějakého příbuzného.“

„Patron přece má syna,“ zamumlal Samaddin.

„Ale ne nadlouho,“ odvětil Hafiz drsně. „Zvlášť po tom, co tak zkurvil tu záležitost na jihu. Jak jen mu přirostou nové uši, tak ho tam pošlu zpátky,

aby to udělal znova a pořádně.“

„Patrone! Tentokrát ho Yukata Batsu zabije!“

„Plav, nebo se utop,“ řekl Hafiz s laskavým úsměvem. Na okamžik se zamyslel. „Bude ovšem lepší, když ho nepošlu dřív, než mi sem v pořádku přivedeš Rafika. V současné době naše rodina mladými muži zrovna neoplývá. Nedá se nic dělat, i takový Tapha je lepší nežli nic.“

„Nenechávej ladem ani to, co nechceš,“ pravil Samaddin příčinlivě.

V pokoji se zataženými závěsy, kde ležel Tapha s hlavou zamotanou v obvazech, si stará Aminah špitla se služebným děvčetem, které poslala utřít prach z ozdobných mříží před Hafizovou pracovnou. Když vyslechla, jaké má Hafiz plány s vlastním synem, v hrůze zvedala ruce i oči k nebi.

„Co budeme dělat?“ sténala. „Když pojede zpátky na jih, tak ho ten ďábel Yukata Batsu dozajista zabije. A když zůstane tady, zabije ho ten druhý ďábel, jeho otec! Musíme ho propašovat ven hned, jak se vyhojí po té operaci. Musí přece existovat nějaké místo, kam bychom ho mohly schovat.“

Aminah skuhrala tak hlasitě, že se Tapha probudil a snažil se na lůžku posadit. „Ne, Aminah. Já se nikde schovávat nebudu.“

„Tapho, chlapečku! Tys mě slyšel?“ Aminah se přitřepetala k jeho boku.

„Yukata Batsu mi odňal jen vnější uši, a ne mozek, který slyší a chápe,“ odvětil kysele Tapha, „a ty ječíš tak, že by to hluchého žebráka probudilo, stará bábo. Ted' honem pověz, co všechno víš.“

Když ze sebe Aminah vylila celou tu hrůzu, Tapha se zase položil na polštáře a uvažoval. V obličeji byl poněkud bledší, než býval normálně, ale to mohlo být taky z vyčerpání, jak se předtím posadil.

„Nebudu se schovávat,“ prohlásil znova. „To se pro muže mého rodu nehodí. Kromě toho neexistuje takové místo, kde by mě můj milovaný otec, ať psi poserou jeho jméno i hrob, nemohl najít, kdyby si to usmyslel. Můžu udělat jen jedno.“ Sladce se na Aminah usmál. „Řekneš mému drahému otci, že se nemůžu po operaci uzdravit a že je obava, že bych mohl umřít na nějakou nakažlivou horečku, kterou jsem se nakazil tam na jihu v bažinách.“

„Ale, miláčku můj malý, vždyť jsi hodinu od hodiny silnější! Nemáš žádnou horečku. Já, která jsem se o tebe pořád starala, to přece musím poznat.“

„Snaž se nebýt ještě blbější, než už jsi, Aminah,“ řekl Tapha. „Odkdy se otci musí říkat čistá pravda o tom, co se děje v mém pokoji? Anebo už mě nechceš chránit, jako když jsem byl ještě doopravdy tvůj chlapec a tys lhala, abys ode mě odvrátila otcův hněv kvůli nějakým hloupým malérům?“

Aminah zavzdychala. Lhala pro Taphu už tolikrát, že na to, aby s tím chtěla přestat zrovna teď, bylo stejně pozdě.

„Ale ten podvod se musí brzo odhalit, můj milý,“ namítala. „Nemůžeš navzdychky předstírat, že ležíš v posteli s bahenní horečkou.“

„To ne. Ale zatímco otec se bude těmhle místnostem vyhýbat, aby se nenakazil, já se můžu dostat pryč z planety. Nemyslím, že by tě zabil, až ten podvod odhalí,“ dodal Tapha po krátké úvaze. „Možná tě ani příliš neztluče, protože jsi stará a slabá a je hanba, když člověk ubližuje sloužícím.“

„Milý Tapho,“ řekla Aminah, „o mě se neboj. Můj život není nic v porovnání s jediným vlasem z tvé hlavy.“

Tapha se o jejím prohlášení nehodlal hádat.

„A tak se přece jen schováš?“

„Vůbec ne.“ Tapha se usmál. „Vůbec ne. Útěkem a schováváním bych našel jen dočasné bezpečí. Existuje jen jeden způsob, jak si můžu zajistit, aby moje postavení otcova dědice zůstalo beze změny a aby můj život chránil, jak se od milujícího otce dá čekat. Musím prostě najít bratrance Rafika dřív, než se to podaří Samaddinovi.“

Když *Uhuru* vykládala zásilku rozmanitých minerálů na Theloi, oslovil Caluma zdvořilý cizinec.

„Nemohl jsem neslyšet vaši rozpravu s Kyrie Pasantonopoulosem,“ řekl. „Dovolte, abych se představil -Ioannis Georghios, místní zástupce pro celou řadu obchodů. Měl jsem dojem, že vaše transakce s rodinou Pasantonopoulosů nebyla tak docela uspokojivá, že? Snad byste mi mohl dovolit, abych se podíval na váš náklad. Mohl bych třeba nabídnout lepší podmínky.“

„To bych pochyboval,“ opáčil Calum kysele. „Neuspokojivé jsou zdroje minerálů v okolí Theloi. Museli jsme se trmácet až do čtvrtého pásu asteroidů, abychom našli něco, co stálo za těžbu, a i potom jsme z železitého regolitu dostali jenom zlato a platinu. Sotva pokryjeme náklady

cesty...”

Prudce se zarazil, protože mu Rafik stoupl na nohu a přerušil ho. „Ale ovšem, cena toho či onoho záleží na tom, jak moc kupující touží po té věci a jak málo pozornosti tomu věnuje prodávající,“ pokračoval elegantně v hovoru. „Snad některý z obchodů, které tady zastupujete, Kyrie Georghiosi, by mohl najít nějaké prosté upotřebení pro náš obyčejný a nevýznamný náklad. Nikdy nesnižuj před kupujícím cenu nákladu,“ utrousil koutkem úst k Calumovi, když Gill odváděl cizince, aby si prohlédl vzorky, které předváděli i koncernu Pasantonopoulosových.

„A cos to zrovna teď děláš ty?“ namítl Calum rozhořčeně.

„Byl jsem zdvořilý,“ řekl Rafik. „A to je něco docela jiného. Mám dojem, že za ty dlouhé roky, kdy jsme byli v bezpečném kontraktu s OTP, se trochu otupily tvoje obchodnické instinkty. Bude lepší, když odted' necháš mluvit mě.“

„Chce si vzít vzorky s sebou, aby je otestoval, a pozval nás na večeři na dnes večer, abychom probrali záležitost nějakého asteroidu. Chtěl by, abychom mu ho prozkoumali,“ oznámil jim Gill, který se k nim připojil. „Má prý takový dojem, že by tam mohlo být dobré naleziště rhenia. A co já, Rafiku? Podle tebe mám taky atrofované obchodnické instinkty?“

„Můj milý kamaráde,“ řekl Rafik přátelsky, „tys nikdy nějaký výraznější talent k obchodování neměl. To už bychom udělali líp, kdybychom transakce nechali na Acorně, která má aspoň dobrý smysl pro čísla.“

„Bude lepší, když nebude nikomu příliš na očích,“ řekl Calum. „Dnes večer by měla zůstat na palubě *Uhuru*.“

Ostatní s tím souhlasili. Acorna rostla tak rychle, že teď už se mohla vydávat za pomenšího chlapíka, a v těžařském overalu, s neforemnou čepicí na hlavě, která skrývala stříbrné vlasy a rostoucí růžek, mohla ještě jakž takž chodit po theloiských bazarech, aniž by vyvolala nějakou pozornost. Ale pochybovali, že by dokázala absolvovat celý dlouhý večer, věnovaný obchodnímu jednání a formální večeři, aniž by si jí někdo všiml.

„Nejlíp bude, když zůstanete na palubě všichni tři,“ řekl Rafik. „Aspoň si zase nepustíte jazyk na špacír, že, Calume?“

„Calum zůstane s Acornou a já půjdu s tebou,“ rozhodl Gill po chvilce úvah. „Toho Georghiose vůbec neznáme a mám takový dojem, že v naší situaci by žádný z nás neměl chodit s cizími lidmi někam sám. V poslední době jsme naštvali příliš mnoho lidí.“

„Třeba před tebou nebude chtít o rheniovém asteroidu mluvit, protože hulákáš, i když šeptáš,“ upozornil ho Rafik.

„Nemyslím,“ odvětil srdečně Gill. „Ale určitě mě taky někde v tmavé uličce nepraští něčím po hlavě.“

„Ty seš paranoik,“ řekl Rafik, ale sám nakonec odhalil past, kterou jim Georghios nastražil.

„Chce, abychom s ním večeřeli všichni čtyři,“ hlásil po telefonickém rozhovoru s Georghiose. „Říkal, že bude raději, když se přesvědčí, že všichni partneři souhlasí, než nám tu práci svěří, protože jde o možná trošku hazardní podnik. Zdá se, že ten rheniový asteroid je blíž theloiskému slunci, než obvykle pracujeme, a potřebovali bychom zvláštní protiradiační i protitepelnou ochranu.“

„Říkal partneři? No tak to se stejně Acorny netýká.“

„Výslovně požadoval, abychom přišli všichni,“ řekl Rafik a zamračil se. „Naznačoval, že pokud tam nebudeme všichni, tak k žádné dohodě nedojde. No, kohopak vám tohle připomíná?“

„Vypadá to na Hafize,“ řekl Gill a pokyvoval hlavou. „V tom případě by snad bylo rozumnější vzít Acornu s sebou, aby dávala pozor na jedy.“

„Ba ne,“ vrtěl Rafik hlavou. „Nejlíp ze všeho bude, když *hned* zmizíme. To jeho pozvání ovšem přijmu - tak získáme celé odpoledne na to, abychom vyložili náklad, vyrazili z Pasantonopoulosových, co půjde, a zmizeli směrem na Kezdet.“

„Na Kezdet se přece nemůžeme odvážit,“ připomínal Calum.

Rafik se usmál. „Tobě atrofoval v mozku dokonce i smysl pro přežití. Já to přece vím. Kezdet bude jako oficiální cíl cesty stejně dobrý jako kterákoli jiná planeta. Zatím jsme se nerozhodli, kam poletíme teď, a já ani náhodou nechci při odletu uvádět nějaké místo poblíž našeho skutečného cíle.“

To, co se jim podařilo od Pasantonopoulosova koncernu vymámit za prodané zlato a platinu, jim sotva pokrylo náklady. Museli se zastavit v prvním systému obdařeném alespoň nějakými zdroji minerálů. Byl to Greifen, kde planetární vláda budovala sérii orbitálních vesmírných stanic pro průmyslovou výrobu v nulové gravitaci a byla vděčná za každý kousek čistého železa, které *Uhuru* posílala dálkově řízenými kontejnery na nízkou orbitu. Zisk z těchto zásilek nebyl příliš velký, protože Greifen byl ochoten kupovat ve vesmíru vytěžené železo jen potud, pokud jeho cena byla nižší než cena železa z jejich vlastní planety, vyzdviženého do kosmu. Ale byla

to stálá zakázka, a zatímco magnetická dráha přepravovala balíky železa, oni na *Uhuru* pomaličku shromažďovali náklad cennějších kovů. Už se zvolna začali ohlížet po nějakém kupci na Greifenu, když Calum, který se během dlouhého rafinovacího procesu bavit prolamováním bezpečnostních kódů úředních zpráv vysílaných z Greifenu, vyvolal poplach.

„Myslím, že bychom se radši neměli pokoušet udat tohle zboží na Greifenu,“ řekl Rafikovi, když oba zbývající těžaři přišli zkontrolovat stav posledních chemických pochodů. „Naopak si myslím, že bychom raději měli zmizet - a *fofrem!* - a prodat to někde daleko, co nejdál odsud.“

„Pročpak? Už se tady nudíš? Ještě sto tun železa a budeme mít nakřečkovaného dost rhodia a titanu, aby se nám tenhle výlet opravdu vyplatil.“

„Tak si poslechněte tohle.“ Calum přepnul kanál na vysílače a záznamník přehrál výsledek jeho posledních několika hodin tajného naslouchání úředním sdělením z Greifenu. „Přistál tady někdo, kdo tvrdí, že má pohledávky proti *Uhuru* za škody a dluhy, které po ní zůstaly na Theloi.“

„Na Theloi jsme přece žádnou škodu neudělali,“ popuzeně zavrčel Gill. „Ani jsme na to neměli čas!“

„Chtěl bys to vysvětlovat soudu, který podplatil Rafikův strýc Hafiz?“ zeptal se ho Calum. „Musí na nás mít ohromnou žízeň. Jinak se přece raději soudům vyhýbá. A podívejte se na jméno toho údajného věřitele. To přece není theloiské jméno!“

„Farkas Hamisen,“ četl Gill Rafikovi přes rameno.

„Farkas,“ řekl Rafik, „znamená v kezdetském dialektu ‚vlk‘. Možná to nebyl zase tak vynikající nápad, když jsme do letového plánu uvedli Kezdet. Jedině podle toho na nás mohli přijít.“

„Ale nemají přece důvod po téhle lodi nějak jít,“ protestoval Gill. „Už oficiálně nejsme na *Khedive*. Naše loď se jmenuje *Uhuru*. Máme dokonce identifikační vysílačku, která to dokazuje.“

Rafik pokrčil rameny. „Chcete tady doopravdy smrdět a čekat, co proti nám vybalí?“

„Ani nápad,“ odpověděli Calum s Gillem unisono.

Shodli se, že radši zapomenou na kredity, které měli z Greifenu dostat za poslední náklady železa. A pokud šlo o jejich vlastní náklad, Rafik správně poznamenal, že spousta planetárních systémů s nadšením uvítá zásilku titanu. Například takový Nered: vysoce technicky vybavená a vysoce militarizovaná planeta, která trpí krutým nedostatkem minerálních zdrojů.

„Že prodáváme zboží na Nered,“ poznamenal Gill záduřčivě, když doletěli k planetě a uzavřeli obchod, „nám přináší drobný problém - v tomhle systému totiž není vůbec nic, co bychom mohli vytěžit. Máme prázdnou loď.“

„A pořádný balík federálních kreditů,“ řekl Rafik. „Oni po tom titanu hladověli už dlouho.“

„Jo, ale tihle lidi jsou vojenští šílenci. Vsaďím se, že se tam nedá koupit nic než hadry z vojenského výprodeje a špionážní zařízení.“

„Můžeme je utratit kdekoli jinde,“ řekl Rafik. „Anebo většinu z nich. Dneska večer ale oslavíme, že jsme zase při penězích, a vezmeme Acornu na večeri do nejlepší restaurace na celém Neredu.“

„No páni,“ vzdychl Calum. „Už se nemůžu dočkat, až okusím neredskou specialitu mistra kuchaře. Jaký je hlavní chod, bandalíry v ostré paprikové omáčce? S granáty na zázvoru jako zákuskem?“

„Přece nemůže jít takhle oblečená,“ ukázal Gill směrem k Acorně.

Během posledního roku se Acorna tak rychle vytáhla, že jí byl krátký dokonce i Gillův overal. V lodi nejraději odpočívala bez šatů, které jí byly příliš malé a těsné. Calum s Rafikem se otočili a koukali na Acornu, která odpočívala ve své síti a šťastně se bavila obehřáváním videozáznamu o metodě karbonylové redukce neželezných kovů. Stříbrné kudrny jí narostly do dlouhé hřívý, která spadala do čela v pohledné vlně a vzadu se táhla podél páteře do půli zad. Spodní partie trupu měla zarostlé jemnou bílou kožešinou. Byla vyšší než Gill, ale hrud' měla plochou jako dítě, nebylo vůbec patrné, že by se u ní začaly vyvíjet typické ženské znaky.

„To bych rád věděl, jak je vůbec stará,“ spekuloval Calum a řekl to tak potichu, aby nepřilákal Acorninu pozornost.

„Chronologicky,“ uvažoval Rafik nahlas, „by měla mít asi tři roky. Jsou to dvě léta, co jsme ji našli. Fyziologicky bych jí hádal asi šestnáct. Její rasa očividně dospívá hodně rychle, ale stejně si myslím, že ještě nedorostla úplné výšky - podívejte se, jak veliké má kotníky a zápěstí v poměru ke své výšce.“

„Už teď má dobrých sto pětasmdesát,“ zamumlal Calum.

A to se brzy stane příčinou vážných potíží. *Khedive* byla konstruována pro tři průměrně vzrostlé těžaře. Gillova široká ramena a jeho nadprůměrná výška už tak zatěžovaly celý systém a sdílet tento prostor se čtvrtým

obyvatelem si vyžádalo jisté nezbytné změny ve vnitřním uspořádání lodi. Napasovat do tohoto malého uzavřeného prostoru těžařské lodi více než dvoumetrovou dívku-jednorozce se zdálo prakticky nemožné.

Acorna zvedla zrak od videa. „Calume,“ řekla, „mohl bys mi, prosím tě, vysvětlit, jak se při tomhle procesu redukce hydroxidem sodným vytváří tekutý TiCl_2 ?“

„Hmm, tohle je pozdní fáze,“ řekl Calum. Naklonil se k ní a na obrazovku videa črtal jednoduchý diagram, hned vedle obrázků a doprovodného textu. „Podívej, musíš do elektrolytické buňky napumpovat zředěný HCl .“

„Tak to mají říct přesně,“ stěžovala si Acorna. Během posledního roku se zlepšila v používání mluveného basicu tak, že jenom nepatrná formálnost řeči a lehký nosový přízvuk napovídaly, že galaktická interlingua není jejím rodným jazykem.

„A pokud jde o mentální rozvoj,“ zamumlal Rafik, „zvládla to dotáhnout z úrovně čtyřletého děcka na dnešních asi čtyřiařdvacet.“

„Jo,“ souhlasil Gill. „O těžařině už ví skoro tolik co my. A taky o metalurgii a navigaci malých lodí, ale vůbec nic neví o tom, no, však víš.“

„No to nevím,“ řekl Rafik a pozoroval, jak se Gillovi barví tvář, až mu zrudla stejně s vousy.

„Ale víš! O těch *dívčích* věcech.“

„Myslíš jako, že je nejvyšší čas, aby si s ní jeden z nás sedl a promluvil s ní pár slov o lidské reprodukci? Otevřeně řečeno, nemyslím si, že by to mělo nějaký smysl,“ řekl Rafik a potlačoval rozpaky, které v něm tato záležitost vyvolala. „Všichni přece víme, že její rasa zvládá reprodukci tím... třeba jen tím, že se rohem dotkne květiny, a tím ji opýlí.“

„Ta kožešina přece všechno neschová,“ řekl Gill, „a kromě toho jsem ji koupal zrovna tak často jako ty. Anatomicky je to žena.“ Zamyšleně pohlédl na štíhlou, vytáhlou Acornu. „Žena bez poprsí, ale žena,“ opravil se. „A nemůže se tady přece pořád producírovat oblečená jen v těch dlouhých vlasech a bílé kožešince.“

„A proč ne? Třeba její rasa v nahotě žádné tabu nevidí?“

„No, ale naše jo,“ osopil se na něho Gill. „A já nepřipustím, aby se mladá holka producírovala po lodi skoro nahá!“

Acorna zvedla hlavu. „Kde?“

Nikdy nepřišla na to, proč všichni tři muži vybuchli smíchem.

Pořád ještě měli spoustu metrů bílého polysilku, který Rafik koupil v Mali Bazaaru, aby oděl svoje „ženy“ po náležitém neohadithiánském způsobu. Gill nastříhal látku na kusy, Calum se vytasil s kancelářskou

sešívačkou, společně jemný materiál ovinuli Acorně kolem pasu a druhý díl jí přehodili přes ramena. Další kus se jim podařilo zformovat do volného turbanu, který alespoň před letným pohledem skryl její roh.

„To není vůbec pohodlné,“ bručela nad novými šaty.

„Zlatíčko, my taky nejsme žádní krejčí. Do krásné restaurace nemůžeš přece jít v mém starém overalu. Měl bys jí asi koupit nějaké šaty, dokud jsme tady,“ řekl Gill Rafikovi.

„Kup jí je sám, ty se o to pořád tak staráš,“ odbyl ho Rafik, „a budeš mít štěstí, když na téhle planetě seženeš něco jiného než armádní přebýtky.“

Rafik nespravedlivě snižoval neredské obchodníky. Jak muži, tak ženy v restauraci Večerní hvězda byli vyšňořeni jako pávi: muži nosili elegantní šedostříbrné večerní obleky, ženy pak mnohobarevné róby ve stylech a střízích z celé Galaxie, vesměs provedené v zářivém hedvábí nejpestřejších barev a tuhém, šustivém retro-saténu. Těžaři doufali, že v takovém křiklavém davu si jich nikdo ani nevšimne. Jejich společenské obleky byly docela ucházející, i když neporovnatelné s úbory vrhajícími stříbřité blesky, které byly právě na Neredu v módě. Smířili se s tím, že Acorna, bez šperků a bez pestrobarevného hedvábí, bude zřejmě oproti ostatním dámám z neredské společenské smetánky působit poněkud ošuntěle. Namísto toho měl její zjev právě opačný účinek. Byla štíhlá a vysoká, krášlila ji záplava stříbrných vlasů, řinoucí se zpod improvizovaného turbanu, a jednoduchost jejího sárí z bílého polysilku ji z barevného zástupu vyčleňovala podobně, jako ční lilie ze záhonku pivoněk. Když je vedli k rezervovanému stolu, tak se po nich všichni otáčeli a z rychlých počtů, které Rafik četl v očích vrchního, se dalo usuzovat, že jim přidělil stůl mnohem prominentnější, než měl původně v úmyslu, když se jednalo jen o čtyři pracující kosmické těžaře. To nebylo zrovna příjemné, ale už nemělo smysl dělat kolem toho nějaký povyk, protože by tím na sebe přitáhli jenom další pozornost. Zkrátka jim nezbývalo než večeři zvládnout, jak to půjde, a Rafik se zařekl, že bude jako ostříž hlídat Acornin turban, aby jí náhodou nesklouzl z hlavy. Nenápadně se rozhlédl kolem, zdali ještě někdo z přítomných nemá na hlavě turban anebo není podobně štíhlý jako Acorna. Člověk nikdy neví, jaké podivné setkání ho může v takové mezihvězdné společnosti potkat. Kdyby se podařilo Acornu vrátit jejímu lidu, vyřešila by se tím náramná spousta obtížných problémů!

Tolik se soustředil na to, aby štítil Acornu před nadměrným okukováním, že když přišlo skutečné nebezpečí, tak si toho vůbec nevšiml a dokonale ho to překvapilo. Do restaurace si prorazil cestu nervózní mladík v obnošené tmavohnědé vojenské uniformě, srazil k zemi číšníka, který právě nesl mýsy s polévkou, využil zmatku, vypálil na Rafika tři laserové zášlehy a potom utekl.

Gill se vrhl na pomoc Rafikovi, překotil přitom židli, ale Acorna byla rychlejší a už klečela nad Rafikovým zlověstně nehybným tělem. V šoku z nenadálého útoku se Gillovi honily hlavou útržky obrazů jako z noční můry. Rafik se nehýbal - ale měl křičet bolestí, protože měl půlku obličeje spálenou! Acorna se vrtala ve svém turbanu. Tohle by jí neměl dovolit. Musí zůstat zamaskovaná. Doktora! Potřebují doktora! Jakýsi idiot blekoval, že by měli chytit toho vraha. Kdo by se o něho zajímal! Nejvíc přece záleží na Rafikovi!

Acorna se nad něho skláněla, roh měla teď obnažený a oči jako temné studánky, ve kterých se zorničky smrštily do úzkých vertikálních škvírek. Laskavými dotyky svého rohu přejížděla Rafikovi po tváři. Ten pohled rval srdce - jako když dítě truchlí nad padlým otcem. Gill si otupěle říkal, že by ji měli odvést pryč. Ať se svému žalu oddává v soukromí. Schovat ji, než si příliš mnoho lidí všimne jejího růžku. Ale když chtěl přistoupit blíž, měl pocit, jako by plaval v nějaké husté kapalině, jako by se v tom místě zpomalil sám čas, a když konečně dospěl k Rafikovi a Acorně, popadl ho Calum za rameno a zadržel ho.

„Počkej!“ sykl na něho. „Dokáže čistit vodu a vzduch a odhalovat jedy. Možná svede i vyléčit zranění po zásahu laserem.“

Přímo před jejich očima se zuhelnatělá tkáň na Rafikově obličeji měnila pod dotykem Acornina rohu na hladkou novou kůži. Na okamžik ulpěla hrotem růžku na srdeční krajině nehybného Rafika, jako by pobízela jeho otřesený organismus, aby znovu dýchal a kolotala v něm krev. Pak se Rafik zachvěl, otevřel oči a popuzeně zaláteřil:

„Deset tisíc syfilitických d'áblic! Co se to stalo?“

Calum s Gillem se mu to snažili říct oba naráz. V té chvíli už se k nim odvážili blíž i lidé od okolních stolů, protože měli dojem, že už je tam bezpečno a že by měli vyjádřit svoje pohoršení nad tím vražedným útokem. Ti, kteří seděli dál, se pochopitelně snažili zjistit, co se vlastně sběhlo. Když viděli, že se nestalo nic horšího, než že je tam jen pár povalených židlí, vraceli se zpátky ke svým stolům a pokračovali v přerušeném jídle. Calumovi se podařilo Acorně znovu naaranžovat

pošramocený turban v zátylku a Rafik jí ho přetáhl přes růžek. Pak museli vysvětlit hostům z nejbližšího okolí, že Rafika opravdu ten útočník netrefil, ba že se ho laserové zášlehy ani nedotkly.

Nakonec všichni usoudili, že útočník sice na Rafika vypálil, ale ta mladá dáma naštěstí reagovala tak rychle, že ho srazila ze židle, takže ho výstřely ani neožehly. Jedna hlučnější skupinka se chtěla věnovat diskusi o tom, že onen neúspěšný střelec se nápadně podobal Rafikovi. Gill s Calumem se už o historce se zázračně těsným vyvážnutím nechtěli bavit a zrazovali všechny, kteří měli chuť jít nahánět zákeřného střelce, kterého nechali tak hloupě uklouznout. Všichni čtyři z *Uhuru* by nejradši ze všeho byli v ten moment zpátky na své lodi. Tohoto večera na sebe nechtěně přilákali opravdu nezdravou pozornost.

Šest

Delszaki Li a Judit Kendorová právě dojídali večeři, když komunikátor v jídelně zapípal v rychlém sledu stoupavých tónů, což byl signál, že dorazila kódovaná zpráva.

„To bude Pal,“ řekl Li. Stiskl knoflík na levé postranici svého vznášecího se křesla a vzápětí se hlasitě ozvala série trhavých skřípavých zvuků, které představovaly právě onu kódovanou zprávu. Po chvíli ticha komunikátor dekodoval modulaci, takže to v něm chvatně zabublalo a konečně zaznělo sdělení ve své původní podobě: Palův hlas, poněkud zkreslený a s kovovým nádechem, jak už kódovací procesy hlas zkreslují.

„V posádce *Uhuru* jsou v této chvíli čtyři osoby, ne tři. Nikdo z nich není Sauvignon. Mají nějaké nepřátele. Jeden člen posádky se dnes večer v noblesní restauraci stal terčem vražedného pokusu. Všeobecné mínění je takové, že střelec ho nezasáhl, ale seděl jsem blízko, protože jsem se snažil vyslechnout něco z toho, co si budou u stolu povídat, a tak věřím, že se stalo něco docela jiného - a velice zajímavého. Toho těžaře jménem Rafik skutečně zasáhly tři zášlehy laseru, sám jsem viděl spáleniny na jeho obličeji. Také jsem viděl, jak ho úžasně rychle uzdravila čtvrtá členka posádky. Je to velice štíhlá a vysoká žena s lehce deformovanými prsty a malým...“ Palův hlas se na okamžik zamlčel a nebylo slyšet nic než skrčení a pískání dekóderu. „Pane, nebudete mi to věřit, ale zdá se, že uprostřed

čela jí rostl malý *roh*. A když se toho Rafika dotýkala svým rohem, tak se mu spaléniny okamžitě hojily a během pár vteřin znovu nabyl vědomí. Pane, viděl jsem to na vlastní oči, nevymyslel jsem si to, ani neopakuju něčí drby.“ Další pauza. „Ti lidé nemají k našim přátelům žádné rozeznatelné vazby. Jsou ale nesmírně zajímaví. Rozhodl jsem se zůstat s nimi v kontaktu, dokud od vás nedostanu další instrukce.“

„*Ki-lin!*“ vykřikl Delszaki, když zpráva skončila. Rozjásaně se otočil k Judit, která seděla jako zkamenělá od okamžiku, kdy se Pal zmínil o rohu. „Má milá, dostalo se nám nesmírně příznivého osudového znamení! To podivné děvče může rozřešit tragédii Kezdetu. Anebo může být aspoň předzvěstí brzkého vyřešení. Musíme ji sem dostat!“

„Acorna,“ řekla Judit. „Říkají jí Acorna. Myslela jsem, že všichni zahynuli, protože identifikační vysílač jejich lodi vysílal z místa nehody. Plakala jsem pro ně, pro ty tři báječné chlapíky a to děvčátko, Acornu.“ V očích jí stály slzy.

„Tys věděla o *ki-linovi* a neřeklas mi o tom?“

„Pane Li, ani jsem neměla tušení, co to *ki-lin* je! A myslela jsem, že je mrtvá. A byla to moje chyba, protože jsem jim pomohla utéct. Víte, na Základně jí chtěli odříznout ten růžek.“

„Musíš mi to celé povědět,“ řekl Delszaki Li, „ale napřed musíš pochopit, jak je *ki-lin* důležitý a proč ho potřebujeme tady.“

„*Ki-lin*. To je čínský výraz pro jednorožce?“

Li přikývl. „Ale naše víra v jednorožce je trochu jiná než vaše západní povídačky. Vy máte pověsti o tom, jak se jednorožci chytali a zabíjeli. Žádný Číňan by nikdy *ki-lina* nezabil a ani by ho nehonil. *Ki-linové* patří Budhovi, nepožívají žádné maso, a nezašlápnou dokonce ani hmyz. Nikdy by nás nenapadlo snít o tom, že polapíme *ki-lina* a věnujeme ho vládci darem; naopak, každý moudrý a spravedlivý vládce doufal, že jeho vládu posvětit příchod *ki-lina*. Kdyby nějaký přišel k jeho dvoru, přijal by ho jako dalšího vládce, který ho přišel navštívit. Když se *ki-lin* objeví mezi lidmi, je to vždycky znamení velikých změn k lepšímu, anebo předzvěst narození velikého panovníka.“

„Vy sám tomu věříte?“

Když Delszaki Li viděl, jak se Judit tváří, potěšené zakvokal. „Řekněme, že bych nemohl tvrdit, že tomu *nevěřím*. A jak bych mohl? Já jsem v první řadě vědec a obchodníkem jsem se stal teprve pod tlakem nezbytí. V zaznamenané historii se nikdy žádný *ki-lin* neobjevil, a tak není žádný důkaz, který by potvrzoval, nebo vyvracel jeho existenci. Ale nejsem

jenom vědec, jsem taky člověk, a tak neustále doufám. Doufám, že tenhle *ki-lin* znamená předzvěst změny, kterou Kezdet - a hlavně kezdetské děti - potřebuje jako sůl. A tak budu Pala instruovat, aby těm těžařům nabídl takové podmínky, které nebudou moci odmítnout. A vlastně budou docela užiteční, pokud jde o moje další projekty. A zatímco budeme čekat, než přiletí, povíš mi všechno, co víš o Acorně a jejích přátelích, a propátráme Síť, nenajdeme-li o nich nějaké další informace. Nikdy nechod' na obchodní jednání nepřipravená, Judit – dokonce i když máš jednat s *ki-linem*!“

Nakonec to byla Acorna, kdo navrhl, aby ji změřili a zjistili, jak dlouhé potřebuje nohavice u kalhot a rukávy u blůzy, kdyby snad zase byla taková nutnost a měla se oblékat, i když vůbec nechápe, proč to má dělat, když jí vlastní kožešina slouží víc než dobře.

„Nelíbilo se ti, co na sobě měly ty ženy včera večer v restauraci?“ ptal se Rafik. „Všiml jsem si, že když ses rozhlížela kolem, tak ti málem vypadly oči z důlků.“

„Vůbec jí nelezly oči z důlků,“ ujal se jí Gill a potom dodal: „Zato tys měl zorničky rozšířené, že ti málem nebylo vidět bělmo.“

Acorně přes tvář přeběhl jakýsi zasněžený výraz a rezignovaně si povzddechla. „Nic z toho by nevydrželo ani minutu, kdyby se v tom mělo lézt potrubím, anebo kdyby si na to člověk vzal těžký skafandr.“

„To je další věc, kterou pro tebe musíme opatřit,“ řekl Calum, protože tahle mezera ve výbavě mu dělala hodně těžkou hlavu. Nebylo by na škodu, kdyby jim tu a tam s něčím pomohla, aby své vzdělání o těžebních postupech při dolování na asteroidech završila vlastní zkušeností.

„Kvůli tomu byste mě měli změřit,“ řekla.

Odkudsi vyhrabali ohebné pásmo, které patřilo do prastaré opravářské soupravy. Většinu měr brali s ohledem na vnitřní zařízení lodi, protože značnou část z toho, co by potřebovali změřit, měli venku, ve vesmíru, a jejich skafandry byly vybaveny spoustou měřících přístrojů. A tak poctivě zapisovali míry všeho, o čem si mysleli, že by mohli potřebovat, aby koupili všechno ve správných velikostech.

Pak se chvíli hádali, kdo vlastně má jít nakupovat: Gill byl naprosto k nepotřebě, pokud šlo o nakupování oblečení, tím spíš, když se mělo jednat o dámské ošacení. Calumův vkus zase znechutil Rafika tak, že jen vraštil

rty. Musel jít Rafik.

„Ne že tam zase natrefíš na nějakého chlapíka s laserem, který tam čeká, aby tě odstřelil jako kolčavu, když s sebou navíc nebudeš mít Acornu, aby ti dávala první pomoc.“

„Běžte všichni,“ navrhla jim Acorna rozumně a ještě včas, dokud se rozhodování těch tří nezvrhlo v jednu z těch nekonečných hádek, v jakých si všichni tři libovali. „Já tady budu v bezpečí a na žádné signály nebudu odpovídat.“

Tuhle možnost taky probrali a nakonec se shodli, že když Rafik bude mít po boku Caluma a kolem něho se bude potloukat hromotluk Gill, je méně pravděpodobné, že by ho někdo mohl trefit, a nikdo si nebude moci stěžovat, když se vrátí s něčím, co se mu bude zdát jako nemožné roucho.

Nejprve se zastavili zařídit skafandr, protože ten bylo možné ze sériového výrobku uzpůsobit podle jejich požadavků asi za hodinu. Vyzvednou ho, až se budou vracet.

Bez zřetele na Gillovy potměšilé poznámky o militarizaci všeho na celém Neredu byla to pořád velmi bohatá planeta, na které se dalo nalézt obvyklé množství bleších trhů, bazarů i skutečně dobrých obchodů s použitým zbožím. Když měli správné míry, mohli pro rychle rostoucí Acornu nakoupit i pracovní oblečení ve správné velikosti. Rafik dokonce objevil i pěkné živůtky, ušité z elastického materiálu, u kterých bylo zaručeno, že „pohodlně padnou ženě každé postavy“.

„Tohle se jí bude líbit,“ prohlásil Rafik a koupil tři jednobarevné kousky v modré, zelené a tmavě purpurové barvě, o kterých měl představu, že budou dobře ladit s jejími stříbrnými vlasy, a dva se vzorem: na jednom byly květiny, které nemohly nikdy vyrůst na žádné planetě Galaxie, na druhém pak sedmikrásky. Alespoň ostatním dvěma tvrdil, že jsou to sedmikrásky.

Když prošli několik obchůdků se šatstvem z druhé ruky, našel taky pár sukni s pružným pasem, o kterých se rovněž tvrdilo, že padnou zaručeně každé postavě.

„Ale neříká se, že je to pro ženy,“ šťoural Gill a chystal se odložit jednu s krásným vzorem.

„Sukně nosí většinou ženy,“ poučil ho Rafik a vzal mu sukni z rukou. Našel ještě další, průsvitnou, ale opalizující, zbarvenou do mlžné modři, která se jistě Acorně zalíbí kvůli efektu, protože mlha jako by se látkou neustále přelévala sem a tam - tento efekt nastavila na sukni prodavačka - a také skladba materiálu a jeho barva odpovídaly Acorninu vkusu.

Prodavačka pochopila, že tři pohlední těžaři nakupují pro ženu, kterou všichni dobře znají, a rozhodla se je obalamutit, aby koupili i nějaké doplňky, například „prádélko“.

„Vy muži jste všichni stejní. Soustředíte se jen na svrchní oblečení,“ laškovala s nimi, protože ten veliký vousatý zrzavec při první zmínce o spodním prádle zčervenal ve tváři zrovna jako jeho vousy, „a zapomínáte, že se něco musí nosit i pod tím.“

Rafik se na ni rozzářil: „Moje neteř zrovna dorostla do puberty a já nevím, jaké prádlo taková děvčata nosí...“ a rozhodl rukama v bezbranné nevinnosti. Její rodiče zahynuli při nehodě a já jsem její jediný příbuzný, a tak jsme si ji jako by osvojili.“

„To je moc dobře, že jste to takhle udělali, pokud se tak smím vyjádřit, kapitáne,“ řekla Salitana vroucněji, než obvykle se zákazníky jednala, a na chvíli vypadla z role příjemné, ale neosobní prodavačky. „Když člověk pomyslí na to, co se děje s osiřelými dětmi v tomhle koutě Mléčné dráhy, je příjemné vědět, že se ještě najde někdo, kdo se stará o osiřelé příbuzné, namísto aby je prodal a zbavil se jich, ať se jim pak vede, jak chce mizerně.“

„Jako třeba na Kezdetu?“ nadhodil Gill, ale než to řekl, radši se rozhlédl, jestli je někdo neposlouchá.

„Ti, kdo přiletí do našeho systému zvenčí, nám říkají, že jsme paranoidní,“ řekla Salitana, „ale kdyby vaše planeta byla tak blízko Kezdetu jako my, taky byste měli velký vojenský rozpočet.“

Podíval se jí do očí, ale Salitana ihned nasadila znovu svůj obchodnický úsměv a obrátila se ke klávesnici, aby vyhledala ve skladu potřebné velikosti toho, co by mohla neteř potřebovat. Míry měla na pultě před sebou. Než by uváděla muže na druhé straně pultu do rozpaků, raději sama objednala to, co podle ní mohlo mladé děvče uvítat - co by uvítala ona sama, kdyby si v době puberty mohla vybírat, co by chtěla nosit. Zatímco zboží putovalo k jejímu pultu, zamračila se na míru přes prsa. Ubohé dítě - má absolutně plochý hrudník. Nu, třeba to spraví cvičení nebo vhodná podprsenka. Několik jich přibjedly a nákup přišel už zabalený.

„Uvidíte, že to bude v pořádku, to vás ujišťuji,“ řekla a podávala jim balíčky s nákupem.

Zrzoun si viditelně oddychl, když ty věci, přestože v balíčcích neviditelné, zapadly do vaku, který držel otevřený.

„Takže vy nakupujete. No, a co boty? Mohla bych vám ukázat...“

„Ne ne, to je v pořádku. Boty jsme nakoupili na bazaru,“ řekl Rafik a

spěšně jí nabízel plastikovou kartu, které se na Neredu užívalo k placení. Nerad používal platební karty, protože podle nich bylo možné rychleji vystopovat pobyt *Uhuru*, než kdyby platili kredity, ale placení kredity zase trvalo dlouho, protože obchodník musel zkontrolovat, zdali nabízené kredity jsou legální a jsou kryté důvěryhodnou kreditní bankou.

„Ale nějaké boty bychom jí někde sehnat měli,“ řekl Gill, když byli zase venku na chodníku.

„Sukně jsou dost dlouhé, aby jí zakryly nohy, a víš přece, jak nenávidí každé utahování,“ rozmlouval mu to Rafik. Byl unavený - snad to byl důsledek toho, že byl včera chvíli mrtvý - a nemohl se dočkat, až jí ukážou, co se jim podařilo sehnat, aby jí udělali radost a aby ji naparádili. „Pojďme si najmout na cestu do přístavu vznášedlo.“

„Zdálo se mně, že vypadáš nějaký utahaný,“ zabručel soucitně Gill a zamával dlouhou paží, aby přilákal pozornost řidiče nájemného vozidla, které stálo u chodníku na konci obchodní ulice. Jedno vozidlo na začátku řady se rozbzučelo, zvedlo a zamrkalo nápisem OBSAZEN na znamení, že je naloží, ale museli čekat, než se dostane do proudu dopravy, která v obchodní čtvrti byla pořádně hustá. Vznášedlo se zrovna otáčelo na vzdáleném konci obchodní třídy, když za nimi vyběhla obchodnice.

„Toho si neberte!“ křičela a zoufale je strkala zpátky do obchodu. „Sledují vás. Vaši platbu někdo monitoroval. Pojďte se mnou.“

Naléhavost, která jí čísel z hlasu, a nedávný Rafikův problém se střelcem-zabijákem je přesvědčily, že ji mají bez vyptávání poslechnout. V obchodě je prováděla zástupem kupujících oklikou k zadnímu traktu budovy a po dvakrát lomeném schodišti dolů, takže Rafik se cestou pořádně zadýchal, a pak do dveří označených POUZE PRO PERSONÁL OBCHODU, které musela odemknout klíčem.

„Omlouvám se, že se chovám tak opovážlivě,“ řekla jim a z bledého obličejce i potmělých očí bylo zřejmé, že má strach, „ale kvůli vaší neteři jsem to musela udělat. Je potřeba zajistit všechno pro to, aby se z ní v tomhle sektoru vesmíru nestal znova sirotek. Netuším, kdo vás sleduje, ale vím, že to není záležitost neredských úřadů, takže je to něco ilegálního a jste určitě v nebezpečí.“ Pozvedla ruce, jakoby v obraně. „Nic mi neříkejte, ale když mi ještě chvíli budete důvěřovat, spojím se s jedním přítelem.“

„Z Kezdetu?“ zeptal se Gill klidně.

„Jak to víte?“ zalapala po dechu, jednu ruku si přiložila k hrdlu a oči vykulila ještě víc než Acorna minulého večera.

„No, řekněme, že víme něco málo o tom, co se děje na Kezdetu, od...

jiných přátel,“ řekl Rafik, „a jsme vám za vaši pomoc velice vděční. Někdo po mně jde a já nevím proč. Existuje odsud ještě jiný východ?“

„Za chvíličku to půjde,“ řekla a mrkla na hodiny na stěně. „Nemůžu se tady dlouho zdržet, jinak si nahoře všimnou, že tam nejsem. Ten... společník... takhle zaklepe.“ Předvedla to dlouhým nehtem ukazováčku na dveřích. „Zná i přístupový kód,“ a bezmocně pokrčila rameny. „Musíte ho znát, abyste se dostali ven nebo dovnitř. Ale ten kamarád je absolutně spolehlivý.“

„Taky prošel dětskou prací?“ zeptal se Calum.

Přikývla. „Musím jít. Vaše neteř má obrovské štěstí, že vás má! Má právo na to, abyste se jí vrátili všichni zdraví a v jednom kuse.“

A byla ze dveří, ani si nestačili všimnout, jaká čísla na zámku stiskla.

„No, tak kdo to po nás jde? Anebo zvlášť po tobě?“ ptal se Calum Rafika, který se unaveně opíral o stůl.

„Byla to pěkná ženská,“ poznamenal Gill a hleděl na zavřené dveře s poněkud omráčeným výrazem ve tváři. „I když ne tak pěkná jako Judit.“

Judit?“ zeptali se jako jedním dechem Calum s Rafikem a užasle na něho zírali. „Přišla taky z Kezdetu.“

„A má tam ještě někde bratra. Člověk chtěl nechtěl začne uvažovat, čím se asi živí ti, kteří měli to štěstí, že odtud unikli,“ řekl Rafik a zavrtěl hlavou. „Ale ne, spíš to vypadá, že po mně jde strýc Hafiz. I když strýcovu stylu by víc odpovídalo, že by mě unesl a dosadil mě na místo svého idiotského syna, který přišel o uši.“

„Pokud ovšem ten idiotský syn nepřišel i o to, co má mezi nimi,“ prohlásil Calum a nevědomky parafrázoval toho, o kom byla řeč. „Co když na tuhle možnost přišel taky a hodlá strejdovi zatrhnout plány, které s tebou třeba do budoucna má?“

„Anebo by to mohli být naši bývalí kamarádíčky z Amalgamatické. Pořád po nás můžou jít kvůli naší lodi,“ připomněl Gill.

„Nebo že by to byl ten falešný věřitel z Theloi?“ řekl Rafik a zamýšleně si mnul bradu.

„A kdo to vůbec je, ten Farkas Hamisen, který tě tak nemá rád a přihlásil se jako věřitel?“ ptal se Gill.

„Možná můj bezuchý bratranec,“ přikyvoval hlavou Rafik, jako by tyhle okolnosti odpovídaly bratrancově charakteru.

„Anebo by to mohl být někdo z Greifenu, víš, kvůli rudě,“ nabízel Calum další variantu.

„Těžko, když je ruda pryč,“ namítl Rafik. „Ale nemohlo by to mít něco

společného třeba s naší novou identifikační vysílačkou? A přitom strýc Hafiz byl přesvědčený, že nám dělá opravdu náramnou laskavost. Rád bych věděl...”

„Co?“ zeptali se Calum s Gillem jednohlasně, jak už měli ve zvyku.

„Kdo umřel v tom vraku?“

Gill vyvalil oči a klesla mu brada.

„Myslíš,“ ptal se Calum, který se vzpamatoval dřív, „že po nás jde někdo, koho jsme ani nenaštvali my?“

V tichu, které po tom prohlášení následovalo, je vylekalo zaťukání na dveře.

Dveře se otevřely a štíhlý mladík, s temnýma očima, které koukaly moudřeji, než odpovídalo jeho tváři, jim panovačně pokynul, aby šli za ním. I když ho poslechli, Rafik mu do zátylku syčel hotový vodopád otázek, přestože museli poklusávat, aby mu stačili.

„Psst!“ napomenul ho mládenec a zvedl ruku a Gill si všiml, že míří právě na oko kamery, nainstalované na rohu chodby.

A tak byli pěkně zticha a mladík se musel pořádně zapřít, aby otevřel těžce pancéřované kovové dveře na konci chodby. Otvíraly se pomaličku, a sotva se dvevní křídlo odlouplo od zárubně dostatečně daleko, hned se protahovali ven a Rafik odhadoval, že dveře jsou přinejmenším deset centimetrů silné. Museli ještě několik vteřin čekat, než se za nimi prodrál i Gill. Jejich průvodce potřebnou dobu odhadl docela přesně, protože už vyťukal na zámku kombinaci čísel a vykopl Gillovi nohu ze zavírajících se dveří. Zavřely se mnohem rychleji, než se otvíraly. Mladík jim pak ukázal na dodávku, používanou k rozvážení zboží, stiskem palce otevřel zadní dvířka a strkal je dovnitř.

Cítili, jak se dodávka zvedá na vzduchovém polštáři a potom vyráží kupředu. Brzy pochopili, že se zařadili do nějaké organizované dopravy, protože dodávka nebyla zvukotěsná. Co původně vezla, to bylo záhadou, protože teď v ní nebylo nic než tři zpocení těžaři. Rafik sklouzl po jedné stěně, dopadl na zadek a otíral si pot z čela.

„Umírání dá člověku zabrat víc, než jsem si kdy myslel,“ zabručel. Jsem dočista na hromadě.“

Jen by mě zajímalo, jestli to není nějaká pastička,“ vrčel Calum a taky si dřep. Gill nezůstal pozadu, protože když stál, musel sklánět hlavu pod střešou dodávky.

„Není, ale do jedné jste málem spadli,“ řekl tiše jakýsi cizí tenorový hlas. „Salitana říkala, že jste odvezli neteř z Kezdetu.“

„No, to není tak docela přesné,“ řekl Rafik. „Už se o ni staráme skoro čtyři roky. Potřebovala nové oblečení.“

„Aha. Ale o Kezdetu něco víte.“

„Jo,“ přisvědčil Gill, „už jsme se potkali s někým, kdo se odtud dostal. Ještě se snaží dostat z té prokleté planety mladšího bratra.“

„Opravdu?“ Znělo to spíš překvapeně, než že by tím chtěl jejich průvodce lákat od Gilla další informace. „Tak, teď jsme zase na obchodní třídě. Kam vás můžu odvézt, abyste mohli bezpečně zmizet?“

„Do doků,“ řekl Rafik.

Ještě bychom měli vyzvednout ten skafandr pro Acornu,“ připomněl Gill a vzápětí se přihrbil, jak ho ostatní dva zpražili pohledem, že ji jmenoval.

„U kterého dodavatele?“ ptal se mladík tak nevzrušeně, že tím zažehnal něco ze zlosti nad tím Gillovým hloupým uřeknutím.

„U toho na Molu 48B,“ odpověděl Rafik a pořád se na Gilla mračil.

„To zvládnem.“ A vzápětí cítili, jak dodávka odbočila vlevo.

A to je správně, uvědomil si Rafik a kýchl. Gill s Calumem kýchli taky. Vzápětí je všechny popadl takový záchvat kýchání, že se nadýchali víc než dostatečného množství omamného plynu, který proudil od zadních dvířek dovnitř dodávky.

Rafikovi někdo přistrčil pod nos něco, co velice ohavně páchlo, takže se probral, aby to odstrčil pryč. Ohromilo ho, že mu kdosi podával štíhlou ruku.

Já jsem Pal Kendoro a moje sestra Judit pracovala u Amalgamatické, aby mi mohla platit školu, díky které jsem se dostal z kezdetských slumů. Bude vám stačit ujištění, že jsem jednal v dobrém úmyslu, abyste se na mě nezlobili?“

Rafik mrknutím oka zjistil, že těla jeho dvou kamarádů ještě nehybně leží na podlaze.

„Všichni dohromady byste mě přemohli. S jedním si poradím,“ řekl Pal Kendoro a naklonil hlavu na bok, což bylo nepochybně rodové gesto, a ze své polohy Rafik viděl, že se skutečně podobá své sestře. „Omlouvám se za tohle,“ a máchl rukou k přední části dodávky, „nezbytné opatření, ale hledal jsem někoho jiného, o kom jsem si myslel, že byste to mohli být vy.“

Rafik se napřímil. Bolelo ho za krkem, jak ležel v nějaké hodně

nepohodlné poloze. Zadní dvířka dodávky byla otevřená, takže dovnitř proudil vzduch páchnoucí rybami a olejem a dalšími nepříjemnými příměsmi a vyháněl zbytky uspávacího prostředku.

„A kdo by to mohl být?“ ptal se Rafik napůl pobaveně a napůl otráveně. „Seznam těch, kteří po nás touží, je pěkně dlouhý.“

Pal se ušklíbl. „To už jsem taky zjistil.“

„Jak dlouho už jsme venku?“ mnul si Rafik bolavý zátylek. „Ach, bože.“

„Nebude se o vás bát,“ řekl Pal a natáhl ruku, aby Rafikovi pomohl při vstávání. „Poslal jsem na vaši loď zprávu. Je přesvědčená, že jste se zastavili na oběd.“

„Jak jste, k čertu, prolomil naše bezpečnostní kódy? Au,“ zasténal. „Aha, už asi vím. Šel jste po legálních vlastních lodi, ze které jsme si půjčili identifikační vysílač. Věřte mi, že když jsme tu loď našli, byla narvaná do asteroidu a rozlousknutá jako ořech. Nikdo to nemohl přežít.“

„Vzpomenete si aspoň, kde jste vrak našli?“ ptal se Pal a na temných očích bylo zřetelně vidět, jak moc mu na tom záleží.

„Jasně že ano, jen nevím, k čemu bude dobré vám to povídat.“

„Byl bych vám zavázán.“

„Jste vám za cosi dlužni,“ připustil Rafik a nechal bolavý krk na pokoji.

Pal Kendoro vyskočil a napřed zamával svým životabudičem pod nosem Calumovi, pak lahvičku podal Rafikovi, aby se postaral o Gilla. Rafik se Kendorově přirozené opatrnosti usmál. A Gill se skutečně po probuzení z nedobrovolného zdřímnutí chystal zmlátit toho, kdo mu něco takového provedl. Ale po krátkém vysvětlení se zase uklidnil, všichni tři děkovali za pomoc při útěku a byli ujištěni, že nemají zač.

„Mohli bychom se vrátit na...“

„Na naši loď,“ Rafik raději rychle skočil Gillovi do řeči.

„Ano, ale ještě se zastavíme u obchodníka na Molu 48B,“ řekl Pal, vylezl z dodávky, a když zavíral boční dveře, dodal: „Tentokrát vám umožním, abyste viděli, kam vás vezu.“

Dostál svému slovu, protože opalizující panel mezi nákladním prostorem a místem řidiče zprůsvitněl.

„Ted’ jsem ještě mluvil se Salitanou,“ řekl jim, když se mu podařilo odrazit s dodávkou od chodníku a vklínit se do hustého proudu dopravy. „Kdosi se velice zajímal, co jste zač, ale ona o vás nemohla pochopitelně nic povědět, protože jste jenom cizinci, kteří nakupovali oblečení pro své přítelkyně, a ona přirozeně neměla nejmenší zájem na nabídkách, které jste jí předhazovali.“

„Nepředala vám náhodou popis těch, kteří o nás mají takovou starost, co?“ zeptal se Rafik s unaveným úsměvem.

Pal Kendoro prostrčil tenkou škvírou v přepážce tři snímky.

„Je velice schopná.“

„Hele, to vypadá jako...“ a Gill zaklapl ústa, aby z něho nevypadlo „ten střelec“.

„No ne, vidím jakousi podobu se strýcem,“ řekl Calum, „a jestli se nepletu, tahle fotka nám ukazuje, že má docela nové uši.“

Rafik si toho taky všiml.

„V přístavu se registroval jako Farkas Hamisen,“ řekl Pal Kendoro přes rameno.

„Ta milá prodavačka není sama, kdo je schopný,“ zamumlal Calum.

„Oukej, pročpak se takhle mícháte do záležitostí docela cizích lidí? A neříkejte mi, že proto, že jsme pomohli malé holce,“ zeptal se Rafik. Už ho začínalo velice unavovat, že ho někdo naháněl, pak mu jiný pomáhal a pak ho naháněl zase někdo další.

„Promluvil jsem si i se sestrou, s Judit, která teď dělá místo mě asistentku mému zaměstnavateli, když jsem se vypravil pátrat po tom, kdo zavinil smrt našich přátel, kterým patřila loď, z níž jste si přivlastnili identifikační vysílačku pro svou potřebu.“

Rafik nebyl jediný, kdo nad tou dlouhou, komplikovanou a přitom gramaticky správnou větou údivem zamrkal.

„A dál?“ povzbuzoval Rafik, když se mu zdálo, že si Pal s další větou dává na čas.

„Není vaše neteř náhodou mladá žena neznámé rasy, která má zvláštní výrůstek na čele?“

Rafik si vyměnil pohledy se svými druhy. Gill vážně souhlasně přikývl, ale Calum se tvářil ustaraně.

„Myslím, že ten chlapík je dost schopný na to, aby nám pomohl se spoustou otravných věcí,“ zamumlal Rafik. „Ano, to je naše neteř, a Judit nám už jednou pomohla, abychom ji mohli zachránit. Říkal jste, že už u Amalgamatické nepracuje, že?“

„Nepracuje, a jedním z důvodů je vaše chráněnka.“

Rafik pozvedl nad tím výrazem obočí, ale bylo to z formálního hlediska přece jen mnohem přesnější než „neteř“.

„Tady je ten obchod se skafandry,“ řekl Gill a ukázal vpravo.

„Ano, je to tady,“ řekl Rafik a začal se vrtět.

„Ne ne, ty zůstaneš pěkně tady,“ řekl Calum a zase ho strčil zpátky na

podlahu vznášedla. Já ho vyzvednu. Mě nikdo zabít nechce.“

„Nemáte pravdu ani jeden,“ řekl Pal a otočil se k nim. „Určitě máte nějaký lístek na zboží, které jste tomuhle chlapovi zaplatili.“ Nasadil si na hlavu čepici, která měla na štítku zřetelný nápis Neredský poslíček GmbH, Inc, Ltd. Přidržel ruku u škvíry v přepážce a Rafik mu na druhou stranu prostrčil stvrzenku od skafandru.

Pal vystoupil, pískal si a vkročil do obchodu, zatímco tři těžaři ho pozorovali a zároveň sledovali všechny rohy, jestli Pala nepozoruje ještě někdo další. Ale za chvíli byl z obchodu venku, pořád si ještě hvízdaje, a kosmický skafandr nesl docela ledabyle v ochranném obalu přehozený přes rameno. Nacpal ho co nejmenší možnou škvírou v pootevřených dvířkách do nákladního prostoru dodávky, a když tam zapadl, zamrkal na své pasažéry a s prasknutím zavřel dveře, než se zase vyštrachal na sedadlo řidiče. Dál jel tak, že by se to sotva dalo nazvat nějakou rychlou nebo netrpělivou jízdou. Očividně to byl poslíček, který byl pevně rozhodnutý dát si s pochůzkou na čas, aby účet pěkně naskočil.

Kromě toho měl zjevný talent k nenápadnému cestování, protože i když všichni tři těžaři pozorovali všechny odbočky a otočky, kterými si prodlužoval cestu, skoro nepoznali svou loď, když dodávka zastavila u zavřeného poklopu *Uhuru*.

Potom se mnoho věcí odehrálo skoro současně: Pal Kendoro popadl skafandr, a když jeho pasažéři nevystupovali podle jeho soudu dost rychle, vytáhl je prostě ze vznášedla a řekl, že kdo je oprávněný vydat povel k otevření poklopu *Uhuru*, měl by to ale fofrem udělat, protože „tamti“ jsou tady a čekají na ně.

Rafik aktivoval vstup do lodi a poklop se otevřel jen na tu nezbytnou dobu, aby se dostali dovnitř i s Palem, kterému překážel neforemný skafandr, a tak ho tam museli vtáhnout.

V pilotním křesle seděla Acorna. „Jsme připraveni okamžitě odstartovat, zrovna jak jsi chtěl, strejdo Rafiku,“ řekla, když „strejda“ vklouzl do druhého sedadla.

„To že jsem chtěl?“

„No jasně!“ Za zády mu zazněl jeho vlastní hlas, dokonale imitovaný, a když se otočil, stál za ním Pal. „A radil bych zmizet odsud, jak nejrychleji to tahle loď dokáže, a ještě rychleji skočit na tyhle koordináty.“ Položil Acorně k ruce tenký papírek.

„No, tak kupředu, Acorno!“ řekl Rafik a gestem ruky naznačil, že se podřizuje.

„Kam?“

„Na absolutně bezpečné místo,“ řekl Pal a dalo mu velikou námahu, aby nestydatě neočumoval tu štíhlou dívku s hřívou stříbrných vlasů, která ovládala řízení lodi.

„Já mu věřím,“ řekl Rafik a dodal cosi, co mělo záhy vejít do seznamu famózních závěrečných vět: „Je to přece bratr Judit Kendorové.“

Acorna sotva dokončila zadání kurzu a vtom začal Rafik znovu kýchat. A zrovna tak Calum s Gillem, který se marně snažil skočit po Palovi, jenž si na obličeji přidržoval masku, a nakonec i Acorna.

Sedm

Nakonec to byla Judit, kdo vyřizoval pozvání Delszaki Lia na *Uhuru*, když loď dorazila na Kezdet. „Pal by jistě mohl s těžaři vyjednávat,“ poznamenala, „ale jestliže chcete, aby Acorna přišla a zůstala tady u vás...“

„To musí,“ naléhal Li. „Možná ještě přesně nevím jak nebo proč, ale pevně věřím tomu, že *ki-lin* je pro naše cíle nezbytný!“

„Už jsem se s těmi chlapíky setkala,“ řekla Judit. „Už se předtím dočkali zrady, a znova už Acornu nikomu cizímu nesvěří. Mně snad, ale promiňte, prosím, neznámému obchodníkovi z planety, která se k nim nechová dvakrát dobře, to asi ne.“

„Jméno Li snad není v obchodním a finančním světě neznámým pojmem,“ poznamenal suše její zaměstnavatel.

„Snad uvěří vaší finanční expertíze,“ souhlasila Judit, „ale svěří vám taky péči o mladé děvče?“

Sama si nebyla vůbec jistá, jestli má Delszaki Li na paměti, že to není jenom *ki-lin*, ale zároveň malé děvčátko. Pal ji popisoval jako mladou ženu, ale to bylo směšné. Judit ji přece sama viděla zhruba před rokem.

A tak když konečně dostala povolení vstoupit na palubu *Uhuru*, byla docela vyvedená z konceptu, když s představou dítěte omámeného narkózou náhle před sebou spatřila vysokou, štíhlou ženu, oblečenou v senzačním temně purpurovém živůtku a volné mlžně modré sukni, která ji přátelsky vítala. Na okamžik zmateně uvažovala, zdali snad neexistují dvě Acorny, anebo jestli tohle není matka nebo starší sestra toho dítěte, které před časem viděla.

Pokud šlo o Judit, sotva promluvila, Acorna se na ni užasle zahleděla a zorničky ve stříbrných očích se jí zúžily do sotva viditelných škvírek.

„Já myslím... já tě znám,“ řekla nechápavě. „Ale odkud?“

„Zachránila tě před operací na Amalgamatické kosmické základně,“ řekl Gill. Krátce ukryl Juditinu ruku ve své dlani a Judit cítila vlnu horka a bezpečí, která z toho dotyku prýštila. „Ale byla jsi v té době v bezvědomí, protože tě před operací uspali. Nemůžeš si ji pamatovat.“

„Vzpomínám si na tvůj hlas,“ řekla Acorna a zamyšleně hleděla na Judit. „Bylas hrozně moc vylekaná a moc smutná. Ale teď myslím nejsi smutná.“

„Tak přece jsi to ty!“ vykřikla Judit. „Ale tehdy jsi byla tak maličká...“

„Zdá se, že lidé mojí rasy dospívají mnohem rychleji než vy,“ řekla Acorna. „Ale o mých lidech nevíme pořád vůbec nic...“ Znovu se jí zúžily zorničky, ale pak se zase rozšířily, když opět zaujatě upřela stříbrný pohled na Judit a zapudila smutné myšlenky. „Takže ty jsi Judit. Gill a Rafik a Calum mi často vykládali o tvém hrdinství.“

„Tak to divoce přeháněli,“ namítla Judit. „Nic zvláštního jsem neudělala, fakt.“

„Budeš nám muset dovolit, abychom na to měli jiný názor,“ vmísil se jí Gill do řeči a pořád v dlaních hřál její ruku.

„A neublížili ti potom nějak?“

Judit se usmála. „Ale ne. Skočili na tu historku s rukojmím. Myslím, že doktor Forelle měl nějaké pochybnosti, ale nikdo jiný nevěřil tomu, že holka ze slumů, která navíc vystudovala univerzitu, by v sobě našla tolik rozumu a samostatnosti, aby překročila tolik zákazů a příkazů. A abych je v tom utvrdila, chovala jsem se nějakou dobu po té příhodě *hodně* pitomě. Řekla bych, že nakonec byli rádi, že se mě zbaví, když mi pan Li nabídl místo asistentky.“

„No ano,“ řek Rafik. „Tvůj báječný pan Li. Pal nám o něm vykládal, a taky o jeho osudech a plánech do budoucna.“

Judit cítila, jak v obličeji bledne.

„Pale, jak ses mohl opovážit?“

Jak se *mohl* Pal svěřit těmhle mužům s tak nebezpečnými tajemstvími! Což o to, Gillovi by věřila, ale ti další dva... Nepochybně jsou to správní chlapíci, ale Pal neměl právo riskovat životy dětí tím, že o nich sám intuitivně rozhodne.

„Plánech na založení lunárních těžařských základen na měsících Kezdetu,“ pokračoval Rafik a Judit se zase mohla nadechnout. „Zdá se, že velice prahne po tom, uzavřít s námi dohodu, abychom na vytvoření těch

základen a rozběhnutí těžby dohlíželi, a ta dohoda by měla být velice lukrativní, o jaké se třem nezávislým kosmickým těžařům nikdy ani nesnilo.“

Jak jsem vám už říkal,“ vmísil se mu do řeči Pal, „Kezdet je technologicky zaostalá planeta. Máme pozemní doly, to jistě, ale jsou naprosto primitivní a skoro ve všech provozech závislé na manuální práci. A nikdo ze zdejších lidí nemá zkušenost s těžbou v nízké gravitaci. Kezdetské měsíce jsou mnohem bohatší na vzácné kovy než samotná planeta, ale zatím nám chyběl kapitál i technologie, abychom měsíční ložiska mohli využít. Pan Li nabízí, že poskytne potřebný kapitál, ale potřebuje lidi, jako jste vy, s nimiž by mohl prokonzultovat všechny problémy vesmírné těžby, ochranu před slunečním zářením, vysoké koeficienty tření, nedostatek obvyklých reakčních činidel k extrakci materiálu a tak dál.“

„Zdá se, že jsi o těchto problémech opravdu dobře informovaný,“ poznamenal Calum.

Pal zrudl. „Prostudoval jsem si pár videokrystalů. To ze mě ale ještě nedělá odborníka na těžbu ve vesmíru. Proto jste přece tady.“

„Snad bych měl připomenout,“ ozval se Rafik, „že unést naši loď a dopravit nás, nota bene v bezvědomí, na planetu, které bychom se měli ze spousty dobrých důvodů radši vyhnout, není právě ten nejpersvědčivější způsob, jak rozvíjet obchodní jednání.“

„Pale,“ řekla Judit lítostivě, „taky ses *mohl* pokusit jim to vysvětlit!“

Palův ruměnec o poznání potemněl, mladík se otočil na svou sestru a napřáhl proti ní v obranném gestu obě ruce. „Ještě před minutou sis myslela, že jsem všechno zvorál, protože jsem jim to vysvětlil. Copak nikdy neudělám nic správně?“

„Když máš starší sestru, tak ne, kamaráde,“ zasmál se Gill. „Uklidněte se oba, Rafiku, i ty, Pale. Ať je to dobře, nebo špatně, už jsme jednou tady a neubýde nás, když si poslechneme, co nám pan Li nabízí. A já osobně umírám touhou slyšet nějaké vysvětlení.“

„Myslím, že pan Li by dal přednost tomu, aby vám svou představu řekl sám,“ ozval se Pal, „a svou rezidenci opouští jenom velice zřídka. Budete mi ještě důvěřovat aspoň natolik, že vás tam budu smět doprovodit, abychom tam všechno mohli probrat pohodlněji?“

Gill se podíval po ostatních, suše se uchechtl a pokrčil rameny. „Ale co, kruci. Už jsme na Kezdetu, oč horší to ještě může být? Jenom tentokrát nechej ten nervový plyn na pokoji.“

„Kezdet,“ řekl Pal vážně, „může být horší, mnohem horší, než si kdo z vás může představit.“

Těsně před rozedněním se temnota v kolně, kde všichni spali, trochu prosvětčila. Neústupná tma jako by nepatrně pobledla a odhalila zborčené obrysy čehosi, co vypadalo jako hromádky hader, povalujících se na hliněné podlaze. Po třech letech práce tam Dole dokázala Jana tvrdě spát i přesto, že všude kolem čtyřiaadvacet hodin denně trval rámus a bušení, jak se roztloukala struska, ale slabý přísvit v kolně ji většinou vyburcoval ještě před budíčkem. Když měla denní směnu, tak to bylo dobré. Při noční směně žádné takové varování nepřicházelo. Dneska to vyšlo. Už byla na nohách a vytírala si spánek z očí, když procházel Siri Teku kolnou s džberem ledové vody a vyléval ji na chomáče hader, dokud se děti zakutané uvnitř neprobudily. Zašklebil se na Janu a poslední vodu ve džberu vychrstl na ni, ale uskočila, takže jí polil jen holé nohy.

„Díky,“ řekla, „stejně jsem si dneska chtěla mejt nohy.“

Nahnula se do kouta a popadla za ruku malou Chiuru, vytáhla ji na nohy a připlácla jí jednu ruku přes pusu, ještě než malé děčko mohlo začít ječet, čímž by si vysloužilo švihnutí dlouhou pružnou hůlkou, kterou měl Siri Teku v druhé ruce. Ostatní děti už dávno věděly, že se nevyplácí křičet kvůli takové hlouposti, jako je troška studené vody, která jim šplouchne na nohy, jenomže Chiura tady byla nová, jediné nové dítě, které se do jejich party dostalo z těch, které přišly minulý týden. Když ji Siri Teku strčil k nim do kolny, ostatní začaly vrčet.

„Jak mužem zvládnout dávku, dyž budem mít v partě malý děčka?“ stěžovala si Khetala.

Khetala, která byla o dva roky starší než Jana, se širokými rameny a výrazným černým obočím, byla neoficiálním vůdcem jejich party. Ostatní děti držela v jakýchsi mezích herdami, fackami a hrozbami, že na ně bude žalovat Siri Tekuovi. Díky ní ale taky měla její parta vozíky s rudou pořád plné a tahači sebou mrskali tak, že při většině směn svou dávku zvládli. A to znamenalo večeri. Party, které si nevydělalaly na večeri, dlouho nevydržely. Hladové děti se brzo unavily, pak tím hůř plnily denní dávku, byly čím dál častěji nemocné a nakonec ty nemocné rychle mizely a ty, které byly jen zesláblé, prodali jiným partám. Anebo dopadly hůř, jak temně říkala Khetala, přezývaná Kheti, ale Jana si nedokázala představit, co může

být horšího než být v dole v partě tahačem.

„Je moc malá, nemůže ještě Dolů,“ řekla Jana. Chiura nejistě stála a na nožkách, oplácaných ještě dětským tukem, se jí dělaly dolíčky. Kulatou, naducanou tvářičku zvedala k Janě a Khetale, jako by čekala, že ji pocho-
vají, nebo něco podobného. Však brzy pochopí, že tady v Anyagu není na hraní s dětmi čas.

„Žádné odmlouvání!“ Siri Teku švihl hůlkou Janu zezadu přes nohy. Když nevyskočila, tak ji švihl ještě několikrát, až jí vystoupily do očí slzy. „Nejde Dolů. Teda zatím. Půjde s Gangou a Laxmi, může jim pomáhat třídit.“

Jana a Khetala se po sobě podívaly. Potřebovaly dalšího třídiče, to ano. Před pár dny jim Siri Teku hned po budíčku odvedl Najeem, když si všiml, jak Najeem ráno kašle. Ale jak můžou naučit děcko, kterému ještě nejsou ani čtyři, možná jen tři, třídit rudu?

„Chce jíst, tak se naučí,“ řekl Siri Teku. „Vy ji to naučíte.“ Odešel z kolny, aby jim donesl skrovnou snídani.

Ted' si Jana klekla vedle Chiury, namočila cíp vlastní kazajky do kbelíku s vodou a umyla dítěti pusu. V noci znova brečela, protože byla usmrkaná a na horním rtu jí byly vidět stopy po oschlých slzách. Na tvářičce se jí začínala rýsovat pěkná modřina.

„Kdo tě praštil, Chiuro?“

Chiura neodpověděla, ale podívala se po Laxmi a zase zpátky rychlým, ostrým, a přesto kradmým pohledem, který se za první týden strávený v Anyagu už stačila naučit. Jana se na Laxmi zamračila.

„Pořád mě budila, jak bečela, spratek jeden,“ řekla Laxmi.

„Ze začátku jsme brečeli všichni,“ řekla Jana. „Jak ji eště jednou praštíš, Laxmi, tak ti zlámu ruku. Uvidíš, jak dlouho tě Siri Teku nechá u party, dyž nebudeš moct dělat!“ Utřela Chiuře zarudlou tvářičku tak jemně, jak to svedla, a prsty jí prohrábla tmavé kudrnaté vlasy, jak se snažila uvolnit jí aspoň pár pramenů z té slehlé, nemyté masy.

„Škoda času,“ řekla Laxmi. „Mělo by se jí to vostříhat, jako smě vostříhaní všichni, jinač bude furt zblešená. Nevím, proč to Siri Teku eště neudělal.“

„Chceš snad říct, že taky něco nevíš?“ pošklebovala se jí Jana. „Myslela sem si, že seš Božská studna moudrosti a zalezlas semka do Anyagu, abys nás všechno naučila a všechny nás vocuď dostala.“

Siri Teku kopancem otevřel dveře do kolny a hned za práh strčil okrouhlou dřevěnou mísu s fazolovou kaší. Vedle hodil štůsek krajíců

chleba a nechal je padnout do bláta, takže ty nejspodnější budou samá špína. Říkával, že to děcka učí popadnout své jídlo co nejdřív a nemarnit zbytečně čas, ale Jana si domyslela, že to dělá schválně a z pouhé zlomyslnosti. Nikdy tady neviděla nikoho, kdo by nebyl tak hladový, že polykal boby i kusy chleba skoro bez kousání.

První den Chiura svařila obličejík a vyplivla špinavý chleba i bobovou kaši, kterou jí Jana nabrala. Teď už byla hladovější a vrhla by se i mezi dupající nohy ostatních dětí, kdyby ji Jana nezadržela.

„Jen klid,“ konejšila Chiuru. „Kheti už dohlídne, aby každý dostal svůj díl.“

„Víc,“ zakňourala Chiura, když zmatek pominul a každá dostala svůj kousek chleba a svůj díl nevábné kaše.

„Všichni maj stejně,“ řekla Jana přísně, ale roztrhla na polovinu chleba, na němž měla navršenou svou porci kaše, a když se nikdo nedíval, přišoupla jednu půlku Chiure, a zatímco se zbytek party štrachal k šachtě, ještě se zdržela, aby se Laxmi zeptala, jak si malá vede.

„Furt si hraje, dokud jí jednu nevlepím,“ řekla Laxmi. „Nepozná dobrej kámen vod špatnýho. Kvůli ní nestíháme třídit.“

„Nemlat’ ji,“ varovala ji Jana. „Dyž se bude bát, nic se nenaučí. Nech ji, ať kouká, jak to děláte vy. Naučí se to.“ Klekla si před Chiuru a objala ji. „Koukej na Laxmi, jo, boběčku? Koukej, ať se naučíš, kterej kámen je dobrej a kterej špatnej. Koukej kvůli mámě Janě, jo?“

„Boběček?“ opakovala Chiura. „Mama?“

„To je děsný, vona je tak blbá, že vůbec neví, co jí povídáš,“ zasténala Laxmi. „Nenaučí se to jinač než...“ Zlomila se v pase v záchvatu tlumeného kašle. Hubená tvářička jí naběhla krví, jak se snažila dusit křečovitý kašel, který jí cloumal celým tělem.

„Nemlat’ ji,“ řekla znovu Jana, „a já Siri Tekuovi nepovím, žes od Najeem chytla ten kašel.“

Laxmi mezi záchvaty kašle přikývla a vzápětí Janě opět dopadla Siri Tekuova pružná lískovka na zadní stranu nohou. Tentokrát se Jana pořádně nahlas rozječela, aby si Laxmi mohla aspoň trochu odkašlat. A Siri Teku měl příliš napilno ji proklínat, že zdržuje celou partu, takže si ani nevšiml, jak Laxmi lapá po dechu. Aspoň v to doufala.

Cestu Dolů nenáviděla Jana ze všeho nejvíc, protože při prudkém klesání těžní klece, plné vyděšených dětí, se jí zvedal žaludek. Pokud byl strojník vzhůru a dával pozor, aby motor včas zastavil, obvykle se nic nestalo. Kdyby ho nechal běžet o pár vteřin déle, dopadla by klec na dno šachty,

jako kdyby někomu vypadl z ruky košík s vejci. Vracet se nahoru bylo ovšem zrovna tak nebezpečné. Nepozorný strojník mohl nechat vtáhnout těžní klec až do stroje, který by ji rozemlel jako rudu ukrytou v hroudě hlušiny, ale na to bylo lepší moc nemyslet. Když se člověk dočkal konce směny, tak nemyslel na nic jiného, než že se zas vrátí Nahoru. Svět Nahoře patřil světlu a květinám a Sitě Ram, kterou si Jana představovala jako matku, která se usměje, přivine tě k sobě a chce si tě tak podržet navždycky. Svět Dole zase patřil Černému duchu a Pištci, a kdyby se někdo Dole modlil k Sitě Ram anebo na ni jen pomyslel, tak by se ti dva mohli rozzlobit a poslat pro něho své Posly: ze stropu chodby na něho spadne velký kámen, utopí se v proudu vody, když rubači prorazí do starého díla, anebo se udusí dūlním plynem.

Klec dokodrcala na konec dráhy a zarazila se zaduněním o dno šachty, ale nespadla a celá parta se vyrojila na svá místa pod komandem Siri Tekua.

„Buddhe a Faiz, vy kluci budete dneska tahat pro čelo Tři. Buddhe, ty koukej, co dělá Gulab Rao s kompresorem. Začínáš bejt na tahače moc velkej a moh bych tě dát co nevidět na práci v čele, když mně ukážeš, že narubeš náklad rudy a nezasviníš při tom celou chodbu hlušinou. Israre, ty budeš pomocníkem pro čelo Tři. Holky jdou na Pětku. Khetala a Jana tahají, Lata jako pomocník.“

Buddhe a Faiz se rozběhli dolů, do díry, která se svažovala ke Trojce, ale Kheti je zavolala zpátky a přiměla je, aby si ovázali kolena a lokty.

„Holčičí kraviny,“ vrčel našťvaně desítiletý Buddhe, když musel ohýbat hubeňoučké paže, aby mu Kheti mohla přivázat chrániče ze starých hader. „Až budu rubačem, tak už nebudu blbnout s těmadle holčičíma kravinama, jako že si budu balit kolena a tak.“

„Jen to pěkně nos, třeba nebudeš furt odřenej a dožiješ se toho, že budeš rubačem,“ odsekla Khetala.

Jana se nebránila a sama si ráda uvazovala chrániče na kolena i dlaně. Byl to další z dobrých Khetiných nápadů. Ostatní party, když jim hodili nové kazajky, prodaly staré pracovní hadry hadráři za kornout kořeněného hrachu nebo jinou lahůdku. Khetala svou partu přinutila, aby staré šaty schovávali a dělali z nich chrániče, kterými si chránili kolena a lokty před ostrými úlomky kamene, jimiž byly tunely v dole vystlány. Dokud jim chrániče vydržely, chodila jejich parta ani ne z poloviny tak pořezaná, poškrábaná a postižená infekcí jako ostatní party. Jediný problém byl v tom, že nikdy neměli dostatek hader. Kheti říkala, že jednou, až Siri Teku nebude opilý ani našťvaný, se mu pokusí vysvětlit, jak jim chrániče

pomáhají, a požádat ho, aby jim opatřil víc oblečení. Jenomže než se Siri Teku ocitne v přístupné náladě, může to trvat pěkně dlouho.

Rubači pracovali na Pětce už hodnou chvíli před rozbřeskem, protože nastupovali do směny dřív než tahači, a tak když přišly do práce děti, našly vozíky plné rudy a jejich směna skončila teprve tehdy, když dostaly z díla všechno, co rubači na čele vylámali. Dnes ráno už na ně čekaly tři plné vozíky. Přes chraplavý řev kompresoru člověk neslyšel ani slovo, ale jeden z rubačů, byl to Ram Dal, neměl na obličej masku a Jana mu ze rtů a hlavně z otráveného úšklebku odečetla, co jim chce říci. Jestli zůstanou tahači pozadu, tak nebude mít prázdný vozík, do kterého by mohl nakládat vyrubanou rudu, mohl by vytěžit míň a parta neodvede svou denní dávku. Nebyla to její a Khetalina vina, že se čelo Pět ukázalo jako snadná žíla, takže rubači mohli těžit rychleji, než Siri Teku čekal. Ale nepochybovala, že vina by zůstala na nich, kdyby Ram Dal řekl Siri Tekuovi, že ony dvě brzdí tempo. Jana si připnula opasek kolem pasu, rozkročila se, zahákla řetěz do oka na prvním vozíku a bez toho, že by Khetale musela něco říkat nebo na ni jen kývnout, začala pozpátku táhnout. V polovině tunelu Lata odťáhla z profilu chodby větrák do výklenku, aby tudy mohly protáhnout vozík.

„Vraťte se brzo,“ prosila. Je tady tma. Bojím se, že mě dostane Pištec.“

„Pištce se neboj,“ řekla Jana, když procházela kolem ní. „Nechala jsem mu vpředu u rubačů dárek. A jsme zpátky co nevidět.“

V tomhle tunelu byla opravdu tma jako v ranci a vždycky se tudy vracely tak rychle, jak to šlo. Lata byla hrozně pitomá, člověk jí to viděl na obličej, podivně šilhavých očích i tvářích kulatých jako měsíc v úplňku. Nikdy si nic nezapamatovala, paměť jí nedokázala nic uchovat ani od jedné cesty s vozíkem ke druhé. Ale být slaboduchý mělo i svou výhodu: nenudila se ani neusínala. Jana byla ráda, když jí vozíčkáře dělala právě Lata, a vůbec jí nevadilo každou cestu znovu slibovat, že budou ve vteřince zpátky.

„Lhářko,“ zašeptala Kheti, když už byli kousek od Laty a hučení ventilátoru ji přehlušilo. „Nikdy jí neřekneš pravdu. Sebere tě Pištec.“

„Fuj. Mě ale Pištec nechce, já sem moc hubená. To veme spíš tebe, Kheti, už ti rostou prsa.“

První cesta nebyla tak zlá, musely jen spěchat, protože rubači byli dnes ráno tak napřed. Jana počítala, že nejhorší bude třetí cesta, protože to už člověka bolí všechno. Stehna od toho, jak táhne naložený vozík, škrábance na místech, kde nejsou chrániče a kde řetěz provlečený mezi stehny rozdírá

kůži; do těch ran stéká pot a pálí to ze všeho nejvíc. Jana byla přesvědčená, že svým způsobem je to ke konci směny lepší, když už je tolik unavená, že se o nic z toho nestará, ba je tak unavená, že si nepamatuje skoro ani to, že existuje taky něco jiného než tahání naložených vozíků, jejich překlápění do koše v těžní kleci a vláčení prázdných vozíků zpátky k čelu. Nakonec rubači pro ten den skončí a ony už vědí, že co nevidět bude konec směny a zbývá jen vysypat poslední naložené vozíky.

A potom zase skřípající těžní klec, která namísto koše s rudou tentokrát vynáší tahače a pomocníky, a studený čistý vzduch a první večerní hvězdy a třesavka, protože kazajku bude mít promáčenou potem a po práci Dole člověk není na chlad Nahoře zvyklý. Jana pomohla Khetale sehnat ostatní děti z jejich party do houfu k pumpě, která plivala vodu z nejnižších důlních chodeb, a peskovaly je tak dlouho, dokud si nesvlékly kazajky a neumyly se. Ty nejmenší, Lata a Israr, byly tak utahané, že usínaly vestoje, přestože celý den jenom seděly a netahaly vozíky. Pod nápořem ledové vody lapaly po dechu a křičely. To bylo taky dobře, protože Buddhé a Faiz chtěli ukázat, že jsou srdnatější než ti malí, a tak se pod hubicí pumpy hrdinně šplouchali. Jana a Khetala se umývaly naposled. Faiz se pokusil štípnout Khetalu do prsu, ale šplíchla mu vodu do očí a všichni se dobře pobavili.

Když se táhli do své kolny, řekla Kheti: „Bylo by fajn, kdyby sme měli rezervní kazajky a taky rezervní chrániče. To bysme si mohli šaty i chrániče vyprat a nechat si je do příštího dne uschnout.“

„Jo? Todle už si přeješ tak dlouho, že by sis klidně mohla přát, aby měsíc visel pod střechem naší kůlny a aby v tunelech Dole byly mraky.“

„Čím budem čistší,“ opáčila přísně Kheti, „tím míň budem marodit.“

Jana mezi čistotou a nemocí neviděla žádnou souvislost. Každý přece věděl, že nemoc přijde tehdy, když člověk naštvě Černého ducha nebo Pištce, a oni mu za trest nasadí do hrudi kašel. Ona už je v dolech pátý rok, od doby, kdy byla jen o málo starší než Chiura. Kheti se pořád vydává za vševěda, protože přišla do dolu teprve před dvěma roky, kdy už jí bylo jedenáct, a tvrdí, že zná všelijaké věci o světě mimo doly. Ale zná taky spoustu krásných pohádek, které jím v noci vykládá, a je pravda, že od té doby, co k nim přišla, ztratila jejich parta kvůli nemoci jen dvě děti. Kromě toho, když se s ní někdo začal hádat, tak hned spustila vodopád facek a ran pěstí. Jana už dnes dostala dost od Siri Tekua a Ram Dala a vůbec netoužila zakončit den rvačkou s Kheti.

Třidící přicházeli už těsně po soumraku. Protože se vraceli dřív, měli

zapálit oheň, dát vařit vodu a ohřát večerní kaši z bobů a masa. V polovině případů však při příchodu zbytku party do ubikace byla v kolně tma a zima. Dnešek patřil taky k takovým dnům. Laxmi a Ganga se hašteřily, na kterou z nich připadla řada se štipáním třisek na podpal. Khetala se vmísila mezi ně a spor vyřešila několika ráznými fackami, poslala Laxnii pro třísky a Gangu naplnit vědro vodou.

„A co vona?“ trhla Laxmi hlavou k hromádce hader, kde ležela Chiura s baculatýma nožkama i ručkama rozhozenýma, jak docela vyčerpaná podlehla spánku. „Neroztřídila, co měla, ani nepomáhá rozdělovat voheň.“

„Je ještě malá,“ řekla Jana. „Však se naučí. Jen jí dej čas.“

„A já říkám, že dyž nedělá, tak ať nejí!“

„To je přeci blbost,“ oponovala jí Jana. „Dyž nebude jíst, tak bude za pár dní nemocná. Já ti s večerí pomůžu, dyž jí dáš její porci.“

Velice ji bolely nohy od toho, jak celý den tahala vozíky plné rudy, ale chodit normálně a chystat na podpal, to přece byla docela jiná práce. Nejspíš jí to může jenom prospět, když bude chvíli stát rovně. Někteří ze starších rubačů pajdali po dole celí shrbení a po letech, která proleželi na boku v mokrých chodbách, aby z úzkých slojí vydobyli i poslední zbytky rudy, se už nedokázali napřímít.

Když se jim oheň rozhořel a voda začala bublat, zatřásla Khetala s Laxmi, aby ji probudila, i když Buddhé s Faizem nadávali, že bude při jídle pořád kašlat.

„Vybodni se na ně,“ řekla Kheti probuzené Laxmi. „Pára je dobrá na kurýrování kašle. Každě večír zůstaneš chvíli vzhůru a budeš dřepět nad tím hncem, jasný? Budeš dejchat tu páru.“

„A proč?“ zakňučela Laxmi.

„To je jednoduchý,“ řekla Jana dřív, než Khetala ztratí trpělivost a vrazí Laxmi facku, což byl její obvyklý způsob, jak přesvědčit ty, kteří s něčím nesouhlasili. „Pára stoupá navrch, ne? A Sita Ram je Nahoře, Černej duch a Pištce sou Dole. Kašel de vod Černýho ducha a Pištce. A pára ho vodnese Nahoru k Sitě Ram.“

Khetala nad tím vysvětlením obracela oči v sloup, ale neprotestovala. „Jen to pěkně udělej, Laxmi. Dejchej páru a modli se, aby tě Siri Teku nechal zatím třídít a neposlal tě tahat vozejky.“

Jasně,“ souhlasila Jana. Jak pude Dolů, tak to jen ponoukne Černýho ducha a Pištce, aby ji ještě víc zakleli.“

Jana vzala Chiuru na noc vedle sebe. Jí nebude vadit, když bude Chiura plakat, a nebude ji kvůli tomu mlátit jako Laxmi. Chiura stejně moc

nepláče. Dítě se zavrtalo mezi Janinu paží a tělo a hlavu jí zabořilo do podpaždí jako kotě, které se dere k matce napít mléka. Kdysi měla vrh koťátek, měkoučkých a chlupatých, ale to bylo ještě před tím, než se dostala do dolů. Jana prudce zamrkala, aby dostala z očí slzy. Vzpomínat na to, jaké to bylo kdysi, není k ničemu dobré. To bylo první pravidlo, které se tady všichni naučili. Každý tady byl nevolníkem svého dozorce, ať to byl Siri Teku, nebo někdo jiný, a ten si z výdělků své party strhával na jídlo a oblečení, které děti dostávaly, a zbytek šel na zaplacení zálohy, kterou dostala rodina za to, že děti prodala do dolů. Když se někdo dokázal vyplatit, mohl jít domů anebo zůstat i dál v dolech, pracovat a vydělané peníze posílat rodině.

Trvalo ovšem strašlivě dlouho, než se člověk dokázal vyplatit. Některým dětem se to ale podařit muselo. Někdy prostě děti zmizely, aniž by byly nemocné nebo měly jiný problém, a už je v dole nikdo nikdy neviděl - nepracovaly ani v jiné směně, ani v jiné partě, prostě tam nebyly. Třeba jako Surya. Byla o rok starší než Khetala, ale v žádné partě už nebyla. Takže musela svůj závazek vyplatit a poslali ji domů. Jana neměla nejmenší představu, co by si počala, kdyby se jí podařilo vyplatit. Nevěděla, jak by mohla najít svou rodinu. Když ji prodali, byla ještě příliš malá, věděla jenom, že cestovala velmi daleko. A možná by ji ani nechtěli zpátky - doma bylo mnoho dětí a málo jídla. Možná by mohla jít do města a najít si nějakou lehčí práci. Nic nemůže být horšího než tahat v dole vozíky. Upadla do neklidného spánku a zdálo se jí, že vláčí čím dál těžší a těžší vozíky do prudšího kopce, než jaký kdy v dole viděla, a za ní se šourá Pištec, temný, bez tváře, hrozivý, a celou noc se jí samovolně pošukávaly nohy, jak se přetažené svaly snažily najít nějakou polohu, v níž by se mohly uvolnit. Kdykoli se ale vzbudila, měla vedle sebe malé, teplé tělíčko a Chiurina blízkost ji jaksi uklidňovala. Bylo to skoro tak příjemné jako mít své vlastní kotě.

Tři těžaři z *Uhuru* byli napjatí jako strunky, když je Pal vedl do Liova sídla, protože netušili, co je tam čeká. Okna v domě byla zatemněna, aby se lidé uvnitř chránili před žářem kezdetského slunce, a místnostmi s vysokými stropy protahovaly proudy chladného vzduchu. Mrkali, aby přizpůsobili zrak přechodu z jasu venku do temna uvnitř, a tak jim příchod Delszaki Lia oznámilo hlavně bzučení jeho křesla, které se pohybovalo na

vzduchovém polštáři.

Zatímco je Pal s Judit vzájemně představovali, Calum poodstoupil nepatrně dozadu, aby si mohl pořádně prohlédnout člověka, jehož moc a vliv je dovedly až sem. Tělo poničené chorobou se z převážné části skrývalo pod tuhým brokátovým oděvem, takže ze staříka byla k vidění vlastně jenom vrásčitá tvář s ostrýma, inteligentníma očima. Když Liovi představili Acornu, oči se mu rozzářily a Calum byl hned ve střehu.

On chce hlavně ji. všechno ostatní je jenom záminka, pomyslel si.

Ale jeho podezření uchlácholila dlouhá diskuse, která následovala po představení a rituální nabídce jídla a pití. Li nepochybně studoval a předpokládal všechny jejich chutě a záliby: bylo tu pivo z Kilumbemby pro Gilla, chlazená ovocná šťáva pro Acornu a spousta různých chlazených osvěžujících nápojů pro něho a Rafika. Starý pán ale netajil tužbu, aby tyhle oficiality už byly za nimi a mohli se pustit do vážných záležitostí. Zdvořile konverzoval, ale prsty pohyblivé ruky, deformované jako pařáty, se mu chvěly nad ovládacími prvky křesla. Zdálo se, že se mu ulevilo, když Gill dorazil pivo a neotesaně prohlásil: „Takže, pane Li, dostali jsme slib, že nám něco vysvětlíte. Tedy, co přesně vás vedlo k tomu, že jste tak toužil nás sem dostat, a proč jste si tak jistý, že vaši nabídku přijmeme?“

„Požaduji od vás pomoc,“ odpověděl Li, „abych mohl zničit nezákonný, ale dobře zajištěný systém dětského otroctví, který na téhle planetě existuje.“

„Ozývají se velice ošklivé drby o tom, jak se na Kezdetu vede osamělým dětem, o které se nikdo nestará,“ připustil Rafik.

„Skutečnost,“ poznamenala tiše Judit, „je mnohem horší než všechny drby.“

Gill ji jednou rukou objal kolem ramenou.

„A jakým způsobem může založení měsíčních důlních základen přispět k tomu, že se dnešní systém zničí?“ zajímal se Calum. „A proč se do toho máme namočit právě *my*?“

„Druhá otázka je jednodušší než první,“ opáčil Li. „Vybral jsem si vás na doporučení Judit Kendorové, které mi potvrdil i obsah spisů, jež si o vás vedla Amalgamatická společnost. Muži, kteří poruší smlouvu a přivolají na sebe hněv mezigalaktického koncernu jen proto, aby ochránili jedno dítě, mohou být ochotni riskovat i dál, aby zachránili veliké množství dětí.“

Calum měl dojem, že Li nevyložil všechny karty na stůl, jenomže nebylo pochyb, že hlava finančního a průmyslového impéria, představujícího hodnotu mnoha miliard kreditů, jen zřídka kdy vyjeví všechno, nač myslí.

„Abych mohl zodpovědět první otázku,“ pokračoval pan Li, „je potřeba vyložit vám stručnou charakteristiku současného zdejšího systému.“ Na chvíličku se zarazil a bystrými očima rychle přeletěl po všech, rozsazených kolem stolu, aby si byl jist, že ho všichni sledují. „Kezdet, právě jako mýtický Saturn, požívá své děti. Malá skupina vysoce honorovaných technických pracovníků, úředníků a obchodníků spočívá na vršku pyramidy podřadně placených a vykořisťovaných dělníků. A na úplném spodku pyramidy jsou děti, nechtěné děti, ať už pocházejí z Kezdetu, nebo z mnoha jiných planet. Kezdetští pracovní náboráři navštíví přelidněný, ožebračený svět, jehož vláda bojuje o to, aby dokázala zabezpečit alespoň základní sociální služby. Slibují, že dětem bez domova zajistí zaměstnání a vzdělání, vyučení základním řemeslným návykům a naději na lepší život. Skutečnost je děsivě odlišná. Že by se děti něčemu naučily? Ale ano - zaměstnavatelé si podrží děti v učení řadu let, kdy jim vůbec neplatí žádnou mzdu. Zaměstnání? Ano - a tolik, že někdy pracují až dvacet hodin denně. A vzdělání?“ Li se smutně usmál. „Všechno, co se převážná většina z těch dětí naučí, se týká pravidla, že když nepracují, nedostanou najíst. A to pravidlo se naučí dokonale. A takové děti, podvyživené, které neumějí číst a psát, odloučené od rodiny, pokud vůbec jakou někdy měly, jsou naprosto závislé na vůli jejich zaměstnavatele. Zotročené děti jsou páteří kezdetické ekonomiky.“

„Dětská práce i otroctví jsou porušením zákonů Federace,“ řekl Rafik. „Snad na Kezdetu platí právo jako všude jinde, ne?“

Pan Li se truchlivě usmál. „Inspekce jsou oznámeny vždycky dávno dopředu, takže vlastníci továren mají čas děti poschovávat, anebo předstírají, že se tam pohybují jen náhodou, protože přinesli dospělým pracovníkům vodu a jídlo. Kezdetští Ochránci klidu jsou navíc vedle svého normálního platu zaplacení ještě jednou, jak vy to říkáte, pod konzolí?“

„Pod stolem,“ poopravil ho Rafik.

„Liga proti dětské práci občas zveřejní případy, kdy nějaká společnost porušuje zákony. Ale soudcové jsou taky podplaceni. Malá pokuta se zaplatí a fabrika funguje vesele dál, jako by se nic nedělo.“

„To mi nedává smysl,“ namítal Calum. „Dospělí dělníci jsou přece silnější a udělají víc práce. Nepochybuji, že pro těch pár dětí, které musejí pracovat, jsou ty podmínky děsné, ale vy to přednášíte tak, jako by celou pracovní sílu tvořily děti.“

„Kezdet se specializuje na výrobu, při které jsou děti zvláště užitečné,“ řekl Li. „V primitivních dolech je výhodné to, že jsou malé. Ve sklárnách

dokáží s roztaveným sklem běhat k foukačům rychleji než dospělí a dokážou si líp vybrat cestu než roboti. Drobné a šikovné dětské prstíky se velice hodí v sirkárnách, kde se jim do prstů zažírá jedovatá síra, a taky při výrobě koberců, kde se děti mrzačí nekonečným hrbením a sezením, a protože pracují při špatném světle, jsou zanedlouho poloslepé. Dospělí,“ řekl suše pan Li, „by proti takovým pracovním podmínkám mohli protestovat. Děti pracují levně a nestěžují si. A kezdetští průmyslníci jsou příliš lakomí a krátkozrací, než aby nějakou investicí své podniky zmodernizovali a zlepšili tamní strašlivé pracovní podmínky. Tady dělají děti to, co v civilizovanějších končinách dělají stroje - a *vždycky* vyjde levněji koupit od agenta další zásilku dětí než přistoupit k instalaci nějakého automatu. Tenhle systém se reprodukuje pořád ve stejné podobě. A děti jsou neustále v otroctví díky tomu, že je podvádějí i při účtování mzdy. Prakticky žádné z nich není schopné si spočítat zbytek dluhu za dopravu na Kezdet a odměnu agentovi, který je sem dovlekl. Platí zákonná fikce,“ vysvětloval pan Li, „že za dluh odpovídá dospělá hlava rodiny, pokud někdo takový existuje. Ale každý ví, že dluh může splatit jediné samo dítě - ale nemůžete pohnat někoho před soud jen na základě tvrzení, že ‚to ví každý‘, zvlášť ne na Kezdetu, kde je celý právní a pořádkový systém zkorumpovaný penězi, které tam tečou od vlastníků továren. A tak zaměstnavatelé děti podvádějí všemi možnými způsoby, účtují si oproti jejich výdělku poskytované jídlo a oblečení směšně vysokými částkami, srážejí jim peníze za údajné škody, nasazují na původní dluh vysoké úroky. Všichni ti malí nevolníci doufají, že jednoho dne se jim podaří závazek odpracovat. Podaří se jim to jen velmi zřídka.“

„Měl jsem štěstí,“ řekl Pal. „Moje sestra se dostala na svobodu díky stipendiu, potom léta tvrdě pracovala na vesmírných stanicích a posílala sem každý halír ze své mzdy, dokud jsme já a Mercy nebyli volní.“

„Juditin úspěch byl možný jen díky jejímu vtipu, houževnatosti a taky štěstí,“ řekl Delszaki Li. „První ze šťastných okolností byla v tom, že se na Kezdet dostala až ve čtrnácti, když s Palem a Mercy přišli ve válce o rodiče jako tisíce dalších bezprizorných dětí po celé jejich planetě. Zapadla do kezdetských slumů později než většina ostatních, byla zdravá, měla základní vzdělání a - což je nejdůležitější ze všeho - věděla, že je možné žít i líp než tady. Ale nic z toho by ji samo o sobě nezachránilo, kdyby nebyla výjimečně odvážná a inteligentní.“

„O tom *mně* nemusíte nic vykládat,“ zabručel Gill. „Připomeňte mi, abych vám někdy popovídal o tom, jak jsem se s tímhle děvčetem potkal

poprvé.“

„Jenomže na každou Judit, která z kezdetického systému unikne, připadají stovky dětí, které neutečou. Jsou příliš ubohé, příliš slabé, příliš omezené, než aby o sebe bojovaly.“

„Ale co se s nimi děje, až vyrostou?“ ptal se Rafik.

„Téměř žádné z nich se dospělosti nedožije,“ odpověděl mu Pal. „Co bys taky čekal jiného, když je tam tak mizerné jídlo, pekelná práce a žádná lékařská péče? Děti, které vypadají nejlíp a jsou nejzdravější, prodávají pracovní agenti do městských bordelů, ale ani tam nepřežijí moc dlouho. Ostatní pracují, dokud neonemocní, a pak bez pomoci umírají. A těch pár, kteří přežijí do dospělosti, je tak slabých, že nesvedou prakticky nic jiného, než jen plodit další děti, které za pár grošů prodají pracovním agentům.“

Calum se rozhlížel kolem sebe po luxusním zařízení místnosti, ve které právě seděli: okna z technicky dokonalého kyllianského solárního skla, stěny potažené hedvábím z Theloi pohlcujícím zvuk a celá jedna strana místnosti zastavěná policemi s drahými starožitnými plochými knihami. Delszaki Li si jeho pohledu všiml a správně si jej vyložil.

„Ne, tohle nepochází z výtěžků z dětské práce,“ řekl, „i když byste asi těžko hledal na celém Kezdetu podobný dům.“ Povzdychl. „Dnes je ze mě ubohá troska, ale když jsem zdědil rodinné majetky na Kezdetu, byl jsem mladý a plný ideálů. Přisahal jsem, že nikdy nebudu využívat dětské práce ani zaměstnávat žádné nevolníky. Celý život jsem zasvětil tomu, abych dokázal, že i na Kezdetu je možné mít kvetoucí podnik bez vykořisťování dětí. Tímhle experimentem jsem si nadělal spoustu nepřátel, ale jiný výsledek nepřinesl. V posledních letech jsem se soustředil na přímočařejší akce. Liga proti dětské práci zpočátku dosáhla spousty úspěchů, ale teď je nařízením kezdetické vlády prohlášena za ilegální a svalila se na ni řada teroristických akcí.“ Pan Li se usmíval. „Což kromě jiného znamená, že příspěvky na činnost Ligy se nedají odepsat z daní.“

„A taky to znamená, že jeho dům je střežený, jeho asistenti pořád dokola předvolávají k výsledkům a každý jeho projekt, na který podplacení Ochránci klidu dokážou přijít, je vzápětí v troskách,“ dodal Pal.

„Jestli jsou v tomhle domě namontované nějaké štěnice,“ poznamenal Rafik, „tak je celá tahle debata hrozně indiskrétní.“

„Ta je indiskrétní i tak,“ opáčil klidně pan Li, „ale už jsem se rozhodl, že vám budu důvěřovat. A pokud jde o utajené posluchače, mám důvod věřit, že moje mimoplanetární technologie je pořád ještě lepší než ta jejich mimoplanetární technologie. Ochránci klidu jsou držgrešle, stejně jako

všechny ostatní skupiny na Kezdetu. Nakupují druhořadé špiónážní vybavení a nechávají je kopírovat v továrnách na chudinských předměstích, kde dělníci vůbec nevědí, co vlastně dělají, a tak páchají spoustu chyb. A vlastně je docela zajímavé, že tolik chyb je zrovna v zakázkách pro Ochránce klidu. Podezřívavějšího člověka by mohlo napadnout, že ty dělníky někdo popichuje a navrhuje jim drobné nepřesnosti, kterými kvalitu toho kterého přístroje shodí na minimum.“

„Mně se moc líbí, jak tenhle člověk uvažuje,“ oznámil Rafik ostatním.

„To bych řekl,“ zamručel Calum, „kroutí se skoro jako tvůj strýc Hafiz.“ Mrkl po panu Liovi. „Nemyslel jsem to nijak urážlivě, pane.“

„Pokud mluvíte o Hafizu Harakamianovi,“ odpověděl pan Li, „tak o žádnou urážku jít ani nemůže. Je to velice vtipný muž s nevídaně bystrým myšlením. Lidé vaší rasy někdy vidí za bystrým myšlením jakousi podezřelou morálku, moji však ne.“

„A co s těmi doly?“ připomněl Gill.

„Mírumilovná demonstrace selhala,“ řekl Li. „Vzdělávací snahy na Kezdetu narazily na balvan v podobě Ochránců klidu, kteří zničili komunikační systém patřící Lize proti dětské práci a nechali rozbořit školy, které jsme založili proto, abychom mohli nevolnické děti naučit číst a počítat, aby je zaměstnavatelé nemohli tak snadno podvádět. Teď se pokouším o třetí cestu - přímou akci. Odvézt z Kezdetu všechny nevolnické děti. Jsou v tom jen dva zádrhely: jak najít v továrnách děti, protože jsou velice dobře vycvičené, aby se schovaly před každým cizincem, a co s nimi, až je najdeme.“

„Eh, ano, jen takové dva malé problémky, co?“ Rafik se poškrábal na hlavě.

„Vy vyřešíte ten druhý z nich. Konsorcium Li vlastní těžební práva na všechny tři kezdetské měsíce, protože je mně osobně prodali tupohlaví vládní úředníci, kteří si mysleli, že těžba na měsíci by přišla příliš draho. Nikdo by do toho přece neinvestoval ten obrovský kapitál a neškolil moderní pracovníky. Konsorcium Li má spoustu kapitálu. Vy tři zase máte potřebné zkušenosti. Založíte první měsíční základnu na prvním satelitu, na Maganosu. Vy tři vycvičíte osvobozené děti, jak zacházet se zařízením základny. Judit bude odpovídat za školský systém a lékařské služby. Děti budou pracovat, ale taky se budou učit.“

Gill zmateně zamrkal. Obrovský rozsah plánu, který jim pan Li předestřel jen v několika větách, ho pořádně překvapil. „Pane Li, myslím, že si neuvědomujete, kolik školených pracovníků si vyžaduje zajištění provozu

efektivní měsíční důlní základny. My jsme těžaři na smlouvu, nezávislí. Víme, jak vyždímat asteroid a loď, aby nám z něho vyčistila kovy, za které dostaneme spoustu peněz. To, o čem tady mluvíte, je řádově mnohem větší operace.“

„Vím o tom,“ opáčil Li. „Ale vy si zase neuvědomujete, kolik ztročených dětí na Kezdetu pracuje. Posádku základny vám dodám. Vy ji vyškolíte.“

„To ale bude strašlivě nákladné,“ varoval Calum. „Zbudovat chráněné obytné jednotky, dovézt zařízení z jiných planetárních soustav... může trvat řadu let, než ze své investice uvidíte první výnos.“

Li pohrdavě máchl zdravou rukou. „Konsorcium Li má kapitál. Počátečním ziskem téhle investice budou zachráněné životy. Za padesát, možná sto let to bude plně funkční koncern. Liovi dědicové budou bohatí a šťastní. Já budu sice po smrti, ale budu tím jediným šťastným zakladatelem.“

Rafik požádal pana Lia, zdali by se na tu věc mohli vyspat, a Li s úsměvem zamumlal cosi učeného o moudrých mužích. Pala jim přidělil jako průvodce, zatímco starost o Acornu převzala Judit.

Jak se tři těžaři dívali za svou chráněnkou, která elegantně vystupovala po anachronickém schodišti do druhého podlaží úžasného Liova domu, každý cítil zvláštní napětí té chvíle.

„Tak, a už je vlastně dospělá... z ničeho nic,“ prohlásil Calum žalostně.

„Patří do nějakého takového prostředí, jako je tady,“ poznamenal Rafik a díval se pyšně na Acornu, která se zdvořile nachylovala k menší Judit a usmívala se čemusi, co její průvodkyně zrovna povídala.

„Už nás přerostla, to je jisté,“ řekl Gill a smutně zavzdychal, pak ale zaměřil pozornost na Judit.

Tak ona plakala, když si myslela, že jsme všichni do jednoho mrtví. Kdo by to do ní řekl? Setkali jsme se přece jen velmi krátce. Doufal, že Rafik i Calum budou svolní připojit se k Liovu plánu. To by měl mnohem víc příležitostí být s Judit, a náhle zjistil, že o to moc stojí. Vzhledem k jeho věku ho to popadlo dost náhle. No, na to, co už toho za život stihl, není ještě tak moc starý. Ale přišel čas, aby pomyslel na to, jak se usadit. Dolování na asteroidech je báječná věc, dokud je člověk mladý, ale je to řehole plná samoty a už nestál o ženy, které se daly sehnat na několik dní

dovolené. Nevadilo by Judit, že už takových měl požehnaně? Ale byl, jak náleží, opatrný: vždycky trval na tom, že chce dřív vidět čerstvý zdravotní certifikát, než se do *čehokoli* pustil.

„To máš tedy pravdu,“ řekl mu Rafik a tvářil se u toho hloubavě. No dobrá, další důvod, proč by to chtělo nějakou změnu.

Calum se zaobíral docela jinými myšlenkami, i když se také týkaly Acorny. Podařilo se jim dovést ji až k dospělosti, anebo těsně k ní. Neudělali však, co měli udělat už dávno - nepodařilo se jim zjistit, kdo jsou její lidé a kde žijí. Starat se o ni byla jen jedna součást jejich úkolu. Nikomu za to nemohl dávat vinu, ale teď už by se do toho měli opravdu pustit, zvlášť když k tomu budou mít zdroje a možnosti, pokud přijmou Liovu nabídku. Mohli by k vyhledání jejího domovského hvězdného systému najmout i experty, které by potřebovali - pochopitelně ve vši diskrétnosti. Tohle jí prostě dluží. Je to přece žena a neměla by trpět tím, že nemá možnost po své vůli se stýkat s přiměřeným partnerem své rasy jen proto, že se o žádném takovém neví.

Pal jim předvedl apartmá, kde tři ložnice obklopovaly společný centrální pokoj, prostorný a krásně vybavený, přičemž každá ložnice měla vlastní koupelnu.

„Člověče! Dostali jsme se fakticky do jiného světa!“ zajásal Calum, když si prohlédl to luxusní bydlení, a zakřepčil s rukama rozhozenýma jako derviš.

Pal se té upřímné poznámce usmál. „Jste tady opravdu velice vítání hosté. Doufám, že mi odpustíte, co jsem s vámi prováděl, ale vidíte sami, co nás k takové opatrnosti vedlo.“

„Jestliže Li stojí proti celé planetě, tak bych řekl, že by měl být ještě dvakrát nebo třikrát opatrnější,“ řekl Rafik a usadil se do širokého křesla, které se okamžitě přizpůsobilo jeho postavě. „Páni, tohle by se mi docela líbilo!“

Pal přistoupil k blízké stěně, stiskl ozdobný knoflík a jeden z panelů odjel stranou, takže odhalil pohled nejen na dobře zásobený bar, ale i na různé kulinářské potřeby.

„To kdyby se vám zachtělo do snídaně něco sníst nebo se občerstvit. Zatím vám přeju pohodlný odpočinek. A kdybyste něco potřebovali, stačí to nadiktovat do téhle mřížky a dům pana Lia vám obstará všechno, oč si řeknete.“

Rafik se usmál. „Věřím, že skutečně všechno.“

Pal odešel a tiše za sebou zavřel dveře.

„Myslím, že bychom měli.“

„Je to šance, jaká přijde jednou za život.“

„Být svými vlastními pány.“

Promluvili všichni naráz, zarazili se a rozesmáli. Gill a Calum se taky usadili do báječných křesel, která si přitáhli blíž k Rafikovu trůnu, aby si mohli pořádně poklábosit o těch úžasných vyhlídkách, které se před nimi jako zázrakem objevily.

„Tak především,“ ujal se slova Rafik a odškrtaval si poznámky, které chtěl ostatním říci. „Myslím si, že bychom byli pěkně pitomí, kdybychom Liovu nabídku nevzali, protože už nikdy nebudeme mladší než teď a dolovat na asteroidech pro velkou společnost, jako je třeba Amalgamatická, už dávno není ta hra, ve které mají všichni rovné šance, jak bývala kdysi.“ Ostatní přikývli. „Těžit bohatství z měsíce... a nevykořisťovat přitom zaměstnance... a hlavně nemuset se strachovat, co se přihodí v nejbližším přístavu.“ Rafik se odmlčel. „Rád bych věděl, jestli by Li nedokázal zjistit, kdo po nás jde a proč.“

„Vsad' boty, že už se na tom pracuje!“ řekl Calum. „Ale poslouvejte, kamarádi...“

Gill ho ale předběhl. „Koukejte, po Galaxii se přece musí toulat stovky zkušených chlapů, techniků a vůbec, kteří se vybodli na Amalgamatickou zrovna jako my. Můžeme si z nich vybrat fakt *dobré* lidi, se kterými se do toho projektu můžeme pustit - stavaře, strojaře, vzduchaře, mediky.“ Gillovi při té růžové vyhlídce zářily oči. „Můžeme vzít i ty nejlepší, kteří jsou tady.“

„Nemluvě o té báječné Judit.“ Rafik střelil pohledem po Gillovi, který byl vzápětí červenější než jeho vousy.

„Teda.“

„Klídek, Gille,“ řekl Calum a máchal rukama, aby zažehnal hrozící hádku. „Než si nacpeme plné hlavy plánů, musíme si promluvit ještě o dalších věcech, které musíme udělat.“

„Co?“ Oba se k němu překvapeně otočili.

„Zjistit, odkud pochází Acorna. Už jsme pro to měli dávno něco začít dělat.“

„Jo, když jsme měli volného času na rozdávání,“ spustil Rafik, ale pak se zarazil. „To hledání může zabrat celý život.“

„Když nám Li umožní najmout specialistu na metalurgii a opatřit spektrální analýzu primárních hvězd, tak ne.“

„To jako *všech*?“ vykoktal Rafik.

„Ale ne, vždyť výběr můžeme zúžit,“ namítal Calum. „Nemohla být v tom svém kokonu příliš dlouho — zásoba kyslíku nebyla vyčerpána ani z poloviny.“

„Ale přece si mohla vzduch čistit,“ vmísil se mu do řeči Gill.

„Trvalo jí pár týdnů, než to začala dělat u nás, pamatuješ?“ opáčil Calum. „Ale tak či tak bychom se měli vrátit do skupiny asteroidů kolem starého dobrého Tvrdáse a zkusit vyhodnotit primární hvězdy v tom prostoru a potom pátrání rozšiřovat. Nemohla se tam dostat příliš zdaleka. Kromě toho bych se vsadil, oč chcete, že někteří z jejího lidu už zemi navštívili, protože jinak by ta legenda nemohla vzniknout.“

Gill se na něho zamračil a máchl rukou, odmítaje takové nápady.

„No tak, počkej chvíli, Gille,“ mírnil ho Rafik a zvedl jeden prst. „Ukázalo se přece, že spousta starých legend je podložena fakty, jen je potřeba celou věc vědecky prozkoumat. Není důvodu, proč by Acornin lid nemohl taky jednu takovou odstartovat. Jen si vzpomeň, jak krásně byl zkonstruovaný a vyzdobený ten kokon, ve kterém jsme ji našli — a byl to jen pitomý záchranný modul! Jsou určitě ve vesmíru mnohem déle než my.“

Gill se porýpal ve vousech. „Jo, to by bylo docela možné.“

„To by byla pořádná trefa,“ poznamenal Rafik. „Kromě toho,“ natáhl se pohodlně v křesle a sepal si ruce za hlavou, „si myslím, že Li tohle pátrání bude podporovat.“

„Aspoň se k Acorně chová uctivě,“ řekl Gill. „Ne jako někteří, které bych mohl jmenovat,“ a podíval se po Rafikovi.

„Anebo ta děsná doktorka, která chtěla Acorně odstraňovat ‚deformaci‘ na čele!“ řekl Calum, který nikdy nedokázal zapomenout na to, jak ho to rozzuřilo a o jaký vlásek se jim podařilo děvčátko zachránit. Přijít jen o chvíličku později. Otřásl se.

„Takže ráno na to zavedeme řeč?“ zeptal se Rafik.

„Koukejte, položme to jako představu, co bychom potřebovali,“ navrhoval Gill, „abychom mohli dát dohromady nějaký plán na rozběhnutí té akce.“

„Třeba navštívit ten měsíc?“ vložil se mu do hovoru Rafik.

„Mimo jiných věcí.“ Gill otevíral jakýsi příborník, aby zjistil, kde je tam schovaný počítačový terminál.

Rafik vytáhl jednu ruku zpoza hlavy a položil ji na okraj stolu. Deska se zvedla a odhalila dokonalý počítačový systém, nad kterým údivem zahvízdal, a posadil se zpřímá. Odstrkal křeslo kolem rohu stolu, nahodil

počítač a položil ruce na klávesnici.

„Oukej. Čím začneme?“

Když pošesté přeskupili pořadí priorit, došli nakonec ke tvaru, který byl pro všechny (téměř úplně) přijatelný. Seznam mimo jiné zahrnoval návštěvu měsíců, potřebu sehnat schopného lovce lebek, či spíš mozků, který bude kontaktovat nejdůležitější osoby, a zajištění všeho, co Calum bude potřebovat pro svoje pátrání. Pak se na to konečně mohli jít vyspat.

Osm

„Vstávej, Jano!“ Někdo s ní trásl a burcoval ji z miloučkého druhého spánku, do kterého Jana upadla poté, co se za úsvitu probudila a Siri Teku nepřišel. Dveře jejich kůlny byly na zámek a nikdo jim nepřinesl jídlo, tak Jana zase usnula, aby nemusela myslet na to, jaký má hlad.

Kheti měla obličej šedivý strachem. Jana ji takovou ještě neviděla, dokonce ani tehdy ne, když to bylo opravdu hodně špatné, protože Siri Teku se ožral tak, že viděl demony i tady, Nahoře, a začal mlátit bičem všechny děti a řval, že z nich Pištce i Černého ducha vymlátí. Kheti jediná si tehdy zachovala chladnou hlavu, pomáhala těm nejmenším zalézt do chráněných míst, přinutila Buddhe a Faize, aby házeli kamením a rozptylovali Siri Tekua, dokud se mu všichni nedostanou z dosahu, a tak je udržela v bezpečí až do chvíle, kdy se dozorce jejich party pozvracel a pak padl na zem, aby se prospal. Utržila při tom šlehnutí přes tvář, které ji bude hyzdit do konce života, ale ani za takové situace nebyla tak bez sebe hrůzou jako teď.

„Musím se nák ztratit z dohledu,“ šeptala. „Sem už moc velká a vona si mě jistě veme.“ Potahovala za rozedranou kazajku a pokoušela se zahalit si prsa, teď už opravdu hodně zřetelná, jenomže z kazajky nezbyvalo dost látky, aby jí zakryla hrudník i dolní část těla současně. Buddhe se chichotal a štípl ji do zadku, zatímco Faiz povykoval, že vidí jakési vlasy, které ale nerostou na hlavě.

„Kdo tě veme?“ ptala se nechápavě Jana.

„Copak tys neslyšela žádný šuškáni? Přijde Didi Badini.“

Didi přece znamená velkou sestru. „Tvá rodina?“ Ale proč by Khetala nechtěla jít se svou sestrou? Ještě žádná rodina si nikdy pro žádné dítě

nepřišla. Jen doopravdy malé děti, třeba jako Chiura, si ještě myslely, že by se to mohlo stát.

Khetala se pokusila zasmát. Ale dopadlo to, jako když padá ze skály kamení.

„Co blbneš, přeci Didi Badini je velká sestra každého z nás, to nevíš? Pištec ji posílá, aby v noci sbírala pěkný malý děčka, kluky i holky, a taky holky, který sou už moc velký, aby tahaly vozejky, třebas jako Surya. Nikdy ses nedivila, kam se poděla Surya?“

„Vodpracovala si závazek,“ řekla váhavě Jana. „Šla domů. Nebo ne?“

Khetala se znova zasmála. „Ty snad nevíš vůbec nic! Nikdo si nikdy závazek nevodpracoval! Vokázal ti někdy Siri Teku, kolik eště dlužíš, kolik vyděláváš, kolik si bere za to, že tě živí?“

Jana svésila hlavu. „Stejně neznám pořádně čísla.“

„No, jenže já jo!“ řekla Khetala. „Dyž sem prvně řekla, že bysem ráda viděla svý papíry, tak mě zmlátil, že se mnou vymetl celou kůlnu!“ Do tváří se jí vracela barva a v očích jí zajiskřilo; velmi ráda někoho poučovala. „Podruhý mně řek, že musím jít do jeho cimry, že tam má krystaly. Prd! Nemá tam ani čtečku! Ale měl něco docela jiného, co mně chtěl vokázat. A tak už teďka vím, kvůli čemu Didi Badini přijde.“

„Povídalas, že chodí v noci, Kheti. Noc už je pryč.“

„Za to já nemůžu. Co já vím, proč sem teďka de ve dne, ale slyšela sem to šuškáni. A proč by nás jinač Siri Teku nechával zavřený? Už smě prošvihli půlku směny.“

Janu Khetalin strach nakazil, ale nechtěla to ukázat. Zívla a otočila se na druhý bok.

„No a co? Já, dyž se můžu dospat, tak to taky udělám. A vůbec, ať bere Didi Badini děčka, nač chce, nic nemůže bejt horší než tohle tady.“

„Že nemůže? Dyť vona to dělá pro Pištce, ty krávo!“

„Pištce, to je přeci jen taková povídačka, aby se děčka bály chodit Dolů.“ A nebo taky ne. Ale teď jsou přece Nahoře, i když jsou zamčení v kůlně. Jsou přece v říši oblohy a slunce, v říši Sity Ram, a Pištce tady nemůže mít žádnou moc.

„Jenomže Pištce vopravdu je a bere děčka do hnusnejch bordelů ve městě. A tam chytneš horší věci než kašel. Chytneš tam spalničky a lupenku, a dyž tě nezabijou tím, že ti to udělaj mockrát po sobě, tak ti za čas upadne nos a mezi nohama začneš zaživa hnít a pak tě vyhoděj na ulici, ať žebráš.“

„Jak to všechno můžeš vědět?“

„Vím, co mně Siri Teku dělal, dyž mě dostal do své cimry,“ řekla

Khetala, „a taky sem musela párkrát utýct před Ram Dalem, když chtěl dělat to stejný. A taky sem žila ve městě, než moje máma umřela a její kámoš mě prodal semka. Ty žebráky a žebráčky bylo vidět všady. A taky vobrázky děcek, co byly vylepený na těch bordelech. Proč si myslíš, že bere ty nejhezčí děcka? A když holka vyroste tak, že je moc velká na tahání vozejků, tak ji Siri Teku i vostatní šéfové part prostě dají Didi Badini - a já už sem moc velká. Ty seš zatím v pohodě, Jano, protože seš odmala furt živa jen na chlebě a fazoli, tak budeš pořád jen takovej prcek. Ale já sem do jedenácti byla pořádně živená a furt sem mohla stát rovně, než sem se dostala sem. Mám velký kosti. Už bych moc dlouho vozejk tahat nemohla. Však víš.“

Jana pomaličku přikývla. Někdy se stalo, že se Kheti zapříchla v nejužších tunelech, které vedly k čelu Tři. To bylo jedním z důvodů, proč obvykle s Janou pracovaly u čela Pět. A jestli ještě o kus vyroste, nebude se moci dostat ani skrz nízký průchod v tunelu, který vede k Pětce.

„Ale nejseš nijak moc pěkná. Teda vod tý doby.“

Kheti si přejela dlaní po růžovém nalitém pruhu po šlehnutí bičem, který jí protínal celou pravou polovinu tváře.

„Vím. Ale sem velká. A to je dost zlý. Dybych věřila, že hnusnej ksicht mě zachrání vod Didi Badini, tak bysem se postavila ke kompresoru a nechala by sem si celej ciferník rozmlátit na kaši vodletujícíma štěpinkama kamene. Ale to už mě menší neudělá.“

Janu zavalila nová vlna děsu. „Chiura!“ Tvář se jí nalila krví do temna, ale ruce měla jako led. „Snad nechce vzít...“

„Hádám, že právě kvůli tomu Siri Teku nenechal Chiuru vostříhat,“ řekla Khetala. „Nikdy ho ani nenapadlo, že by z ní mohl bejt třídič. Je to taková prdelatá buchtička, kór dyž jí pořád umejváš pusy a češeš jí vlasy. Spočítal si, že se mu vyplatí pár tejdnu ji krmit a pak ji prodat Didi Badini. Sebere za ni moře kred'asů. Za mě moc nedostane. Možná dybych se dokázala schovat, aby sem jim nebyla na vočích.“

Jana už ji dál neposlouchala. Vrhla se jako šipka k Chiuře, která si hrála s hromádkou odložených kamínků, a sebrala ji, nehledě na nářek protestujícího dítěte.

„No tak, prcku, musíme tě nachystat, než přijde ta návštěva. Faizi, dej sem nůž.“

Faiz vyvalil oči. „Co, já? Žádněj nůž nemám, nic nemám!“

„Viděla sem tě, dyž sis brousil ten kus železa,“ řekla Jana. „Naval ho sem. Až skončím, dostaneš ho zpátky.“

„Ty seš blázen,“ řekl Faiz. „Černej duch ti sežral mozek.“

Ale přece zaštrachal ve svém hnízdě z hader a vytáhl tenký ocelový pásek, po jedné straně s blýskavým ostrím, na druhé straně rezivý až hanba.

Chiura se rozeřvala, protože jí Jana šhubala za vlasy, jak postupně odřezávala tu zcuchanou masu, ale povedlo se jí zvládnout jen jednu stranu a vtom zvenčí uslyšela kroky.

„Sito Ram, pomoz mně!“

Jana pošudlila rukama po špinavé podlaze a umazala Chiure celou pusou. Všechno, co dítěti teklo z nosu i z očí, se smísilo s nečistotou z podlahy, takže Chiura teď vypadala skutečně odpudivě. Jana další svinstvo rychle vmnula do dlouhých pramenů vlasů, které neměla čas uřezat, plivla na tu nechutnou masu a sežmolila ji do blátivých provázků, které visely Chiure přes půlku obličeje. To bylo dobré - vypadala teď skoro ošklivě, možná hůř, než kdyby Jana měla čas uřezat jí všechny vlasy. Podstrčila nůž zpátky Faizovi a Chiuru nacpala do rohu.

„Seď tady a *ani necekej!*“ zasyčela na vyděšené dítě.

Děvčátko si přitáhlo kolena k bradě a s vytřeštěnýma očima se začalo kolébat dopředu a dozadu. Zřejmě bylo k smrti vyděšené z toho, jak hrubě s ní „mama Jana“ nakládala. Nevadí, jen když ji to udrží zticha.

„Až budou pryč, dostaneš medovej bonbón,“ zašeptala Jana, i když neměla nejmenší tušení, jak by se k němu mohla dostat. Dřepla si před Chiuru na bobek, aby ji zašutítila vlastním tělem.

Ozval se cinkavý zvuk - to by měl být Siri Teku, odemykající dveře. Potom se do kolny vlilo světlo. Venku byl jasný den. Jana cítila, jak jí po celém těle stéká ledový pot hrůzy. Nechtěla věřit všemu, co povídala zpanikařená Kheti, ale Siri Teku musel mít náramně dobrý důvod pro to, aby je nechal promarnit tolik pracovního času. Vždycky říkal, že čas jsou kredity, a dneska tím, že je tady držel zavřené, už ztratil spousty času - ale kolik to je času, to si uvědomila, teprve když se otevřely dveře a viděla plné denní světlo. Zlatý obdélník otevřených dveří se jí zabodl do očí jako nůž - pracovala na denní směně už tak dlouho, že se ani nepamatovala, kdy naposled viděla tolik slunce. To musí opravdu stát za to, aby se šéfovi vyplatilo zahodit tolik hodin jejich práce. Pro tu chvíli uvěřila všem děsivým Khetiným povídačkám o Didi Badini a věřila, že to může být ještě horší.

Ale muž s ženou, kteří přišli do kůlny Siri Tekuovi v patách, nevypadali zle. Ten muž byl šedivý mrňavý chlápek s hubeným obličejem, neměl

žádné drápy ani mu z úst netrčely žádné špičáky, a tak si Jana říkala, že to jistě není žádný Pištec. A sotva se podívala na ženu, hned na něho zapomněla. Byla nejkrásnějším zjevem, jaký Jana viděla za celou dobu, co byla v Anyagu jako nevolnické dítě. Především byla čistá, její zářivou plet' nehyzdilo ani zrnko prachu. A místo aby byla kostnatá a vychrtlá, byla baculatá a pevně stavěná. A ty její šaty! Růžová kazajka byla samé zlato a ušitá byla z něčeho tak lehoučkého a průsvitného, až se zdálo, že se jí rozlévá po těle a laská ty plné křivky jako obláček ze samých motýlků. Zpod zlatem vyšívaného okraje kazajky vyčnívaly manžety temně růžové košile, napolo skryté pod zlatými náramky. Jana bezděky maličko toužebně zasténala a chtěla vztáhnout ruku, hned ale ucukla zpět. Prahla po tom, aby pod prsty ucítila jemnou látku kazajky, jenomže by ji ušpinila. Je přece jen malá ušmudlaná holka z dolu, a kdyby tu krásnou dámu ušpinila, tak by ji Siri Teku pěkně zmlátil. *Možná si vezme mě*, pomyslela si Jana, *a budu nosit pod kazajkou košili z hedvábí a nadlábnu se každý den a...*

Didi Badini se na chvilíčku střetla s Janou pohledem. A její oči vůbec nebyly tak pěkné jako všechno ostatní; byly studené, temné a tvrdé, jako by se Černý duch vyplížil až Nahoru a díval se na svět skrze obličej krásné dámy. A když ty oči Jana zahlédla, vzpomněla si, že už Didi Badini jednou viděla. Jenomže si celou tu dobu myslela, že to byl sen. Naposledy přišla v noci a prohlížela si děti ve světle lucerny. Tehdy se Jana převalila na druhý bok a schovala si hlavu do hader, ve kterých spala, příliš utahaná, než aby se starala o to, co ti lidé s lampou v jejím snu mluví. A ráno byla Surya pryč.

„Moc hubená, moc obyčejná,“ řekla teď Didi Badini ledabyle Siri Tekuovi. „Jestli tohle je tvoje nejlepší, tak tady jen marním čas.“

„Mám tady velkou holku, která už vyrostla tak, že nemůže tahat vozejky v tunelech. Kde je Khetala?“ vyptával se Siri Teku dětí.

Jana si nevšimla, kdy a kam se Kheti ztratila, protože měla příliš napilno. Ale Israrovi zaletěly oči do kouta nejvzdálenějšího ode dveří, kde byla jakási kupa hader, zřejmě několik lůžek naházených na sobě, a slabomyslná Lata řekla: „Hrá si na schovku, ale já ji viděla.“

Siri Teku vší silou kopl do nakupených hader. Uvnitř něco zaskučelo. Hrábl do té změti, chvíli v ní lovil a vytáhl za jednu paži Khetalu.

„Ona mě nebude chtít,“ vzlykala Khetala. „Sem moc vošklivá. Koukněte!“ Stoupla si do slunečního světla a zvedla tvář tak, že jasně zasvitla růžová znetvořená podlitina na tváři.

„Hmm,“ řekla Didi Badini. „Stůj klidně, děvče.“ Jednou rukou ohmatala

Khetale prsa, pak jí ozkoumala hýždě a nakonec jí sáhla mezi nohy. „Poznamenaná a ještě použitá,“ řekla. „A tady už není k ničemu, jak sám říkáš. Tak ti udělám službu a vezmu si ji.“

„Eště dluží na svůj závazek,“ zahuhlal Siri Teku.

Zdálo se, že to Didi Badini pobavilo. „Myslela jsem, že to všechny tady.“

Siri Teku se s ní chvíli hádal a shodli se na tolika kreditech, že to Janě vyrazilo dech.

„Ne! Nepudu!“

Siri Teku musel Khetalu pustit, když chtěl při smlouvání argumentovat i oběma rukama. Děvče se teď vrhlo mezi oba dospělé a mířilo ke dveřím. Didi Badini švihla hnědou buclatou rukou, jako když zaútočí had, a popadla mastný cop černých vlasů, který visel Kheti na záda. Kheti dopadla koleno na zem a jenom ruka, svírající její cop, ji držela nahoře.

„Prosím,“ plakala. „Já sem škaredá, dyť vidíte, přeci mě nemůžete chtít.“

Didi Badini se usmívala, a jako by se jí z tváře zašklebil Černý duch. „Někteří z mých klientů to mají rádi,“ poučila Khetalu. „Brzy budeš mít takových šrámků víc.“ Kývla na Siri Tekua. „Vyzaz z ní ty choutky utíkat. Přece se nebudu potahovat s uječenou holčkou až do Celtalanu.“

Siri Teku ledabyly udeřil Khetalu ze strany do hlavy. Hlava jí bezvládně klesla a visela jen na copu, který Didi Badini pořád ještě držela. Praštil ji ještě jednou a celé dívčino tělo jako by zvadlo. Didi Badini pustila cop a Kheti padla na hliněnou podlahu. Siri Teku si ji přehodil přes rameno a vynesl ji ze dveří.

„Kvůli tomuhle jsme sem přece nešli,“ řekl šedivý muž a z hlasu jako by mu zněl šustot suchého listí, hnaného zimním větrem.

„Váš šéf mi povídal, že tady máte něco, kvůli čemu stojí zato sem zajít,“ řekla Didi Badini ostatním dětem. „Kdepak to je? Pěkné malé děcko, říkal, něco doopravdy zvláštního, a má být úplně malé, takže nemůže dělat žádnou práci.“

Jana se dívala do země. Třeba když se na ni nebude dívat, když nebude vidět toho Černého ducha, který kouká Didi Badini z očí, tak se o ni ta paní nebude zajímat a nebude se jí ptát, proč tam tak dřepí skrčená v koutku a nezjistí, že za ní dřepí Chiura.

„Že bys to byl ty, o kom mluvil?“ Didi Badini vzala prstem pod bradu malého Faize a zvedla mu hlavu. „Slad'oučké hnědé oči, ale ty zuby jsou děsné a vypadáš dost starý na to, abys mohl pořádně pracovat. Ty to nejsi.“ Přikročila k Latě, která k ní vzhlížela s prázdným úsměvem a snažila se zaostřit své dobré oko na Didi Badini. „Jestli myslel tohle, tak jen marní

můj čas.“ Masité hnědé nohy se jí při chůzi graciézně pohybovaly a maličké zlaté zvonečky připevněné na páscích sandálů jemně cinkaly, až se zastavily před Janou. „Podívej se na mě, dítě!“

Sladký oblak voňavky, vzlínající ze záhybů kazajky Didi Badini, skoro Janu dusil, tak sladká, přesladká to byla vůně.

„Pěkná,“ řekl hlásek za jejími zády. „Líbí.“

„Ach!“ vydechla Didi Badini spokojeně. Shýbla se a popadla Janu v týle. Prsty měla překvapivě tvrdé a silné. Odhodila Janu stranou, aniž by se při tom jen hlouběji nadechla. „Tak tadyhle máme tu jeho vzácnost.“

„Pěkná paní,“ žvatlala Chiura a nadšeně si dámu prohlížela. Zablácenými prstíky chytila cíp její kazajky.

„Miloučké děčko, opravdu, zvlášť kdyby bylo umyté.“

„Ne,“ vydechla Jana, která už se dokázala vyhrabat na kolena, a odstrčila Chiuru pryč. „Ne, paní, přece ji nemůžete chtít, je pitomá a nemocná, chytla nákou zlou nemoc, tak byste to mohla dostat vod ní.“ Kdyby tu tak byla Kheti, která umí tolik slov a o městě ví všechno možné! Jistě by si uměla vymyslet nějakou dobrou povídačku. Jenomže Kheti je pryč, hlava jí blimbá na Siri Tekuových zádech, je prodaná krásné dámě, které z očí i úsměvu vyčuhuje Černý duch.

„Nemluv blbosti, děvče.“ Didi Badini prudce udeřila Janu hřbetem ruky, až odletěla kus stranou. Na prstech měla navlečenou spoustu prstenů a těmi rozsekla Janě obličej. „Tak bych řekla, že tos byla zrovna ty, kdo se ji snažil udělat ošklivou. Zasvinila jsi ji pořádně, a ještě napolo oškubala vlasy. Ale i tak vidím, že až se umyje, bude pěkná. Pojď za Didi Badini, maličká,“ broukala na Chiuru. „Pojď, budeš bydlet ve městě, spávat v hedvábí a každý den popíjet šerbet!“

Chiura zvedla strašlivě špinavé ručky k Didi Badini, pak se ale ohlédla přes rameno. „Mama Jana?“

„Tvůj pán se o mama Jana postará,“ řekla Didi Badini. „S námi nepůjde. Tentokrát ještě ne.“ Ledové černé oči zlostně bleskly směrem k Janě, která seděla v blátě a po špinavé tváři jí stékala krev. „Možná ji její pán dá pryč, až vyroste tak, že nebude moci dělat tahače.“

„Ne. Neberte ji. *Prosím vás*,“ žebroňovala Jana. V té chvíli se vrátil do kolny Siri Teku, Jana se k němu vrhla a objala mu kolena. „Naučím ji třídit, bude dobrej pracant, budu se vo ni starat, nebudou kvůli ní žádný problémy!“

Siri Teku odkopl Janu pryč. Těžkou botou ji zasáhl do žaludku a vyrazil jí dech z plic. Ležela na podlaze a poslouchala, jak se jí vzduch s hvízdáním prodírá tělem sevřeným v křeči, jako by to bylo cosi dalekého a

nepodstatného, zatímco Chiura žvatlá v náručí Didi Badini a kdosi odpočítává kredity. Pak Didi Badini a mlčenlivý šedivý muž odešli a Chiuru vzali s sebou. A Siri Teku napráhl svůj prut.

„Já tě naučím, kazit mi vobchody a schovávat zboží!“ zasyčel ještě dřív, než zasadil Janě první úder napříč přes hrudník a zažehl v něm pálivý oheň.

Bylo zvláštní, jak vstávání na téhle planetě vždycky Acornu vzrušilo. Možná to byla vůně vzduchu, který nebyl mrtvý a čistý jako na lodi, nýbrž provoněný nedefinovatelnou směsicí vůní a mučivou chutí exotických věcí k jídlu: něžných čerstvých lístků, sladkých křupavých hlíz a hektarů větrem pročesávané trávy, namísto opatrně ošetřovaných stvolů, které pro ni pěstovali na lodi v hydroponické sekci. Dnes ráno se probudila s hlavou plnou nejasných snových obrazů sluneční zahrady plné kvetoucích keřů a hudby, linoucí se ze zurčících pramínků, a další hudbu vyluzovala malá zvířátka, která tančila na vrších stromů a zpívala sladkými harmonickými hlásky. Byla to podoba skutečného místa, anebo cosi nereálného, co si vymyslela jen ve snu? Vjem ze snu byl tak silný, že by ji nepřekvapilo, kdyby to byla reálná vzpomínka na něco, co viděla ještě jako hodně malé dítě. Muselo to být kdysi velmi, velmi dávno, protože v tom snu-vzpomínce byla ještě hodně maličká. Bylo to před Neredem, před Greifenem, před Theloi, ba i před Laboue. Co to bylo za zahradu, porostlou měkkou, modrozelenou trávou, kde spočívala komusi v náručí a pár rukou ji pozvedal do výšky, aby viděla na ty zpívající rarášky na stromech? Když se pokusila tu stále unikající vzpomínku přidržet, zanikla jako bublina na vodě a zanechala v ní jen pocit, že na planetách se mohou přihodit pěkné věci, když si člověk časně ráno vyjde na procházku.

S jasnější vzpomínkou na Laboue a tamní zahrady, kde byly zpívající kameny, se spojoval nejasný, ale nepříjemný pocit viny. Nezlobili se náhodou Rafik, Calum i Gill, že šla sama ven? Ano, ovšem, tehdy si zapomněla vzít ty šaty, kterými si měla zakrývat růžek. No, tehdy byla ještě hloupé děcko. Ted' už je velká. Včera večer to říkali. A určitě podobnou chybu znova neudělá.

Acorna se cítila docela pyšná, že se chová tak prozřetelně. Nejen že si natáhla ten přiléhavý živůtek a dlouhou sukni, kterou podle Gilla měla teď nosit, ale taky si na hlavu naaranžovala šátek ze zelené lesklé látky, který

působil dojmem, že místo rohu pod ním má načechraný účes, z něhož vykukovalo několik pramenů stříbrných vlasů. Takto, plně připravená, vyklouzla z rezidence, kam se dostali letounem, a chystala se prozkoumat Celtalan, hlavní město Kezdetu, pěkně po svém, pěšky.

Omezené možnosti života na těžařské lodi dávaly Acorně málo příležitostí protáhnout si dlouhatánské nohy. Denně se tužila v lodní posilovně, přesněji řečeno v posilovací skříni, pomyslela si, oceňujíc široké, volné prostory, které se před ní rozkládaly, a o pořádném proběhnutí po krásně udusané hliněné cestě si mohla nechat jenom zdát.

Ne že by se jí hned před domem Delszaki Lia nabízela nějaká dobrá příležitost k běhu. Přestože bylo ještě brzo ráno, otevřené prostory mezi řadami městských domů už byly plné lidí v letounech, kteří na svých spěšných pochůzkách poletovali sem a tam. Léтали nízko, protože očividně neočekávali, že by se museli vyhýbat chodcům, a tak Acorna opatrně zůstávala na úzkém dlážděném pruhu, který se táhl těsně kolem domů. Gill i ti další dva byli úplně vedle, když říkali, že kdyby se s nimi mělo něco stát, tak Acorna nebude vědět, jak se o sebe postarat. Pravda, ještě nikdy nebyla na žádné planetě sama venku. Chodila zatím jen na nákupy, při kterých ji bedlivě střežili, a to jen když někde přistáli, aby vyložili a prodali svůj náklad. Ale co na tom může být nebezpečného? Tohle nebylo jako skafandr z *Uhuru*, kde malá chybička mohla zavinit, že člověk zůstal bez vzduchu a neměl co dýchat, anebo se odpoutal od lodi a ve zmatených otáčkách odplouval pryč, do kosmu. Na planetách je to *snadné* — mají přitažlivost a atmosféru. Co víc může kdo chtít?

Ale tahle planeta v místě, kde se právě pohybovala, byla nudná jedna řada domů za druhou, všechny obehnané zdmi s kovovými mřížemi na oknech, a ti lidé, kteří už byli vzhůru, byli zase pozavíraní v těch svých letounech a sviští kolem ní za svým cílem, takže ani nemá příležitost s někým prohodit pár slov. Acorna zvedla hlavu a rozhlížela se až k horizontu po nějaké zábavnější končině. Citlivým nosem zachytila závan čehosi zeleného a rostoucího, a dokonce nepříliš daleko. Ubírala se za lákadlem vůně a nohy jí klapaly na hladce opracovaných kamenných dlaždicích, dokud nedorazila až ke zřídlu, které hledala.

I když o tom Acorna neměla tušení, park Poříčí byl chloubou plánovité výstavby Celtalanu, tedy jeho západní části, a ostudou města v části východní, kde řeku, podle které měl park své jméno, lidé nechali dlouhá léta degenerovat v nečistou, smetím zpola zadušenou stoku. Vešla do parku bránou, vystříhanou do oblouku v živém plotě, jakých byla na západním

okraji Celtalanu celá řada. V téhle části parku vůbec bylo všechno úhledně upraveno jako po manikúře a do poslední větvičky pod bedlivou kontrolou. Průhled prvním tunýlkem v živém plotu vzbuzoval iluzi rozlehlé krajiny s vlnícími se vršky. Ale sotva Acorna prošla dovnitř, uvědomila si, že zdejší architekti dovedným formováním plochy parku a triky s perspektivou dokázali, že tenhle budovami obklopený park návštěvníkovi připadá mnohem rozlehlejší, než ve skutečnosti je. Drobné potůčky (jejichž vodu před tím, než ji vypustili do předem připravených koryt, pečlivě pročistili) se čerily na miniaturních vodopádech a mechem obrostlých kamenech. Pavilónky a altánky poloviční velikosti, postavené na vršcích travnatých kopečků, vzbuzovaly iluzi, že se člověk dívá na nekonečně rozlehlou krajinu. To všechno dokázali zahradní architekti, kteří se nemuseli obávat nedostatku financí.

Acorna strávila celou půlhodinu v květinovém labyrintu, než už bylo nad její síly odolávat sladké vůni svěžích zelených pupenů mezi květy. Rafik s Gillem jí přísně nakazovali, že jíst zeleň na cizí zahradě se považuje za těžký společenský prohřešek. Kdyby se vrátila do velikého domu, tak by jí ten milý pan Li určitě našel něco k snědku. Ale zatím nebyla vůbec unavená a na protilehlém konci bludiště si všimla, že úzkostlivě udržovaný park začíná degenerovat v cosi divočejšího a méně pečlivě pěstovaného. Namísto šterkových cestíček, ze kterých ji bolely nohy, tady byly pěšiny z udusané hlíny, což byl ten nejbáječnější povrch, který přímo lákal k běhu. Acorna se rozhlédla, neviděla však nikoho, kdo by si přivstal tak časně jako ona a koho by mohlo její počínání překvapit nebo urazit, a tak si dlouhé nadýchané sukně pečlivě vyhrnula až nad kolena. Slíbila přece Gillovi jen to, že bude nosit sukni, a proti tomu se nezpronevěřila, ne? Obhajovala se v duchu před vlastním svědomím.

Dva kezdetští Ochránci klidu, kteří sledovali park z vysoko trčící pozorovací věže, si všimli vysokého děvčete, jak tryskem běží po pěšině, která vede k řece tvořící východní okraj parku Poříčí. Pokrčili rameny a dál usrkávali svou ranní kávu. Většina příslušníků vrstvy bohatých úředníků a obchodníků, kteří bydleli na západním okraji parku, by se nikdy na východní břeh řeky neodvážili jinak než v obrněném letounu a s ozbrojenou osobní stráží. Však i tohle děvče se určitě otočí, ještě než dorazí k mostu přes řeku. A když ne... nu, mohli by se dočkat odměny, kdyby ji vytáhli z nějakého maléru a dopravili ji bezpečně domů. Ale dokud se do případného maléru nedostane, je zbytečné se vzrušovat.

Acorna dusala po hliněné pěšině a její chodidla chráněná rohovinou s

jistotou dopadala na ztvrdlou hlínu. Cítila se teď mnohem živější, než si kdy pamatovala. Jakýsi atavistický instinkt, ukrytý hluboko v jejím nitru, jí napověděl, že právě pro tohle se narodila, ne pro sterilní těsný prostor kosmické lodi, nýbrž pro dlouhé vítězné běhy nahoru a dolů po travnatých svazích, pro takovéhle lehoučké skoky přes střapaté ostružinové keře, které se jí postavily do cesty, sotva opustila pěšinu, a pro ranní větřík, provívající jí spletenými pramínky vlasů. Krev jí v žilách kolotala a neustále běh zrychlovala, dokud neměla pocit, že nad trávou a keříky letí, že se snáší z dlouhého a dost příkrého svahu, zamořeného plevelem.

Týž instinkt, který ji pobízel do běhu, ji zachránil před pádem do smradlavé řeky, kterou svah končil. Aniž by vědomě nad překážkou uvažovala, zkrátila krok, nabrala rovnováhu a odskočila z kraje břehu dlouhým, elegantním obloukem, který ji bezpečně přenesl přes třímetrovou šíři šedo zelené páchnoucí vody.

Na druhém břehu park náhle končil a znovu se dostala na to nepříjemné dláždění, ale přesto to tady bylo poněkud jiné. Namísto dlouhých, pravidelných řad vysokých domů bez tváře se tady rozkládaly skupinky skromnějších příbytků, mezi nimiž se vinuly hliněné stezičky. Namísto obchodníků v letounech byla hlavní cesta plná lidí a mezi nimi stánky a káry, ze kterých prodávali všechno možné, náramky a zákusky, taky ovoce a zeleninu, brusič nožů si rozložil krámk v koutě, tvořeném dvěma zdmi z vepřovic, hlouček místních uličníků hrál jakousi hru, která zahrnovala zběsilý úprk za něčím, co Acorna neviděla. Šťastně se usmála. Tohle bylo opravdu *zajímavé*. Trošku by to tady měla omrknout, sníst si nějaké jablko nebo jinou drobnost, co tady na stáncích mají, a vrátit se domů dřív, než se někdo z ostatních vzbudí.

Vysoko nahoře v pozorovací věži jeden z Ochránců klidu šťouchl do druhého. „Viděls to?“

„Co jako?“

„Tu holku. Přeskočila řeku!“

„Vykouřils asi trošku moc trubiček štěstí,“ zavrčel jeho partner. „Řeka tam dole je sice jako stoka, ale je moc široká, než aby ji někdo jen tak přeskočil. Kromě toho nechápu, proč by někdo riskoval, že žuchne do té hnusné vody, když jen kousek proti proudu stojí bezvadný most.“

„Možná si nechtěla zacházet. Třeba nechtěla strážím na mostě vykládat, co tam dělá. Mohlo by to být zajímavé. Pojďme do letounu a podíváme se po ní.“

Kousky opékaného masa, které nabízel prodavač u prvního pojízdného stánku, Acornu nelákaly, ale na druhém vozíku byla vyložena lákavá směsice ovoce a zeleniny, tedy lákavější z dálky, jak si s lítostí uvědomila, když se na zboží podívala zblízka. Jablka byla změkklá a svraskalá, na plodech madi byly vidět hnědavé skvrnky.

„To nemáte nic čerstvého?“ ptala se trhovce.

„Všechno je čerstvý, vzácná paní, utržený zrovna dneska ráno na farmě mého bratrance.“

„Pche!“ zavrčel prodavač opékaného masa sotva slyšitelně, „tadle tak nejvyš popadalo z plošiny letounu tvýho bratrance, podle toho, jak to vypadá.“

Acorna vůbec netoužila nechat se zatáhnout do rozmíšky mezi oběma muži. Namátkou ukázala na svazeček tuřínu. Kořeny vypadaly sice trochu zvadle, ale byly dobře vyzrálé a bude mít aspoň co oždibovat, až se bude vracet parkem. Jeden ochutnala, zatímco ostatní jí trhovec balil do cáru plástíkové fólie. Uvnitř byl tuřín ještě docela sladký a křupavý.

„Dělá to pět kreditů,“ prohlásil majitel stánku a podával jí balíček.

Podle toho, jak jeho sousedovi vystřelilo obočí vzhůru, Acorna uhodla, že žádá minimálně dvojnásobek toho, co stojí takovýhle balíček poněkud ovadlého tuřínu. Ale to nebylo důležité. Mnohem důležitější bylo, že tahle pitomá sukně nemá žádné kapsy a že vůbec nepomyslela na to, aby si s sebou vzala nějaké peníze, když ráno odcházela z domu.

„Připočítejte to k účtu mého ochránce, pana Delszaki Lia,“ řekla.

Trhovec se velice zaškedil. „Koukej, nóbl slečinko, my na týdle straně řeky žádný účty nevedeme. Kredity na dřevo, takový je můj pravidlo.“

„Tak si ty tuřiny nech,“ řekla Acorna. „Stejně nejsou čerstvé.“

„Ale ten jeden, cos už snědla, zaplatíš! Dneska ráno mě oloupili už jednou, okrad mě nějaký mrňavej pouliční spratek, a nejsem naloženej na to, aby si nějaká noblesa přišla zadarmo k jídlu, že jako vychutnává můj zboží!“

„Hej, Punjo! Chytli smě ti tu malou zlodějku!“ volal jeden ze špinavých uličníků, jejichž hru Acorna pozorovala těsně předtím, než přistoupila k tomu neblahému stánku.

S bodnutím u srdce si všimla, že šťvanou zvěří v jejich hře nebyl někdo z jejich party, nýbrž mnohem menší dítě, děvčátko, podřené a krvácející z rozbitého rtu a divoce zápasící s většími kluky, kteří ji vlekli ke stánku.

„To ste mi teda pomohli,“ odfrkl Punja, „dyť je na první pohled jasný, že nemá ani floka, aby mně zaplatila.“

„Copak to dítě sebralo?“ vmísila se mu do řeči Acorna.

„Tři nejlepší kousky madi, jaký sem tady měl! Zhltala je, eště když s nima utíkala pryč, tak to bylo. Nebudeš taky chtít, abych to napsal na účet tvýho opatrovníka, co?“ ptal se ten chlap Acorny s těžkopádným sarkasmem.

„Moh byf nám za to něco dát, že fme ti ji chytli,“ domáhal se jeden z kluků, kteří dítě drželi.

„A k čemu je mně dobrý, že ste toho spratka chytli? Můžete jí pořádně naflákat, esli chcete, aby se naučila, že slušný vobchodníky nemá vokrátat,“ navrhoval jim Punja. „To by pro vás mohla bejt docela dobrá vodměna. Aspoň se trochu pobavíte, než ji pustíte.“

Obličej kluka s výrazným obočím se rozsvítil výrazem odporného potěšení a udeřil děvčátko pěstí do břicha ještě dřív, než Punja svou řeč skončil.

„To jen pro začátek,“ řekl dítěti, které zbledlo a lapalo po dechu. „Ted'ka pudeš fe mnou a f kámošema a eště uvidíme, esli nemáš něco, co by ftálo za tu honičku.“

„Co dyby sme ji upsali na práci?“ navrhoval jeden z jeho druhů.

„Ale volnému agentovi,“ připomínal první kluk, „anebo fe ti naráz urodily kredity, abyf mohl zaplatit v kanceláři, co? Já myflim, že...“

Ale neměl už možnost výklad o své životní filozofii dokončit. Acorninu intervenci pozdržela jen potřeba znovu pozvednout nadýchanou sukni, aby jí nebránila v pohybu. Hned potom z dokonale vyvážené pozice znovu skočila kupředu, při dopadu jednoho kluka zasáhla nohou do žaludku a druhým smýkla tak, že narazil hlavou do nosu třetího, až to křuplo. S povděkem vzpomněla na hodiny sebeobrany, při kterých ji trénoval Calum, hned znovu získala rovnováhu a za jedno zápěstí k sobě přitáhla vyhladovělé děcko. Ostatní kluci z bandy výrostků se kvapně rozplynuli po cestičkách mezi chalupy, když viděli, jak se vedlo největším a nejsilnějším z nich.

„Ty uděláš mnohem líp,“ řekla dítěti, „když půjdeš se mnou. Už tě nikdo bít nebude.“

Dítě se chabě bránilo a pokoušelo se vykroutit Acorně z ruky.

Na prašnou silnici přistál letoun a z něho vyskočili dva uniformovaní Ochránci.

„Co je to tady?“ hulákal první z nich.

Sbor hlasů mu sděloval, každý po svém, že to děvče je z nějaké nóbl rodiny a teď dělá neplechu na té straně řeky, kde nemá co dělat. A že to děcko je zloděj a bylo by potřeba je zaměstnat něčím pořádným. Také kdosi tvrdil, že děvče je nějaká cizinka, která zuřivě napadla dva nevinné chlapce, kteří náhodou stáli u stánku.

„A kdo mně zaplatí škodu na zboží?“ kvílel trhovec a působivě nastrkoval Ochráncům před oči obě dlaně plné potlučeného ovoce, o kterém předpokládal, že by je mohl přičíst na vrub Acorninu zákroku proti uličníkům.

„Můj ochránce, pan Delszaki Li, uhradí všechnu škodu,“ řekla Acorna.

„Jo, pořád jen mele Li, Li, Li, jako by si myslela, že jen to méno vrátí všechno zpátky!“ pokřikoval stánkař. „Esli chcete něco vědět, tak by se měla vodvíst k panu Liovi. A esli lže, jako že určitě, šak von bude vědět, jak se s podvodníkama vypořádat! Proč ji tam hnedka nevemete?“

„Nic bych nechtěla radši,“ prohlásila Acorna, „ale tohle děvčátko půjde se mnou!“

„Radši byste měla říct pravdu,“ varoval ji jeden z Ochránců. „Na Kezdetu se s podvodníky a zloději moc nemažeme. Snad by bylo lepší, kdybychom si stoupli kousek stranou, a... eh... třeba přijdeme na něco lepšího, co?“ Civěl jí na půvabné dlouhé nohy, které teď bylo vidět skoro celé, jak si Acorna vykasala sukni, aby mohla bojovat. Co to má ta holka pod sukni za divné chlupaté prádlo? Určitě nějaká nová móda, tihle pracháči nevědí, co roupama. Nevadí, však on by jí z toho prádýlka pěkně rychle pomohl.

„Beze mě teda ne, beze mě nikam!“ rozohnil se stánkař. „Mám přeci právo na vodškodnění!“

Acornina okamžitá ochota odjet za Delszaki Liem ho přivedla k další myšlence. Kdyby náhodou ta holka povídala pravdu, tak by za svou „škodou“ z Lia vyrazil víc, než co stojí celý jeho stánek. Li neměl vůbec potřebí počítat kredity, když šlo o odškodnění chudobného obchodníka.

Devět

Když dva Ochránci klidu dopravili Acornu k rezidenci pana Lia (jeden ji pravou rukou pevně držel za levý loket, zatímco ona na pravé ruce nesla maličkého nalezence, a za nimi poskakoval dychtivý Punja), nikdo ji ještě

nepohřešoval. Žádný z uličníků nebyl schopen držet krok s letounem, který odlétal do Východního Celtalanu, aby bylo zjednáno právo, ale následovali ho tak daleko, jak to šlo: rovnou do zkažené vody v řece.

„Džúú, jak fe přef to doftala?“ pokřikoval vůdce bandy. „Po moftě nešla, to vím, ne?“

Jeden z mlčenlivých služebníků pana Lia vykoul špehýrkou ze dveří a vzápětí vykřikl a poslal jedno z děvčat, aby hned přivedlo pána. Na prahu domu stál malér. Potom otevřel dveře a zlomil se před Acornou v úkloně tak hluboké, že se téměř nosem zastavil o kolena.

„Slečno, slečno, jak to, že jste tady? Vždyť nikdo neví, že už jste vstala!“ a konsternovaně se pořád ukláněl.

„Dáte prosím vědět panu Liovi, že jsem tady, a ne ve své posteli, a že ho potřebuji? Jestli je v posteli on, tak je mně velmi líto, že ho musím vyrušit.“

Pal s Judit sbíhali po masivním schodišti tak rychle, jako by se pro tu chvíli proměnilo ve skluzavku.

„Acorno!“ vykřikla Judit a vzápětí vykřikla ještě hlasitěji, když spatřila zubožené dítě, které drží Acorna v náručí.

„Pan Li už je na cestě, bude tady každou chvíli, páni Ochránci,“ ozval se Pal a pokynem je zval, aby vstoupili. „Byli byste tak laskaví a vešli dovnitř?“ a velice zdařilým hmitem hýždí zabouchl dveře trhovci rovnou před nosem.

Pal zdvořile uváděl oba Ochránce klidu dál do domu, oni si vyměnili pobavené a spokojené pohledy a ani Pal, ani oni si nevšíмали skučení a kleteb, které se tlumeně ozývaly zvenčí i přes tlustou dvevní desku. Acorna se zatím pokoušela odloupnout z krku ručky vyhublého děvčátka, aby se o ně Judit mohla postarat. Dítě plakalo a naříkalo tak zoufale, jak už děti v tomto věku dovedou: věci kolem ní se ubíraly už tak dlouho jinak, než by chtěla, že už od života nic dobrého nečekala.

„Znáte tuto osobu?“ ptal se první z Ochránců, zíraje na Acornu, které se svezl šátek z hlavy, takže byl zřetelně patrný růžek na čele.

„Ovšem že ji známe,“ řekl Pal tak nekompromisně, že oba hned zvedli dlaně v obranném gestu, že si dovolují obtěžovat. „To je paní Acorna, milovaná schovanka pana Delszaki Lia, který jistě úřadu Ochránců není neznámý.“

„Samozřejmě ho dobře známe a víme, že velice štědře přispívá do našich důchodových a rekreačních fondů,“ chvatně potvrzoval druhý z Ochránců a ukláněl se podobně jako sloužící u dveří, jenomže ne tak hluboko,

protože nedokázal tolik stlačit břicho. U Ochránců se nepředpokládá, že by projevovali úctu někomu jinému než svým nadřízeným.

„Jsi v pořádku, Acorno?“ zeptal se Pal, vzal ji za ruku a odvedl k nejbližšímu křeslu. Zdálo se mu, že je hodně otřesená. „Kampak jsi to šla? A proč tě přivedli nazpátek?“ šeptal.

„Chtěla jsem se jen proběhnout po trávě,“ špitála zahanbeně.

V té chvíli se dovnitř vřítily Rafik, Calum a Gill a na sobě měli očividně první kusy šatstva, které jim padly pod ruku.

„Takže, milí Ochráncové, co se vlastně přihodilo?“

„Nuže, tato žena zde tvrdí, že je schovankou pana Lia, a protože se dostala do jakési šlamastyky, tak jsme si říkali, že to radši prověříme.“

„Chcete říct, že jste nevěřili tomu, co říká slečna z dobrého rodu, očividně dobře oblečená a zjevně nikoli z těch, jaké se obvykle do malérů dostávají?“ řekl Rafik, ale střelil po Acorně takovým pohledem, že z něho pochopila přinejmenším tolik, že ji čeká malá rozmluva na to téma.

Začala se usilovně zajímat o to, aby z rukou i předloktí odrolila tu trošku špíny, která na ní ulpěla. Se skvrnami na sukni teď neudělá nic, ale napravila si aspoň pokrývku hlavy, i když už to nebylo k ničemu.

Objevil se Delszaki Li ve svém vznášecím křesle a přijímací hala se náhle zdála poněkud přeplněná.

„Ale, Acorno, pročpak jsi šla ven a nevzala sis nikoho jako doprovod?“ Pak se obrátil k Ochráncům. „Kordonmistře Fliku, konstáble Grezi, můžete mi říct, co se přihodilo za nepříjemnost?“

V pozadí rozhovoru kdosi vytrvale kopal do dveří. Do rytmu těchto úderů kordonmistr Flik, kterého nesmírně uspokojilo, že pan Li zná jeho jméno i jméno druhého příslušníka hlídky, vysvětloval okolnosti, které se sběhly. Protože kamery snímající prostor před domem zachytily podoby obou Ochránců a jejich identitu potvrdila i Ústřední úřadovna Ochránců, překvapila znalost pana Lia jenom právě oba Ochránce.

Celou záležitost se podařilo zdárně a rychle vyřešit a Punja dostal právě tolik peněz, na kolik ho Pal odhadl, a když mu je předával, sjel ho takovým pohledem, že Punja naprosto zřetelně pochopil, že s tímhle člověkem nemá smysl smlouvat, a šel po svých. Rychle se objevil jeden z mladších služebníků a čistil stopy, které na dveřích ze vzácného dřeva zanechaly plastické boty mistra Punji. Když odcházeli Ochráncové poté, co se jim dostalo malého občerstvení, nebylo po ranním zmatku ani stopy. Také oni si odnášeli sumičku kreditů, i když nepříliš velikou, aby bylo jisté, že celý incident bude do jejich hlášení „vhodně“ uveden jako „ztracené dítě, návrat

domů“.

„Copak tě to posedlo, Acorno?“ hudroval Rafik, sotva Ochráncové odešli i s příjemnou sice, nikoli však přehnanou odměnou za to, že ji zachránili.

„Chtěla jsem se proběhnout po pěkné trávě,“ řekla a polykala slzičky.

„No tak, jen klid.“ Judit se vrátila a sedla si do křesla vedle Acorny. „Nic se neděje, zlatíčko. Nikdo se na tebe přece nezlobí. Jen jsme moc rozčilení, že ses tak vylekala.“

„Vlastně jsem se ani moc nevylekala,“ opravila ji Acorna, pozvedla jemně tvarovanou bradu a v očích se jí objevil lítostivý výraz. „Rozzuřilo mě, když jsem viděla, že to malé dítě tlučou kvůli kousku pomačkaného ovoce.“ Zařala pěsti a praštila se do kolen tak vehementně, až Calum zamrkal.

„Kdepak je? Byla vyděšená až hrůza a zraněná a hladová.“

Je v pořádku, má milá,“ řekla Judit. „Zrovna ji krmí, ale musí se opatrně, protože už pěkných pár dní neměla pořádné jídlo, tak by nebylo moudré ji teď přecpat. Pak ji vykoupeme a necháme ji pořádně vyspat. I když si myslím,“ zasmála se vesele Judit a nečekaný smích rozptýlil napětí v místnosti, „že jakmile si nacpe břicho, tak usne ještě dřív, než ji stačíme umýt.“

„No tak, proč jsi šla ven? A proč tak brzo ráno? Copak nevíš, že tam venku to může být velice nebezpečné?“ huboval Calum. Otočil se k ostatním. „Přece vůbec není *pitomá*. Nikdy jsem ještě nezažil, aby někdo tak rychle pochopil základní myšlenku Fourierových transformací. Nechápu, jak mohla udělat takovou hloupost.“

„Jak by mohla vědět, že se na Kezdetu může dostat do nebezpečí?“ vystoupil Gill na její obranu. „Nikdy nebyla na planetě déle než jeden nebo dva dny a vždycky s někým z nás.“

„Ten park byl krásný,“ řekla Acorna. „Bylo to jako v nějakém z mých snů.“ Uvědomila si, že je to dost chabá výmluva. Ale snad nikoho nenapadne, že park leží tak daleko od domu, že o něm nemohla vědět, když se vytratila ven.

„V nějakém z tvých snů, říkáš?“ ptal se pan Li chlácholivě a mávl rukou na Rafika a ostatní, ať jí dají pokoj. „Chlapci, vy to dítě jenom vyděsíte. Bude se bát víc vás než Kezdetu!“ Zatímco si Calum a ostatní muži posedali do křesel, na která jim ukázal, tedy v bezpečné vzdálenosti od Acorny, obrátil svou pozornost zpátky k dívce-jednorozci.

„Pověz mi něco o těch svých snech, než ti Judit namíchá nějaký nápoj k osvěžení. Myslím si, že ho docela potřebuješ.“

Acorna usrkávala jakousi studenou, zelenou a říznou dobrotu a povídala starci o svém snu a o tom, jak se jí zdál park velice podobný oné snové krajině.

„Aspoň ta první část parku, kde je opravdu moc pěkně,“ končila rozpačitě.

„Ne, pane Li, nebudeme se pokoušet o regresi,“ řekla znenadání Judit. „Ta metoda přináší spoustu problémů s mozkovou kúrou, které teprve začínáme chápat.“

„Byl to jen takový nápad.“

„Myslím, že tohle její dobrodružství nám potvrdilo pár faktů,“ řekla Judit a usmívala se na svého zaměstnavatele.

„To ano. No, takže je to výhoda pro nás,“ usmál se pan Li, naklonil se k Acorně a poplácal ji po paži špinavé od bláta. „Každá událost má svoje kladné stránky, jen je člověk musí umět najít. Teď si pěkně odpočiň a později si ještě popovídáme.“

Acorna vstala. „Je mně moc líto, že jsem nadělala takové potíže.“

„Když se chceš něco naučit, musíš dělat chyby,“ chápavě pokýval pan Li hlavou a poodjel se svým křeslem na vzduchovém polštáři kousek stranou, aby mohla projít.

„Potřebuješ s něčím pomoci, Acorno?“ zeptala se Judit potichu.

Zavrtěla hlavou. Tíseň, kterou dosud trpěla, se projevila v tom, že zorničky stažené do škvírek se jí pořád nechtěly vrátit k normálu. „Musím si to promyslet. Je to velmi smutné. Nikdy jsem ještě neviděla tak moc chudé lidi.“

Ti dva ji pozorovali, jak pomalu stoupá do schodů a co noha nohu mine se šourá směrem ke svému pokoji.

„Acorna se střetla s realitou,“ řekl Delszaki Li a lítostivě zhluboka vzdychl.

„*Ki-linové* musejí znát realitu, pane,“ poznamenala Judit stejně tiše, jak mluvila k Acorně.

„Ale bylo to kruté probuzení,“ znovu povzdychl.

„To dítě cestou uzdravila,“ dodala Judit. „Doufám, že si toho Ochráncové klidu nevšimli.“

„O ty už je postaráno,“ řekl Delszaki. Jejich zájem se teď bude soustřeďovat na užitečné věci.“

„Tak co je třeba udělat teď?“

„Sednout si s pány těžaři, prodiskutovat projekt měsíční základny a tu záležitost se světem, který viděla Acorna ve snu.“

Delszaki si všiml, že většinu řečí odbývají Rafik s Gillem, zatímco Caluma zřejmě víc zajímalo, když světelným perem pokrýval notes před sebou čmáranicemi: většinu z nich představovaly hvězdy se satelity, kroužícími kolem nich po astronomicky nemožných drahách.

„Copak vidíte na těch obrazcích zajímavého, Calume Bairde?“ zeptal se Delszaki, a přerušil tak disputaci o výhodách a nevýhodách dvojitých kopulí a linkových konstrukčních jednotek.

Calum seděl vzpřímeně a předstíral, že poslouchá každé slovo, které v místnosti zazní. Rafik se na něho upřeně zahleděl, Gilla ale překvapilo, že Calum ve skutečnosti nedává pozor. Včera večer měl přece tolik dobrých nápadů.

„Myslím si, že bychom nejdřív ze všeho měli najít Acornin domov,“ řekl, či spíš vyhrkl Calum a potom zrudl zrovna tak, jak se to stávalo Gillovi.

„Jak bychom mohli najít něco, nač si to dítě vzpomíná jen jako na jakýsi sen?“ ptal se Delszaki.

„Ale aspoň něco si pamatuje. Jen jsem tak přemýšlel,“ a vytečkovával centrální hvězdy na svých obrazcích. „Každá hvězda má vlastní spektroanalytický vzorec. A každá hvězda vystřeluje ze svého povrchu satelity, a pokud z nich vznikne planeta, její spektrální vzorec je takový, jaká byla její mateřská hmota. Možná je v téhle trošku víc kovů a v téhle zase převaha plynů, ale když víte, jaké kovy má určitá hvězda rozptylovat, můžete tu správnou vyhledat,“ máchl rukou k obloze, „a takhle by snad bylo možné najít i tu Acorninu.“

Rafik zavrtěl hlavou. „Ve výchozích podmínkách nejsou dostatečně výrazné rozdíly. Hvězdy jsou v podstatě složeny ze stejného materiálu, přinejmenším ty, které kolem sebe vytvářejí planety pozemského typu, mají výsledky spektrální analýzy skoro identické. Zcela určitě se v nich najdou všechny základní kovy.“

„Ten kokon, ve kterém jsme Acornu našli,“ stál Calum paličatě na svém, „není vyroben z běžných kovů - anebo aspoň ne docela. Nikdy jsme vlastně nezjistili, co je to přesně za slitinu, ale my, lidé, rozhodně nic takového na vesmírné a průmyslové konstrukce nepoužíváme. Ta cizí slitina je lehčí. Pevnější.“ Rozhodil rukama. „Já jsem matematik, ne fyzik. Ale zaslouží si to prostudovat, nemyslíte?“

„Vy máte její původní vesmírný kontejner?“ Panu Liovi se rozechvěly

prsty, vznášející se nad ploškou s ovládacími prvky komunikátoru, který byl součástí jeho unikátního křesla. „A ještě jste se o tom předmětu nikomu nezmnínili?“

„No, vlastně na to nikdy nepřišla řeč,“ vysvětloval omluvně Calum. „Pořád jsme to *chtěli* jednoho dne prozkoumat.“

„No nic, to se dá lehce zařídit,“ a ještě když staroch obracel hlavu k Palovi, mladík už vytřukával na komunikátoru přístupový kód, „abychom z té věci nechali zjistit všechno, co je v lidských silách.“

Ve skutečnosti to trvalo poměrně dlouho, protože Rafik, Gill, Calum a Pal museli k *Uhuru* dopravit skládací kontejner, aby nikdo nemohl pozorovat, co se z lodi vykládá. Pan Li jim ovšem přidělil k přepravě stroj tak vynikající, že se za ním nepochybně pěkných pár čumilů ohlíželo s otevřenou pusou, protože jeho rychlost a manévrovací schopnosti byly natolik vynikající, že vzácný kokon dorazil na místo svého určení dřív, než by pronásledovatelé dokázali nabrat v husté dopravě potřebnou výšku.

Když Acornin modul doručili na střechu působivé obří kostky, což byl jeden z obchodních objektů koncernu pana Lia, přeložili cenný náklad na gravilift, který je pak snášel dolů, do nitra kostky. Po cestě prošli několika bdělými, ale nikoli zbytečně zvědavými bezpečnostními kontrolami, až konečně dopravili kokon do vyhrazené laboratoře, kde bude podroben důkladnému průzkumu.

„Můžete mi říkat Zipe,“ řekl jim postarší chlapík v bílém plášti, který je tam přivítal. Così v jeho vzhledu upomínalo na Orient a měl olivovou pleť, ale mluvil s přízvukem, který prozrazoval, že se naučil mnoho různých jazyků, než přešel na nyní užívaný basic. Oba malíčky měl kratší o poslední článek a chyběla mu také špička jednoho z prsteníků. „Pan Li říkal, že pro mě máš nějakou hádanku, Pale. Miluju hádanky.“

Tři těžaři zjistili, že se jim způsoby toho chlapíka zamlouvají, a tak s Palovou pomocí rychle vybalili Acornin kokon z kontejneru.

„Páni!“ vykřikl Zip, zvedl obě ruce i obočí v nelíčeném úžasu a zapomněl zavřít ústa. Potom slídlil kolem stroje, ba si i klekl, aby se podíval na dno mimozemského ovoidu, a vytáhl se na špičky, aby si ho prohlédl i shora. „Páni!“ vyjekl znova, když uviděl nápisy a labužnický je objížděl prstem, stejně zamilovaně, jako matka hladí tvářičku svého dítěte. „A vy jste neudělali vůbec nic pro to, abyste zjistili, jestli náhodou ten jazyk někdo

nezná?“

Rafik se podíval po Gillovi a Calumovi a všichni pokrčili rameny. „My jsme těžaři, ne lingvisti.“

„A co obyvatel? No, pokud vím, byl jen jeden, nebo ne?“ řekl nedůtklivě Zip. „Aspoň mi to tak bylo řečeno. Mám naprostou důvěru pana Lia, víte? Ale potřebuju aspoň pár výchozích údajů.“

„Myslel jsem, tedy, snad,“ zajíkal se Calum, už vůbec ne tak sebejistý, pokud šlo o jeho předpoklady.

„Tedy, byl tady takový nápad, že kovy užité v této slitině můžeme porovnat se spektroanalytickými záznamy hvězd, abychom zjistili, které z nich by mohly vytvořit oběžnice s nalezišti podobného materiálu,“ řekl Pal a zdvořile se uklonil k Calumovi, který pořád ještě mlčel jako zařezaný.

„To není moc pravděpodobné,“ řekl Zip čile a zopakoval Rafikovy výhrady.

„Takže nemůžeme nic dělat?“ hleděl Calum k zemi.

„Jak to přijde, že jemu věříš a mně ne?“ mumlal Rafik.

„Neříkám, že se nedá nic dělat.“ Zip se na ně vážně zahleděl. „Jestli chcete, aby z vás byli opravdoví vědci, musíte poslouchat mnohem pečlivěji. Ta cesta, po které hodláte vyrazit, nemá velkou naději na úspěch, ale můžeme si pohrát s dalšími věcmi. Kosmologie přece jenom trochu pokročila od dob, kdy jsme byli odkázáni na planetární observatoře,“ řekl a pobaveně se zašklebil. „Slyšeli jste někdy o testování metodou epsilon-V? O separaci planetárních emisí? O imaginaci difúze hmoty? Mně nemusíte říkat, jak mám dělat svou práci.“ Poplácá na kokon a oběma rukama přejížděl po vršku a po bocích plavidla. „No tak, no tak, pánové, tohle je už samo o sobě dost velická hádanka, tak snad nemusím ještě mařit čas tím, že budu hledat otvírací mechanismus.“

„Nechtěli jsme se míchat expertovi do práce,“ řekl Calum sladce.

„Ale *chceme* spolupracovat, že, Calume?“ Rafik známým pohybem sáhl na povrch kokonu a ukázal, jak dílky skládačky zapadnou jeden do druhého, a potom se příklop pomaličku otevřel.

„Páni!“ Zip znovu nadšeně rozhodil rukama, když viděl, jak je zařízení vnitřek záchranného plavidla. Osahával tam každý centimetr a ostatní čtyři se jen dívali, jak se činí, a nudili se tak, že za chvíli přešlapovali z nohy na nohu. Nakonec Rafik zlehka zakašlal, což stačilo k přetržení Zipova hmatového průzkumu kokonu. „No jo. Tohle se nedá zvládnout na počkání. I kdybyste čekali hodně dlouho. Tak běžte,“ a jednou rukou na ně mávl, ať jdou, zatímco druhou jemně osahával lůžko, ve kterém kdysi

spočívalo děťátko Acorna. „Když něco zajímavého najdu, podám hlášení. Moje uctivé pozdravení panu Liovi,“ řekl Palovi a otočil se k nim zády.

Prošli znovu nejrůznějšími kontrolními stanovišti a nakonec vystoupili zpátky na střechu, kde na ně čekal jejich letoun.

„Poslyšte, myslel jsem, že značka toho letadla byla 87-99-20-DS?“ řekl Calum a ukazoval na letoun. „A přísahal bych, že bylo modré!“

„Cítím čerstvý lak,“ řekl Gill, když se přiblížili ke vstupu do letadla.

„Je to tentýž typ,“ řekl Rafik, protože si předtím nevšiml ani barvy, ani poznávací značky.

„Jen malá opatrnost, která může a nemusí být namístě,“ řekl Pal a otvíral dveře. „Barva už je suchá.“

Calum se ohromeně vsoukal do letounu. Gill se mračil, ale Rafikovi se Delszaki začal líbit ještě víc než dosud. Moudrý i opatrný muž.

Jak Judit předpověděla, dítě zachráněné Acornou usnulo jako dudek ještě dřív, než dojedlo, ale okousaný kus chleba svíralo tak pevně, že nebylo možné mu ho z buclaté pěstičky vytáhnout, aniž by se rozdrobil napadrt’.

„Snad bychom ji mohli jenom otřít houbou, dokud pochrupuje,“ navrhovala Judit, ale Acorna to za žádnou cenu nechtěla dovolit. „Necháme ji vyspat! Musí být docela vyčerpaná, chudinka malá. Až se probudí, tak ji vykoupu sama.“

Acorna seděla nad pochrupující holčičkou celý zbytek dopoledne a pozorovala, jak se jí klidně zvedá a klesá hrudníček pod lehkou pokrývkou, kterou ji přikryla Judit. Děvčátko bylo tak hrozně špinavé, ale tomu je možné snadno odpomoci, a taky hubené, ale to se pravidelným jídlem dá zase rychle do pořádku. Šrámy a škrábance, které si odnesla ze rvačky na ulici, se pomalu ztrácely, jak je tu a tam Acorna letmým dotykem svého růžku povzbuzovala, aby se uzdravily.

„Je to úplně malé dítě,“ rozhorleně špitala Acorna. „Proč se o ni někdo nestará?“

Neuvědomila si, že myslí nahlas, dokud jí Pal Kendoro neodpověděl.

„Ale už se stará,“ řekl. „Ty přece...“

Nějakou chvíli už ji tiše pozoroval, celý u vytržení nad očividně nadšenou pozorností, se kterou se Acorna spícímu dítěti věnovala, a nad něžným výrazem v obličeji, s nímž růžkem hladila mrněti škrábance. Uvědomil si, že jistí lidé by v téhle scéně mohli spatřovat něco exotického či

mimozemského. Pro něho to však byl prostě ten nejdokonalejší obraz mateřské lásky, jaký kdy viděl. Vůbec nevadilo, že Acorna patří k úplně jiné inteligentní rase, že možná nikdy sama nebude mít děti, pokud se nepodaří najít její domovskou hvězdu, anebo že její děti budou fyzicky nesmírně odlišné od tohoto vychrtlého žebráčka, kterého vyrvala ulici kdesi ve Východním Celtalanu. Jenomže přes to všechno ji s dítětem svazovalo pouto lásky.

„Ale jak je mohl někdo jen tak opustit, nechat skoro umřít hladu?“ Acorna hladila nepořádné kudrny, které se holčičce rozlézaly po pravé tváříčce. Na levé pülce hlavy jí někdo hrubě vlasy ořezal nakrátko. „Musí přece *někomu* patřit.“

„Nemyslím, že by ji někdo opustil,“ řekl Pal. „Je to pěkné dítě. Podle toho, jak jí někdo oškubal vlasy, bych spíš hádal, že se asi snažil dosáhnout, aby vypadala ošklivě. Možná jí ten někdo pomohl k útěku.“

„Co je na kráse špatného? A odkud by měla utíkat?“ Pal si povzdechl a smířil se s tím, že jí zrekapituluje Delszakiho poučení o kezdetenském systému dětské práce, nevolnictví, „náboru“ a protiprávních únosech. Pro Acornu bylo zřejmě příliš náročné vstřebat naráz všechno to, co jí o těch věcech řekli Li a těžaři. Calum pronášel chvalozpěvy o tom, jak rychle Acorna proniká do tajů matematických a astronomických teorií, ale pochopit tak silně emotivní fakta je zřejmě něco naprosto odlišného.

„Na Kezdetu je velmi mnoho dětí, o které nikdo nepečuje,“ spustil. „Některé z nich jsou sirotci a některé zase nechtěné děti z jiných planet, které sem přivezli, aby pracovaly v dolech a továrnách, některé kvůli tomu i od jejich rodičů koupili. Když nepracují, mají jen jedinou další možnost - hladovět na ulici.“ Zamračil se. „Zdá se mi ale moc malá na to, že by sama utekla. Většinou až starší děti jsou natolik vynalézavé, aby dokázaly vymyslet nějaký plán a aby se jim podařilo utéct. Možná o ní zjistíme něco víc, až se probudí, snad se aspoň dovíme, kde pracovala.“

„Zpátky ji ale nepošleme!“ řekla Acorna a v obranném gestu zaštitila dítě vlastní paží.

„Ne. Nepošleme ji zpátky. A jestli...“ Pal už měl na jazyku, že jestli ti, kteří dítě koupili, je vystupují až sem, tak je od nich Delszaki určitě vykoupí. Ale rozhodl se o té možnosti radši nemluvit, když viděl, jak silné ochranné instinkty Acorna projevuje.

„Jestli co?“

„Jestli zjistíme, jak se jmenuje, možná bychom měli zkusit vypátrat, jestli třeba nemá rodiče, kteří ji hledají.“ Osobně o tom velice pochyboval.

Většina dětí, které skončily v kezdetském nevolnictví, tak dopadla právě proto, že jejich rodiče byli tak úděsně chudí, že jim nezbývalo nic jiného než své děti prodat. Ale pro tohle dítě chtěl vymyslet kvůli Acorně to nejpříjemnější řešení.

Acorna stáhla zorničky do tenkých škvírek, zhluboka se nadechla a pomaličku je znovu rozšiřovala.

„Ano,“ připustila smutně. „Všechny ztracené děti věří tomu, že po nich jejich rodiče pátrají. Jestli ta holčička nepřiletěla z velké dálky, snad se je podaří najít.“

Pal by si za předešlá nedomyšlená slova nejradši nakopal. Jak mohl, byť na okamžik, zapomenout na to, že sama Acorna je nalezenec a neví, kde vůbec žije její rasa, nemluvě o tom, že by se snad podařilo najít její rodiče? Není divu, že se s malou holčičkou tak rychle ztotožnila a je rozhodnuta ji ochraňovat. Zakoktal se ve snaze najít nějaká vhodná slova, kterými by se dokázal omluvit, aniž by tím ještě hlouběji Acornu ranil, ale zachránilo ho to, že se malý nalezenec probudil.

„Mama!“ zapištěla holčička, a když ji Acorna chtěla vzít do náručí, odstrkovala ji. „Mama Jana. Chiura chce mama Jana.“

„Tak vidíš,“ řekl Pal a zručně polapil utíkající dítě, aby je odnesl do koupelny, než si Acorna uvědomí, jak zuřivě ji to děcko odmítá, „ví, jak se jmenuje, a zná i jméno své matky. Už jsme přece o kousek dál.“

Během následující půlhodiny se jim podařilo dosáhnout toho, že přemístili spoustu teplé vody z vany na koberce, závěsy a na sebe. Konečně se Chiura uklidnila, vyčerpaná hysterickým pláčem, a klidně seděla ve vaně a plácala ručkou do zbývajících několika centimetrů vody a pozorovala, jak jí pod rukama vznikají a praskají mýdlové bubliny. Pal té klidné chvílky využil a tiše se Chiury začal vyptávat. Ví, odkud přišla do města? Letěli letounem? Kdo letoun řídil? Jak to, že pak zůstala sama? Kde byla před tím, než se dostala do města?

Chiura žvatlala a přebíhala od jedné věci k druhé, ale Pal se poctivě snažil najít v jejích slovech nějaký smysl a neustále se dál vyptával. Jakmile se ale Chiure začala křivit tvářička k pláči a bylo vidět, že je příliš rozrušená, hned toho nechal. Acorna zabalila Chiuru do osušky, posadila si ji na klín a pokoušela se jí rozčesat dlouhé vlasy, které měla před koupelí a trojím spláchnutím spleené blátem do jednoho kusu. Chiura povídala, že letoun řídil „zlej chlap“ a že přišla ze „špatného místa“, a stěžovala si, že ji Acorna tahá za vlasy a že chce hned mamu Janu.

„To k ničemu nevede,“ řekla Acorna zoufale.

„Ne, to bych neřekl,“ oponoval jí Pal. „Zatím neznáš Kezdet tak dobře, aby ti ty narážky něco říkaly, ale já už začínám tušit, kde asi ta maličká byla, než ji odvezli do města, a proč se toulala sama po ulicích.“ Když Acorna holčičku umyla a Pal viděl, jak je pěkná, ujistil se, že je to tak, jak čekal.

„Kheti *říkala*,“ zapípala Chiura. „Říkala, až rozčilí Didi Badini, musím utíkat, utíkat pryč a schovat. Tam malej voheň.“ Zamyslela se nad tím. „Možná velkej voheň. Didi Badini se zlobila, ale Chiura skovaná pod těma smradlavejma hadrama.“ Z očí se jí začaly valit slzy a stékaly po líčkách do osušky. „Didi Badini mlátila Kheti, ale Kheti neřekla. Pak Kheti skočila na Didi Badini a válely se po zemi, byly moc špinavý. A Chiura utíkala, daleko, daleko, ztratila se. Chiura zlá?“

„Ale vůbec *ne*, zlatíčko,“ uklidňovala ji Acorna, vinula ji k sobě a líbala na zcuhané kudrny. „Nevím sice, kdo je to, ta Didi Badini, ale rozhodně to nebude příjemná osoba a Kheti by určitě nechtěla, aby ses tam vrátila.“

„Vidiš, už jsme se přece někam dostali,“ říkal Pal. „Vůbec to není tak beznadějný, jak se zdálo. Moc rád bych poznal tu Kheti, která podpálila dětský bordel, aby tomuhle prckovi pomohla utéct.“

„Beznadějný? Aha - ale já jsem předtím myslela ty její vlasy,“ vysvětlovala Acorna a žalostně pozvedla myši hnízdo, do kterého byly sežmolené Chiuriňny kadeře. „Budeme to muset celé ustříhnout.“

„Stejně bychom ji měli ostříhat,“ připomněl Pal, „aby měla hlavu na obou půlkách stejnou. Anebo bys ji chtěla nechat, aby tady chodila jako šiřatá?“

Acorna se tomu musela usmát. Chiura začala Acorně poskakovat na kolenou a křičela do taktu: „Šiša-tá, šiřatá!“, až se oba dospělí bezmocně rozchechtali. Ale nakonec ze sebe Pal dokázal dostat všechno, co se mu podařilo vydedukovat o Chiuriňně dosavadních osudech, zatímco Chiura zlikvidovala miskou sladké kaše a vzápětí znova usnula.

„To jméno Didi Badini nám nijak nepomůže,“ vysvětloval. „Slovo ‚Didi‘ v původním kezdetckém jazyce doslova znamená ‚starší sestra‘, ale ve slangu zdejších dětí je to žena, která obstarává mladá děvčata pro... eh...“ Pod upřeným Acorniným stříbrným pohledem zrudl až ke kořínkům vlasů. „Pro amorální účely,“ dořekl chvatně.

„Chceš říct, že s nimi pak mají muži sexuální styky?“ přeložila Acorna klidně jeho opisné vyjádření. Když se Pal zatvářil udiveně, vysvětlila: „Calum, Rafik a Gill mají na lodi velkou videokrystalovou knihovnu a mnoho z těch datových krystalů jsem viděla - a nejen interaktivní výukové krystaly o těžebních technikách! Myslím, že o těch ostatních jsem neměla

ani vědět, ale někdy jsem se strašně nudila, když všichni pracovali venku a ještě nebylo dost rozdrčené rudy, abych mohla začít s rafinací. Ale ty krystaly, které má Calum schované za postelí, byly taky nudné," dodala přemýšlivě. „Nechápu, proč někdo může chtít dělat takové nepohodlné a nedůstojné věci - a k tomu pořád a pořád dokola! Jenom jsem z *Encyklo* zjistila, že je to nezbytné k početí dítěte. Ale někteří z herců na těch videokrystalech očividně svou práci dělali s nadšením!"

„To nadšení se projevuje... jaksi... až člověk dospěje," řekl Pal a v hlavě si udělal poznámku, že musí říct těžařům o tom, že jejich svěřenka získala na lodi mnohem širší vzdělání, než by je ve snu napadlo. A potom mu nezbylo než Acorně vysvětlit, že někteří muži skutečně tuhle činnost provádějí s takovým nadšením, že platí ženám za to, aby jim posloužily jako partnerky při těch nedůstojných věcech - a že někteří z nich jsou tak zvrácení, že k tomu vyhledávají velice mladá děvčátka.

„Ale Chiura je přece ještě dítě," protestovala Acorna. „Vždyť by jí to muselo ublížit!"

„Muži, kteří platí za takové zneužívání dětí," řekl Pal drsně, „se nezajímají o to, jestli jim ubližují, nebo ne. Mercy..." Zarazil se. Mercy ho donutila slíbit, že se Judit nikdy nedozví, co se s Mercy dělo, když Judit dostala stipendium a odletěla z planety. Ani Pal, ani Mercy nestáli o to, aby na sebe naložila zbytečné břímě viny za něco, čemu stejně nemohla zabránit. „No, naše maličká, jak se zdá, měla z pekla štěstí. Ta Kheti očividně po hlavě skočila do obrovského maléru, jen aby jí umožnila utéct. Pochybuju, že to bylo tak snadné, jak to Chiura líčí."

„Že měla štěstí? Aby musela žebrať a hladovět na ulici?"

„Bylo to pro ni lepší," řekl Pal. „Nekonečně lepší, to mi věř."

„Tak musíme najít ještě to druhé děvče, tu Kheti, a taky ji dostat na svobodu."

„A co máš v plánu," vyzvídal Pal, „pokud jde o stovky dalších, které jsou ve stejné situaci?"

„Zachránit jedno je pořád lepší než nezachránit *žádné!*" odpověděla Acorna pevně.

S tímhle prohlášením mohl Pal těžko nesouhlasit, ale stejně nevěřil, že by Acorna dosáhla nějakých úspěchů, i kdyby vytáhla na křížovou výpravu proti všem Didi z Východního Celtalanu i proti tomu tajemnému a mocnému muži řečenému Pištec, o kterém se říká, že podporuje všechny tamní bordely, aby zmnožil své bohatství z jejich výtěžků.

Delszaki Li se už řadu let pokoušel zjistit, kdo Pištec ve skutečnosti je, a

když k němu přišel Pal, zapojili do pátrání i celou síť špiónů a naslouchačů, kterými disponovala Liga proti dětské práci. Ale ani žádný z jejich skrytých sympatizantů neodhalil nejmenší nitku, která by mohla vést k odhalení pravé identity toho člověka. Dokonce ani Mercy, tak výhodně usazená ve služebně Ochránců klidu, nebyla schopná zachytit nějaký náznak, o koho by se mohlo jednat. Ba zdálo se, že ani sami Ochránci nevědí, kdo Pištec vlastně je. Vědělo se jen, že je bohatý, mocný a při ničení svých protivníků naprosto bezohledný. Šuškal se, že některé z dětí, které Didi nakupují, si vyhrazuje sám pro sebe a že to jsou právě ty, které se čas od času nacházejí uškrcené v řece - němí svědkové, kteří proti němu nepromluví. Pal si představil Acornino štíhlé stříbrné tělo, znetvořené a hozené do hnojící vody, a udělalo se mu zle od žaludku.

Nakonec se mu skoro ulevilo, když se Chiura probudila a znovu začala s pláčem volat „mamu Janu“ a Acorna se upnula k problému, jak zjistit, kde by mohla být matka téhle holčičky. Veden myšlenkou odvrátit Acornu od přemítání nad údělem dětí v bordelech, Pal nadšeně začal řešit otázku, jak rozluštit ty útržky informací, které bylo možné z Chiurina dětského plácání získat. Ale pustil se do toho poněkud příliš nadšeně, jak si uvědomil ve chvíli, kdy se začali blížit k úspěchu.

„Ta Jana nemůže být její skutečná matka,“ řekl na konci jedné dlouhé série otázek a odpovědí, prokládané skládáním staveb z videokrystalů, koulení kolečka upadeného z úklidového vozíku a dalšími improvizovanými hrami. „Podívej se, jak si Chiura hraje s těmi krystaly.“ Chiura postavila zcela uzavřený prostor a potom po celé místnosti sbírala drobné předměty, kladla je dovnitř a každý pojmenovala: „Lata. Faiz. Buddhé. Laxmi. Jana. Chiura. Khetala.“

„Tímhle nám říká, že všichni tihle lidé na tom byli stejně jako ona, někde zavření spolu s ní.“

Chiura zuřivě bránila maličkou bronzovou krabičku představující Janu, když ji Acorna chtěla z ohrady vzít.

„Ne! Nesmí, ne!“ křičela. „NESMÍ utíkat! Siri Teku nařeže!“

Potom, když se jí prudce změnila nálada, se obořila na ohradu, kterou postavila, rozmetala naskládané videokrystaly po celé místnosti a všechny malé symboly zavřených lidí rozestavila do volného prostoru.

„Byla zavřená se skupinou dalších dětí, nejspíš jsou to všechno nevolníci,“ vysvětloval Pal podstatu Chiuriny hry. „Jana musela být z těch starších, asi jako Khetala, a zřejmě se o ni snažila postarat.“

Pokoušel se vyzvědět nějakou narážku na místo, kde předtím Chiura s

ostatními dětmi byla, ale holčička měla v tomto směru jen zcela matné představy. Byl tam vysoký kopec bez stromů, jenom samé kamení. Slunce zapadalo za ten kopec. Chiura nechodila pracovat s ostatními dětmi a vůbec nevěděla, co dělaly, jen že se vracely špinavé a unavené. A co dělala sama Chiura?

„Blbá Chiura,“ řekla a zkrabatila tvářičku. „Laxmi Chiuru bila.“

Toho večera Pal studoval obsáhlý Liův atlas Kezdetu.

„Myslím, že to musí být někde poměrně blízko Celtalanu,“ vysvětloval Acorně svoje představy, „protože Chiura říká, že v letounu nebyli moc dlouho - a pro tak malé dítě je každý let delší než hodinu pořádně ‚dlouhý‘, ne?“

Narýsoval na obrazovce kolem obrysu Celtalanu kružnici, která ohraničovala vzdálenost, již může letoun za hodinu uletět, a vyžádal si detailnější zobrazení vymezené části mapy. Potom zúžil okruh pátrání na bezlesé kopce, na jejichž východním úpatí ležela nějaká továrna. Takový byl jen jediný. „Musí to být tyhle Tondubhské sklárny,“ uzavřel svoje úvahy. „Jedině že by... Ale ne. Tohle je jediná hora, která odpovídá jejímu popisu.“

„Tak tam zítra zaletíme,“ řekla Acorna, „a najdeme Janu.“

„Bojím se, že to není nejlepší nápad,“ namítal Pal. „Pan Li připravuje vlastní plány na to, jak osvobodit děti z nevolnictví. Mohli bychom mu všechno pěkně zkomplikovat, kdybychom se jen tak sebrali a dělali ve sklárnách zmatky.“

Acorna se po něm znechuceně podívala. „Přirozeně o tom panu Liovi řekneme. Ale on nám to nezakáže. Tohle dítě už ztratilo domov, rodiče a víru v ostatní lidi. Teď bys ji chtěl připravit ještě o jedinou osobu, která se o ni starala, a tím ji úplně zničit? Já dobře vím, jaké to je, přijít o své blízké, kteří se o člověka starají,“ řekla a připomněla si děsivou hrůzu pustých a chemikáliemi páchnoucích chodeb na základně Amalgamatické společnosti a na tu ošklivou ženskou, která ji nechtěla vrátit Gillovi, Calumovi a Rafikovi. Ale oni si pro ni přišli. Kdo si přijde pro Chiuru? Oni jí tu Janu musí najít!

Jana po krutém bití od Siri Tekua za to, že se pokoušela schovat Chiuru, přišla o práci tahače na čele Pět. Její partnerka Khetala byla pryč, a ona stejně nemohla tahat. Siri Teku jí posledním kopancem pochroumal něco v

pravém koleni. Od té doby nemohla na pravé noze nést žádnou váhu a už vůbec nemohla ložit úzkými štolami a tahat za sebou vozík plný rudy. Buddhé s Faizem rychle převzali lukrativní práci na čele Pět. Faiz, snad aby se jí něčím revanšoval za to, že postoupil na její místo, jí sehnal laťku ze střechy, kterou ořezal do podoby hrubé berle, aby se Jana vůbec mohla dovléci k třídícím žlabům a na latrínu. Pomyslela si, že to od něho bylo pěkné, ale víc se o to nezajímala. Od té chvíle, co ji Siri Teku zmlátil, ji neustále všechno bolelo a šlehance od jeho prutu byly na omak horké, opuchlé a nechťely se hojit. Kheti by ji zepsula kvůli tomu, že špatně jí, že se nestará o čistotu, donutila by ji, aby se pořádně umyla a jedla odporně hořkou travu, která rostla na hromadě hlušiny, vytěžené z dolu Anyag, aby něčím obohatila neměnnou dietu založenou na špatném chlebě a fazolové kaši. Ale protože tady Khetala nebyla, aby ji do toho nutila, Jana se prostě nedokázala přimět všechny ty potíže překonat. Byla unavená a celá bolavá a neviděla žádný smysl v tom, aby si dělala ještě hůř studenou vodou a žvýkáním trávy.

Siri Teku strašlivě klel, když viděl, že je dočasně zmrzačená, ale nelíčená hrůza, s jakou se odtahovala, když napřáhl nohu a předstíral, že ji chce kopnout do zraněného kolena, mu zase vrátila dobrou náladu.

„Věděl sem, že z ní tu drzost jednou vytluču,“ prohlásil a ani se neunavoval mluvit přímo k ní. „Může zatím za Chiuru třídit rudu, dokavad nebude moct chodit.“

Laxmi bručela, že Jana nebude při třídění o nic víc platná, než bylo „to děcko“, a byla to pravda. Dlouhé hodiny promarnila tím, že jen seděla na hromadě rudy, pozorovala oblaka plynoucí po obloze, sledovala prodlužování večerních stínů na svahu haldy hlušiny, která zastíňovala půlku oblohy, a jen čas od času roztěkaně obracela v prstech kousek vyvezené horniny. Laxmi nezapomněla pečlivě oddělovat svou část přebrané rudy od té Janiny, aby večer Siri Teku neměl pochybnost o tom, kolik toho která z nich udělala.

„Buď si klidně lenošná a budeš mít hlad, když chceš,“ varovala Janu, „já přeci nebudu dělat dvakrát tolik za nás vobě. Musíš sebou hodit, esli chceš dostat něco k večeři.“

„Co je ti do toho?“ řekla Jana.

Polykat skrojky chleba plné písku, to byla další činnost, která neměla smysl a stála víc námahy, než z ní bylo užitku. Musela se soustředit víc, než se jí líbilo, aby si domyslela spojitost mezi chybějícími večery a pevně utaženým uzlem ze samé bolesti, který jí sedel v břiše. A stejně to

nebyla ta nejhorší bolest, zdaleka se nevyrovnala bodavé trýzni zanícených šlehanců na kůži anebo ostré bolesti, která se ozvala okamžitě poté, když jakkoli pohnula se zraněným kolenem. Kdesi v pozadí horečnatých myšlenek jí sedělo vědomí, že když nebude jíst, tak bude čím dál slabší a brzy umře, ale nezdálo se, že by jí na tom nějak záleželo. Bez Kheti, která je nutila o sebe trošku pečovat, stejně jejich parta nevydrží dlouho pohromadě. Faiz už měl na jedné ruce ošklivě zhnisanou ránu a Laxmi kašlala čím dál hůř. A vůbec, jaký mělo smysl takhle se dřít jen proto, aby se člověk udržel naživu? Každému bylo srdečně jedno, jestli Jana přežije, nebo umře, a co jí vzali Chiuru, už neměla děťátko-koťátko, se kterým se mohla mazlit a které mohla milovat. Kdyby Jana měla svoje myšlenky vyjádřit slovy, možná by Laxmi odpověděla, že už nemá důvod dál žít. Ale mluvit bylo příliš namáhavé. Netečně sebrala další kousek kamene s příměsí rudy a hodila jej do své bedny, aby Laxmi umlčela, a pak se vrátila ke svému snivému rozjímání nad letícími oblaky.

Pal napolo doufal, že Delszaki Li jednoznačně odmítne Acorninu žádost, aby směla navštívit Tondubhské sklárny, protože by tam podle Chiury měla být její „mama Jana“, kterou je potřeba zachránit, anebo aspoň bude trvat na tom, aby je provázela hotová armáda služebníků a osobních strážců z domácnosti pana Lia. Acorna měla představu, že by tam přijela neohlášené a bez doprovodu, s výjimkou Pala, a poukazovala na to, že přiharcovat tam s velikou skupinou by téměř jistě vedlo ředitele skláren k podezření, že jde o oficiální inspekci, a poschovával by všechny děti.

„Myslím, že to udělá stejně,“ řekl Delszaki Li a zamrkal na Acornu, „ale když to tak chceš, zajed' si tam s Palem a ještě jedním člověkem.“ Stiskl pár tlačítek na komunikační klávesnici svého vznášecího křesla.

„Jen s *jedním*?“ začal rozčileně Pal. „Ale to je naprosto neadekvátní k ochraně.“ Zarazil se a zhluboka se nadechl, když uviděl ženu, která reagovala na signál knoflíků na křesle pana Lia.

„Myslím, že Nadhari uznáš jako naprosto adekvátní pro případ jakéhokoli nebezpečí,“ řekl pan Li suše.

Pal přikývl jako omráčený. Nadhari Kando byla bezesporu nejlegendárnější postavou v domácnosti pana Lia. Povíдало se o ní, že než přišla pracovat pro pana Delszaki Lia, patřila k nechvalně proslulé skupině Rudé náramky z Kilumbemby, nebo snad velela jedné z elitních

přepadových skupin na Neredu, či snad prý osobně vybudovala a vedla Osvobozenickou armádu, která osvobodila Anrath od despotických vládců. Logika napovídala, že žena, která nevypadala na víc než na třicet, nemohla zvládnout všechny tyhle věci, ale když se Pal podíval na Nadhari pozorněji, nikdy nevěděl, kterou z těch legend by jí měl upřít, protože se zdálo, že by byla schopna zvládnout všechny tři jen tak před snídaní. Leč ať kdysi byla, čím byla, všechno to skončilo epizodou, o níž pravdu neznal z domácnosti pana Lia nikdo. Zdali byla propuštěna v nemilosti kvůli nějaké kruté bojové akci, anebo ji poslali zabít pana Delszaki Lia a ona namísto toho uvízla v osidlech jeho nevídaného osobního kouzla, anebo ji Li zachránil před hromadnou popravou, kterou chystali kezdetští Ochránci - kdo to ví? Ale i tentokrát se všechny tři varianty zdály naprosto věrohodné a docela dobře možné.

Když stála bosá, chybělo jí málo do sto sedmdesáti centimetrů a byla štíhlá a tuhá jako pletený kožený karabáč. Nadhari Kando byla expertem ve třech způsobech boje s nožem a v šesti způsobech boje beze zbraně - ani jednoho z nich si teď příliš neužila, protože všude chodila ozbrojená hotovým arzenálem miniaturizovaných a technicky dokonalých zbraní, které během okamžiku vylovila z pevně spletených černých copů, z blýskajících se rudých holínek, těsně jí obemkajících nohy, anebo... Pal polkl a snažil se nemyslet na to, kde ještě může Nadhari schovávat zbraně. Šeptanda tvrdila, že Nadhari umí číst myšlenky, a právě proto se vždycky objeví někde, kde ji protivník neočekává, těsně mimo jeho dostřel nebo mimo účinný dosah jeho laserových zbraní. Ale nikdo pochopitelně číst myšlenky neumí. To je jen taková přehnaná pověst. Aspoň v to doufal.

„Bude mi ctí mít Nadhari Kando jako doprovod,“ řekl Pal a podivil se, proč má náhle tak oschlé rty. „Jestliže... tedy... jste si jist, že ji nebudete potřebovat jinde.“

První Nadharinou povinností bylo doprovázet Delszaki Lia na všechna veřejná vystoupení.

Li máchl zdravou rukou. „Nadhari se nudí. Nechodí ven tak často, jak by chtěla, a nepotká dost atentátníků, aby se mohla pobavit.“

Mlčenlivá žena s černými copy, stále stojící ve vchodu, přikývla na souhlas s prohlášením svého pána. „Nějaká výprava?“ zeptala se lapidárně. „Ale, Tondubhské sklárny,“ řekl Pal. „Acorna ti poví všechno po cestě.“

Acornina slunná nálada postupně temněla, jak zalétali stále hlouběji do šedivého průmyslového okrsku Celtalanu, a ve chvíli, kdy doletěli k hoře Knobkerrie, už sotva promluvila. Bezútešná krajina, devastovaná desítkami

let neproduktivního průmyslového ničení a tu a tam označovaná továrnou nebo ubytovnou, vždy ohrazenou vysokými zdmi, se zdála ošklivější a pustší než jakýkoli neforemný asteroid.

„Musí to tady vypadat takhle?“ zašeptala, když se letoun naklonil do zatáčky a vznášel se nad areálem, který byl označen logem Tondubhských skláren.

Odpověděl jí Pal: „Vláda Kezdetu se řídí podle výsledků kolonek má dáti - dal a podle čtvrtletní uzávěrky. V každém čtvrtletí zatím bylo výnosnější zem ničit než ji chránit, právě tak, jak je výhodnější nakoupit nové dělníky, než ty dosavadní udržovat zdravé a veselé. Když se moc nestaráš o to, jestli tví dělníci žijí, nebo umírají, a když jsou příliš nevzdělaní a vyděšení, než aby si stěžovali, tak proč by ses měla zatěžovat tím, aby měli slušné bydlení a pěkné okolí?“

Letoun jemně dosedl na plochu vyhrazenou pro oficiální návštěvníky tondubhské továrny a Pal vyskočil, aby na strážného vychrlil historku, kterou si připravil k zamaskování jejich zájmu na této továrně. Obalamutil stráž povídkou o intergalaktické videoumělkyni, která zavítala na Kezdet a chtěla by udělat reportáž o Tondubhských sklárnách jako úspěšné továrně, která má na poměry této planety, chudé na přírodní zdroje, pozoruhodné výsledky.

„V továrně se nesmí používat žádných videopřístrojů,“ upozornil strážný.

Pal se o tomto zákazu příliš nehádal, protože neměl nejmenší představu, co by si počal, kdyby strážný na zákazu netrval. Nebylo času opatřit profesionální záznamové videozařízení, jaké by se u štábu intergalaktické umělkyně dalo očekávat. Strážný na revanš maličko ustoupil v tom, že dovolil dámě absolvovat krátkou prohlídku, ovšem s průvodcem, pokud se uvolí hodinku počkat.

„Nemáme tolik času,“ řekl Pal. „Její čas vyhrazený pro Kezdet se měří na hodiny. Ovšem pokud je vám naše návštěva na obtíž, jsem si jistý, že slečna se spokojí i s prohlídkou Gheredských skláren. Jenom si s dovolením poznamenám vaše jméno a osobní číslo, abych mohl na InterVidu vysvětlit, proč vlastně Tondubhské sklárny nebylo možné zařídit.“

Strážnému stačila jediná zmínka o jejich největším kezdetském konkurentovi a zastřená Palova hrozba, že se rozšíří informace, kdo to zavinil takovou blamáž a dopustil, aby příležitost k vítané publicitě odešla do konkurenční továrny. Hned je všechny bez dalších obstrukcí pustil dovnitř skláren. Když procházeli bránou ve druhé bezpečnostní stěně, zachytil Pal koutkem oka, jak za rohem zmizely čísi hubené nohy, samá

rána.

„Zatracený děcka,“ prohlásil strážný žoviálně, „všude se tady motají, nosí dělníkům vzkazy, žebrají o trošku teplého jídla, které naše sklárna dělníkům dává, a vůbec tady pořád jen zavazejí,“ Hučivý řev sklářských pecí z hlavní tovární budovy jeho slova skoro přehlušil. Vybírali si cestu mezi úlomky skla, které se všude po zemi válely. Žár z otevřených pecí na ně dýchl, jako by je někdo uhodil, všechny známky svědčily o tom, že továrna je v plném chodu, ale celá ta nesmírná hala byla kuriózně prázdná. Jenom kolem pecí se motalo pár vyčerpaných dospělých dělníků.

„Takže vy žádné děti nezaměstnáváte?“ zeptala se Acorna.

Strážný se zatvářil, jako by ho ta otázka urazila. „No absolutně ne. Páni, to by přece bylo proti federálním zákonům o péči o děti! Tedy, pravda, nemůžu tvrdit, že by se nikdy nestalo, že se na výplatní listinu nevzloužil někdo pod věkový limit. Tihle lidi se rodí jako mouchy a nevedou se o nich žádné záznamy. Ale Tondubh vždycky dělal a dělá všechno pro to, aby vyhověl federálním zákonům, madam. Vypadni odsud!“ zařval na chlapce, který přiklusal do prostoru před nimi s železnou tyčí větší než on, na jejímž konci zářila veliká koule roztaveného skla.

„Pro-prosím, pane, jenom nesu sklo šéfovi naší party,“ koktal hoch a sotva to dořekl, schoulil se pod nápořem dalšího řevu rozvzteklého strážného. „Copak nevíš, že děti tady nesmějí dělat nic jiného než nosit vodu? Rychle to sklo polož! Mohl by sis ublížit, kdyby ses toho jen dotkl!“

Chlapec tyčku odhodil, až to zazvonilo. Žhavá sklovina vystříkla vysoko do vzduchu a Pal s Acornou museli odskočit, aby se sami uchránili ošklivých spálenin.

„Promiňte, madam. Vidíte, že by pro vás bylo lepší počkat si na řádnou prohlídku s průvodcem,“ řekl strážný. „Je už tak dost obtížné prosadit tady dodržování přísných bezpečnostních pravidel, ale s těmhle spratky, kteří sem pořád dokola lezou, aby tady sebrali, nač přijdou, to je opravdu problém. Dáma jako vy by sem radši ani neměla chodit, to je fakt. Radši vás hned zase doprovodím k letounu.“

Nadhari mrkla po Palovi a tázavě zvedla jedno obočí, přičemž se zhoupala v bocích způsobem, který Palovi připadal zlověstný.

„Ne,“ zašpítl jí Pal. „Půjdeme, jak chce.“

Nadhari se trošku uvolnila, ale zatvářila se velmi zklamaně.

Strážný je sledoval, dokud Pal neodstartoval a neopustil prostor továrny.

„Tohle,“ poznamenal pochmurně Pal, „je jenom jeden z problémů, které musíme vyřešit. Ovšem že nezaměstnávají děti! Ta fabrika stojí z

devadesáti procent na dětské práci a každý o tom ví. Ale mají strážné a brány a zdržovací taktiku a děti jsou tak vycvičené, že jakmile se objeví někdo cizí, okamžitě se schovají. Doufal jsem, že když budeme jen tři, tak je to nevyplaší. Mýlil jsem se.“

„Já bych je byla vyplašila pořádně,“ ozvala se Nadhari hlasem, který připomínal převalující se kameny a usmála se tak, že z toho Palovi běhal mráz po zádech.

„Nepochybuji, že bys zvládla celou ostrahu Tondubhských skláren,“ řekl uctivě Pal.

„Jako ovocný koláč,“ souhlasila Nadhari. „Měkkýši, ospalci. Mizerná obranná postavení.“

„Jenomže já si myslím, že pana Lia by asi našťvalo, kdybychom začali soukromou válku.“

Nadhari smutně přikývla.

„Nechápu, proč se ty děti schovávají,“ řekla Acorna. „Proč nechťejí vylézt ven a proč nežádají o pomoc?“

„Nemají s cizinci žádné zkušenosti, a už vůbec ne s takovými, kteří by jim v něčem pomohli,“ odpověděl Pal. „Obvykle je to právě naopak.“

„Ten ubohý chlapec. Strážný lhal, že tam nepracuje. Viděli jste ty jeho nohy? Měl je samou jizvu a samou spáleninu. Kdyby byl neutekl, mohla jsem mu je vyhojit,“ povzdychla Acorna. „Tak si myslím, že když nechťejí přiznat, že zaměstnávají děti, tak ani nemá cenu se ptát, jestli nevědí o dětské dělnici jménem Jana.“

Pal přitakal. Tenhle výsledek jejich výletu spolehlivě očekával, ale zdálo se, že je to jediná cesta, jak Acornu přesvědčit o nesnadnosti tohoto úkolu, aby na vlastní oči viděla, jaké překážky před nimi stojí. Teď cítil její silné zklamání tak zřetelně, jako by trápilo jeho samého.

„Mohli bychom zkusit ještě jedno místo,“ řekl. „Přemýšlel jsem nad tím. Je pravda, že v okolí Celtalanu je Knobkerrie jediná hora bez lesa a s továrnou při úpatí. Ale kdo ví, co tak malé dítě jako Chiura může považovat za horu?“

„Moc dalších věcí, které by se daly splést s horou, neznám,“ řekla Acorna a dívala se na fádňi krajinu pod letounem.

„Některé hlubinné doly mají nedaleko těžních jam a třídiček pěkně vysoké kopce hlušiny,“ řekl Pal a lehce naklonil letoun do zatáčky. „A jeden z nejstarších dolů, který má taky zřejmě nejvyšší haldu hlušiny, odsud není daleko. Nic nás to nestojí, když se do Anyagu podíváme. Ale tentokrát bychom si měli vymyslet lepší legendu.“

„Ano?“ Na Acornu udělal Pal velký dojem tím, jak rychle dokázal vymyslet povídačku o videohvězdě, když se dostávali do Tondubhských skláren.

„Budeme muset,“ řekl Pal. „Děti v Tondubhu měly spoustu času se schovat, než jsem přesvědčil strážného, že si nemůže dovolit odmítnout intergalaktickou hvězdu. Teď musíme vymyslet historku, která je příměje, aby před námi děti vůbec neschovávali.“ Mrkl po Acorně. „Dneska ses oblékla opravdu hezky. Ale musíš být trošku víc vyfintěná.“ Navedl letoun k zemi, ke zdmi obehnanému komplexu nádvoří a zahrad, který v krajině silně připomínající poušť vypadal jako smaragd pohozený v písku. „Počkejte chvíli v letounu,“ řekl přes rameno, když přistáli.

Z nejbližšího obloukem zaklenutého průchodu vyběhla štíhlá a pohledná dívka s dlouhými černými vlasy a vzrušeně volala Palovi na pozdrav. Setkal se s ní tak daleko od letounu, že Acorna neslyšela, co si říkají, ale ani to nebylo potřeba: bujaře ji políbil na uvítanou, něžně ji zvedl v náručí a zatočil se s ní dokola, takže o jejich vztazích věděla všechno, co bylo potřeba. Zmizeli spolu v bludišti budov a Acorna ve svém sedadle celá povadla, protože se cítila nesmírně hloupě. Co je na tom divného, že má Pal přítelkyni? Viděla přece dost videokrystalů, aby pochopila, že je to tak v lidském společenství normální. Nějakých dvacet let člověk roste a pak jsou připraveni k rozmnožování rodu. Na Gillovi byly patrný všechny známky toho, že se k tomu chystá s Judit, ale to jí vůbec nevadilo. Tak proč jí tak zvláště vadí, když vidí v podobné situaci Pala? Asi proto, že ona nemá vůbec nikoho, s kým by se mohla takhle družít. Ne že by měla sebemenší zájem o provozování podobné sexuální akrobacie, jakou viděla na Calumových krystalech, ale bylo by krásné mít někoho, s kým by si mohla sdělovat svá tajemství a vyměňovat žerty, někoho, kdo by s radostnou tváří vyběhl z domu, kdyby ji viděl přicházet, a kdo by ji objal a zatočil s ní, jak to viděla před chvílí.

Je směšné připouštět si takovou sebelítost jen proto, že je sama a jediná svého druhu, když kolem ní žije spousta lidí, které trápí mnohem horší problémy. Acorna mrkla po Nadhari, která na zadním sedadle seděla vzpřímená a ostražitá. Nadhari je taky sama, a nezdá se, že by jí to nějak zvlášť vadilo. Dokonce ani necítí potřebu s někým mluvit, pokud se to netýká rovnou její práce.

Acorna se otrásla. *Takhle* soběstačná by být nechtěla. Potkalo ji náramné štěstí, že ji našli právě Gill, Rafik a Calum, namísto někoho jiného, kdo by ji třeba prodal do nějaké kezdetské továrny! Acorna se v sedadle narovnala

a koncentrovala se na myšlenku, jaké ji potkalo štěstí a jak se jí díky tomu vede dobře. Výsledkem jejího usilování byl ovšem vcelku nevalný, protože když se znovu objevil Pal a vyšplhal do kabiny letounu, první jeho slova platila jí: „Stalo se něco?“

„Vůbec nic,“ řekla Acorna. „Opravdu nic. O tom, co máš v plánu teď, přece nemusím vůbec nic vědět. Já jen udělám to, co se mi řekne.“

Pal semkl rty, aby zatajil úsměv. Tak Acorna se taky umí nafouknout, zrovna jako každé jiné děvče, když má dojem, že ji někdo přehlíží a ignoruje. Možná vypadá jinak, ale je to naprosto a nepochybně žena. A tohle pomyšlení ho nepatříčně potěšilo. Ani nevěděl, co ho na tom tak těší, když vidí, že umí i žárlit, ale... zkrátka je příjemné vědět, že aspoň po stránce svých emocí je Acorna velice člověčí.

„Rodina Irodalmi Javakové je velice bohatá,“ vysvětloval, „a její otec by nesnesl, kdyby zjistil, že jeho dcera sympatizuje s Ligou proti dětské práci. Není svolný ani se mnou, ale když předstírám, že jsem chudobný a pro ni zcela nepřijatelný nápadník, báječně to kryje naše občasná setkání - i kdyby na to někdo přišel, bude si prostě myslet, že jsem se k nim vloudil, jen abych jí ukradl pár polibků.“

„Aha.“ Acorna tu informaci okamžik přebírala v hlavě. „Takže vy to jen... předstíráte? Ale když jste se potkali, vypadalo to, že jste opravdu šťastní!“

„Mám Irodalmi moc rád,“ po pravdě přiznal Pal. „Je to ohromné a odvážné děvče a pro naši věc velmi riskuje. Ale o nějakém chození s ní si všichni můžou nechat jenom zdát. Chce se dostat z planety pryč a studovat na navigátorku vesmírných lodí.“

„To pro tebe musí být ale hodně smutné.“

„Se mnou to nemá vůbec nic společného,“ opáčil Pal tak vesele, že se Acorna náhle cítila jaksi šťastnější. „Ona si bude žít svůj život kdesi daleko od téhle planety a já mám pro svůj život zase jiné plány. Naše ‚námluvy‘ slouží jenom jako šikovná kamufláž, nic víc v tom není. Nechtěl jsem, aby tě viděla, protože čím méně toho ví, tím bezpečnější je to pro nás všechny. Ale půjčila mi tolik svých šperků, abychom tě mohli nazdobit tak, jak bude potřeba.“ Měl teď plné ruce práce s řízením letounu, se kterým po vzletu zamířil zpátky k Anyagu. Kývl bradou k tmavězelenému kufříku, který s sebou přinesl z Irodalmína domu. „Otevři to a navěš to na sebe.“

Acornu pohled do otevřeného kufříku doslova oslnil. Byla tam spousta prstenů, náramků, řetízků a broží a všechno se to blyštělo a jiskřilo ve slunečních paprscích, řinoucích se okny do kabiny letounu. Většina klenotů byla vyrobena v těžkopádném, přehnaně zdobeném zlatnickém

stylu a neslušely by ani štíhlé Irodalmi, ani Acorně s jejím převážně stříbřitým vybarvením, ale našla tam jeden platinový prsten s modrými hvězdnými kameny a k němu do soupravy řetízek s velikým přívěskem z hvězdných kamenů. Nasadila si je a zatoužila po zrcadle, ve kterém by se mohla prohlédnout.

„Jak vypadám?“ vyptávala se Pala.

Mrkl na ni a zavrčel. „Povídal jsem, aby sis to na sebe navěsila. *Všechno*, co tam je.“

„O módním oblékání toho moc nevím,“ namítala Acorna, „ale myslím si, že nosit všechno tohle zlato naráz by vypadalo hodně vulgárně a bylo by to hrozné ošklivé.“

„Jo,“ souhlasil Pal, „takový je styl Javaka seniora, právě takový. Irodalmi sama se o tyhle krámy nestará. Říká, že když si na sebe vezme něco z otcových darů, vypadá jako postarší Didi z bordelu pro lepší lidi. Kvůli tomu jsem si na ni vzpomněl. To je přesně takové krytí, jaké potřebujeme. Tak si na sebe ty šperky nasázej. Prosím tě.“

Acorna se snažila zachovat podle jeho pokynu, ale většina prstenů, vyrobených na lidskou ruku, jí na méně ohebné prsty nešla navléci a na rukou už se jí pro všechny náramky nedostávalo místa.

„Ty větší náramky patří na kotníky na nohou,“ poučoval ji Pal, který občas mrkl okem, jak si vede. „Nemohla bys ještě pár prstenů navléct na ten turban, co máš na hlavě?“

„Dávej pozor, ať s tímhle strojem nespadneš někam do jezera,“ upozornila ho Acorna, když jeho pokyny provedla. „Šla bych ke dnu jako kámen. Vlastně ani nevím, jestli s tímhle vším zlatnictvím, co na sobě mám navěšené, budu moci chodit!“

„Vynikající!“ chválil ji Pal. „Potřebujeme, abys vypadala velice bohatá a velice vulgární. Hrozná škoda, že nepoužíváš voňavky. Pořádná dávka pižmové a jasmínové vůně by ten obraz dokonale završila.“ „*Jaký obraz?*“ ptala se Acorna.

„Který mě napadl,“ řekl Pal, „v náhlém záblesku inspirace. My, géniové, takhle pracujeme často. Když Didi Badini v Anyagu vítali, aby si mohla prohlédnout tamní děti, proč by neměli vítat Didi Acornu? A navíc,“ dodal spokojeně, „to vysvětluje, proč s námi jde Nadhari. Každá tak bohatá Didi, jak teď vypadáš, všude chodí s osobní stráží.“

„Ty chceš, abych předstírala, že jsem Didi!“ vykřikla Acorna. „To je ale opravdu nechutný nápad!“

„To je naprosto brilantní nápad!“ opravil ji Pal. „Jen mě pěkně nechej

mluvit a všechno tentokrát půjde jako po másle.“

Acorna ho pozorovala s netajeným podezřením. „Někdy,“ řekla zamyšleně, „mi velmi připomínáš Rafika.“

„Chovej se arogantně,“ nabádal ji Pal těsně předtím, než doletěli do Anyagu, „a všechny řeči zařídím já.“

Acorně nedělalo nejmenší problémy obě instrukce do puntíku plnit. Ohromení nad tím, jak je Anyag nesmírně ošklivý, jak odporně vypadá hora z vyvezené hlušiny a kopce vytřídění rudy, a do uší se zadírající nekonečné ryčení drtičů horniny ji spolehlivě umlčelo. Smrad z latríny za obytnými kolnami ji nutil zvedat nos co nejvýš a nezvyklá zátěž takové spousty klenotů ji zase měla k tomu, aby kráčela opatrně a důstojně. Výsledek byl takový, že lepší si Pal ani přát nemohl: vypadala jako neuvěřitelně zazobaná mladá žena s vulgárním vkusem, povýšeným chováním a tak pyšná, že nehodlala promluvit s ředitelem dolů slušné slůvko. Jaký div, že bez nejmenšího podezření uvěřil, že je to nová a neobyčejně úspěšná Didi, která hledá mladé čerstvé zboží, aby posílila rozšiřující se síť svých vykřičených domů. Skoro se přelomil, když se omlouval za ubohý stav většiny dětí v dole, a vůbec ho nenapadlo dávat nějaké příkazy, aby se schovaly.

Pal stroze požádal, aby jim ukázal, kde nocuje parta Siri Tekua, a na řediteli bylo vidět, že se mu ulevilo. Slyšel, že Siri Teku nakoupil od pracovního agenta zrovna minulý měsíc kudrnaté děcko s hebkou kůží, které vypadá tak, že za ně od Didi dostane dvakrát nebo třikrát víc, než kolik za ně sám zaplatil. Začal se omlouvat, že parta Siri Tekua je na denní směně a zrovna teď není k maní, pak se ale zakoktal, protože si uvědomil, že Siri Teku nebude takový blázen, aby to děcko, když je to takový pěkný kousek, posílal Dolů. Nechal ji jistě Nahoře a dal jí nějakou lehkou práci, třeba třídit rudu nebo odnášet od třídičů hlušinu, aby při práci Dole neutrpěl její vzhled.

Pal ho přerušil. „Jen nám ukažte, kde spí. Váš doprovod nebudeme potřebovat.“

Ředitele to zklamalo, protože čekal, že se dostane k nějaké provizi, když se obchod sjedná za jeho přispění. Jeho zklamání ale vyhojilo diskrétní gesto, při němž mu do ruky vklouzlo pěkných pár kreditů, a vykoupilo tak Palovi a Acorně soukromí. Ubírali se mezi smetím a troskami, kterými byl

zaneřáďený celý důl, do míst, kde děti z party Siri Tekua třídily rudu, kterou jejich kamarádi vytáhli na povrch.

Na lavici pro třídiče seděly jenom dvě děti. Jedno pracovalo tak rychle, že se mu prsty jen kmitaly, jak přebíralo rozdrčenou horninu a zkušeným okem ji třídilo. Druhé děvče zíralo do prázdna a vůbec je nevnímalo. Ten nevidoucí pohled zapříčinil, že Acorně se ze samé lítosti sevřely zorničky do vertikálních škvírek. „Jano?“ oslovila ono pilné děvče. „Já sem Laxmi,“ řeklo děvče, které pořád tvrdě pracovalo. „Todle je Jana.“ Trhla bradou směrem ke druhé dívce. „Vona moc nemluví, vod té doby, co...“ Řeč jí přetrhl křečovitý kašel.

„Sežeň jí nějakou vodu, Pale,“ řekla Acorna. „To je dobrý. To nic,“ zakrákala Laxmi a utírala si bradu. „Neříkejte nic. Já nejsem nemocná!“ V očích měla slzy zoufalství. „*Nejsem!*“

„No ovšem že nejsi nemocná,“ souhlasila konejšivě Acorna. „Ty jsi správný, silný pracant.“

Jak se ale Acorna přiblížila, Laxmi se od ní podezřívavě odtáhla, takže zakrátko seděla na samém konci lavice, aby mezi ní a návštěvníky zůstala hromada kamení. Acorna si dřepa vedle Jany a jednou rukou ji objala. Jana s bolestným syknutím ucukla.

„Rači na ni moc nesahejte,“ varovala ji Laxmi z bezpečného odstupu. „Pořád eště nejní zdravá po tom bití, co dostala vod Siri Tekua.“

Jana měla špinavou a rozedranou kazajku na několika místech přilepenou k zádům a k bokům. Když dorazil Pal s vědrem kalné vody, Acorna se na tu břечku znechuceně podívala a potom zručně stáhla šátky, kterými měla zahalenou hlavu. Když Laxmi uviděla malý bílý roh, trčící Acorně uprostřed čela, zalapala po dechu a zlomila se v dalším záchvatu kašle.

Acorna ponořila roh do vědra a potom do čisté vody namočila hedvábný šátek, aby jím očistila nejhorší z ran, kterými byla Jana poseta. Když konečně mohla zvednout kazajku, aniž by zároveň servala všechnu tu s zanícenou kůží, přiložila hlavu ke každé opuchlé a podebrané ráně. Laxmi se přisouvala pořád blíž a blíž, oči vykulené, a užasle pozorovala, jak syrové pruhy tkáně na Janiných zádech a bocích překrývá nová, čistá kůže.

„Paní, prosím,“ šeptala, „nevím sice, co to děláte, ale... nemohla byste jí to udělat s kolenem? To jí bolí nejvíc. Nemůže bez berle udělat ani krok.“

Acorna sklonila hlavu k opuchlému kolenu a hodnou chvíli tak zůstala. Jana seděla nepohnutě a bez nejmenší reakce, ale otok na kolenu se očividně ztrácel.

„Pojď sem,“ řekla a Laxmi s překvapeným výrazem ve tváři se k ní

pomalu přibližovala.

„Esli budete moct i mě uzdravit,“ řekla zdrsnělým hlasem, „tak počítám pudu s váma. Kheti nám furt povídala, že jít s Didi je to nejhorší, co se holce muže stát. Ale Kheti neviděla vás.“

Acorna přiložila tvář Laxmi k hrdlu a pomalu přejížděla hrotem rohu dolů na hrudník. Laxmi se zhluboka nadechla a skoro vůbec nezakašlala. Znovu se nadechla, a ještě jednou, a do tváří se jí vrátila barva.

„Hej, co to tam kruci děláte, ženská?“

Zezadu, od ústí šachty k nim dolehl vztekly křik. Okamžik nato z těžní klece vyskočil vysoký, hubený chlapík v hnědém burnusu a s turbanem na hlavě a švihal do vzduchu dlouhým, ohebným prutem.

Acorna rychle schovala růžek pod šátky a zvedla hlavu.

„Pro tyhle děti bych měla použití,“ řekla. „Dostaneš za ně dobrou cenu.“

Siri Teku přimhouřil oči a rychle si to všechno v hlavě probíral. Didi chce určitě Laxmi, protože Jana teď není nikomu k ničemu dobrá. Pokouší se ho jen zmást tím, že předstírá zájem o obě děti.

„Mohl bych uvážit, že vám nechám tudle,“ řekl a kývl směrem k Janě. „Tu druhou nutně potřebuju. Poslední školenej třídíc, dyť vidíte sama.“

„Potřebuji obě,“ opáčila Acorna pevně.

Siri Teku v duchu odhadoval cenu všech těch klenotů, které měla tahle nová Didi na sobě, a rozhodl se zariskovat. To, že Laxmi potřebuje, je do posledního puntíku pravda. Nepředstíral by takovou dobu, že si ještě nevšiml jejího kašle, kdyby měl někoho jiného, podobně schopného třidit rudu. Ale měsíc by mu měl stačit na to, aby koupil nějaké nové děti a nechal Laxmi, aby je zaučila. A jestli tahle Didi má o Laxmi skutečně takový zájem, Černý duch ví proč, tak koncem měsíce přijde znovu. A to už bude moci povyměňovat, ukrást a nakoupit dost opravdu pohledných dětí, aby se z ní stala jeho stálá zákaznice.

Kromě toho měl pocit, že poznává mlčenlivou osobní strážkyni, která stojí za Didi. Že by se i obchodní impérium pana Lia pustilo do podnikání kolem bordelů? A když ano, ví o tom vůbec starý Li, anebo je ten stařík už tak senilní, že si jeho zaměstnanci mohou vydělávat na svém vlastním písečku? Potřeboval trochu času, aby posháněl všechny drby a udělal si představu, jak z téhle situace pro sebe vytěžit co největší prospěch.

„Tadle zatím na prodej nejní,“ opakoval, popadl Laxmi za ruku a škulb s ní pryč od Acorny a Pala. „Vraťte se za měsíc, abych měl čas vycvičit nějaký nový třídíče. A za tudle druhou to bude padesát kreditů.“

„To si děláš srandu, kámo?“ nasupil se Pal a promluvil tak hrubým

akcentem, jaký od něho Acorna ještě nezaslechla. „Udělal bychom ti službu, kdybychom si ji vzali. Deset kreditů, ani o chlup víc.“

„To chcete voloupit čestně pracujícího člověka do jeho živobytí? Kromě toho musím dát podíl ředitelovi dolu. Tak pětatřicet.“

„Patnáct,“ řekla Acorna.

Siri Teku zaváhal a Acorna se otočila na podpatku.

„Jdeme!“ vyštěkla na Pala. „Můj čas je příliš cenný, než abych ho utrácela handrkováním nad jedním děckem.“

„Sedmnáct a půl!“ vykřikl Siri Teku.

„Výborně,“ řekla Acorna. „Tak sedmnáct, platí.“ Pustila do bláta štůsek bankovek a obrátila se k letounu.

„A co toho půl kreditu?“

Acorna se jen zasmála a šla dál. Pal odnášel Janu v náručí.

„Pamatujte,“ volal za nimi Siri Teku, „vraťte se příští měsíc! Určitě se vám to vyplatí!“

Laxmi očima sledovala odlétající letoun, který se zvedal nad ohyzdný kopec hlušiny a zamířil k západu, k odpolednímu slunci, směrem na Celtalan.

Pal se v domě u Irodalmi zdržel jen tak dlouho, aby vrátil klenoty, které ze sebe Acorna s velikou úlevou stahovala, a nevšímal si úžasu, který tím vyvolala u Jany.

„Já nejsem žádná Didi, maličká,“ řekla jí Acorna a hladila ji po zádech, která ji už vůbec nebolela. „Teď tě vezmu za Chiurou, která pořád volá svou ‚mamu Janu‘, víš?“

„Za Chiurou?“ vykřikla Jana. Dneska se děje zázrak na zázrak. Nejen že už ji nic nebolí a že ji vykoupili ze závazku u Siri Tekua, ale ještě ji vezou za Chiurou. Navíc jí dobře vyvinuté instinkty říkaly, že tahle báječná paní s legračním růžkem na čele je dobrá a Jana za svůj život poznala tak málo „dobrého“, že ani nevěděla, jestli vůbec má v nějaké dobro věřit. Ale proč by ji jinak uzdravila, když není tak pěkná jako Chiura nebo užitečná jako Khetala? „A co Khetala?“ zeptala se. „Najdete ji a vysvobodíte od Didi Badini?“

Muž, který řídil letoun, zavzdychal. „Jedno zachránění za den je maximum, které ještě můžu zvládnout, a budeme muset hodně vysvětlovat už to jedno za dnešek, to si piš.“

„Ale Pale, tyhle děti přece musíme zachránit. To druhé děvče, co kašlalo.“

„Laxmi?“ zeptala se Jana s nadějí v hlase.

„Pan Li má veliký dům, ale přece jen nemůže poskytovat pohostinství donekonečna. Proto musíme postavit měsíční kolonii. A potom teprve budeme mít bezpečné místo, kam bude možné přemístit všechny ty zneužívané děti z dolů. První věc se vždycky musí udělat napřed, Acorno.“ Říkal to tak přísně, jak jen svedl, ale přece jako by tál pod pohledem Acorniných stříbrných očí, do nichž se zahleděl nad Janinou hlavou. Bylo to k nesnesení. Co v sobě tahle neobyčejná mimozemšťanka ukrývá za čarovné síly?

V prosinci 1936 se anglický král Edward VIII. vzdal trůnu a abdikoval, aby se mohl oženit s rozvedenou Američankou, jistou Wallis Simpsonovou. Ještě toho roku před Vánocemi pozpěvovaly školní děti od Land's End po John o'Groats: „Slyšte andělské zvěsti nenadálé, paní Simpsonová šlohla nám krále.“ Nikdo si nedovedl vysvětlit, jak se ta písnička mohla tak rychle rozšířit, protože stanice BBC ji docela určitě nevysílala.

Pověst o stříbrné bohyni s růžkem na čele, která přišla na Kezdet proto, aby léčila děti a pomáhala jim, se rozšířila podobně rychle. Právě tak jako v případě popěvku o paní Simpsonové byla jistá jediná věc: že nikdo z úřadů s tím neměl nic společného.

Když zbytek party Siri Tekua po dvanáctihodinové směně Dole vyfáral, povídala jim Laxmi o Sitě Ram, Paní nebes a vládkyni Nahoře, která navštívila Anyag převlečená za Didi a která ji uzdravila od kašle a Janu vzala s sebou, aby s ní žila v nebi. Ostatní děti se mohly pošklebovat, jak chtěly, ale Laxmi skutečně už vůbec nekašlala, ty strašné záchvaty byly pryč a dýchala stejně lehce jako ti, kteří do dolů přišli docela nedávno. Dítě, které prodali z Dolu do Czerebogar, si s sebou odneslo tuto pověst i naději na uzdravení.

V továrně na koberce v Czerebogar, kde se děti krčily na zavěšených lavicích a vázaly uzlíky na věhlasných kezdetkých kobercích, až jim crčela krev z prstů, se Laxmina Sita Ram pozměnila v Lukii, Paní světla, a malí pracanti si šeptali, že bílý růžek jednorohé bohyně vysílá magické ozdravné světlo, kterým se vyhojí zrak všech šilhavých a poloslepých

malých vazačů koberců. Potulný učitel z Ligy proti dětské práci, který se v přestrojení vloudil do Czerebogaru, si uvědomil, že tahle legenda může cílům Ligy prospět, a doporučil svým kolegům, aby ji šířili jako prostředek k překonání strachu a nedůvěry vůči všem cizincům, které byly v dětech hluboko zakořeněny.

„A měli bychom vůbec tu nedůvěru překonávat?“ ptal se jeden z dočasných učitelů. „Většinu času mají pravdu, že mají z cizinců strach.“

„Ale nás by se bát neměli,“ řekla mladá žena, která vnikla do Czerebogaru a zase proklouzla ven a přinesla odtud rozpočítadla a povídky a legendy o Lukii. „Když se nás budou bát, nemůžeme jim pomáhat.“

V Tondubhských sklárnách se tyhle pověsti staly součástí legendy o Eponě, koňské bohyni, která nosí na hřbetě unavené nosiče skla a sama běhá s taveným sklem od pecí k foukačům, aby šetřila unavené nohy dětí.

Všude po celém Kezdetu, kde byl nějaký důl nebo fabrika, v nichž drželi děti jako otrocké dělníky pro práce na těžko přístupných místech, v jedovatém prostředí a vůbec tu nejhorší dřinu, žila také nějaká legenda o bohyni-zachránkyni, obohacovaná matnými vzpomínkami starších dětí na jejich matky a posilovaná potřebou mladších dětí v něco věřit. Ale ještě nikdy na sebe tyhle legendární bohyně nevzaly smrtelnou podobu a žádnému z dětí neposkytly skutečné, praktické uzdravení. A tak všechny legendy náhle ožily, naděje se rozvodnila jako podzemní řeka čisté vody, která protékala všemi temnými továrnami a doly. Dozorci se divili, proč si děti začínají zpívat a smát se, a začali se také obávat změn.

Odezvy, které vyvolalo Acornino dobrodružství, byly menší, než se Pal obával. Judit se očividně ulevilo, že bude mít k ruce Janu, aby se starala o malou Chiuru, která neustále plakala po starší dívence, protože ji nepochybně považovala za svou matku.

Delszaki Li a tři těžaři se však přece jen dali slyšet.

„Cože jste to udělali?“ zaryčel Rafik, když mu Acorna hrdě hlásila výsledek svého výletu.

„Říkala jsem ti přece, že jdeme hledat Chiuřinu ‚mamu Janu‘, jen si vzpomeň,“ odpověděla Acorna.

„Jo,“ řekl Calum poněkud nepředloženě, „ale nemysleli jsme si, že byste mohli uspět, protože jinak bychom tě nenechali odejít jenom s Palem a jednou osobní strážkyní.“

Nadhari Kando se maličko zhoupla v kolenou a váhu těla přenesla na špičky chodidel. Toho nepatrného pohybu si neměl nikdo všimnout, ale namísto toho přitáhl pozornost všech. Bojovnice se dívala na Caluma tak upřeně, až těžař uhnul očima.

„Totiž...“ zamumlal, „pochopitelně jsi byla s Nadhari v naprostém bezpečí. Vždyť jí svůj život svěruje do ochrany i sám pan Li.“

„Naprosto správně,“ řekla Nadhari. Její hluboký, drsný hlas zazněl zcela bez emocí.

„Copak vy jste Janu *nechtěli*?“ Acorna ochrannitelsky položila ruku dčvčeti kolem ramenou.

„Ale jistěže jo,“ řekl Gill co nejsrdečněji. Klekl si před Janu na jedno koleno, dčvče ale podvčdomč ucouvlo, když se k němu ten rudovousý gigant přiblížil. „My tě tady potřebujeme, Jano. Chiura tě potřebuje. My všichni tady. V tomhle domč je pro další dčvčátka ještě spousta místa.“ Střelil rychlým pohledem po Delszaki Liovi a ten souhlasně přikývl. „Jenom nás... překvapilo, že tě Acorna našla tak rychle.“

„Prostč jsme ji podcenili,“ podotkl zachmuřenč Rafik.

„A nejspíš nikoli naposledy,“ uchichtl se Delszaki Li. V černých očích mu pobavenč jiskřilo.

Palova osobní noční mčra, že by Ochránci klidu snad mohli nějak vystopovat jeho i „Didi Acornu“ z Anyagu až do sídla pana Lia a jeho obvinít z obstarávání dčtí k nemravným účelům, se naštčstí nikdy nesplnila. Nevčděl ovšem, zda proto, že jejich stopu nikdo neodhalil, anebo Ochránci byli příliš chytří, než aby se pokoušeli otřást postavením tak mocné osoby, jako je Delszaki Li, anebo protože prostč připouštčli jako včc vcelku běžnou, že kterýkoli muž se zvláštními sklony si můžc koupit pár malých dčvčat pro ryze soukromč zámčry, kdykoli cítí takovou potřebu. Mčl podezření, že nejbližč pravdč asi bude poslední možnost.

Jak se zdálo, dokonce i Acorna, po několika toužebných poznámkách na to téma, jaká spousta místa je v horních podlažích domu a kolik postelí by mohli naskládat do dlouhého salónu, se smířila s Palovým přísným zákazem přívádčt další dčtí dřív, než pan Li začne budovat bezpečnou měsíční kolonii. Ani, díky bohu Janč neslíbila, že půjde hledat Khetalu. Pal se až zpotil, když si připomněl, jaké riziko dovolil Acornč podstoupit během jejich divoké eskapády. To by mu tak ještě chybčlo, aby na něho vykulila ty veliké stříbrné oči a zdvořile ho požádala o výlet po bordelech ve Východním Celtalanu. Dodalo mu, když si uvčdomil strašné podezření, že by s tím možná souhlasil. Nutkání dopřát Acornč všechno, po čem

zatouží, se v něm ozývalo tím silněji, čím víc času s ní trávil.

Když se to všechno vzalo kolem dokola, vlastně se mu mělo ulevit, když po několika dnech, v klidu prožitých s Chiurou a Janou, požádala jen o to, zdali by nemohly jít s Judit nakupovat.

Já vím, Judit, že máš asi na práci spoustu důležitých věcí,“ omlouvala se, „jenomže, víš, slíbila jsem panu Liovi, že už ven sama chodit nebudu. Ale potřebovala bych nakoupit pár věcí a mám takový pocit, že s Nadhari...“

„No jasně,“ řekla Judit. „Máš samozřejmě pravdu. Jsem si docela jistá, že v nakupování Nadhari černý pás nemá. A já už z toho pomaličku začínám šílet, jak pořád čekám, kdy Delszaki a tví kamarádi vymyslí něco, co bych mohla dělat. Jestli hodlá trávit všechen čas zavřený v laboratoři doktora Zipa, anebo se přes svou komunikační jednotku prohánět po Síti, tak milý Delszaki Li sotva potřebuje jednoho osobního asistenta, natož dva!“

„Půjdu s tebou,“ hlásil se Pal dobrovolně a cítil se bezdůvodně otrávený, když Acorna s koktáním jeho pomoc odmítla.

„Nebud' přece pitomec, Pale,“ řekla Judit svým nejúčinnějším tónem starší a moudřejší sestry. „Jeden z nás tady musí zůstat, kdyby se Delszaki vyplížil ze své hnědé studovny a něco chtěl.“ Potom, když Acornu poslala pryč pod záminkou, že si má vzít něco teplejšího na sebe, protože v předpovědi počasí hlásili studené proudění od severu, dodala: „Myslím si, že si chce koupit nějaké dámské záležitosti, Pale. Jenom by ji to přivádělo do rozpaků, kdyby ses motal kolem ní. Nadhari půjde s námi, a tak budeme docela v bezpečí.“

Nadhari si odkašlala a Pal rychle souhlasil, že osobní strážkyně jim zajistí takové bezpečí, jaké si kdo může přát.

Všem se uleví, když bude Acorna něčím bezpečně zaměstnaná, říkala si Judit, přestože se nemohla ubránit lehkému zamračení, když viděla, jak si to děvče před odchodem odpočítává do peněženky spoustu kreditů. Copak se kvůli Acorninu pohodlí bude muset odložit všechna práce pro Ligu proti dětské práci? Táhle Delszaki Li kdesi pátrá po rodné Acornině planetě, namísto aby dokončil plány na měsíční kolonii. Sama Acorna, jak se zdá, je dokonale šťastná, že si bude moci jít nakoupit věci podle poslední módy. Je ovšem pravda, že Delszaki jí věnoval velikou částku kreditů, protože prý si přeje, aby jeho „chráněnka“ byla oblečená, jak se sluší na domácnost pana Lia, a nemusela neustále dokola nosit a prát těch pár kousků, které jí celkem náhodně vybrali tři těžaři. A byla také pravda, že plány Ligy proti dětské práci mnohem víc ohrožovaly zbrklé podniky, podobné Acorninu dobrodružství při zachraňování Jany, než pár dní zdržení. Ale Judit se

přece nedokázala ubránit, aby se nevztekala kvůli problémům, které pořád zůstávaly nevyřešeny: měsíční základna není ještě ani vyprojektována, natož aby se začalo s jejím budováním. A jak seženou všechny děti, když každý ředitel továrny všechny své malé dělníky vycvičil, aby se schovali, kdykoli se jen přiblíží někdo cizí? A potíž ze všech nejhorší — jak neutralizovat vliv stínové, zlomyslné postavy, známé jenom jako Pištec? Ví se o něm, že získává prospěch výlučně z výtěžků nejhorší formy dětské práce a jeho vliv je možno tušit za naprostou většinou oficiálních i neoficiálních drakonických opatření, která soustavně postihují příslušníky Ligy. Tenhle Pištec dozajista najde nějaký způsob, jak zarazit nejčerstvější a nejsmělejší plán pana Lia, jakmile se o něm doslechne, což bylo víc než jisté, protože kezdetická společnost byla prolezlá všemožnými špehy.

Dost ji překvapilo, když Acorna napřed navrhla, aby šly pěšky, a potom, sotva pět minut chůze od domu, zastavila a najala letoun, jehož pilotovi přikázala odletět do Gorazde Bazaaru.

„Acorno, jsi si jistá, že chceš nakupovat právě tam?“ protestovala Judit. Letoun se s nimi vznesl a vznášel se nad srdcem nejbohatší celtalanské čtvrti. „V Gorazde vůbec nenajdeš věci podle dnešní módy. Ucházející, to ano, ale v takových místech nakupují sloužící pana Lia své obyčejné a pracovní oblečení. Tam vůbec nejsou zařízení na to, aby u nich nakupovala mladá, moderní žena.“

„Já ale nejsem mladá, moderní žena,“ řekla Acorna klidně, „a vyptávala jsem se personálu v domě pana Lia, než jsem se rozhodla. A jsem si jistá, že v Gorazde najdu *přesně* to, co hledám.“

„A pročpak jsme si najímaly letoun?“ pokračovala Judit. „Mohly jsme si vzít některý z letounů pana Delszakiho.“

Acorna svésila hlavu. „Chtěla jsem to udělat docela *sama*,“ řekla na vysvětlenou, „za mé vlastní kredity, které jsem za svou práci dostala od Caluma, Rafika a Gilla.“

„A co chceš udělat, propána?“

„Ten malý kluk tam v Tondubhu,“ vysvětlovala dál Acorna, „měl nohy celé spálené a pořezané, jak běhal po roztaveném a rozbitém skle. Myslela jsem... že by se mu hodil pár sandálů.“

„To je krásná myšlenka!“ souhlasila Judit.

„A všem ostatním dětem tam taky,“ pokračovala Acorna směle dál. „A proto letíme do Gorazde, víš. Povídali mi, že tam najdu levné a pevné oblečení i obutí, které něco vydrží.“

Následujících několik minut, které letoun potřeboval k přeletu města, se

vyptávala Judit na jejího bratra. Judit poněkud zkrášlila bídu prvních let, které strávili na Kezdetu, když ona i Pal a Mercy pracovali jako nevolníci, bez naděje na znovuzískání svobody, a pak už zcela po pravdě vyprávěla, jak je každého poslali jinam, a tak o Palově životě v těch letech ví jen velice málo. Ale hlavně se zaměřila na vyličení Palových úspěchů na technické škole a reprodukovala jí to, co Pal povídal o své práci u pana Lia. Dělal jí potěšení, když mohla vyprávět o svém milovaném bratrovi, k tomu posluchačce, která jí očima visela na rtech, takže jí bylo skoro líto, když dorazili do Gorazde. Chtěla se naopak vyptat Acorny na nějaké věci o Gillovi... jen opatrně, to se rozumí, aby neprozradila, že se o něho zajímá víc než o ostatní dva těžaře, kteří tvořili tu podivnou náhradní Acorninu rodinu.

Jakmile letoun dosedl na zem a obě požádaly pilota, aby na ně čekal, změnila se Acorna z pasivní posluchačky znovu ve vůdčí osobnost jejich výpravy.

„Myslím, že *tohle* je přesně takové místo, jaké jsem hledala,“ řekla, když procházely kolem spousty stánků s oblečením, aby posléze vešly do takzvaného Sorelova Sandalária, jehož světelné reklamní nápisy na kolemjdoucí pomrkávaly: *VELKOOBCHOD, DISKONTNÍ PRODEJ A KAŽDODENNÍ VELKÉ VÝPRODEJE!*

V ústrety jim spěchal obchodní příručí, aby jim posloužil, a z každého jeho pohybu číselo, že nikdy nedoufal, že by v Sorelově Sandaláriu někdy mohl uvítat dvě krásně oblečené mladé dámy ze Západního Celtalanu. Když se nabízel, že jim vezme míru nohou, Acorna mu oznámila, že to nebude vůbec nutné, protože dobře ví, jaké velikosti potřebuje. Judit si v duchu maličko oddychla, protože nějakou zbytečnou pozornost, jakou by nezvykle tvarovaná Acornina noha nutně vyvolala, potřebovaly ze všeho nejmní. Acorna vyjmenovala velikosti sandálů v celé škále, která by mohla uspokojit každého, od batolete po desítileté dítě, a vybrala laciné, avšak co nejodolnější boty z recyklované syntetické pěny. Když jim prodavač oznámil cenu, která se Judit zdála poněkud příliš vysoká, Acorna na ni jen mrkla a okamžitě žádala o slevu, nechtěla koupit draž než nepatrně nad velkoobchodní cenu vybraných sandálů. Poukázala na to, že je výhodné být zadobře s někým, kdo se chystá nakupovat ve velkém, a naznačila, že by mohla být něco jako nákupčí pro jisté veliké konsorcium, které by se mohlo revanšovat za velice nízkou cenou téhle první zakázky, a nakonec dostala celou zásobu Sandalária v požadovaných velikostech za méně než poloviční cenu oproti původnímu požadavku.

„Tak vidíte,“ řekla Acorna poněkud zmatenému prodáváči, který prikazoval poslíčkům odnést všechno to zboží do čekajícího letounu, „povídala jsem vám, že budu chtít trošku pomoci s odnášením nákupu.“

Judit, skoro stejně zmatená jako prodáváč, se zeptala Acorny na to první, co jí přišlo na mysl: „Kde ses naučila takhle smlouvat?“

Acorna se na ni usmála jako rarášek. „Dva roky jsem poslouchala Caluma, když prodával náklady rudy a dálkově posílané kontejnery s železem po celém zdejším kvadrantu. Základní principy jsou dost podobné - a vždycky jsem si ráda hrála s čísly.“

„Hrát si s čísly - to není zrovna přiléhavý popis,“ řekla Judit. „Člověk, který takhle dokáže v hlavě kouzlit s cenami a množstvími, by se měl poohlédnout po kariéře v sázkové kanceláři.“

„Sedn ku čtyřem,“ zamumlala Acorna a usmála se jakési soukromé vzpomínce, „kūň ‚Nobble‘ - na vítězství. Myslím, že bychom se radši měly podívat, jak ty sandály nakládají, co říkáš? Pan Sorel na tomhle obchodu nevydělal tolik jako obvykle a mohl by se pokusit výsledek ještě zvrátit tím, že udělá pár nepatrných přehmatů při nakládání.“

Ve skutečnosti Acorna zjistila během prvních několika minut jenom tři „drobné diskrepance“ mezi jejich účtem a zbožím, které se nakládalo do letounu. Když se stalo potření, že přinesli méně zboží, než měli, přikázala nosiči, aby panu Sorelovi vyřídil, že kdyby se něco podobného mělo stát ještě jednou, tak ztratí důvěru v jeho schopnosti vést slušný obchod, a to by ji přinutilo utratit své kredity jinde. Potom už probíhalo všechno zcela hladce.

Když byl letoun plně naložený, přikázala Acorna pilotovi letět do Tondubhských skláren a po očku pozorovala Judit, jestli bude proti jejímu pokynu protestovat.

„Slíbila jsi Delszakimu, že už nebudeš sbírat žádné děti,“ zamumlala Judit a varovně zavrtěla hlavou.

Acorna lehce pozvedla dlouhou bradu. „Ale neslíbila jsem, že už jim nebudu *pomáhat*. Určitě nikdo nebude nic namítat, když jim dám pár věcí, abych jim ulehčila život?“

A tak se stalo, že když se Acorna vhrnula do objektu Tondubhských skláren a naplno rozehrála vladařské způsoby, které uplatnila i předešle, nenarazila ze strany vylekaných dozorců téměř na žádné překážky. Judit dost překvapilo, že veškerý tondubhský personál je zatížen iluzí o tom, že Acorna je jakási intergalaktická videohvězda, která přiletěla natočit lichotivý dokument o kezdetském „ekonomickém zázraku“, ale z opa-

trnosti neřekla nic, čím by tu iluzi narušila.

„Dneska filmovat nebudeme,“ oznamovala Acorna arogantně, „a tak jsem si řekla, že se zabavím tím, že přinesu pár dárků dětem, které jsem tady viděla posledně.“

Ředitel spustil nacvičený projev o tom, že ve sklárně nepracují žádné děti, ale Acorna ho zarazila.

„No ovšem, já tomu naprosto rozumím, že ty děti tady nepracují,“ přitakala chvatně a s poněkud spikleneckým úsměvem na ředitele zamrkala.

„Přesně tak,“ řekl ředitel a zamrkal zase on na ni. „Jenom se tady tak potulují, aby seběhly s nějakou posílkou, a žebrají na velkomyslném vedení továrny jídlo. Protože v téhle otázce máte jasno, nevidím nejmenší důvod, proč by neměly od laskavé paní vzít nějaký dárek.“

„Možná by ‚běhaly s posílkami‘ rychleji, kdyby měly nohy chráněné před horkým sklem a střepy, kterým se jistě v továrně neubráníte,“ řekla Acorna. „Co kdybyste je nechal přijít sem, aby si každé vybralo takové sandály, jaké mu padnou?“

Ředitel se zamračil. „Myslím, že nepřijdou. Před cizími lidmi se stydí, vzácná paní. Bylo by asi nejlépe, kdybyste sandály nechala tady a já jim je rozdělím.“

V hlavě už mu běhala čísla, kolik by od Sorelova Sandalária mohl dostat, kdyby celý nákup vrátil ještě v původních obalech - jistě ne původní cenu, to je jasné, ale slušné procento z velkoobchodní ceny by mu příjemně zvedlo příjmy.

Ale i když se malí pracanti rychle rozprchli, sotva přiletěl Acornin letoun k továrně, nebyli schovaní příliš daleko. Pár odvážnějších a zvědavějších se už přesunulo blíž, aby se o příchozím něco dověděli, a už předávali ostatní zprávu: ty šeptané řeči byly pravdivé - do Tondubhu přiletěla Paní Epona! Koho jiného by napadlo přinést sandály, aby si mohli chránit spálené a pořezané nohy?

Napřed pomaličku, po jednom i po dvou, se děti příkrádaly ze svých skrýší, aby od Paní Epony přijaly dárky. Když Acorna pohlédla na spálené nohy prvního z chlapců, stáhly se jí zorničky do škvírek.

„Zabav nějak toho chlapa,“ zamumlala Judit do ucha a kývla na lakotného ředitele.

Judit se na něho sladce usmála, začala s ním bezostyšně flirtovat a přesvědčila ho, aby ji vzal do budovy na šálek kávy. Ostatní dozorcí, aby nepřišli zkrátka, se za ní táhli jako stádo a Acorna zůstala několik cenných

chvil s dětmi sama.

Jakmile byli dospělí z dohledu, stáhla si Acorna šátek z hlavy. Objevil se bělostný růžek na čele, čnící ze stříbrných vlasů, a děti v úžasu zašuměly. Pár jich padlo na kolena a všechny jejich pochybnosti byly rázem tatam. Ti nejmladší se jí chytli za sukně a prosili, aby je odtud vzala pryč.

„Ted' vás odvést nemůžu,“ vysvětlovala jim Acorna a zorničky se jí svíraly tak, že byly sotva patrné. „Slíbila jsem to... a zatím pro vás nemám dost místa. Ale já se pro vás vrátím. A až přijdu, už se nebudete schovávat? Přijdete ke mně?“

Děti úžasem sotva dýchaly, když Acorna poklekla k prvnímu chlapci, aby mu nazula sandály, a přitom se rohem dotkla jeho pořezaných a popálených chodidel. Když viděly, jak puchýře i podebrané šrámy pod dotekem růžku mizí, napřed se polekaly. Ale malý Donkin vyskočil a nadšeně se rozkřičel.

„Už to nebolí! Už mě to vůbec nebolí! Pojd'te, usmrkanci, pojd'te taky!“

„Pššš, pššš!“ zakřikla ho Acorna a děti se okamžitě ztišily.

Byly tak bledoučké, tak tiché a poslušné! Ani se nestrkaly a nebrebentily, když stály v řadě, aby se i jim dostalo nejen sandálů, ale ještě cennějšího daru, uzdravení pouhým dotekem bílého růžku Paní Epony.

Když ošetřila poslední dítě, byla Acorna vyčerpaná a celá se chvěla. Ulevilo se jí, když vzápětí ze dveří vedoucích k ředitelově pracovně vyšla Judit, a ani si nevšimla, jak je Judit rozcuchaná a zardělá.

„Vezmi mě domů,“ zašeptala Acorna, „jsem hrozně unavená.“

„S největším potěšením,“ procedila Judit mezi zuby. Pomohla Acorně do letounu, a jak vyskakovala za ní, jistě jen nešťastnou náhodou dupla na ruku řediteli továrny, který se napřahoval k rozloučení. „Letíme do Západního Celtalanu, k Poříčí,“ přikázala pilotovi letounu. Tak jim bude zbývat jen kousek cesty k domu pana Lia - ale také ke stovce dalších bohatých domů, takže kdyby se někdo později vyptával pilota letounu, nebude moci přesně zjistit, kam šly.

Ale Acorna při zpátečním letu vyčerpáním usnula, a tak Judit rezignovala a požádala pilota, aby s nimi zaletěl na soukromou přistávací plochu pana Lia.

„Bude mi opravdovým potěšením,“ řekl pilot, „a nebojte se, ode mě nikdo nezjistí, kam jste se vracely. Myslel jsem si, že asi budete z LDP.“

„Pan Delszaki Li nemá s Ligou proti dětské práci žádné vztahy,“ namítla Judit.

„No jááásně,“ souhlasil pilot a pobaveně na ni mrkl, „a já jsem kezdetскеj

prezident. Nic se nebojte, slečinko. Abych pravdu řekl, už jsem se chystal, že půjdu, abych vás vytáhl z té kanceláře. Takový pěkný děvče jako vy by nemělo bejt samo s těma hnusákama, jaký nechávají šéfovat těmhle fabrikám.“

„To *mně* povídat nemusíte,“ řekla procítěně. Uhlazovala si blůzu a upravovala si vlasy zpátky do obvyklého přísného uzlu.

„Trošku vás potahali, pravda? Nechtěla byste, abych tam zaletěl zpátky a dal jim pár do držky?“

Judit se uchechtla. „Jestli nám chcete pomoci, příteli,“ řekla pilotovi, „tak by nebylo dobře začínat tím, že se necháte zavřít do Věže klidu. Anonymní letoun by nám mohl být čas od času užitečný.“

„Tadydle máte moje volací znaky,“ podával jí pilot kartičku. „Kdykoli budete chtít, stačí z nejbližšího veřejného komunikátoru vyhlásit tuhle značku. Když zdvojitě poslední dvojčíslí, tak budu vědět, že jste to vy, jo, a přiletím, jak nejrychlejc to půjde. Kdybyste se dostali do úzkejš, tak zopakujte poslední dvě čísla třikrát, já hned vyhodím svý pasažéry a přiletím k vám ještě dřív.“

*** **

Nebyly to jenom děti, kdo se doslechl o Sitě Ram, Lukii - Paní světel a Paní Eponě. Doslechla se i Didi Badini a rozčílilo ji to, až zřevněla. Poptávala se u dobře informovaných zdrojů a ke svému úžasu zjistila, že žádná Didi jménem Acorna žádný nový bordel neotevřela, ne ne, nic *takového*. Když se tohle dověděla, rozzuřila se ještě víc. Už začínala být touhle tajemnou Didi Acornou jako posedlá, takže dokonce osobně vážila cestu až do Anyagu, aby se nakonec přeptala přímo Siri Tekua. Věděl jen to, že přiletěla v najatém letounu.

„Abychom nevěděli, odkud se tady vzala, to je jasné!“ řekla Didi Badini a podupávala elegantním sandálkem na zem. Zapomněla, že se jí mezi prsty s nalakovanými nehty dostane bláto, a přitom si je lakovala zrovna to ráno na stříbrno. Stejně ale měla v úmyslu tu barvu sundat hned, jak se vrátí domů, protože stříbrná už byla definitivně z módy.

„To je docela možné, Didi Badini,“ přitakal Siri Teku a neustále přikyvoval, protože si nechtěl znepřátelil jednu ze svých nejlepších zákaznic - i když kdesi v zastrčeném koutku mysli převaloval úvahu, že kdyby ta tajuplná nová a mladá Didi skutečně dokázala vyléčit nemocné děti z jeho party, stálo by za to spíš se sblížit s ní, než se udobřovat s tohle

starou d'áblicí.

Didi Badini měřila svůj byt různými kroky, mnohem dopálenější než obyčejně, a nevnímala chlazené nápoje a chutné zákusky, které se jí nabízely. Ze zlostné nálady ji vyvedla teprve zpráva, že na ni čeká nějaký nový zákazník.

Zákazník se představil jako Farkas Hamisen, obchodník, který na Kezdet teprve přiletěl a bylo mu prý řečeno, že v domě Didi Badini najde to nejlepší, co mu může Kezdet nabídnout.

Byl to pohledný mladík, když si člověk nevšímal uší, které mu na hlavě seděly poněkud zvláštním způsobem a ne zcela ladily s vybarvením zbytku obličeje, světlého jako bílá káva. Didi Badini mnohem víc zajímaly jeho drahé šaty a prsten s drahokamem, který se mu třpytil na prstě. Nedělalo jí žádné problémy si prostě jeho uší nevšímat, zvláště když konverzaci zahájil tím, že jí bezostyšně lichotil. Dokáže prý si dobře představit, že podnik s tak milou majitelkou musí být ten nejlepší na celém Kezdetu, ale sotva by uvěřil tomu, že vlastník nezastíní ve všech směrech zboží, které nabízí. Snad prý by mohl doufat, že mu prokáže tu čest a bude ochotná pohovořit si s ním poněkud déle, aby se lépe seznámili, ještě než se dostanou k samotnému obchodu.

Didi Badini s úsměvem souhlasila. Jistě mu bude moci poskytnout lepší službu, když pozná jeho osobnost a jeho vkus.

Po několika dalších horlivých lichotkách dosáhl toho, že ho pozvala do svých soukromých pokojů, kde návštěvníka lákaly nadýchané hedvábné polštáře, aby na nich spočinul a odpočíval. Hamisen vychvaloval i tento pokoj až do nebes a tvrdil, že zajisté žádný podnik na Kezdetu nemůže vést podobně nádherná paní s tak vynikajícím vkusem. Dokonce se odvážil přiznat, že pěstuje takovou soukromou fantazii, kterou se mu zatím nikdy nepodařilo naplnit.

„Na Kezdetu,“ ujistila ho usměvavá Didi Badini, „je možné všechno... za peníze.“

Váhavě a skoro zahanbeně se Farkas Hamisen doznal k zálibě v *neobyčejných* děvčatech. Chvilku chodil kolem horké kaše a pak z něho vylezlo, že pod pojmem „neobyčejné“ děvče si představuje spíš dívku s nějakou deformací než příliš mladou.

„To jste přiletěl na tu správnou planetu, milý příteli,“ ujišťovala ho a v

paměti pátrala po dětech, které nedávno odmítla jako příliš staré, než aby je mohla nabídnout svým klientům. V Anyagu přece bylo to jednooké děvče.

Hamisen, stále poněkud stydlivý, mluvil dál. Jsou prý zcela konkrétní deformace, které ho vzruší na nejvyšší míru, i když zatím je viděl jenom ve snu. A Didi ve vedlejší ulici se ho pokusila uspokojit tím, že mu nabídla děvče s falešným rohem, přilepeným na čele, ale takový trik ho samozřejmě znechutil.

„Vy chcete právě *tuhle*?“ neopatrně zalapala Didi po dechu. „Tomu ani nemůžu věřit!“

„Vy takové děvče znáte?“ zamumlal Farkas. „Takže ti, kteří mi doporučili váš podnik, měli naprostou pravdu.“ Ve skutečnosti se toulal po kezdetských bordelech bez nějakého zvláštního pořádku, v každém se pobavil s nějakým děvčetem a zároveň neustále pátral po Acorně, která by ho přivedla k Rafikovi. „Povězte mi o ní něco.“

„O jedné takové se tady povídá,“ připustila Didi Badini a chvatně přemýšlela. Kdyby Hamisenovi řekla, že ten rohatý spratek se vydává za Didi, která podniká na vlastní účet, tak by se hned vypravil za Didi Acornou a ona by přišla o báječný výdělek, jaký slibovaly jeho bohaté šaty a ten prsten... i o to příjemné laskání, kterým ji oblažoval, zatímco rozmlouvali. Sama už s klienty nikdy „nechodila“, což ale neznamenal, že by měla averzi k něžnému pohrávání, jaké si vyměňují věci znalí mužové a ženy. Teď jí zrovna lehoučce čečral vlasy, na které byla skutečně pyšná: měkké, hedvábně lesklé, vlnité a bez jediného bílého vlásku. On se taky vyznal, protože ani jednou ji nezatahal, ani se mu vlas nezachytil za nehtem - všimla si také, že si zřejmě pravidelně nechává dělat manikúru.

„Jenom se povídá?“ opakoval a odtáhl od ní tu příjemnou ruku.

Tu si Didi Badini znovu pomyslela, že pokud bude dávat najevo příliš malé vědomosti, mohl by zákazník odejít a uspokojit svoje zájmy jinde. Nic takového ovšem nesmí připustit! Nejen že by přišla o peníze i potěšení, které jí z něho kynulo, ale zpola hotový plán, který jí víril hlavou, by se jí nikdy nepodařilo vyplnit.

„Pro většinu lidí jsou to jenom takové povídačky,“ řekla, „ale já jsem ji viděla a mohla bych ji najít znovu.“ Představa, že by svou novou drzou rivalku předhodila Farkasi Hamisenovi, omámenou drogami tak, aby nebyla schopna mu vzdorovat, jí poskytovala mnohem větší potěšení, než by se jí kdy mohlo dostat od těch dlouhých, hnědých, elegantních Hamisenových rukou.

„Skutečně? Musíte mi určitě dát vědět, kdybyste se dověděla cokoli

nového,“ řekl Hamisen znuděně. Za jeho slovy se skrývalo zřetelné varování: udělá líp, když se bude opravdu snažit, pokud si chce udržet jeho zájem. Didi Badini pátrala v paměti po nějakém kousíčku informace, který by Hamisena zmátl a upoutal ho k ní i nadále, aniž by mu dala příliš zřetelný klíč, jak skutečně to děvče objevit.

„Její osobní strážkyně prý pracovala pro Liovo konsorcium,“ řekla váhavě. „Možná by se v tomto směru mohly najít nějaké vazby, ale jestli vám můžu radit, můj milý, tak v tom směru nic moc nepodnikejte. Delszaki Li je velice mocný, zkažený a naprosto bezohledný. Pro člověka, který nezná kezdetické poměry, by pátrání po záležitostech Liova domu mohlo skončit velmi neblaze.“

„Muž se neschovává za ženské sukně,“ opáčil paličatě Hamisen. „Jak chcete o tom děvčeti něco vyzvědět?“

Didi Badini se usmála a lehce ho poškrábala na paži dlouhým, do elegantního oválku vytvarovaným nehem. „Mám přátele tam i onde. Dnes večer se pobavte s nějakými obyčejnými děvčaty, Farkasi, pochopitelně v našem domě,“ dodala spěšně, „a za pár dní se vraťte pro další zprávy.“ Ukonejšila ho do ospalého úsměvu stejným způsobem, jakým obalamutila staršího z Tondubhů tak, že se rozloučil s mnoha cennými drahokamy, což si jeho sklárny nemohly dovolit, ovšem to bylo ještě v dobách, kdy sama v této profesi pracovala. „A vy se vrátíte, že?“

Odpověděl jí další otázkou: „A vy mi to děvče s rohem na čele seženete, že?“

Byl to Gill, kdo přišel se zprávami o legendách, kterými je prosycený celý Kezdet a o kterých se povídá v kavárničkách, bazarech, a dokonce i v posvátných místnostech Těžařského cechu. Musel se držet ze všech sil, aby nerozmlátil pár lidem hubu za ty oplzlé řeči o tom, co Acorna provozuje se svým růžkem. Copak to Acorna vyváděla, že rozvířila takové pověsti? S tím se bude muset okamžitě skoncovat! Dům pana Lia je nepřístupný komukoli cizímu, a přesto Acorna mohla vyvádět takové bizarní eskapády dokonce i v době, kdy byla pod ochranou a dohledem Judit a Pala.

Potom ho napadlo, že by udělal nejlíp, kdyby se k dalším výletům připojil i on, aby hlídal Acornu a zrovna tak i Judit.

Přiložil dlaň ke snímači a otevřel se mu vchod do usedlosti pana Lia. Uvítal ho dětský smích a pištění. Chvilíčku jen tak stál a poslouchal

okouzující projevy nevázané radosti. Smích, říkal si, to je nádherný zvuk; a náhle si uvědomil, že by nedokázal Acorně bránit ve skutcích, kterými zachraňuje životy dětí. Ale čím dříve se spustí měsíční projekt, tím líp a tím větší bezpečí pro všechny.

Rafik měl tak napilno jako ještě nikdy v životě. Pracoval v prostorné kanceláři, kterou mu přenechal pan Li i s komunikačními zařízeními, která byla bezmála uměleckým dílem a umožňovala inu rychle podávat zprávy na neuvěřitelné množství adres. Nebyl by příslušníkem své výjimečné rodiny, kdyby v sobě neměl zakódovány obchodnické instinkty. Často si říkal, proč se vlastně této úctyhodné profesi nevěnuje už dávno, jak po tom toužila jeho matka. Ne že by se cítil o něco ošizený, protože smlouvání a kšeftování tvořilo podstatnou část jejich úspěchů. Když ho popadla divná nálada, říkal si, že jako neopeřené mládě se silou mocí dral o to, aby mohl dolovat na asteroidech. A podívejme! Kdyby to byl neudělal, nedostalo by se mu dneska takovéhle příležitosti. To je kismet!

Podařilo se mu spojit, ovšem opět díky ohromující síti kontaktů pana Lia, s věhlasným lunárním konstruktérem. Postarší muž jménem Martin Dehoney, už v penzi, byl autorem geniálních staveb, které platily téměř za povinné při budování všech měsíčních důlních základů, především pro vysoký faktor bezpečnosti a nízké investiční náklady. Taky se o něm říkalo, že je něco jako trezorová skříň plná nových geniálních nápadů, které se takovým konzervativním organizacím, jako jsou velké korporace a vládní komise, nehodily do krámu. Tedy, když se s ním Rafik spojil, nejprve architekt Dehoney namítal, že je příliš starý a hloupý, ale Rafik ho jemně přesvědčoval a vysvětloval mu, že jejich plán zlikviduje systém nevolnické dětské práce na Kezdetu tak dlouho, až ho získal. Architekt dokonce přiznal, že má několik zcela nových nápadů, které se týkají měsíčních staveb, a má pocit, že právě pro jejich účel by se výborně hodily a lidé s takovým rozhledem jako Rafik by si jich cenili určitě víc než byrokratičtí úředníci. Pro něho zase vědomí, že na některá z jeho nejlepších děl nakonec přece zasvítí slunce, bude velice příjemným zadostiučiněním, nežli se odebere ke spánku. Rafikovi téměř ihned došlo, že má na mysli „věčný spánek“ smrti.

K nezměrnému nadšení Rafika i pana Lia tři týdny nato dorazil zvláštní kurýr s opravdu bohatou zásilkou plánů, včetně kompletních specifikací (i

když některé z nich byly jen vylepšeními a variantami některých již existujících Dehoneyových měsíčních staveb a trochu z nich bylo cítit jeho okouzlení sebou samým).

„Tohle ovšem není jenom nějaký inovovaný model obytných komplexů a podpůrných hydroponických pavilónů,“ rozplýval se Calum. „Ten člověk má neuvěřitelný instinkt pro záležitosti důlního inženýrství! Koukejte na tenhle návrh samozásobovacího úseku. Je naprosto praktický a přitom elegantní.“ Prohlížel si Dehoneyův projekt II. fáze výstavby lunární základny. V I. fázi se z lunárního regolitu vytěží kovová zrna a poté se zredukují plynným karbonylovým procesem na elementární prvky. Současně se uvolňovaných chemických par využije k výrobě velkoplošných, ultralehkých zrcadel na bázi karbonylů železa a niklu. Ve II. fázi, když bude regolit vytěžen až na skalní podloží, se pomocí těchto zrcadel soustředí solární záření tak, že dojde k rozdrčení skal bez užití trhavin, které by bylo třeba dovážet, anebo mechanických vrtáků, o kterých Calum dobře věděl, že se v podmínkách téměř absolutního vakua neustále ucpávají prachem a neúnosně opotřebovávají.

„A vedlejších produktů uzpůsobování regolitu využívá k vybudování odstínění prvních obyvatelných habitatů před slunečními paprsky,“ upozorňoval je Gill, „a potom ve II. fázi můžeme stavět rozlehlé obytné buňky v podzemních prostorách, které vytěžíme. Takže konstrukce habitatů vyžaduje jenom velice nepatrné dodatečné náklady a mizivé radiační stínění.“ Zahloubali se do plánů dvoukopulového komplexu obytné a hydroponické sekce, spojené univerzálním přechodovým uzlem. Judit je vyrušila a pustila Kosmické zpravodajství, kde právě hlásili, že Dehoney ve spánku zemřel.

„Muselo se to stát hned poté, co nám poslal svoje plány,“ řekl ohromený Rafik a zrudl. Nemělo jeho naléhání svůj podíl na architektově smrtelné únavě?

„Nikdy by mě nenapadlo, že se zajímáš i o takové věci,“ poznamenala Judit a zvláště se na něho podívala.

„Křivdíš mi,“ ohradil se Rafik, i když věděl, že ho několikrát slyšela, jak se dost drsně dohaduje s některými dodavateli. Položil si jednu ruku na srdce, aby ukázal, jak ho její slova zabořila. „Byl bych skutečně necita, kdybych toho starouška bezohledně donutil, aby se upracoval k smrti. I za tu cenu, že by sem mělo přibývat každý den jedno dítě, dokud tadyhle to na Maganosu nepostavíme.“

Pan Li se díval na Judit přes oblouk nosu, což měl ve zvyku, když si přál,

aby udělala něco, do čeho se jí nechce.

„Omlouvám se, Rafiku.“

„Hlavní budovu pojmenujeme Dehoney na počest jeho nezměrného přínosu pro náš projekt,“ prohlásil Rafik, ihned se však podíval po panu Liovi, zdali jeho nenadálý vrtoch podpoří. Potom, s hlubokým povzdechem, který si každý mohl vyložit podle svého, rozvinul i zbytek plánů a začal je studovat.

S plány rozpracovanými do takových detailů, jako například harmonogram postupného rozšiřování základny pro tvorbu životního prostředí ve vztahu k narůstajícímu počtu obyvatel, mohl Rafik začít rozesílat stavebním firmám tendry a Gill mohl prověřovat jednotlivé firmy, jak jsou stabilní a jakou mají pověst, pokud jde o realizaci staveb v termínu a v rozpočtových limitech. Do tendrů uváděli zpáteční adresu na *Uhuru*, aby soukromí pana Lia nenarušovali žádní dotěravci. Když se rozšířila zvěst o rozsahu této zakázky, tak je oblehla spousta všelijakých nuzných zprostředkovatelů, kteří hleděli vydělat víc, než zač jejich práce stála. Bylo výhodnější, aby funkci kanceláře vykonávala vesmírná loď, takže bylo možné bezpečnostní stráž v doku zainteresovat na tom, aby ti nejhorší vagabundi vůbec nepronikli dovnitř.

To ovšem znamenalo, že Rafik s Gillem museli mít bezpečnou a diskrétní modemovou linku ke spojení s panem Liem, aby mohl dál dozírat na všechny záležitosti.

„Rafik má takovou energii, jakou takovýto projekt vyžaduje,“ řekl pan Li, dobromyslně se usmíval na Judit a poplácával ji po ruce. „Já zase mohu přidat moudrost a zkušenosti, které jeho mladá hlava zatím neměla čas nashromáždit.“

Judit zrovna objevila balíček disket, které byly součástí Dehoneyovy dodávky, a s nadšeným zajucháním je zasouvala do počítače. Téměř okamžitě se náčrty rozvinuly do třírozměrných modelů a pohybovaly se v souladu s napjatým hlasem Martina Dehoneye, který podával jistá vysvětlení ke svým vizím lunární důlní stanice, jejíž vybavení ovšem bylo do té míry dokonalé, že mohla docela dobře sloužit také jako rekreační zařízení.

„A podívejte se na tohle!“ vykřikl Gill, když se Dehoney dostal až ke svým expanzním plánům. „Aby snížil riziko požáru, navrhuje přitáhnout malé uhlíkaté asteroidy a z nich uvolnit dusík.“

„Z téhož zdroje nota bene můžeme získat sulfáty a fosfáty, pokud by bylo potřebí doplnit měsíční minerály,“ připomněl Calum. „Kdybys nemyslel

jen na sbírání nákladu cenných kovů, tak by tě to napadlo samotného. Mezi E-typy jsme přece měli spoustu uhlíkatých chondritů.“

„Nevšiml jsem si, že bys s tím nápadem přišel třeba ty sám.“

„Kvůli čtyřčlenné posádce to nebylo potřeba,“ opáčil samolibě Calum. „Kdybychom se pokoušeli stabilizovat systém pro zabezpečení života celé kolonie, přirozeně bych s tím přišel.“

„Jistě, jak jinak,“ zavrčel Gill s poněkud těžkopádnou ironií.

Pořád ještě prohlíželi diskety se zevrubnými plány, když vešel Pal s oznámením, že je připravena večeře. Když si všiml zaujetí, s jakým studují plány, zavolal dolů kuchaři, aby jídlo ještě nejméně o půl hodiny odložil.

Tapha samým úsilím vyplazoval jazyk ze rtů a prodíral se právě kódovacím programem, který měl vestavěn ve svém počítači. Tatík Harakamian byl tak idiotsky staromódní, že vyžadoval, aby všichni jeho podřízení užívali šifer, které sestávaly z odvolávek na dlouhé citáty z *Knih Tří Proroků*, které museli znát zpaměti. Asi by ho trefil šlak, kdyby zjistil, že Tapha přeprogramoval svůj počítač tak, že produkuje zašifrované zprávy automaticky a vždycky při tom používá jako klíč První verš První knihy, ale stejně to vyžadovalo pořád tolik ručních operací, že to Taphovi žralo nervy. Až on převezme celou organizaci, jednou z prvních změn, které provede, bude modernizace komunikačního systému, který bude používat automatický šifrovací program, namísto tohoto těžkopádného kódovacího systému. Hafiz se stejně zbytečně vyžíval v utajení. Tapha na všechny zprávy, které posílal z Kezdetu, používal pořád jeden a týž kódovací klíč a neobjevil zatím jedinou známku toho, že by ho někdo rozluštil.

Neobjevila se ale také žádná známka toho, že by jeho zprávy někdo dostal, ačkoli dobře věděl, že dojít musely. To, že se Hafiz chová takhle odporně a nízce a odmítá mu přispět mizernými pár kredity, aby mohl žít způsobem, jaký se sluší na dědice říše Hafize Harakamiana, ho donutilo prodat jeden z klenotů, které sebral při svém útěku z domu. No, to by se teď mělo všechno změnit. Tapha s uspokojením dokončil šifrovanou zprávu, v níž svému otci sděloval, že našel jeho drahocennou jednorohou dívku a vrátí mu ji za jistou cenu. Nemohl odolat, aby nepřipojil tajuplnou poznámku, že také našel způsob, jak tady na Kezdetu vyřešit další z rodinných problémů. A bez cizí pomoci! Tedy, skoro bez pomoci. Zmínka

Didi Badini o domě pana Lia byla Taphovi dostatečným klíčem, podle kterého už sám vystopoval Acornu i Rafika. Už se k ní pro další informace vracet nemusí, ačkoli by tam mohl zajít jen kvůli pobavení.

Tapha předal svou zprávu k odeslání na jedné z veřejných komunikačních stanic, jakých byla na hlavních celtalanských třídách spousta, a potom pokračoval v cestě, aby zařídil vyřešení toho otravného rodinného problému. Jak bude jeho otec moci být hrdý, až se doslechne, že jeho Tapha nejen že znovu polapil jednorohou dívku, ale také se pomstil za ten ošklivý trik, kterého se vůči jejich domu dopustil bratranec Rafik! Ba co víc, když bude Rafik bezpečně odstraněn z cesty, nemusí se bát už žádných dalších úkladů, jejichž cílem by bylo Taphu vystřadit z jeho zákonné pozice nezpochybnitelného otcova dědice. Tentokrát se Tapha nehodlá nechat unést k nepředloženostem, jako tehdy při tom útoku v restauraci, ačkoli i tam to mělo vyjít, a pořád ještě nedokázal přijít na to, jak se Rafik mohl vyhnout byť jedinému ze zášlehů laserové zbraně. No, to už je jedno. Tentokrát podnikne druhý a poslední pokus. Jeho maskování mu dovolí přiblížit se na tak malou vzdálenost, že si bude moci být absolutně jistý, že je Rafik definitivně po smrti.

Jakmile bude mít tu lapálii za sebou, může jen vyčkávat, až se dostaví otcovi emisari s dostatečně velkým balíkem kreditů, aby to stálo za to jim prozradit, kde se jednorozka zdržuje. Nebude zapotřebí, aby se sám unavoval jejím chytáním, to je práce pro podřízené. On, Tapha, je ta hlava, která celý plán zesnovala, a to je víc než dostatečné úsilí. Ne ne, bude prostě u Didi Badini odpočívat, dokud Hafiz neodpoví na jeho poslední zprávu. Ten starý netopýr by mu měl něco poslat, aby si mohl dovolit zaplatit pár polibků a sladkých slovíček, a když dostane chuť na něco čerstvějšího, mohl by se nabídnout, že pomůže vycvičit tu novou posilu domu, tu zjizvenou holku z dolů. To by byl docela zábavný způsob, jak přežít ty dlouhé dny čekání, a tohle děvče má další výhodu, je totiž už poznamenané, takže se dá předpokládat, že Didi nebude moc koukat na to, zdali během „výcviku“ té holce nepřibudou ještě nějaké další šrámy. Nebude si muset dávat takový pozor jako v poslední době, po té nešťastné nehodě s jedním lehkým děvčetem na Theloi.

Na Kezdetu byla taková praxe, že nejen poslední Taphova zpráva, ale všechny zprávy určené mimo planetu procházely kontrolou Ochránců

klidu, než mohly zamířit ke svým adresátům. Ed Minkus listoval denní poštou a lhostejně přelétal stránky zrakem, nenarazí-li na nějakou pozoruhodnost či potenciální profit. Zarazila ho šifrovaná zpráva, zdánlivě sestávající z různých náboženských výkladů Prvního verše První knihy.

„Hej, Desi,“ zavolal na svého parťáka, „tuhle máme další čmáranici od toho chlápka Taphy. Víš kterýho? Toho s těma srandovnýmima ušima, kterej pořád píše domů o peníze a pokaždé používá stejnou šifru.“

„No a?“ zavrčel Des. „Dokud nějaký peníze nedostane, tak nám není k ničemu dobrej.“

„Tohle vypadá jinak.“ Ed spustil dekodovací program a četl vyluštěný text, jak mu vyskakoval na obrazovce. „Našel něco cenného, možná by stálo za to se mu trošku zamíchat do plánů... ohó, a tohle vypadá, jako by chtěl sejmut nějakýho chlápka jménem Nadezda.“

„Nadezda?“ Des se v jediném lačném pohybu prudce odstrčil i s křeslem od stolu a vztyčil se Edovi za zády. „Nadezda! To se mu nesmí dovolit! Ten třikrát podělanej, dvouocasej těžař patří *mně*! Nikdo nesmí zabít Nadezdu dřív, než se na něho dostanu já!“

Delszaki Li zaplatil „pokuty“, které údajně dlužili Calum, Gill a Rafik vládě Kezdetu, takže Des neměl úřední záminku těžaře pronásledovat, čímž ale ani v nejmenším neochladla jeho dávná tužba po pomstě.

„No tak fajn,“ odpověděl Ed mile, „tak nám stačí toho Taphu zastavit dřív, než se tam dostane, co?“

Obrazovka komunikátoru, kterou měla Didi Badini instalovanou v koutě luxusně zařízeného obývacího pokoje, přenášela pouze rozeklaný vzor neonových záblesků, ze kterého Didi vždycky rozbolela hlava.

„Co kdybyste ty mizerné čmáranice vypnul? Bolí mě z toho oči a chováte se, jako kdybyste vás ještě nikdy neviděla.“ Sotva tu neopatrnou poznámku Didi vypustila z úst, už jí litovala. Nebylo vůbec chytré připomínat Pišci, že ona patří k těm několika málo lidem na Kezdetu, kteří viděli jeho obličej, i když pochopitelně neví, na kterém místě společenského žebříčku kezdetské technoaristokracie žije svůj „skutečný“ život.

„Už jsem byl až příliš neopatrný,“ zašeptal suchý hlas z mřížky reproduktoru, která lemovala celou obrazovku, „když jsem tě doprovázel do toho dolu. A kvůli čemu? Abych jen na okamžik zahlédl pěkné děvčátko, které se *tobě* podařilo ztratit, ještě než se dostala do tvého

domu!“

Didi Badini se až shrbila pod návaem zlosti, který zazněl v šeplavém hlase, a varovala se Pištci připomínat, že i on seděl v letounu, když je ta malá bestie Khetala tak vyplašila, že dala Chiuře příležitost k útěku. Nevadí. Neodvází se dát svůj vztek najevo Pištci, ale může si ho vybít později na Khetale. Ta vzpurná mrška už je dole zamčená dost dlouho, aby z ní všechna bojovnost vyprchala, a může ji předhodit Taphovi, ať ji zlomí docela.

„Prosím tisíckrát za prominutí, pane,“ řekla, polykajíc zášť i jeho bezdůvodné výtky. „Jak vám můžu posloužit teď?“

„Ozývají se takové řeči...“ zašeptal hlas, zatímco přes obrazovku se plazily a svíjely zelené a žlučově žluté pruhy, „řeči, že po Kezdetu chodí nějaká bohyně jakéhosi dětského kultu. Má tisíc jmen, ale jedinou podobu - je prý vysoká a štíhlá a z čela jí trčí roh jako jednorožci.“

„Didi Acorna!“ Didi Badini se v hnízdečku z polštářů prudce vzpřímila. „Vím, že není opravdová Didi, protože žádná z našich sester o ní nic neví!“

„Didi, bohyně, co na tom sejde?“ přerušil ji Pištce. „Povídačky, které se šíří o jejích schopnostech uzdravovat, jsou nesmyslně přehnané, ale ani na tom nezáleží. Na čem záleží, je to, že tomu děvčka věří. Liga proti dětské práci a ten kverulant Li už tak dělají dost potíží, takže nejmén ze všeho teď potřebujeme kult nějaké bohyně, který by mohl vést k dalšímu odporu. Ten rohatý zmetek musí zmizet. Ale já v tom nesmím nijak figurovat. Nedovolím, aby došlo ke kompromitaci mého oficiálního postavení.“

Didi Badini zkrivila buclatou a napudrovanou tvář do ošklivého úsměvu. „Nic mi neudělá větší potěšení,“ ujistila Pištce. „A o nějakých politických motivech kolem té záležitosti nepadne ani slovo. Už si stejně vysloužila trest, protože se vydávala za jednu z našich sester, aniž zaplatila cechu předepsané poplatky. A najdou se lidé, kteří za její výrůstek zaplatí náramné peníze. Roh jednorožce je totiž nejsilnější známé afrodisiakum.“

„Ale zabije ji to, když jí uříznete ten roh?“ zeptal se hlas, připomínající šustot suchého listí.

„Myslím, že v tomto bodě se můžeme vždycky pojistit,“ řekla Didi Badini, a když obrazovka náhle pošedla, hlasitě se zasmála.

Potom jí tvář povolila úlevou. Ona Pištce nemohla vidět, ale příliš dobře věděla, že on během rozhovoru pozoruje každou změnu jejího výrazu a vykládá si ji podle svého. Ještě chvílku a snad by se byla neovládla a vyslepičila by mu, jakým způsobem takzvanou Didi Acornu vystopovala. Jenomže nebylo vůbec potřeba, aby věděl, že v tomhle ohledu vsadila na

mladého Taphu a že ten ji dovede přímo k té jednorohé holce. Pištce by mohlo napadnout, že by se v té věci mohl mnohem výnosněji spojit s mladým Taphou a Didi Badini vůbec nelhala, když se zmínila o tom, jakou hodnotu má pro překupníky roh jednorožce. Měla zákazníky, jejichž přirozené síly selhávaly a oživily je pouze zcela zvláštní prostředky, jako velmi mladičká panna anebo bičování svéhlavého děvčete. Takoví by za vedlejší produkt Acorniny smrti zaplatili skutečně víc než bohatě.

Deset

Tapha si naposled nervózně popotáhl vypůjčený overal dělníka z doků a vkročil zaměstnaneckou bránou do prostoru přístavu. Když míjel stanoviště ostrahy, jen strážnému bezstarostně pokývl rukou. Sotva dokázal skrýt svoje nadšení. To maskování skutečně bezchybně fungovalo! Overal mu darovala Didi Badini, která ho koupila od poněkud hůře situované Didi, jejíž dům plný postarších žen navštěvovali chudší mechanici z doků a náhodní zákazníci, kteří na nic lepšího neměli. Pro Didi Hamidu to byla docela snadná záležitost: cvrknout jednomu z klientů do sklenice s pitím uspávací prostředek, ve spánku mu svléknout jeho uniformu a nahé tělo odvézt do stoky kus od jejího domu. Ženy mi pomáhají, říkal si Tapha, když kráčel po obrovitém hangáru, kde byly uloženy lodě k opravám. Některé koráby byly částečně rozebrané a pracovalo se na nich. Rozhodně to s ženami uměl... a už se těšil, že jakmile skončí s touhle prácičkou, hned se vydá k Didi Badini, aby se vypořádal s tou novou holkou. Zkušená žena má pochopitelně taky cosi do sebe, ale nic se nevyrovná mladé a nedotčené... a když je navíc pořádně vyděšená, dodá to celému utkání zvláštní pikantnosti.

„Hej, ty tam!“ zahulákal na něho pravý mechanik. „Dones mně hydraulickéj sekáč! Tudyma ne, ty vole,“ pokračoval, když se Tapha loudal pořád dál za svým cílem. „Sklady jsou přeci na druhý straně hangáru!“

Tapha mu zamával a zamumlal cosi naprosto nesrozumitelného. Mechanik pokrčil rameny a dělníkům kolem sebe řekl cosi o uprděných idiotských chlapech kdoví odkud, kteří ani neumějí mluvit pořádně basicem, a kam to asi cech s takovou může přivést, a šel si pro hydraulický sekáč sám. Co to je, to Tapha nevěděl a ani ho to nezajímalo, ale zrychlil

krok, aby se co nejdřív dostal k přístavišti, kde spočívala *Uhuru*, než ho zase zdrží někdo jiný. Byla by to opravdová smůla, kdyby jeho d'ábelsky prohnané maskování a vylepšená výzbroj byly k ničemu jen proto, že potká člověka, který o něm bude přesvědčený, že je skutečný mechanik. Tapha si poplácal na vyboulenou kapsu overalu, která ho táhla k podlaze, a zakřenil se. Tentokrát je vyloučeno, aby chybil.

Z půjčeného kanclíku, přilepeného vysoko na zdi hangáru, pozorovali Des Smirnoff a Ed Minkus, jak se Tapha loudá za svým cílem. „Ten idiot si myslí, že se dostal přes ostrahu jen díky tomu, že se oblékl jako mechanik,“ poznamenal Ed. „Vůbec ho ani ve snu nenapadlo, že jsme vypnuli zbraňové a rastrové skenery a že jsme požádali strážného, aby nekontroloval průkazky, až si to ten malý chlapíček se srandovníma ušima pohne dovnitř. A proč jsme ho vůbec nechali projít kontrolou? Bylo by jednodušší ho sbalit rovnou tam. Anebo sis to rozmyslel a necháš ho, aby Nadezdu sejmul za tebe?“

„Sakra, to ne!“ opáčil Des, „ale zatím ještě nic ilegálního neprovedl. Ani se nepokoušel obelstít skenery, protože jsou vypnuté. Překročili bychom řád Ochránců klidu, kdybychom zadrželi chlápka, který - pokud víme - jen vyrazil na nevinnou rodinnou návštěvu.“

„Tohle bude výborně znít, až se celá ta věc bude vyšetřovat,“ zatleskal mu Ed. „A ve skutečnosti je to jak?“

Des v úsměvu vycenil zuby jako vlk. „Nebude na škodu, když necháme Nadezdu trošku vyděsit, než toho ušatýho tajtrlíka sejmeme. A vůbec, když zarazíme podezřele vyhlížející individuum na bráně a najdeme u něho protizákonně držené zbraně, děláme jen svoji povinnost. Ale když ho zastřelíme na poslední chvíli, abychom mu zabránili ve vražedném pokusu, tak budeme Hrdiny republiky.“

Ed vzdychl. „Svoje peníze už jsi dostal. Teďka by ses chtěl pomstít Nadezdovi a ještě dostat medaili Hrdiny republiky? Slyšels někdy pohádku o té rybářové ženě, co chtěla být papežem?“

„Jakým papežem?“

„To je jedno. Teďko se nám dostal do dosahu. Koukneme se, jestli skener přijde na to, co to má v té naducané levé kapse.“ Ed aktivoval zdroj paprsků, zaostřil a vydralo se z něho dlouhé, tichoučké zahvízdnutí. „Nejsvětější Kezdete, ty zbraňové skenery na hlavní bráně jsme neměli vypínat.“

„Přece jsme ho nechtěli zastavit jen proto, že nese kapesní laser, nebo něco takovýho,“ připomínal mu Des.

„Kapesní laser! Haha! Ten kretén má v kapse tungstenovou bombu!“

„Děláš si srandu!“

„Moc rád bych. Koukej - přečti si to tady sám.“

Des rychle zrakem přeletěl obrazovky skeneru a zbledl. „Ale nezmiňoval se o tom, že by to měla být sebevražedná vejprava! Kdyby ta věc bouchla, tak nedostane jenom Nadezdu. Zrušil by celou tu zasranou loď!“

„Vyhodil by do luftu celý tenhle zasraný hangár!“

„Možná celý přístav.“

„Spíš kus Západního Celtalanu.“

„Kámo, jestli tohle dopadne špatně,“ hekl Ed, „tak ti kolem krku pověsej něco jinýho než medaili Hrdiny republiky.“

„Jestli ho nezarazíme,“ odpovídal Des lapidárně, „tak už nebudu mít žádněj krk, za kterej by mě mohli pověsit. Ale jestli si nás všimne, mohl by zpanikařit a spustit to svinstvo předčasně. Sakra, vždyť to je takový kus vola, že by to mohl spustit nešťastnou náhodou kdykoli!“

Během tohoto rozhovoru oba muži sbíhali interní bezpečnostní chodbou dolů a byli tak dobře vyladěni na stejné myšlenky a reakce, že si ani nemuseli ujasňovat, co dál. Jestliže se jim podaří oběhnout dvě strany hangáru a odříznout Taphovi cestu dřív, než se dostane k *Uhuru*, a když aspoň jeden z nich bude mít možnost čistého výstřelu, mohli by ještě zachránit sami sebe i větší část Západního Celtalanu před molekulární dez-integrací.

„Co poplach?“ zabekal Ed, když míjeli stanoviště ostrahy.

„Ani nápad. Ještě by se vyděsil.“ Des nebyl v lepší kondici než jeho kolega, ale adrenalin mu vystoupal tak vysoko, že zatím s dechem docela stačil.

K místu, odkud už mohli střílet, se dostali tak brzy, že jim ještě zbývalo pár vteřin. Ed doběhl první. Vytáhl zbraň, vykoukl za roh a zaklel. „Je tam spousta podělaných dělníků, kteří stojí v cestě. Nemám čistej prostor k výstřelu.“

„Ser na dělníky! Asi budou radši omylem postřelení než rozprášení tungstenovou bombou, ne?“ Naklonil se přes skrčenou Edovu postavu, využívaje všech výhod své výšky a delších paží, a zdánlivě téměř bez míření vypálil sérii koncentrovaných omračujících zášlehů.

„Dostal jsem ho,“ řekl spokojeně a sprintoval ke zhroucenému Taphovu tělu, aby deaktivoval bombu, a Ed mu funěl za zády. „Doufejme, že je to standardní armádní typ,“ řekl a opatrně zalovil v pytlovité kapse, která skrývala strašlivou zbraň. „Byla by to děsná vostuda, přijít kvůli selhání

tungstenové bomby o ruce, které dovedou tak perfektně střílet.“

„To jde šíleně rychle,“ upozorňoval ho Ed kysele, „ani bys neměl čas vo ty ruce přijít.“ Klečel nad Taphou a díval se s dechem zadržným, jak Des vyšroubovává z tungstenové bomby kombinovaný detonátor, aniž by dal najevo sebemenší stopu nervozity. Třikrát to klaplo, pak prodlel mrtvičnatý okamžik ticha a potom Ed ucítil, jak mu v lebečních kostech přestalo rezonovat téměř dychtivé bzučení, jakým se ozývá odjištěná tungstenová bomba připravená na signál explodovat. A tehdy si poprvé všiml lidí kolem. Tlačil se tam zástup mechaniků, kteří jeden přes druhého pokřikovali zmatené dohady a skrze ně si proráželi cestu dva z těžařů z lodi *Uhuru*. První k nim došel Rafik Nadezda.

„Páni,“ řekl Rafik, když se podíval na podlahu, „tohle je - „

„Tungstenová bomba,“ řekl Des Smirnoff, vstává z pokleku, v každé ruce polovinu demontované bomby. „Ať to byl, kdo to byl, tak tě *opravdu* neměl rád, Nadezdo - nenáviděl tě ještě víc než já. Todle mi dlužíš. To je další položka, kterou mi dlužíš,“ dodal s hrozivým skrytým významem.

„Chtěl jsem říct,“ pokračoval Rafik důstojně, „že tohle je můj bratranec Tapha.“

„Říkáš to ve špatném čase,“ opravoval ho Des a na pevně sevřených rtech mu vyrašil náznak úsměvu. „Tohle byl tvůj bratranec Tapha, Nadezdo. Sotva jsem zjistil, že se mi po přistavu motá maniak ozbrojený tungstenovou bombou, nastavil jsem zbraň na maximum, a tím pak dostal šest zásahů do palice. Má usmaženej mozek.“ Na okamžik se zamyslel. „Teda ten hypotetický mozek.“

„A jakpak se dostal přes bezpečnostní kontrolu?“ ptal se někdo hlasitě.

„Tihle teroristi jsou d'ábelsky fikaní,“ řekl na to Des, vlastně zařval, aby překřičel hluk zástupu čumilů.

„Teroristi?“ opakoval po něm Gill. „Myslel jsem, že to byla osobní...“

„Ochránci klidu toho chlapa už nějakou dobu sledovali,“ řekl Des nahlas. „Měli jsme důvody si myslet, že je v úzkém vztahu s Ligou proti dětské práci, a to jsou dávno profláknutí teroristi, kteří dělají, co můžou, aby narušili ekonomiku naší slastné, mírové a produktivní planety.“

Gill zrudl do barvy svých vousů. Rafik udělal krok dozadu a vši vahou mu dupl na špičku nohy.

„Takže tohle je šťastný konec neblahé situace,“ řekl a nevšímal si vzteklého Gillova bublání. „Dovolte mi, abych vám blahopřál k účinnému vyřešení krize, Ochránče Smirnoffe. A pokud jde, eh, o tu malou epizodu na asteroidu, opravdu to byla chyba. Neměli jsme ani tušení, že tam

zůstanete uvěznění nějakou delší dobu. Za ten incident vám dlužím omluvu.“

Smirnoff zbrunátněl ve tváři. „Dlužíš mi víc než omluvu,“ řekl sotva slyšitelně, „a já mám neustále v úmyslu si ten dloužek vybrat, Nadezdo! Později.“

„A co takhle oficiální hlášení a doporučení, aby vás navrhli na medaili Hrdiny republiky?“ navrhl mu Rafik stejně potichu. „Dneska jste si ji určitě vysloužil.“

Smirnoff se zarazil a očividně se nedokázal rozhodnout.

„A zasadím se o to, aby se nevyšetřovalo, jak tenhle... terorista... dokázal projít přes bezpečnostní kontrolu,“ dodal Rafik.

„Tohle bys dokázal zařídit?“

„Nějaký těžař, který tady ani není doma, asi těžko bude mít takový vliv,“ řekl Rafik, „ale dědic Harakamianského impéria určitě ano.“

„To jako ty?“

Rafik stál a díval se na zem na Taphovo tělo a obličej měl nečitelný jako kamennou desku. „Ted' už ano. Dovolíte mi sebrat jeho osobní věci?“ dodal po okamžiku ticha. „Měl bych mít něco, co budu moci poslat jeho otcí.“

„Tak hned do toho,“ pobídl ho Des. „A tamto...“

Rafik se nepatrně usmál. „Na to hlášení nezapomenu - určitě ne. Blahopřeju, Hrdino republiky!“

Náramný poprask kolem druhého Taphova vražedného pokusu Calumovi docela unikl, tak jak mu unikala většina věcí, které se odehrávaly kolem něj, od té doby, co mu doktor Zip předal výsledky svého zkoumání. Zip se soustředil na sektor vesmíru ležící nejbližší místu, kde Acornu našli, a nic si nedělal ze zprávy, že výsledky zkoumání hvězd v tomto sektoru metodou epsilon-V ukazují na velice malou možnost vzniku primárních planet, které by byly bohaté na směs takových kovů, jakých použili tajemní konstruktéři Acornina záchranného modulu. Tyto výsledky totiž byly zatíženy zkreslením, zaviněným difusí hmoty nejbližších hvězd typu M a jejich planet.

Calum si ale spíš myslel, že Zip ve své pýše, že je díky nové technice zkoumání schopen odhalit složení vzdálených planet, pár věcí prostě přehlédl. V čem si o Acornině rase mohli být jisti, byl ohromující rozsah

dalekých cest vesmírem. Když on s Gillem a Rafikem mohli vytěžit rhenium z asteroidu Dafné, aby z něho na Theloi nechali vyrobit solární tepelné komory, proč by Acornin lid nemohl taky vytěžit spoustu planetárních systémů, aby získal kovy pro tuhle slitinu?

Tahle myšlenka měnila problém vystopování Acornina domova z jednoznačného úkolu astrofyzikální analýzy v komplexní optimalizační program, který vyžadoval špičkové technické výzkumné vybavení.

Když na tomto programu začal Calum pracovat, vysvětloval Gillovi své myšlenky: „Koukej, z toho, co víme o Acorně, můžeme předpokládat, že její rasa nejsou žádní pitomci nebo marnotratníci. Nepoletí pro potřebné kovy dál, než bude nezbytné. Takže napřed musím Zipovy údaje použít k sestavení programu, který vytrídí podskupiny hvězd v daném úseku vesmíru, které ve svém souhrnu produkují všechny potřebné substance, potom v každé takové podskupině vyhledám planety typu M, které se nejvíc přibližují optimálnímu středu všech nezbytných výprav pro kovy.“

„Hohó,“ řekl Rafik, „jestliže Zip dokáže dát dohromady emisní studie všech těchto planetárních systémů, proč bychom ho nemohli využít, aby nám vytipoval slibná místa k dolování?“

„Je to příliš drahé,“ řekl Calum. „Ani bys nevěřil, kolik už Li na tenhle jediný problém vynaložil peněz.“

Začal uvádět taková čísla, až Rafik neochotně souhlasil, že by skutečně nebylo efektivní využívat Zipa coby prospektora.

„Ale,“ rozzářil se za chvíličku, „všechny tyhle údaje už zjistil při pátrání po Acornině domově, ne? Jistě by nikdo nic nenamítal, kdybychom jich využili i pro jiné účely, co?“

„Nejspíš ne,“ připustil Calum. Dost ho štválo, proč kamarád pořád mluví z cesty. Koho teď zajímalo nějaké dolování? Chtěl by, aby ocenil jeho elegantní přístup k řešení problému identifikace Acorniny domoviny. „Pojímám celou tu soustavu hvězd jako překrývající se podsystémy, charakterizované tím, že každý obsahuje nejméně jedno těleso typu M. Podle axiomu volby nutně musí platit, že...“

V té chvíli se Rafik rychle odporoučel a mumlal přitom cosi o vzteklých psech a matematicích. Caluma trochu překvapovalo, že Rafik nesdílí jeho nadšení nad krásami aplikovaného lineárního programování, ale pak mu došlo, že to by musel vlastně mít rád matematiku jako takovou. Tiše si pohvizdoval a zatím si přivlastnil jeden z paralelních počítačů, normálně sloužících potřebám bankovní divize Liova konsorcia. Potom přepadl další divizi kvůli software pro statistickou analýzu, kterýžto programový

produkt si mohl upravit tak, aby sloužil jeho potřebám, a jal se dávat dohromady svůj vlastní program. Během posledních uplynulých týdnů přispíval ke konverzaci u stolu téměř výlučně tajuplnými prohlášeními, jako například: „Už bych to měl v hromadě, kdybych napřed nemusel zadávat všechny ty spousty údajů z nejrůznějších zatracených hvězdných tabulek do kanonického formuláře,“ nebo „Ale ne, to, že se program pohybuje v nekonečné smyčce, ještě vůbec neznamená, že nefunguje. Prostě se dostal do stavu, v jakém jsem s ním ještě nepracoval.“ A kdykoli na něho Judit zapomněla, vynechával všechna jídla a spokojil se s rychlým občerstvením, které mohl v zatemněné místnosti, vyčleněné pro tento projekt, konzumovat jednou rukou, zatímco kontroloval vizuální displeje zobrazující činnost jeho programu.

Ted' konečně začínal získávat výsledky. Možná zatím neprůkazné, ale přece jen výsledky. Sotva vnímal Gillovu vzrušenou zprávu o vražedném pokusu a o tom, jak skončil. „Tapha je mrtvý? Dobrá, zase po nás jde o jednoho chlapa míň.“

„A myslím, že Rafik pacifikoval Dese Smirnoffa. Takže Ochránci klidu už nám taky dají pokoj. Calume, měl bys vidět Smirnoffa, když zneškodňoval tu tungstenovou bombu! Ten chlap je možná podplacený policajt, ale v mé minérské jednotce by mohl nastoupit třeba hned. Ten má teda nervy z oceli!“

„Hmm. To je dobře, že tu bombu deaktivoval,“ řekl Calum a pokyvoval hlavou nad výsledky, které lezly z tiskárny počítače. „Taková bomba by mohla zavinit výpadek proudu i tady, co? Byl bych mohl přijít o spoustu dat.“

Nato Gill navrhl, že by Calum měl ta svoje data vzít a udělat s nimi něco anatomicky zřejmě neproveditelného, potom vydusal z místnosti a šel si hledat nějaké pozornější publikum. Calum si sotva všiml, že Gill zmizel; přemýšlel o způsobu, jak zredukovat dlouhý seznam možných planet, které měli prověřit. Problém, na který přitom neustále narážel, spočíval v tom, že jich bylo hodně přes stovku a žádná z nich nebyla v konvenčním smyslu nějak zvlášť blízko. *No to se rozumí, že nebudou nijak blízko.* Zafkrkal nad vlastní naivitou. *Kdyby ta pravá mela ležet někde poblíž, tak už by se s Acorniným lidem dávno setkali.* A jestliže nemůže vyřadit žádný z dlouhého seznamu možných cílů, může za to provést druhou optimalizaci, tentokrát zaměřenou na omezení celkového letového času a nutné překonané vzdálenosti na minimum. Mohla by to být jednodušší varianta klasického problému obchodního cestujícího.

Zůstával ještě malý zádrhel: co potom? Calum toužil po tom, aby mohl svoje výsledky ověřit, a jediným možným způsobem bylo sebrat se a letět se podívat sám. Delszaki Li pravděpodobně bude souhlasit s tím, aby *Uhuru* osadili původními supermotory, které by minimalizovaly dobu letu. Ale jen zkontrolovat nejbližší skupinu možných planet byl projekt v rozsahu pěti let. Jak by mohl opustit své druhy a vzít jim na pět let loď? Rafik s Gillem ho *potřebují*, protože ani jeden z nich není v matematice natolik dobrý, aby sami zvládli subprostorovou navigaci.

Calum se probral ze svého zvláštního zatmění, když si uvědomil, že nějak dlouho neviděl Rafika, a při snídani se ptal, jestli snad Rafik bydlí na palubě *Uhuru*.

Acorna se zachichotala. „Povídala jsem vám, že si toho nakonec všimne,“ řekla panu Liovi, který se na ni laskavě usmíval.

„No? Tak co, bydlí tam?“ zeptal se Calum rovnou Gilla.

„Vlastně se dá říct, že ano,“ odpověděl mu Gill přes pořádné sousto uzeného slanečka. Ačkoli byl Calum původem Brit stejně jako Gill, matematik uzené slanečky nesnášel. Tak čekal, až bude Gill pokračovat, a jen nakrčil nos, když se jeho směrem vydal závan té pochoutky.

„Vyrazil na truchlivou cestu,“ řekla Acorna a znova se zahuhňala.

Calum by velice uvítal, kdyby se tak nepochechtávala. Jako by to ani nebyla Acorna. Nikdy se přece takhle hloupě nechovala, ale možná to patří k těm holčičím věcem, které ji učí Judit. Nemohl si ale vzpomenout ani na jediný případ, kdyby se Judit takhle chichotala.

„Cože?“ ptal se nechápavě Calum a zahleděl se na pana Lia jako jediného rozumného člověka u stolu.

„Jeho bratranec Tapha,“ odpověděl pan Li.

„Copak mi nikdo nemůžete normálně a na rovinu odpovědět?“ stěžoval si Calum.

„S ohledem na to, že v poslední době jsme od tebe neslyšeli nic jiného než buď statistické pravděpodobnosti, nebo astronomické proměnné,“ řekla mu Judit trochu popuzeně, „tak by pro tebe mohla být přímá odpověď trochu nedostatečně variabilní, ne?“ Potom se jí ho zželelo, protože Calum se tvářil skutečně ublíženě a tolik se snažil vystopovat Acornin skutečný domov. „Rozhodl se, že bude nejlíp, když osobně odveze Taphův popel strýci Hafizovi a vysvětlí mu, jak se stalo, že je po smrti.“

„Páni!“ Calum tu zprávu vychutnával spolu s několika pořádnými sousty vynikající ranní omelety, pak mu ale vidlička vypadla z ruky. „Jenomže on je teď strýcovým dědicem!“

„My to přece víme,“ uzemnila ho Judit.

„Vrátí se vůbec zpátky? Gill mlel cosi o tom, že Rafik je konečně ve svém živlu, když může zařizovat všechny ty obchody kolem měsíčních dolů.“

Gill se na něho zamračil. „Neodejde od nás, dokud s tím neskončí, protože tím právě Hafizovi dokáže, že už vyrostl ze svých pitomých let a je schopen se usadit a reprezentovat dům Harakamianů.“

„Páni!“ řekl opět Calum a přebíral si to chvilíčku v hlavě, než se znovu chopil vidličky. „Jo, tak by to bylo nejlepší, co? Kdepak, Rafik nás nenechá ve štychu, dokud nebudeme s tou měsíční základnou a s hledáním Acornina domova hotovi.“

„Myslím, že nenechá,“ přitakal Gill, ale větší část pozornosti soustředil na to, jak dostat poslední kousek slanečka na vidličku a posléze do úst.

Vešel Pal a tvářil se ustaraně. „Zrovna jsem se doslechl, že nejrychlejší loď Hafize Harakamiana dnes ráno přistála na Kezdetu, vlastně přímo v přístavišti, kde parkovala *Uhuru*.“

„No nazdar!“ pravil Gill a podíval se po Acorně. „Ten idiot jeho syn mu musel prozradit, že jsi tady.“

„Jak se to mohl dovědět?“ ptala se Acorna vylekaně.

Jak se to mohl dovědět?“ opíčil se po ní Gill fistulí. „Protože se předvádíš jako Paní světel a uzdravuješ rány a čistíš vodu po celém Celtalanu - tak se to mohl dovědět. Kolik si myslíš, že se po Kezdetu toulá jednorohých dívek?“ Vstal, praštil ubrouskem a zatvářil se tak rozhodně, že se mu licousy plnovousu naježily. „A odtěďka s tebou budu chodit jako stín.“

„No výborně. Když se Calum vrátí ke svým počítačům, tak bychom mohli jít ven. Potřebuju si něco málo zařídit. Požádala bych Pala, ale ten dělá něco pro pana Lia, takže si zavolám pro Pedira.“ Vrhla pohled na elegantní starožitné hodiny na krbové římse. „Bude tady co nevidět. Takže půjdeš se mnou?“

„Radši běž,“ zabručel Calum. „Přece jsem netrávil hodiny a dny...“

„Týdny?“ pomáhala mu Judit a zazubila se na Gilla.

„...hledáním hvězdy, odkud ses tady vzala, abych pak koukal na to, jak tě sebere strýc Hafiz.“

„Takže Pedir zjistil, kde teď je?“ zeptala se Judit.

Acorna přikývla. „Velice nám pomáhá.“

Judit se tvářila, jako by měla sto chutí něco k tomu poznamenat, pak si ale všimla, jak bojovně se Gill zatvářil. „Dnes ráno jít nemůžu.“ Otočila se k panu Liovi. „Máme tu schůzku s vedením Veřejných prací kvůli přezkoušení projektů měsíční základny, jestli odpovídají normám.“

„To vypadá na nějaký technicky problém,“ poznamenal Gill.

„Je to politický problém,“ opáčila Judit. „Oni dobře vědí, že měsíční základna je bezpečná, a vědí, že my víme, že to vědí. V tomhle stadiu Delszaki nepotřebuje inženýra, který by opakoval fakta a rudl jako krocan. Potřebuje psycholingvistu, který by dokázal rozhovor vmanévrovat do potřebného směru.“

„Naznačuješ, že Kezdet dělá nějaké problémy?“ ujišťoval se Gill, protože už zaslechl nějaké náznaky, které utrousil Rafik.

„Nic takového, co by se nedalo diskrétně srovnat, chlapče,“ řekl pan Li a odsunul se ve vznášecím křesle od stolu. „Pojďme, Judit. Gille, budu rád, když doprovodíš Acornu a Nadhari místo Judit.“

„Jak si přejete, pane Li,“ odpověděl Gill, ale netvářil se dvakrát dychtivě. Nadhari Kando vůbec neodpovídala jeho představě přitažlivé ženy, které by rád dělal společnost. „Se mnou budou v bezpečí.“ Vlastně si myslel, že Nadhari vůbec potřebovat nebudou, ale bylo lepší dvakrát se pojistit než později litovat.

Svoje závěrečná slova mohl zanedlouho přidat do Calumova seznamu famózních posledních vět. Když šplhal do Pedirova letounu (s tím chlapíkem už se setkal, protože se zdálo, že Judit s Acornou při svých „nákupních cestách“ neustále používají právě jeho letoun), neměl nejmenší představu, kam se vlastně letí. Pedir hned začal Acorně vyprávět o jakýchsi velice užitečných věcech, o kterých slyšel, že jsou na trhu k maní skoro zadarmo, a o kterých si myslel, že by se na ně měla podívat. Už to mělo Gilla varovat, jenomže on hluboce přemýšlel nad Taphou a Rafikem a trápil se obavami, že by rozzuřený strýc Hafiz mohl Rafika zadržet na Laboue, což by nejspíš zadržlo normální chod Liovy měsíční důlní společnosti s.r.o. tak, že by se všechno zastavilo. Rafik nosil příliš mnoho věcí v hlavě a neměl je nikde na papíře, takže pokud by se Rafik nevrátil v rozumné době, trvalo by Gillovi dlouhé měsíce, než by všechno dal do pořádku.

Ze zadumání ho vyburcovalo až klesání, když Pedir vedl letoun na

přistání, a Gill užasl, když zjistil, že se dostali do nejhorší myslitelné části města.

„Počkáš v letounu,“ řekla Nadhari Acorně. „Já půjdu to děvče vyzvednout.“

„Ona s tebou nepůjde,“ namítala Acorna.

Nadhari vycenila zuby. „Když jí řeknu, tak půjde.“ Vyklouzla z letounu, který se na stísněný dvorek, kde přistáli, sotva vešel, a kličkovala mezi sliznatými kalužemi ke krátkému schodišti přede dveřmi do suterénu. Zaklepala ve zvláštním rytmu. Dveře se nepatrně pootevřely a pak se prudce přirazily.

„Počkej, počkej!“ křičela Acorna a spěchala za Nadhari. „Oni tě neznají! Bojí se tě. Budeš muset jít zpátky do letounu.“

„Delszaki Li mi nařídil, že tě mám chránit,“ zaškaredila se Nadhari na Acornu a zapřela se vysokými botami pevně do blátivého dvorku. „Kam jdeš ty, tam jdu taky.“

„Tam dovnitř nikdo jiný nemůže,“ domlouvala jí Acorna trpělivě.

Gill si říkal, že je nejvyšší čas, aby se zapojil do debaty. „Acorno, bobečku, tohle asi není žádný výlet za nákupem, co? Nechceš mi říct, oč vlastně běží?“

Acorna upírala oči k zemi. „Vlastně ani ne.“

„To není dobrá odpověď.“

Acorna se zhluboka nadechla. „Totiž...“

Dveřní panty znovu zaskřípaly. „Příliš dlouho tady mluvíte!“ zašeptala jakási žena. Vystrčila ze škvíry hlavu a denní světlo krutě zvýraznilo ostře červené spálené šrámy, které se jí táhly po pravé líci od oka až k bradě. „Ještě sem někdo přijde! Ta dáma musí dovnitř a zaplatit cenu. Ale nikdo jiný.“

Chvilku se kolem toho vzrušeně diskutovalo, protože napřed jak Gill, tak Nadhari odmítli nechat jít Acornu samotnou do jakýchsi tmavých prostor, a ta ženská na druhé straně dveří zase chtěla, aby se vrátili do letounu. Nadhari by si očividně nejradši prostřílela cestu dovnitř, tam sebrala to, proč sem Acorna přišla, a moc se kolem toho nevybavovala. Nakonec se shodli na kompromisu: Gill počká venku, Acorna s Nadhari půjdou dovnitř.

„Jsou tady jen samé ženy,“ huhlala osoba zahalená v závoji. „Dovnitř smí jenom ženy.“

„No, jestli si myslí, že takhle jsou v bezpečí,“ mumlal si pro sebe Gill, když přecházel po dvorku sem a tam, každá cesta na tři kroky, „tak

očividně naši milou Nadhari nepoznali.“

Zevnitř se ozval výkřik, pak cvakl zámek ve dveřích, ty se rozletěly a Acornina ruka vystrčila ze vchodu velice mladé děvče. Ale ona sama za ní nenásledovala, jak doufal, nýbrž ji něco vtáhlo zase dovnitř.

„Voni ji zabijou!“ zavřískalo děvče a podařilo se jí strčit do dveří nohu. Zaječela bolestí, protože jí přivírající se dveře skříply křehkou nohu, ale byl to jen mžik. Vzápětí už Gill vklínil do dveří rameno a znovu je silou rozrazil.

Prudký přechod ze světla do tmy ho překvapil. Vnímal nějaký zmatený rozruch, jak se ve stísněném prostoru rvalo několik lidí. Je tam i Acorna? Měl obavu vrhnout se poslepu do skrumáže, aby jí nebo Nadhari neublížil.

Vtom dostal pořádnou ránu loktem do solaru a dva kroky couvl, než narazil do dveří. „Nemůžete být aspoň trochu k něčemu?“ drsně zašeptala Nadhari, jako by se ho chystala stáhnout z kůže. „Otevřete ty posraný dveře!“

Gill dveře prudce otevřel a v denním světle, které vtrhlo dovnitř, viděl nejméně dvě postavy, o kterých mu hned bylo jasné, že už nikomu žádné problémy dělat nebudou. Na podlaze leželi dva muži, jednomu z úst vytékal pramínek krve, druhý upíral nehybné vytřeštěné oči ke stropu. Acorna ztěžka oddychovala. Nadhari nikoli. Ve světle dopadajícím ode dveří bylo vidět, jak švihla pravičkou a zabodla nůž hluboko do pravého ramene té ženské, která trvala na tom, že Acorna musí dovnitř.

„Neubližuj jí!“ vykřikla Acorna.

„Vždyť to byla past,“ zaskřípěla Nadhari zuby. „Cenu jsi zaplatila. Tak honem pryč, než tady budou horší potíže.“

Gill viděl, že na tváři ženy, zkřivené bolestí ze zabodnutého nože, teď nebyla ani stopa po těch hrozných spáleninách, samá čistá, hladká kůže. „Nechtěla jsem, aby vás někdo chytil do pasti,“ volala na Acornu. „Museli mě sem sledovat.“

Nadhari vyrazila znechucené odfrknutí, popadla Acornu za ruku a vystrčila ji ze dveří.

Dítě, opuštěné na dvorku, se pokoušelo dostat dovnitř, aby nějak pomohlo, teď ale ve dveřích překáželo a bránilo jim v urychleném odchodu. Gill děvče zvedl jediným máchnutím paže, druhou rukou postrčil Acornu do schodů, takže byli v mžiku nahoře a bleskově naskákali do letounu.

Sotva byli všichni vevnitř, Pedir okamžitě zvedal stroj do výšky a v té chvíli, naštěstí příliš pozdě, se ze sklepa vyhrnuli další lidé. Dítě začalo

skučet a přivinulo se k Acorně.

„Voni mě dostanou! Voni mě dostanou!“ křičelo děvče.

„Kdo?“ ptal se Gill, potom se raději dvakrát podíval na jednu z mužských postav, která se připojila k marnému pokusu zachytit letoun a zabránit mu v odletu. „U všech svatých, tohle je přece strýc Hafiz!“

„Strýc Hafiz?“ Acorna se prudce otočila, ale dvůr i lidé na něm už byli z dohledu a Pedir posunul rychlostní páku až na doraz, takže letoun vystřelil plnou rychlostí kupředu.

„Takže Tapha mu nakonec prozradil, že jsi tady? A to se Rafik pokouší udělat na strýce dobrý dojem!“ Gill popuzeně zafuněl. „Kde jsme to sakra byli? A tohle je kdo?“ Říkal si, že to je přece jen bezpečnější předmět hovoru, než dumat nad tím, co asi Rafik poví, až zjistí, že Hafiz už je tady. Ba možná dokonce dobře věděl i to, že se jeho syn pokouší Rafika zabít. A třeba to Rafika nakonec ani nepřekvapí.

„Tohle...“ Acorna se hrdě usmála na mladé děvče, které se tisklo k pasu své zachránkyně jako klíště a pořád mlelo svou litanii: „Vona mě dostane, vona mě dostane“, „...tohle je Khetala, která zachránila Janu a mnoho dalších dětí a hlídala je, jak mohla, dokud ji nevzala Didi Badini pryč. A my jsme ji teď sebrali Didi Badini!“

„To ale nepomůže,“ blábolila Khetala. „Vona de po vás a Pištec dycky zabije každýho, po kom de.“

„Pištec?“ vydechl Pedir a očividně zbledl.

„Pištec?“ Acorna to vyslovila s patrným opovržením a posměchem.

„Pištec?“ zeptal se Gill ve snaze pochopit ty rozmanité reakce.

„To je člověk, o kterém se předpokládá, že stojí v pozadí celého systému dětského nevolnictví na Kezdetu...“ začala Acorna.

„To taky stojí,“ řekl Pedir hodně vyděšeně, manipuloval s tlačítky a páčkami, aby z letounu vymáčkl ještě vyšší rychlost, a nejkratší cestou mířil do nejbližšího shluku stejného typu letounů, jako měl sám.

„Ale teď máme Khetalu a se mnou je v bezpečí,“ pravila Acorna.

„Ani já si nejsem jistý, že jsem s tebou v bezpečí,“ zavrčel Gill a cugal si zkrvavené klouby na prstech.

„Stačila jste... teda, chci říct...“ Pedir nenacházel slova, ale natáhl krk a zvědavě se po Acorně ohlédl.

„Ano, jistěže ano. Tak zněla dohoda, ne?“ odpověděla Acorna udatně.

Gill si řekl, že když se Pedir tak zajímá, co se přihodilo té zjizvené ženě, nebylo by možná taktní připomínat, že ji tam opustili s ramenem prošípovaným pořádným nožem, a už vůbec by nebylo dobře mluvit o

podezření, že to na ně všechno narafičila. Nadhari a Acorna, jak se zdálo, v duchu řešily stejný problém, protože obě seděly celou cestu zpátky tiše jako myšky. Alespoň u Acorny to bylo něco naprosto nevídaného.

Když dorazili do rezidence pana Delszaki Lia, zjistili, že jeho obyvatelstvo se právě toho rána už rozrostlo o jednu osobu a ve vstupní hale zuřila trojstranná hádka.

„Tak co se dělo?“ zeptal se jich Pal, když viděl, že jsou nějací pomačkaní a k Acorně se vine jakési dítě jako k záchrannému pásu. „Ale, vždyť je to jedno, nic mi neříkejte. Už mám dneska ráno dost malérů kvůli tomu, proč Mercy utekla ze zaměstnání.“

„Je mi to opravdu *líto*, Pale,“ řekla na to štíhlá mladá žena, která stála před ním. Její jemné, i když pevné rysy a tlustý cop černých vlasů, který jí spadal na záda, Gillovi připomněly Judit, i když tohle děvče nebylo ani z poloviny tak pěkné. V temných očích jí tak nejiskřilo jako Judit, ani tak bojovně nevystřkovala bradu, když se pouštěla do debaty. „Já přece vím, že jsi — vlastně my — potřebovali ty informace z úřadovny Ochránců. Ale stejně už bych jich moc nemohla opatřit. Dokonce i Des Smirnoff si konečně všiml, že se kolem něho motá nějak příliš mnoho lidí jménem Kendoro. Ty a Judit jste se nedrželi zrovna moc zpátky, víš. Smirnoff a Minkus si začali už minulý týden dávat pozor, co přede mnou povídají. Dneska jsem přišla na to, že změnili heslo ke všem svým souborům... a potom jsem si na přistávací ploše všimla jednoho toho letounu bez oken, jaké používají Vyšetřovatelé. Musela jsem zmizet. Nejsem taková hrdinka jako ty nebo Judit, to přece víš. Kdyby mě Vyšetřovatelé sebrali, nevím, co všechno bych jim mohla říct.“

Khetala, obklopená tolika neznámými lidmi, začala nervózně škubat Acorně za oblečení. Acorna pokojně odvedla dítě do kuchyně a doufala, že tak nepravděpodobný zážitek - možnost vybrat si k jídlu cokoli, nač si vzpomene, ji zklidní a ukonejší.

„Přestaň se omlouvat!“ usápl se Calum. Jednou rukou objal Mercy kolem ramenou, jako by ji chtěl podepřít, aby vydržela stát zpříma. „Slyšel jsem o metodách Vyšetřovatelů svoje. Jedno bodnutí jehly a vyplivneš jim všechno, ať se budeš snažit zatloukat, jak budeš chtít. Pochybuj, že bych proti nim obstál já sám. Udělala jsi jedinou správnou věc nejen pro sebe, ale pro nás všechny a utekla jsi ještě včas, takže tě nedostali.“ Zamračil se

na Pala. „A cos chtěl dělat dál, žes tam to děvče nechal trčet, přestože ji začali podezřívát?“

„Neměl jsem žádný důvod si myslet, že ji podezřívají!“ odvětil Pal štrobeně. „A vnitřní informace o Ochráncích klidu, které nám poskytovala, pro nás byly neocenitelné. Varovala tři naše volné agenty, aby se ztratili, ještě než Ochráncové rozmetali tajné školy, ve kterých učili děti z továren, a než mohli naše lidi pozatýkat.“

„No, po pár takových případech dokonce i Ochránci museli začít tušit, že jim někde v kanceláři na stěně sedí muška a poslouchá a poslouchá,“ vykřikl Calum. „To jste chtěli zachránit volné agenty a místního obětovat?“

„Nebylo vůbec nezbytné, aby se Mercy dostala do nějakého podezření, kdyby byla diskrétnější,“ vedl svou Pal.

„Diskrétnější? Copak jsi to děvče vůbec *neposlouchal*? Neprozradilo ji její chování, ale její jméno,“ rozohnil se Calum, zcela lehce převraceje svůj předešlý argument. „Kdybyste vy dva pořád netahali Acornu po celém Kezdetu a všude nedělali jen samý poprask, možná by pro ni nebylo tak nebezpečné jmenovat se Kendorová.“

„Sledovali tě sem, Mercy?“ zeptal se Pal a Caluma si nevšímal.

Dívka se otrásla. „Nevím. Ale myslím si, že ne. Použila jsem staré trasy, přes Východní Celtalan a tunely pod parkem Poříčí.“

„Doufejme, žes tuhle cestu nerozkryla.“ Calum zafrkal. „Pale, jestli Ochránci začnou pátrat po osobách jménem Kendoro, tak si můžeš být jistý, že tenhle dům budou pozorovat. Co na tom *záleží*, jestli Mercy sledovali? Stejně už dávno pozorují celý dům. Ale sotva se odhodlají vniknout násilím do soukromé rezidence Delszaki Lia kvůli děvčeti, které nespáchalo žádný zločin, nebo si myslíš, že ano?“

V té chvíli se Judit vrátila z jednání s vedením Veřejných prací a vstoupila do rozepře.

„Pale, nech Mercy na pokoji!“ nařídila bratrovi. „Dělala nejtěžší práci z nás všech, a jestli říká, že byl čas sebrat se a zmizet, tak bys tomu přinejmenším mohl věřit.“

Pal rozhodil rukama. „Vzdávám se. Mít dvě starší sestry v jednom domě je mnohem víc, než by kdo mohl od jednoho mužského požadovat.“

„Výborně,“ opáčila Judit, „příště můžeš jít ty diskutovat s Odborem veřejných prací. Tumim Viggers odmítá dát certifikát naší měsíční základně na Maganosu a bez něho ji nemůžeme obydlovat. Tvrdí, že je to nevyzkoušená technologie a že architekt musí přiletět osobně na Kezdet

vysvětlit svoje plány.“

„Ten architekt je čistě náhodou mrtvý!“ vykřikl Gill.

„Právě. To je dávno vyzkoušený manévr.“ Judit se zamračila. „Obyčejně to signalizuje, že chtějí větší úplatky. Ale Viggers neslyšel na žádnou z Delszakiho nárážek v tomto směru. Možná doopravdy projektu základny nerozumí. Náš systém je v některých směrech dost radikálně odlišný od standardní praxe a kezdetský Odbor veřejných prací stejně nemá se standardními kosmickými projekty žádné zkušenosti.“

Delszaki Li zakormidloval se vznášecím křeslem za Judit a pozoroval celou hádanici s tichým pobavením.

„Snad by bylo nejmoudřejší, aby se pár lidí vypravilo na Maganos,“ navrhl jim. „Ohlaste, jak pokračuje stavba základny, detailně zdokumentujte současný stav budování obytného a ekologického systému.“

„Já poletím,“ řekl Gill. „Rafik se možná hned tak nevrátí a bože uchovej, že bychom tahali Caluma od jeho astronomických optimalizačních programů.“ Podíval se po Acorně. „Zatím jsem vám to nestihl říct, ale dneska ráno jsme natrefili na Hafize. Co ten tady dělá, to bych moc rád věděl. Myslím, že Acorna by udělala nejlíp, kdyby letěla se mnou. Aspoň se mu bude držet z cesty.“ *A nebude moci páchat další průšvihy*, dodal tiše sám k sobě.

„Poletím s ní,“ ozval se ihned Pal. Střelil ošklivým pohledem po Mercy, která si toho naštěstí nevšimla. Svou pozornost beze zbytku věnovala Calumovi, který si s ní tiše vykládal v koutě místnosti. „Tenhle dům je nějak přeplněný sestrami.“

„Judit,“ řekl Delszaki Li, zatímco Pal s Gillem se začali bavit o tom, jak by dali dohromady přesvědčivou zprávu pro Odbor veřejných prací, „byl bych rád, kdybys letěla s nimi.“

„Proč já? Ne že bych proti tomu něco měla,“ řekla Judit chvatně, „ale vy potřebujete nějakou asistentku.“ Mrkla po Gillovi. Z jakéhosi důvodu jí možnost studovat zpola dostavěnou měsíční kolonii spolu s Gillem připadala stejně přitažlivá jako měsíční dovolená na duhových plážích planety Erev Ba.

„Taky potřebuju, aby někdo s chladnou hlavou tyhle kluky udržel stranou nějakého maléru,“ řekl na to Li a Judit si naráz připadala jako nějaká stará panna, přísná vychovatelka ve viktoriánské rodině. Nebo neprovdaná teta. „A pokud jde o asistentku, může po dobu tvé nepřítomnosti zaskočit Mercy. Bude pokračovat v tradici Kendorů jako mých osobních asistentů.“ Zachichotal se pod vousy. „Vy dva s Palem byste si měli pospíšet a přivést

na svět další generaci Kendorů, než ten starouš v křesle utahá vás tři.“ Podíval se po Gillovi a byl to pohled s významem zcela jednoznačným.

Judit zrudla a pokoušela se vymyslet nějaký důvod, kterým by mohla maskovat, proč tak touží letět na Maganos.

„Připadá mi to k Palovi hodně tvrdé,“ zamumlala. „Chce letět na Maganos, aby se zbavil velkých sester, a vy teď posíláte jednu z nás, aby na něho dál dohlížela.“

Li se znovu uchechtl. „Myslím, že Pal může mít i jiný důvod, proč chce letět na Maganos.“ Zamyšleně upíral na Pala zrak a ten zase zíral na Acornu s výrazem, který by jeho milující starší sestra nemohla označit jinak než jako nekonečně tupý. „Sotva seženu asistenta, který mi opravdu dobře rozumí,“ povzdychl staroch s hraným zklamáním, „tak se zaměřím jiným směrem. Poletíš na Maganos, Judit,“ řekl pevně a trochu příliš rychle, než aby si Judit mohla být jista, že jeho předchozí postesknutí platí jen na Pala. „Mercy zůstane tady a postará se o ubohého staříka na konci jeho let.“

„Pokud jste si jistý, že to zvládne...“ začala Judit pochybovačně.

„Lidi, vy jste Mercy těžce podcenili!“ znovu se do konverzace vmísil Calum jako úder hromu, stále ještě objímaje Mercy kolem ramenou. „Celé roky dělala tu nejhorší práci z vás všech, trpěla v kanceláři Ochránců a vynášela ven zprávy. Přitom marnila talent a předstírala, že je jenom obyčejná sekretářka, dobrá tak na nošení podnosů s kávou! A to je hotový zločin! Uvědomujete si, že má vysoce specializované vzdělání v oblasti teorie optimalizačních lineárních systémů? Zajde teď se mnou do sklepa, aby se podívala na programy, které se mi zatím podařilo dát dohromady při hledání Acornina světa.“

Když odcházeli, pan Li povzdechl, ale tmavýma očima pobaveně pomrkal.

„Aspoň se mi to nerozpadá pod rukama,“ zamumlal, „ale naopak - v posledních dnech to pořád líp a líp drží pohromadě, a to je na prospěch věci.“

Jedenáct

Brantley Geram, subdodavatel odpovědný za výstavbu obytných prostor a

komplexu, který měl zajišťovat životní podmínky Měsíční základny Maganos, byl skutečně šťastný, když se přišli vyslanci pana Delszaki Lia podívat, jak dílo postupuje kupředu. Byl to vůbec šťastný muž, který mohl na Maganosu pracovat v téměř naprosté autonomii, budoval dílo podle posledního projektu legendárního Martina Dehoneye a finanční zázemí Liova konsorcia mu dovolovalo s naprostou důsledností dělat všechno tak, jak mělo být, bez ořezávání rohů a používání druhořadých materiálů.

Současně ale chvatně ujišťoval Pala i Acornu, že to ovšem neznamená, že by si dovoloval nějakou extravaganci. Přesně naopak. Plány geniálního mistra Dehoneye jsou dalekosáhlé, ambiciózní, futuristické, to jistě, ale vůbec ne extravagantní nebo nepraktické.

„Jak vidíte, začínali jsme s minimálními obytnými prostory. Chtěli jsme co nejvíc ušetřit na dopravních nákladech, které by si jinak vyžádalo vyzvednutí izolačního materiálu na oběžnou dráhu. Ale jakmile jsme tu měli linky na redukční a obohacovací procesy, už jsme mohli významně rozšířit všechny prostory, protože prach a vedlejší produkty redukce používáme jako radiační stínící vrstvu.“

Acorna se rozhlížela po jedné veliké místnosti, kterou jim ukazoval.

„Tohle je všechno?“ zeptala se.

„Pochopitelně budeme moci rozšířit ubytovací prostory ještě dál a dál, jak bude pokračovat zpracovávání regolitu,“ vysvětloval Geram. „Ale zatím to není zapotřebí. Máme dost prostoru pro dodavatele i pro lidi, kteří tady pracují.“

„Bude potřeba mnohem víc místa,“ opravila ho Acorna. „Jak rychle můžete ty ubytovací prostory rozšířit? Budeme potřebovat noclehárny, školní třídy...“

„Školní třídy?“

„Děti možná zaberou při ubytování menší prostor než dospělí,“ řekla Acorna, „ale musíme je učit. Anebo si myslíte, že Delszaki Li se pustil do tohoto projektu jen proto, aby vykořisťoval dětské pracovníky tak jako ostatní průmyslníci na Kezdetu?“

Brantley Geram zaprskal pod vousy cosi nesrozumitelného a nakonec z něho vylezlo, že mu nikdo o nějakých dětech neřekl ani slovo.

„Kvůli tomu klade pan Li takový důraz na to, aby veškeré vybavení i stroje byly uzpůsobeny tak, aby je mohl ovládat i člověk s menší fyzickou silou,“ řekl mu Pal. „Ale domnívám se, že s kontrakty na strojní vybavení pro těžbu nemáte nic společného.“

„Ne,“ řekl Brantley a lítostivě se podíval směrem do tunelu, který vedl k

technologické části základny.

Gill tím směrem zmizel takřka okamžitě po příletu, aby zhlédl postup prací na technických úsecích, a vzal druhou asistentku pana Lia s sebou (zvláštní, že zřejmě všichni asistenti pana Lia se jmenovali Kendoro), a tím zmenšil Brantleyovo publikum na pouhé dva lidi. Ta podivně vyhlížející dívka zřejmě vůbec neměla zájem o technické problémy, které museli při budování měsíční báze rychle překonat. Tyhle ženy! Jak jim člověk dovolí někam vkročit, už tam v duchu věší záclony a sázejí kvítka a vůbec je nezajímá, že tam ještě nejsou stabilizované ani solidní kyslíko-dusíkové poměry.

„Ale nezačíněj z celého obytného prostoru dělat společné ubytovny,“ poznamenal mladý Kendoro na adresu toho děvčete. „Nezapomínej, že tady budou i dospělí, kteří budou chtít nějaké soukromí. Je potřeba dohlídnout, aby tady byly nějaké solidní ložnice pro personál.“

A Brantley si pomyslel, že mladí muži jsou snad ještě horší než ženy. Ti myslí jenom na ložnice. Věčná škoda, že ten těžař středních let, ten Gill, nezůstal tady, aby si prohlédl ubytovací sekci základny. Vypadal jako rozumný chlap.

„V téhle fázi projektu má soukromí nezbytně nízkou prioritu,“ poznamenal. „Později, až těžaři začnou dolovat dole pod regolitem, poskytnou tunely tolik obytného prostoru, kolik si kdo bude přát. A vlastně to tam bude docela luxusní. Díky slunečnímu záření a hyperzrcadlům, která právě začínáme stavět, budeme mít přebytek energie. Když pak zrealizujeme návrh pana Nadezdy, abychom polapili kometami asteroid a z něho získali jeho ledové jádro, budeme moci zásobovat tuhle velikou základnu vodou, která může projít i přes plavecký bazén, spoustu dekorativních jezírek a hydroponickou sekci, než ji vyčistíme k novému užití.“

„Vynikající,“ pochválila ho Acorna. „Máte naprostou pravdu, soukromí teď není důležité. Potřebujeme získat bezpečný úkryt pro tolik dětí, kolik bude možné. Na luxus si můžeme počkat tak dlouho, jak bude třeba.“

Pal povzdychl. Jsem ochotný čekat tak dlouho, jak budu muset.“

Acorna si dvojsmyslnosti jeho poznámky samozřejmě nevšimla. V té chvíli byla natolik zaujatá vizí útočiště pro kezdetské děti, že si nebyl jistý ani tím, zda jeho přítomnost vůbec vnímá. Nu což, může to jen zkoušet a čekat.

„Možná byste se rádi podívali do hydroponické sekce,“ navrhoval jim Brantley, pokoušeje se znovu přilákat pozornost svého roztěkaného

publika. „Udržování stabilní ekologické rovnováhy je pochopitelně další limitující faktor naší expanze, stejně významný jako chráněné obytné prostory. Můžeme sice dovážet potraviny, ale z dlouhodobějšího hlediska je lepší pěstovat si je přímo tady. Pokud vyroste dostatek rostlin, aby nás nasatily, automaticky při svém růstu vyprodukují pro obyvatele dostatek kyslíku. Což znamená na jednu osobu přibližně tři sta čtverečních metrů živé zeleně a třicet kilowattů energie k zajištění fotosyntézy. Pokud budeme zvyšovat potřebu kyslíku rychleji, než budeme budovat ponikové plantáže, rozvrátí to rovnováhu ekosystému a dostaneme se do vážných problémů. Totéž se samozřejmě stane, když budeme zelené plochy udržovat na ploše menší, než bude odpovídat počtu přítomných osob. *Rovnováha*, to je klíč k úspěchu každého uzavřeného ekologického systému,“ zakončil vážně.

„Hmm,“ řekla Acorna a shýbla se do nízkého tunelu, který vedl do hydroponické sekce. Tady se skutečně místem neplývalo! Ona i Pal se museli hodně přikrčit, aby mohli projít na druhou stranu, a byla opravdová úleva moci se postavit zase zpříma v prostorné kupoli vyhrazené pro hydroponickou sekci. Bylo tu vlhké ovzduší a spousta odraženého slunečního světla. Acorna nasála nosem vzduch. „Máte tu trošku problémy s přebytkem dusíku.“

„Eh, to je pravda,“ přiznal překvapený Brantley. Jak mohlo to děvče přecíst ukazatele přístrojů přes celou šířku kupole? „Přidáváme teď spoustu palet se sójovými boby, což je hlavní prostředek ke snížení hladiny dusíku. Později přidáme ještě podzemnici olejnou, abychom měli pestřejší stravu.“

„Výborně. Tím by se to mělo vyřešit. Je tady trošku moc plynu, než abych to dokázala zvládnout sama,“ řekla Acorna.

Brantley zatřepal hlavou. „Zvládnout sama?“ Na téhle konverzaci je něco... Tihle lidi přece mluví basicem, ale některé z věcí, které říkají, vůbec nedávají smysl.

Zatímco se pokoušel získat zpátky iniciativu, Acorna ušklubla z nejbližšího tanku lístek z jedlé řepy a s potěšením ho požvýkala. Zatvářila se zamyšleně.

„Má nedostatek draslíku,“ poznamenala. „Zkuste se podívat na složení výživné směsi.“

„Být vámi, tak bych to udělal,“ řekl Pal srdečně, když si všiml zmateného výrazu v Brantleyově obličeji. „Na tyhle věci má zvlášť vyvinuté instinkty. A na jiné zase nemá vůbec žádné instinkty, takže se to tak nějak vyrovná.“

„Co tím chceš říct, že na něco nemám vůbec žádné instinkty?“ zeptala se

Acorna popuzeně.

No sláva. Možná se na něho zlobí, ale věnuje mu aspoň nějakou pozornost. Pal se ušklíbl.

„Myslíš ty někdy vůbec na budoucnost?“

Brantley Gera se odplížil stranou, aby spustil testery vodního roztoku. Bude sice trvat pár minut, než si ověří, co to děvče povídalo, když si dovolilo jen tak z hlavy tvrdit, že v ponikových tancích je nedostatek draslíku, ale to zadostiučinění mu za to stojí. Zná přece svůj systém, on ho postavil a pečuje o něj. Žádné vymydlené děvčátko nemůže tyhle věci zvládat líp než jeho automatický systém, který pomocí umělé inteligence řídí směsné poměry v tancích!

„Ovšemže myslím na budoucnost!“ odsekla Acorna. „Prakticky nemyslím na nic jiného - kolik dětí tady můžeme umístit a jak bychom mohli začít s jejich převážením.“

„Myslel jsem tvou osobní budoucnost,“ řekl Pal trpělivě.

„Na tom zase pracuje Calum.“

„Že hledá tvůj domov? Ano, ale to přece není všechno.“

Acorně se zorničky smrštily do svislých čárek. „Bez dalších lidí mého druhu,“ řekla, „nemám žádnou osobní budoucnost.“

„Tohle jsem měl na mysli,“ řekl Pal, „když jsem mluvil o tvých nevyrovnaných instinktech, Acorno. Existují další lidé jako ty, a zrovna tady, a ty si jich nikdy nevšimneš. Copak nechceme totéž? Neleží nám na srdci stejné věci? Mám si nechat narůst na nohách bílou kožešinu, aby sis mě všimla? Anebo všechna tvoje láska patří jen malým, bezmocným lidičkám? Možná bych si měl zlomit nohu. To by sis mě třeba všimla, ne?“

„To bych ti neradila,“ řekla Acorna. „Nevím, jestli dokážu léčit zlomené kosti.“ Už totiž zjistili, že její léčivé schopnosti nejsou neomezené — například nervová paralýza Delszaki Lia byla už příliš rozbujelá, než aby dokázala víc, než ho zbavit některých podružných problémů.

Pal rozhodil rukama. „Ty jsi fakt nemožná! Schválně se vyhýbáš tomu hlavnímu!“

Acorna ho vzala za ruku. „Nenapadlo tě ještě,“ řekla tiše, „že je možná lepší právě tomuto bodu se vyhýbat?“

„Ne, to teda není, nechápu proč.“

Acorna si hluboce povzdychla.

„Pale, my přece o mé rase vůbec nic nevíme. Lidé tvojí rasy fyzicky dospívají až ve dvaceti letech, já jsem do podobného stadia dospěla za čtyři roky. Je jasné, že za další čtyři roky už můžu být hodně stará.“

„To je mně jedno!“ skočil jí Pal do řeči. „A i kdyby to měla být pravda, jaký důvod ti brání žít naplno zrovna teď?“

„Nevíme ani, jestli se naše dva druhy mohou vzájemně křížit.“

„Rád bych provedl nějaké testy. Ani bychom k tomu nepotřebovali laboratoř,“ usmál se Pal, „a byl bych šťastný, kdybych ten experiment mohl opakovat znovu a znovu.“

„Ty nechceš děti?“

„Milá dámo mého srdce,“ řekl na to Pal, „my přece budeme mít děti. A na to, že budeme začátečníci, jich bude několik set!“

Brantley Geram při kontrole výsledků testů výživného roztoku nevěřil svým očím, a když je slyšel, jak se smějí, napadlo ho, že si asi zároveň s ním udělali vlastní testy směsi z hydroponického zavlažovacího systému. Tak dobrá, to děvče mělo pravdu: draslíku bylo skutečně pod normu. Šťastná náhoda, nic víc. Šťastná náhoda.

Hovor, který přišel do kanceláře Ochránců klidu, vzal Ed Minkus. Když si uvědomil, kdo to volá, zakryl dlaní mikrofon a zasyčel na Dese Smirnoffa, který byl na druhém konci místnosti.

„Máme na krku inspektora! Kvůli tomu střílení v doku. Truchlící rodič je už na cestě sem a musíme mu dokázat, že smrt jeho syna nezavinila *naše* nedbalost.“

„Nedbalost? Nedbalost?“ vybuchl Des, navýsost rozrušený, protože každý telefonát inspektora v sobě tajil hrozbu a byl nebezpečný. Jednoho dne si ten člověk uvědomí, jak málo toho o jejich oddělení ví. Jakmile by se začal zajímat o cokoli z jejich služby, objevila by se spousta dalších „záležitostí“, které by se musely okamžitě „ztratit“.

„Ano, pane, určitě budeme, pane. Všechny záznamy jsou připraveny, i 3-D dokumentace toho... aha, politováníhodná nehoda,“ blábolil Des a nejradši by do toho telefonu snad vlezl, aby předvedl svou ochotu, nevinnost a věrohodnost. „Ano, ovšem. Už jsem si to jméno zapsal: Hafiz Harakamian.“ Položil sluchátko, jako by bylo zamořené nakažlivým kožním morem.

„Tatík Harakamian letí sem?“ Smirnoff to jméno důvěrně znal ze svého neustálého šmejdění po obchodních sítích a náhle si uvědomil, kdo musel být ve skutečnosti ten „Farkas Hamisen“, který tak šel po Rafikovi Nadezdovi. Na téhle planetě každému rostou pseudonymy, zrovna jako

některým lidem rostou uši. „Máme ty záznamy schované? Myslel jsem, že jsme ty krámy dávali Nadezdovi.“

„Dostal kopie, ale naše materiály nepochybně ukazují, že šlo o tungstenovou bombu, a *tohle* nám zachrání krk i židli pod zadkem.“

Smirnoff se na svého podřízeného zamračil. „Doufejme!“

Tu se prudce otevřely dveře kanceláře a dovnitř vcouvala nová asistentka Cowdyová, velice pěkně rostlá mladá žena, a hnál ji před sebou napřaženým prstem chlap, který se valil dovnitř, aniž by se vůbec představil.

„Kolikrát vám musím říkat...“ Smirnoff dupl na brzdy hned, jak uviděl výraz v obličeji jejich nezvaného návštěvníka, před kterým Cowdyová jen bezmocně couvala. „Ooch, pane, nečekali jsme vás tady tak brzy,“ a vstal tak elegantně, jako by ani nemusel odsunovat z cesty svou novou podúřednici, vhodně ji při té příležitosti uchopiv za stehna. „Smíme já i můj partner vyjádřit hlubokou soustrast a lítost nad nešťastným způsobem, jakým váš syn skončil pouť po světě vezdejším?“

„Chci *vidět* záznamy,“ řekl Hafiz Harakamian absolutně nevýrazným hlasem, usedl před obrazovku videorekordéru a v očekávání přelétal pohledem z obrazovky na Smirnoffa a zpátky.

Minkus skoro zakopl o své a Smirnoffovy nohy, jak se hnál vyhledat potřebný záznam. A taky to tam všechno bylo: ten ušatý ňouma neúchylně kráčí k jedné konkrétní lodi, skenery objevují tungstenovou bombu, pak úprk Ochránců, aby mu nadběhli, a potom ho úhledně odstřelili jako zajíce. A nakonec to nejdůležitější, jak Des deaktivuje tungstenovou bombu.

„Snad ani není možné, aby byl tak pitomý,“ sotva slyšitelně zamumlal Hafiz a v tom okamžiku se Minkusovi i Smirnoffovi začalo ulevovat.

„Vidíte sám, velevážený pane Harakamiane, že jsme vlastně žádnou jinou možnost tehdy neměli! Protože kdyby to zařízení použil...“ Smirnoff výmluvně pokrčil rameny.

„Ano, chápu.“ Hafiz vstal od stolu a otočil se k nim, maje ve tváři velice chladný a nepřístupný výraz. „Musím převzít jeho ostatky.“

„Žádné nejsou. Byl zpopelněn,“ vykoktal Ed.

„Zpopelněn?! Vy hovada! Jste míň než díra do koňské prdele! Slizký velbloudí chrchel...“

„Rafik říkal, že takovým způsobem...“

„Rafik?“ Hafiz spustil paži, kterou velmi malebně gestikuloval. „Rafik je tady?“ Do tváře se mu vlila úleva. „Takže všechno bylo provedeno tak, jak nařídil Rafik?“

„Samozřejmě. Věřte mi, že v tomto směru jsme udělali vše, co bylo v našich silách,“ řekl Smirnoff. „A pochopitelně jsme požádali pana Nadezdu, aby řídil celý ceremoniál. Ale on je na cestě k vám. Cítil, že je to v té situaci naprosto nezbytné.“

Hafizův výraz se změnil a pozoroval Smirnoffa tak, jako by člověk asi hleděl na zelený žvanec, který mu z velbloudí tlamy přistál rovnou na slavnostní uniformě. „Takže ta bomba byla určena mému synovci!“

„Skutečně?“ hleděl Ed Minkus nevinně na veleváženého Harakamiana.

„Pravda, byla mezi nimi trošku zlá krev,“ připustil Harakamian a sklonil hlavu, jako by ho přemohl hluboký zármutek. Potom hlavu nepatrně naklonil na stranu a zeptal se: „Nepředpokládám, že byste mohli vědět, kde je asi chráněnka mého synovce, což? Že by s ním byla na lodi, aby doprovodila posvátný popel mého nebohé syna?“

„Ne, kdepak, letěl docela sám. Ostatní jsou pořád ještě u pana Lia,“ odpověděl Ed. Pak si všiml Smirnoffova výrazu, kterým mu dával najevo, že tuhle informaci si měl nechat pořádně zaplatit, a poněkud nervózně se usmál.

„Snad ne u pana Delszaki Lia?“ vykřikl Hafiz.

„Právě u toho,“ přitakal Smirnoff.

„Děkuji vám. A přeji pěkný den,“ prohlásil Hafiz a odešel právě tak rychle, jak do kanceláře vpadl.

„Ty pitomý tupče! Ty devětkrát vylízaný blboune! Kovadlinou praštěný hňupe! Dovedeš si představit, jakou hromadu dobrých harakamianských kreditů by nám za tuhle informaci naskládal? A tys mu ji dal!“

Ed Minkus celý zvadl. Bude trvat hodně dlouho, než se mu tohle podaří překousnout.

Hafízi Harakamianovi zato trvalo jen malou chvilku, než se dostal k domu pana Delszaki Lia. A tam zůstal sedět v letounu a pozoroval, kdo vchází a vychází. Když se pilot letounu začal neklidně ošívát, Hafiz mu připomněl, že přece souhlasil s tím, že si pronajme jeho vehikl. A když on, Hafiz, zatouží před domem pana Lia strávit celý den a taxametr tiká, tak co na tom záleží, jak využívá čas, na který má letoun pronajatý?

„A koho tady chcete najít?“ ptal se pilot. „Do tohodle domu i ven chodí spousta lidu.“

„No, a proč ne?“ řekl si Hafiz. „Nevšiml sis někdy takového děvčete se

stříbrnými vlasy a...”

Pilot se překvapeně otočil obličejem ke svému klientovi a vykulil oči. „Jak můžete vědět něco o Paní světél? Teprva jsem vás naložil v přístavu.“

„Paní světél? Moje sladká malá Acorna si už vysloužila takový titul?“ řekl Hafiz.

„Tomu klidně můžete věřit. Vyléčila mojí sestře flek na kůži, kterej měla od narození a kvůli kterému byla hrozně vošklivá, takže žádněj slušnej chlap se po takové poznamenané holce nechtěl ani podívat. A bez té skvrny vypadá docela schopně.“ Tahle proměna, zdálo se, pilotovi pořád nešla na rozum.

Hafiz povzdechl. Dosud si myslel, že by nemělo být příliš těžké propašovat ji zpátky na loď a odletět. Ale jestli si už stačila vysloužit takovouto všeobecnou úctu a místní lidé ji zbožňují, potom náklady takové akce narostou do astronomické výše. Ta Didi přece naznačovala, že Acorna má jakousi neobyčejnou osobní stráž.

„A stejně,“ pokračoval pilot, náhle ochota sama, „ona tady teďka není. Ona, ten velikej chlápek s červenějma fousama a ten menší mládenec odletěli na Maganos, už je to dva dny. Asi aby se podívali na tu měsíční stavbu. Ale s tím budou mít velikou patálii,“ dodal zamračeně.

„Eh?“ pravil Hafiz povzbudivě.

„No jo, jenomže na to ještě nepřišli. Kdybych je bejval vezl do přístavu já a ne pilot z domácnosti pana Lia, tak bych jim o tom pár věcí mohl říct.“ Zamrkal na Hafize a položil si zaolejovaný prst se zatrženým nehtem ze strany na nos. „Jestli chcete něco vědět o všem, co se tady šustne, tak se ptejte pilotů. Zaslechneme toho spoustu, když tady vepředu jen tak sedíme a tváříme se jako hluší.“

„Povídej,“ řekl Hafiz a z veliké kreditové bankovky, která měla taky přiměřeně vysokou hodnotu, složil vlaštovku, kterou zkušeným trhnutím zápěstí poslal přes přepážku do prostoru pilota, kde ji obratná ruka bystře polapila.

„To teda můžu, protože my všichni chceme, aby Paní Epona pomohla dětským nevolníkům a vočistila pověst Kezdetu. Páni, zrovna onehdy jakejsi fanatik zkoušel vyhodit do luftu púľku kosmickýho přístavu jakousi bombou!“

„Neříkej! Není tady někde poblíž nějaké místečko, kde by muži jako ty a já mohli v klidu poobědvat a v soukromí si promluvit?“

Pilot nahodil motor letounu. „To se ví, že přesně takový místo znám!“

Judit poslouchala zdvořile, Gill pak s rostoucím nadšením, jak subdodavatelka důlní sekce popisuje jednoduchý tříbubnový rubací kombajn, který už je v plné práci, protože ho použili k prověřování reálnosti první fáze Dehoneyových projektů.

„Právě tohle je jedna z výhod, které vznášá Odbor veřejných prací proti projektu Maganos,“ řekla Judit Gillovi a dodavatelce. „Tvrdí, že samohybný rubací kombajn je překonaná technologie z dvacátého století.“

Provola Quero znechuceně zafrkala. „*Ti* tak můžou o něčem mluvit! Kezdetské doly nejsou jenom zastaralé, ty jsou na úrovni středověku! Kromě toho, copak ještě neslyšeli přísloví: Co se nepokazilo, nespravuj?“ Vrazila obě ruce hluboko do kapes svého overalu a přecházela k oknu a zpátky, neustále hovoříc: „Ten kombajn je zastaralý pro použití na planetě, je nedostatečně účinný a málo variabilní. A nehodí se ani k rychlému způsobu dolování na asteroidech. Ale jako počáteční těžební systém pro Maganos je naprosto ideální. Je jednoduchý, robustní a zároveň váží tak málo, že jsme ho sem mohli v pohodě dopravit. Až postoupíme dál, tak pochopitelně nasadíme místo něho účinnější a rychlejší prostředky. Ale to už budeme používat zařízení vyrobené tady, na Maganosu, v tlakové opravářské dílně, kterou už jsme vybudovali, abychom mohli opravovat kombajn a měli kde zpracovávat vysoce čisté kovy, které redukuje z prvních vrstev lunárního regolitu. Dehoney tuhle operaci plánoval proto, abychom se dokázali vymanit ze závislosti na tom, co sem přivezeme. Vždycky říkával, že celý vtíp lunární industrializace je v tom, dělat tady právě to, co nemůžeme dělat na planetě, a nevyhazovat kredity za dovážení strojů konstruovaných pro jinou přitažlivost a k práci v atmosféře a potom neustále opravovat nevyhnutelné závady.“

Gillovi se zablýskalo v očích. „Vy jste *znala* Dehoneye osobně?“

„Studovala jsem u něho pět let,“ odpověděla Provola a rukou si prohrábla žluté vlasy ostříhané nakrátko, jak to bylo u kosmických posádek běžné. „Pomáhala jsem mu dávat dohromady výkresy jeho oceněného solárního skleníkového habitatu.“ Poťukala prstem na ozdobný cvoček v nose, v němž až teď Gill rozeznal miniaturizovanou podobu kosmické stanice, symbolizující pověstnou Cenu Andromedy, zpracovanou v černém smaltu a drobných diamantech. „Příštím vítězem Ceny Andromedy hodlám být já sama,“ dodala, „a Maganos mi k tomu pomůže. Jen mi řekněte, co je třeba, aby ti šašci z OVP byli spokojení, a já je zavalím dokumentací, která

dokáže hodnotu Dehoneových plánů i její realizace.“

Pustila se s Gillem do nadšené diskuse o pracovních cyklech, o výměně náhradních dílů, o modulární konstrukci, zatímco Judit hleděla z pozorovacího stanoviště na monotónní práci drapaků, dopravníků, zvedáků a všech těch ostatních dálkově řízených strojů. Nepotřebovala poslouchat odborný rozhovor do posledního slova, aby si byla jista, že Gill i Provola dobře vědí, o čem mluví. Za léta strávená u Amalgamatické si vytvořila jakýsi šestý smysl pro to, jak se inženýři vyznají ve své profesi a jakým způsobem ze sebe chrlí mraky odborných termínů jen proto, aby zamaskovali svou neschopnost a lenost. Gill a Provola Quero patřili oba mezi prvotřídní odborníky. Pokud shodně tvrdí, že tohle tříbubnové cosi je to nejlepší, s čím zahájit důlní práce na Maganosu, není nejmenší pochybnosti o tom, že mají pravdu.

O čem však pochybovala, a velice vážně, byla užitečnost jakékoli odborné argumentace, pokud šlo o to, aby přesvědčili Tumima Viggerse z Odboru veřejných prací. Protože Judit byla zvyklá číst i v nepatrných nuancích řeči a sotva patrných gestech řeči těla, jinak by ani u Amalgamatické tak dlouho nepřežila, zjistila z krátkého a neplodného setkání s Tumimem Viggersem mnohem víc, než co ve skutečnosti řekl. Ten člověk se vlastně o technické záležitosti kolem Maganosu vůbec nezajímal a svoje výhrady trousil skoro náhodně, jako by jenom hrál o čas. Mnohem nepříjemnější bylo, že neprojevil nejmenší zájem o úplatky nabízené Delszaki Liem. Když kezdetský úředník nepřijme úplatek, tak se můžete vsadit, že jste se dostali do opravdu vážných potíží.

Snažila se pozorněji naslouchat technickým argumentům, aby odpoutala myšlenky od toho, co ona sama považovala za jejich nejnebezpečnější politické problémy. Gill se vyptával na ono hodně velké tlakové opravárenské zařízení. Na původním Dehoneově žebříčku priorit stála tato sekce poměrně hluboko; proč Provola jeho prioritu pozměnila a naopak zvolila právě tuto sekci jako první velkou konstrukci?

„Protože ji potřebujeme hned a budeme ji potřebovat čím dál víc!“ Provola si potahovala za jediný dlouhý cop, který zůstal ušetřen jinak velice krátkého sestřihu a kýval se jí po straně hlavy. „Jistě, některé z těch prací je možné zvládnout ve skafandru na povrchu, ale proč bychom to měli dělat? Řekněte mi jediný dobrý důvod pro to, aby se elektromotor převíjel ve vakuu! Vy jste pracoval na asteroidech a měl byste vědět, že nejhorším problémem v podmínkách nízké gravitace a bez atmosféry je prach.“ Její pohrdavý tón z toho udělal spíš *dokonce i vy*.

„My jsme opravy dělali na lodi,“ odpověděl Gill.

„Vy jste museli být mobilní,“ vyhrkla Provola, „ale my ne. Stejně bychom potřebovali opravárenskou dílnu pořádných parametrů co nejdřív, abychom mohli dávat dohromady druhou generaci důlních strojů, tak proč ji nepostavit rovnou a ušetřit náklady na její rozšiřování v budoucnu?“

Gill zvedl ruce, aby demonstroval svou kapitulaci. „V pořádku, dobrá,“ řekl smířlivě. „Máte pravdu, jsem přece jen zvyklý na malé, rychlé operace, a ne na budování stále základny. Nebude mi proti mysli něčemu se přiučit.“

Provola se na něho náhle zářivě usmála. „Já zase mám víc teoretických než praktických zkušeností,“ připustila. „Chcete se nechat najmout na Projekt Maganos? Byl by z nás dobrý tým, pokud by vám nebyl proti mysli nadřízený v ženské podobě.“

„Já mám ženy rád,“ pravil Gill.

„Tím ještě neodpovídáte na moji otázku. Neptala jsem se, co máte rád mimo službu.“

Gill se natáhl po Judit a přitáhl ji těsně k sobě. „Moje zájmy mimo službu už jsou jednoznačně dány, madam,“ řekl. „A nebylo by mi proti mysli pracovat s žákem Martina Dehoneye, pokud to stačí jako odpověď na vaši otázku. Naneštěstí nejsem volný a nemůžu na Maganosu zůstat.“

„Proč ne?“ vykřikla Judit. Už si v duchu dávala dohromady obrázek, jak by tady mohli báječně žít. Delszaki Li už jí ukazoval plány soukromé obytné jednotky, v níž chtěl ubytovat ženu, která bude mít na starosti zdravotní péči o zachráněné děti a jejich vzdělávání, a nepokrytě naznačoval, že by byl rád, kdyby tou ženou byla právě ona. Kdyby Gill vzal práci na důlním díle tohoto projektu, mohli by ten byt sdílet spolu a děti přece taky miluje. Nedovedla si představit lepšího muže, který by v kezdetských dětech znovuvytvářel důvěru po oněch strašlivých zkušenostech, kterými už některé prošly.

On ale ovšem nikdy neřekl, že by s ní rád zůstal. Jenom jí při každé příležitosti dával paži kolem ramenou a chtěl chodit všude s ní a Judit polykala hořké zklamání.

„Nemůžu vyšplouchnout moje kámoše,“ řekl Gill. „Vždycky jsme byli parta, my tři. Calum a Rafik potřebují třetího, který má nějaké svaly a zvládne těžší práce a má dost zdravého rozumu, aby je vytahoval ze všech těch zmatených průšvihů, do kterých se neustále dostávají. Byl bych pěkný pacholek, kdybych po nich chtěl, aby ode mě odkoupili moji třetinu z *Uhuru* jen proto, že jsem trošku starší než oni a cítím se zralý na to,

abych se usadil a lebedil si při nějaké stavařině.“ Poslední slova mířila na Provolu Quero, ale modré oči upíral na Judit a prosil ji pohledem o pochopení.

Znovu ztěžka polkla a přikývla. To je jasné, že nechce porušit jejich kamarádský tým. Měla pochopit, že právě v tom tkví důvod, proč se ani jednou nezmínil o budoucnosti, ani když tím nejnadšenějším způsobem dával najevo svou touhu po její společnosti v přítomném čase. „Ani bych nechtěla do tohohle projektu takového pacholka,“ řekla sotva slyšitelně, jak měla zadrhlé hrdlo. „Ale snad by ses mohl občas zastavit.“

„Tak často, jak to bude možné,“ řekl Gill a široký obličej naladil do toužebného výrazu. „Ještě častěji.“

Byla to chabá útěcha, ale lepší než nic, říkala si Judit. A vůbec, nač si může stěžovat? Až dosud měla v životě neuvěřitelné štěstí. A teď, v pouhých osmadvaceti letech, se jí nabízí šance dělat to, co má nejraději: pracovat s dětmi, plánovat jejich vzdělávání a dohlížet na jejich zdraví a na léčení i těch neviditelných poranění, která sama tak dobře zná. Asi by od osudu žádala příliš, kdyby k tomu chtěla ještě jednoho ramenatého, rudovousého čtyřicátníka z rodu Vikingů, aby jí byl v této práci životním druhem.

Hafiz Harakamian objevil v pilotovi letounu neocenitelný zdroj informací. Nejen že věděl, kterého dne se má Acorna vrátit z Maganosu, tvrdil dokonce, že zná i přesnou hodinu. Ale varoval zároveň Hafize, že není dvakrát dobrý nápad čekat na ni v přístavišti raketoplánů.

„Naši milou Paní světél chce vidět strašně moc lidí, když se o ní teď tolik mluví,“ upozorňoval vzácného klienta. „V přístavu bude hlava na hlavě. Jestli vystoupí v přístavu, tak se k ní nedostanete. Když bude dost chytrá, tak přemluví ostrahu, aby ji pustila zadním vchodem, a pak ji minete stejně jako všichni ostatní.“

Navrhoval, že přiveze Hafize na prostranství před rezidencí pana Lia právě v tom okamžiku, kdy se bude mít vrátit i Acorna.

„Vždycky jsem dával přednost tomu, abych byl na místě o dost dřív, než by kdokoli čekal,“ řekl Hafiz. Z jeho slov zněla sebedůvěra muže, který přežil třicetiletou epochu krevní msty mezi rodinami Harakamianů a Batsuů a naplno se účastnil obchodního života své planety, aniž by na rozdíl od dvou starších Harakamianů ztratil hlavu, a to doslova.

„Zaujmeme postavení před Liovou rezidencí dvě standardní hodiny před jejím příletem.“

V té době mu to připadalo jako vynikající nápad. Jenomže ještě než uplynula třetina z oné dvouhodinové lhůty, Hafiz Harakamian zjistil, že jeho taktické instinkty otupěly tím, že žil příliš mnoho let izolován v tropickém klimatu své planety. Nikdo ho neupozornil, že na Kezdetu zrovna začíná období dešťů. A že zdejší období dešťů provází rezavý a ledový vítr ze severních hor. A protože až do onoho rána bylo stále teplo a slunečno, nevšiml si, že právě tento letoun má škvíru ve střeše, kterou dovnitř protahuje otravný skučící průvan, jenž vylétá ven špatně doléhajícími dveřmi. Trošku se odsunul, aby to nejhorší z prokapávajícího deště schytl pilot, a filozoficky si říkal, že je vždycky chybou spoléhat na pronajaté prostředky a personál a že si měl vzít vlastní lidi i dopravní prostředky. Ale poté, co ho Rafik tak obelstil s tím jednorohým děvčetem, radši tuto záležitost vyřizoval výlučně osobně, jak to dělával za starých časů, ještě než se stal hlavou harakamianského impéria. Jen ať Rafik pěkně vidí, že tenhle starouš ještě do starého železa nepatří.

Dveře Liovy residence, okované ocelí, se prudce rozevřely a odhalily fantastické, tence řezané barevné krystaly z Illiku, které svítily vlastním světlem a ozařovaly vnitřní stranu dveří. Hafiz musel oceňovat hru světel a barev, ale zároveň si uvědomil, že žádný další letoun na prostranství nepřistál. Kdosi šel ven z domu, nikoli dovnitř. Není třeba se nějak plašit, jen se trošku schoulí v sedadle, aby ho nikdo nemohl poznat.

Hafizovi utálo myšlenky lehké zaklepání na okno letounu těsně u jeho hlavy. Když stiskl knoflík, aby sklo propustilo zvuk, tlačítko se ani nepohnulo a okno nijak nereagovalo. Laciný pronajatý krám! Musel otevřít okno ručně. Dovnitř se vhrnul ledový vítr a zároveň s ním před Hafize prokmitla žlutá ruka, která mu podávala holonavštívenku.

„Pan Li posílá svoje poručení,“ pravil sluha, který, jak si Hafiz otráveně všiml, byl chráněn před deštěm neviditelnou clonou, jež všude kolem něj nechávala nejméně půl metru suchého místa. „Navrhuje hlavě rodu Harakamianů, že by možná bylo mnohem pohodlnější držet ho pod dohledem zevnitř domu.“

No, Delszaki Li přinejmenším ví, co se sluší a patří mezi sobě rovnými. Zřejmě by nebylo vhodné se zmiňovat, že náhlé zmizení Hafize Harakamiana by vyvolalo drastická protipatření proti několika skupinám Liova konsorcia. Ale Hafiz se o názory nějakého sloužícího nestaral, a tak mu to pro jistotu řekl, načež se inu dostalo elegantního ujištění, že nejde o

nic víc než čistě společenské pozvání. No jistě, ten chlap by to byl řekl stejně, Hafiz zavrčel, že tedy přijímá, a ztuhle se drápal z letounu ven.

„Čekej tady,“ nařídil pilotovi.

Bylo by naprosto v pořádku, kdyby si později při odchodu objednal jiný a lepší letoun, ale po krušné hodině, kterou v tomhle krámu strávil, mu dělalo celkem příjemně pomyšlení, že pilot bude dál sedět v tom svém rozkrápaném vehiklu a klepat se zimou. Mimoto při choulostivých obchodních jednáních může vždycky nastat situace, že se člověk potřebuje poměrně rychle vzdálit, a dokonce za tím účelem zanedbá i formality, jinak při odchodu obvyklé.

Sluha rozšířil dosah neviditelného deštníku tak, aby chránil i Hafize, než ujdou těch pár kroků k domu. Jakmile byli za dvojími dveřmi z kovu a krystalů, požádal ho služebník o dovolení nechat vysušit jeho poněkud zmáčený turban a svrchní oděv, než si s Delszaki Liem vypije kávu.

Šéf Liova konsorcia byl starší, než Hafiz čekal, když bral v úvahu energii, s níž Delszaki řídil po celé Galaxii roztaženou síť všemožných průmyslových a finančních zájmů skupiny Li. Se zájmem si prohlížel scvrklého chlapíka se žlutou tváří, usazeného v křesle, které se pohybovalo na vzduchovém polštáři, s tělem zahaleným dekou, jehož naprostá nehybnost prozrazovala pokročilou paralýzu. Pouze bystré černé oči stále ukazovaly, že uvnitř tělesné trosky bují stále silný život. Ten muž byl o generaci, ba víc, starší než Hafiz, byl mnohem starší než kterýkoli žijící příslušník rodu Harakamianů. Hafizův pocit nebezpečí narostl o další dílek. Na rozdíl od jiných lidí vyznavači Tří Proroků nemají ve zvyku podceňovat věkovité protivníky. Ve svém dlouhém a úspěšném životě Delszaki Li nepochybně použil, analyzoval a odvrátil každický trik, který Hafiz znal, a zřejmě i nějaké další, o kterých neměl potuchy.

Zatímco usrkávali z prvních nepatrných šálíčků horkou a voňavou kávu a oba konverzovali o ničem, Hafiz fyzicky cítil, jak mu mozek běží na plné obrátky. Nemělo smysl lpět na původním plánu, že by popadl Acornu a tvrdil, že je jeho ženou podle Knih Proroků, a odvlékl ji z Kezdetu, zatímco Ochránci klidu by pořád ještě žádali církevní soudy o rozhodnutí. Nejen že už ztratil výhodu překvapení, ale pochyboval, že by dokázal obalamutit Delszaki Lia stejně snadno, jak by dokázal podplatit Ochránce. Přímý, čestný přístup k věci se zdál mít mnohem větší naději na úspěch. Totiž, přiměřeně přímý a přiměřeně *čestný* přístup k věci. Jeho předkové by snad znovu obsadili své tělesné schrány, kdyby vyložil hned všechny karty na stůl.

Po nezbytné kondolenci z Liovy strany ke ztrátě syna Taphy a po omluvách z Hafizovy strany, pokud šlo o idiotské chování toho nešťastníka, nastala chvíle, kdy bylo třeba pokusit se o první opatrný krůček vpřed.

„Pravda, smrti mého syna je možno litovat,“ řekl Hafiz, přestože nedával najevo nějaké zvláštní pohnutí, „ale je psáno v Knize Druhého Proroka: ‚Když objímáš svou ženu nebo dítě, buď si vědom, že to jsou lidé, koho objímáš; až zemřou, tak bezdůvodně netruchli.‘ A tak moje víra mi ukládá, abych nechal stranou záležitosti mrtvého a zajímal se o živé. Tapha mě před smrtí informoval, že můj synovec Rafik přivezl na tuto planetu mou mladou schovanku Acornu, dítě, které loni unesl z mého domu. Tihle ukvapení mladíci!“ zavzdychal Hafiz a potutelně se na Lia usmál. „Těmi svými eskapádami a hrdinskými kousky nás přivedou do hrobu!“

„Naopak,“ řekl Li a zamrkal černýma očima. „Já na konci svého dlouhého života shledávám ty eskapády mladých lidí, jak říkáte, tou nejosvěživější silou. Ale Rafik sem žádné dítě jménem Acorna nepřivedl.“

„Snad jí změnil jméno,“ navrhoval Hafiz. „Není možné si ji zmýlit, je to skutečná rarita, někdo by snad mohl říct, že je deformovaná, ale tím skutečně nejpřitažlivějším způsobem. Je vysoká a štíhlá, má stříbrné vlasy a uprostřed čela maličký růžek.“

Na Liově tváři se rozprostřel úsměv a Hafiz dovolil vyjít z plic nadechnutí, o kterém ani nevěděl, že je zadržuje. Díky Prorokovi - ten staroch připouští, že je Acorna tady!

„Ach ano, mluvíte o té, které lidé tady na Kezdetu říkají většinou Paní světél. Ale ona skutečně není dítě. Je to dospělá žena a už to není ničí schovanka.“

„To není možné!“ namítal Hafiz. „Povídám vám, že jsem to dítě viděl ani ne před dvěma standardními roky. Tehdy vypadala na šest let, totiž tehdy jí bylo šest,“ opravil se pozorně, protože si uvědomil, že to má být jeho schovanka a že se tudíž dá očekávat, že její přesný věk zná. „I když jsme na Kezdetu, přece ani tady se snad sedmileté dítě nepovažuje za dospělé?“

„Mno, víte, existuje pojetí chronologického věku a taky pojetí věku vývojového,“ řekl Li klidně. „Ta, kterou já znám jako Acornu, je zcela nepochybně dospělá žena. Dovolte, já vám ji ukážu.“

Po jeden bláznivý okamžik Hafiz zadoufal, že Acornu nějakou tajnou cestou propašovali do domu a že mu ji Li chce doopravdy přivést. Potom ale holografická výzdoba protější stěny vybledla a na její místo naskočil očividně amatérský holozáznam. Hafiz zíral na obraz elegantní Acorny,

vysoké dobrých sto pětasedmdesát centimetrů, která se v životní velikosti promenádovala přes stěnu, trhala květiny v ohrazené zahradě, hrála si s batoletem a půvabně pozvedala dlouhé sukně, aby přeběhla po pěšince ze zlatých vápencových kamenů.

Li zamrkal při pohledu na ohromený výraz v Hafizově obličeji a řekl: „Snad to není ta, kterou jste jako Acornu znával vy? Třeba je to jen podoba ve jméně a vzhledu?“

„Nemožné!“ vydechl Hafiz. „Nemohou být dvě takové jako ona.“

A není ani možné, aby tak rychle vyrostla. Musí to být nějaký trik s těmi záběry. Rozhodl se zapomenout na argument o Acornině věku a zaútočit ve druhém z připravených směrů postupu. Má co děkovat pilotovi letounu, že mu navykládal tolik klevet a dal mu do rukou tyhle podpůrné argumenty.

„Od mého synovce bylo nanejvýš neodpovědné, že ji přivedl sem, na takové místo plné pověr,“ řekl, „a ještě Rafikovi přísně domluvím, až se s ním zase potkám. Je tady v nebezpečí před najatými vrahy, možná dokonce i placenými ze státních peněz. Je mojí povinností odvézt ji zpátky na místo, kde bude v bezpečí, milovaná a hýčkaná, jak se na takový unikát jako ona sluší.“

„Možná ale vůbec nebude chtít být v bezpečí, milovaná a hýčkaná v nějakém muzeu rarit,“ usmál se Li. „Možná dává přednost nebezpečné a důležité práci, kterou může zvládnout jenom ona sama.“

Hafiz se zhluboka nadechl a pomalu počítal do třinácti. Bylo by nanejvýš nepolitické obvinít hostitele, že povídá nesmysly. Ale jakou důležitou práci může takové dítě dělat? Tohle je jen další lež, kterou mu předkládají, zrovna jako ten zatracený záznam.

Dopočítal do desíti, když se rozletěly dveře a dovnitř vpadl nevysoký, světlovlasý mladý chlapík.

„Delszaki, myslím, že to máme!“ vykřikl. „Výsledky tohoto posledního běhu vykazují devadesátiprocentní pravděpodobnost, že je to někde v oblasti Vlasů Bereničiných...“ Zarazil se a zíral na Hafize s výrazem hrůzy, jako by poznal nějaké strašidlo z minulosti. „Aha, tedy, nevádí, přijdu později.“

„Prosím tě, počkej chvílku,“ zastavil ho Delszaki Li zdvořile. „Jen si pěkně sedni. Mám dojem, že pana Harakamiana budou výsledky tvého pátrání zajímat stejně jako mě.“

Mladík se uklonil a pokoušel se kradmo smést drobečky ze svého zmačkaného overalu. Oči měl zarudlé, jako by pracoval několik nocí beze spánku.

„Delszaki,“ řekl nakonec, „myslím, že tomu pořád nerozumíte. Tenhle chlap už se pokusil jednou Acornu unést.“

„Promiňte,“ vmísil se Hafiz, „ale nevěřím, že bych měl někdy tu čest se s vámi seznámit.“

„Calum Baird,“ představil se mladík. Nebyl vlastně příliš mladý, když se na něho teď Hafiz zadíval pozorněji, spíš dost po třicítce. Hafize zmýlila jeho neohrabanost a bujná kštice. „A už jsme se setkali ve vašem domě v Laboue, jenomže mě asi těžko můžete poznat. Já jsem byl ta Rafikova starší žena,“ řekl s nesouhlasným úsměvem. „Ta ošklivá.“

Hafiz vybuchl v neovladatelném záchvatu smíchu. „Ten všivák Rafik, on mě balamutí pořád dokola! To je skutečně pravý nástupce v čele rodu Harakamianů! Jak vás přesvědčil, abyste na sebe navlékl *hidžáb*? Nevypadáte na chlapa, který má tajné potěšení z toho, když na sebe natahuje ženské oblečení, i když zdání může klamat. Mě tedy oklamalo dokonale.“

„Rafik mě k tomu přemluvil,“ řekl Calum. Jak už jste si možná všiml, Rafik dokáže přemluvit kohokoli skoro ke všemu.“

„No ovšemže to dokáže,“ přikývl Hafiz. „Je to přece můj synovec! Nakonec je to on, v kom se naplno projevily dědičné kvality Harakamianů. Naproti tomu Tapha... Nu, což. Tapha už nehraje žádnou roli. Ale já jsem vás přerušil. Přál jste si panu Liovi něco říct?“

Téměř nezatelným přikývnutím Delszaki Li pobídl Caluma, že může bez obav hovořit.

„Myslím, že jsme našli Acornin domov. Jakmile jsem setřídil skupiny astronomických údajů...“

„Acornin domov?“ nezdržel se Hafiz prudké otázky.

„Ano. Planetu, kde žije její rasa. Je snad pochopitelné, že se touží dostat zpátky ke svým lidem,“ řekl Calum.

„Její rasa? Ale já jsem si myslel...“

„Že je člověk?“ Calum zavrtěl hlavou. „Vůbec ne. O jejím původu toho nevíme mnoho, ale záchranný kokon, ve kterém jsme ji našli, očividně pochází z dílen rasy, která je velmi pokročilá v kosmických letech, takže jejich technologie v některých směrech vysoko převyšuje naše možnosti.“

„Kokon, ve kterém jste ji našli,“ opakoval Hafiz. Zdálo se, že v té chvíli nezvládá víc než opakovat Calumovy věty. Nesnášel ten pocit, že se mu všechno mění přímo před očima. „Tím chcete říct, že jsou ještě další takoví jako ona?“

Calum odpověděl: „Pochybuji, že by bylo možné udržet civilizaci s tak

vysokou technickou úrovní, která umožňuje podnikat daleké cesty vesmírem, kdyby jejich populace měla mít méně než, řekněme, několik miliónů jedinců, a to je skutečně absolutně nejnižší odhad. Jenom samotná potřeba specializace vylučuje jakoukoli menší skupinu.“

„Několik miliónů.“ U Třech Proroků, proč pořád dokola jen cosi opakuje? Hafiz se trochu sebral. „Taky jste mi to mohli říct dřív,“ řekl přísně. „Všem by nám to ušetřilo spoustu problémů.“

„Až do dnešního rána jsem nevěděl, kde leží její planeta,“ protestoval Calum. „Chci říct, kde pravděpodobně leží. Existuje jenom jediný způsob, jak to zjistit s jistotou. Někdo tam bude muset zaletět a podívat se.“

Hafize překvapilo, jak nepokrytá tužba se Calumovi odrazila v obličeji, ale neměl času zvažovat, co to asi může znamenat. Dovnitř vběhla další osoba, a zrovna tak nespolečensky jako Calum.

„To jsem si mohl myslet, že tě najdu tady, strýče,“ zavrčel Rafik na svého strýce, sotva vtrhl do pokoje. „Otočil jsem se zpátky, sotva jsem zaslechl, že harakamianská loď žádá o svolení vstoupil do prostoru Kezdetu. Netrvalo ti příliš dlouho vystopovat Acornu až sem, to tedy ne. Ale stejně ti to k ničemu nebude! Ona tady není a už ji nikdy nedostaneš zpátky, abys ji postavil do svého muzea!“

„Jsem nekonečně šťastný, že tě zase vidím, můj milovaný synovče,“ řekl Hafiz zdvořile. „A co se týče té záležitosti s Acornou, snad bychom mohli dospět k nějaké dohodě, která by uspokojila obě strany.“

„Co takhle Taphův popel?“

„Lepší živý synovec než mrtvý syn,“ řekl Hafiz s laskavým úsměvem.

Rafik celý trošičku ztuhl. „No dobře. Stejně bych ti ho dal, však víš. A kremace proběhla přesně podle ortodoxního rituálu.“

„Vím o tom,“ řekl Hafiz. „A vím taky, že jsi ve skutečnosti nepřipustil, aby ti ty neohadithiánské nesmysly rozhlodaly mozek a vytěsnily správnou výchovu ve víře.“

„Jak...“ zakrákal Rafik náhle vyschlými ústy.

Hafiz se usmál a kývl směrem k Calumovi.

„No tak, hochu. Sotva bys nechal svou starší ženu pobíhat kolem jen tak bez *hidžábu*, kdybys byl pravý neohadithián. Musím připustit, že tehdy jsi mě úplně ošálil,“ pokračoval. Cítil, že si může dovolit trochu velkomyslnosti, protože Rafik byl viditelně docela zmatený. Tím chlapec ještě změkne, než dojde ke konečné dohodě. „Ale nechovám k tobě žádnou zášť. Ukázal jsi mi, že máš pravou harakamianskou náтуру.“

Rafik na něho zůstal beze slova civět, Hafiz však pokračoval a odvrátil od

synovce pohled, aby si ten hoch nevykládal další slova nějak špatně.

„Protože jsem přišel o jediného syna, potřebuji teď nástupce. Takového nástupce, který si to zaslouží,“ zdůraznil, „někoho z mé vlastní krve, někoho skoro stejně chytrého, jako jsem já sám. Ten vyvolený se potom bude muset vycvičit ve všech záležitostech, které se týkají harakamianského impéria. Ale jeho výcvik mi bude zabírat skoro veškerý čas. Mám obavu, že mi zůstane jen velmi málo chviliek, abych se těšil svým koníčkem, sbíráním rarit.“

Rafik slyšitelně polkl. „Mám povinnost dokončit projekt Měsíční základny na Maganosu,“ řekl nakonec.

„Rod Harakamianů tuto povinnost bude cítit,“ řekl Hafiz.

„Jsme s Calumem a Gillem partneři.“

„Je to doživotní smlouva?“

„Není to vůbec žádná formální smlouva,“ řekl Rafik. „Jenom, eh, se nám společně leccos dařilo.“

„Možná,“ nadhodil Hafiz a vážil každé slovo stejně důkladně jako chirurg, který má odříznout přebujelou tkáň, „přišel čas, abyste vy tři pracovali každý zvlášť.“

Rafik střelil pohledem po svém partnerovi. „Calume?“

„No, je fakt,“ řekl Calum, „že já bych docela rád osobně zaletěl zkontrolovat výsledky mého pátrání po Acornině planetě.“

„A Gill?“

„Pokud bude možné Gilla nějak odškodnit za to, že vaše partnerství zanikne,“ řekl Delszaki Li, „byla by nabídka pana Harakamiana pro tebe přijatelná?“

Rafik se přísně zahleděl na svého strýce. „Necháš Acornu na pokoji?“

„Budu přísahat na Tři knihy,“ slíbil Hafiz.

„Tak dobře.“ Zdálo se, že z Rafikova štíhlého těla se svezlo všechno předešlé napětí. „Jestli ti to tak vyhovuje, i já budu přísahat na Tři knihy, že se vrátím do Laboue, abych se tam nechal vycvičit v záležitostech rodu Harakamianů, jakmile dokončím projekt Měsíční základny na Maganosu, pokud náležitě odškodníš moje společnosti.“

Po nedloupém dohadování, které mělo víceméně formální ráz, se shodli, že Hafiz Harakamian odkoupí Rafikův a Calumův podíl na *Uhuru* a vyplatí i Gilla a Calumovi dá z harakamianské flotily průzkumnou loď, vybavenou pro podprostorové lety, aby s ní mohl vyrazit na svůj průzkum. Rafik s Calumem ztěžka odcházeli, vyčerpaní dlouhým dohadováním, aby se osvěžili něčím silnějším, než je káva, zatímco Hafiz a Delszaki odpočívali

jako spokojení staří páni, kteří dohlédli na to, aby se všechno vyřešilo, jak je potřeba.

Jakmile došli z doslechu, Rafik se pro sebe začal pochechtávat.

„Strýc Hafiz tak tvrdě smlouval, aspoň si to myslí! Ale pokud ti skutečně vyhovuje, abychom naši partu rozpustili, Calume...”

„Strašně bych chtěl letět k Vlasům Bereničiným, abych osobně prověřil výsledky mého pátrání,” řekl Calum, „ale nechtěl jsem tobě a Gillovi nic říkat. Stejně si myslím, že už jsme na poskakování po asteroidech trochu staří. A Gill taky. Myslím, že už by si docela rád odpočinul při nějaké práci na planetě, zvláště na planetě, kde se bude pohybovat Judit Kendorová.”

„A já,” přiznával se Rafik, „jsem při všem tom obchodování kolem projektu Maganos zjistil, že mám zřejmě opravdu značný obchodní talent. Už jsem myslel na to, že by mohlo být velice zábavné mít k dispozici harakamianské zdroje, abych si s nimi mohl pohrát. Necháme strýce Hafize při tom, že nás udolal těžkým smlouváním. Starouškovi to udělá radost.”

Zatím Delszaki Li s Hafizem Harakamianem rozebírali u třetího šálku kávy výsledek jednání po svém.

„Můj synovec je ostrý,” pochechtával se Hafiz, „tak ostrý, že by se sám pořeзал. Kdyby neměl tak naspěch s tím, aby ze mě vytáhl ten slib, tak by si všiml toho, co vy už, myslím, víte dávno.”

Liův obličej se poskládal do spousty vrásek. „Že už se o Acornu nezajímáte, protože už nevěříte, že je to unikátní rarita?”

Hafiz přikývl. „Když tenhle mladý Calum, víte, zapůsobil na mě takovým dojmem, že je to ten typ posedlého fanatika, který si nedá pokoj, dokud svůj problém nevyřeší, najde její domov, tak budou jednorozí lidé stejně obyčejní jako neohadithiáni. Vždyť bych vypadal jako blázen, kdybych schovával jednoho z nich doma a prohlašoval ho za raritu, když zakrátko budou takoví běžně chodit po ulicích. A stejně je dobře, že to takhle skončilo. Mám dědice svého rodu, který dál povede naše záležitosti, a mladý Rafik se v životě pěkně usadí. Pořád na něho myslím jako na malého chlapce, ale víte, on už asi mládnout nebude.”

„Nikdo z nás,” řekl Li klidně.

„Ano, ale vy i já ještě musíme svou práci dokončit. Rafik potřebuje ženu, skutečnou ženu,” usmál se Hafiz, „aby zajistil další generaci obchodníků pro dům Harakamianů. Jakmile se vrátí domů, budu tenhle problém muset vyřešit.”

„Nepochybuji, že to zvládnete,” zamumlal Li, „ale možná bude rozumnější tyhle plány před Rafikem zatím příliš nerozvíjet. Ponechte mu

iluzi, že si ženu vybírá sám. Dáte si ještě trochu kávy?“

Dvanáct

Čtyřlenná výprava se z Maganosu vrátila brzy odpoledne a přivezla spoustu videozáznamů, datových krystalů, stavebních záznamů, analýz vzduchu a vody a všemožných dalších důkazů, na které dokázali pomyslet, aby jimi podpořili svoje tvrzení, že Měsíční základna Maganos není jenom potenciálně obyvatelná, ale je už teď *zcela* obyvatelná.

„Proč musíme čekat na druhou fázi?“ ptala se Acorna Delszaki Lia, ještě než pořádně prošla dveřmi. „Základna je připravena už *ted'*. Stavební dělníci už tam přece žijí, jak teda může nějaký Tumim Viggers tvrdit, že to není bezpečné? A v tlakovém sektoru je už teď spousta místa. Provola Quero vybudovala obrovskou dílnu na opravy a výrobu strojů, která bude zapotřebí až později, jenomže zatím ji nepotřebuje *vůbec*, nejvýš maličkou část z ní,“ řekla a varovně se podívala po Gillovi, aby ho odradila od nějakých námitek. „Mohli bychom ji přepažit stěnou, aby zůstal jen malý prostor, který zatím dílna potřebuje, a zbytek té haly využít jako ubytovnu pro děti, dokud nebudou hotové obytné prostory. Proč by měly žít v té strašné bídě déle, než je absolutně nezbytné? Kromě toho Brantley Geram už ví, jak může rozšířit systém poniků dost rychle, aby se vypořádal s rychlým nárůstem obyvatelstva základny.“

„Za to může Acorna,“ vmísil se Pal. „Za tu chvilku, co jsme tam byli, zjistila přebytek dusíku ve vzduchu, všimla si nedostatku draslíku v ponikovém roztoku a předvedla Geramovi způsob, jak ztrojnásobit produkci poniků prakticky přes noc, aniž by tím zároveň nabourala vyvážený stav atmosféry.“

„Ty první dvě věci, to byly údaje, které bylo možné přechíst i z přístrojů, a jsem si jistá, že pan Geram by na to přišel i sám, kdyby měl dost času,“ zamumlala Acorna. „Ale to všechno není tak důležité, Pale, nepřerušuj mě, prosím tě!“ Znovu se otočila k Delszaki Liovi a bledá tvář jí hořela chladným stříbrným světlem, které se objevovalo, když ji něco rozrušilo, a oči měla vykulené tak, že připomínaly dvě stříbrné kuličky. „Opravdu, pane Li, žádný technický problém nebrání tomu, aby se s užíváním základny začalo ihned, ani jediný problém!“

„Naneštěstí,“ řekl Delszaki Li, „technické problémy nejsou jediné. Vláda Kezdetu nám zakázala pokračovat s výstavbou Měsíční základny Maganos, anebo tam posílat další personál, dokud jí nezávislá komise nepředloží důvěryhodnou zprávu, že celá stavba odpovídá kezdetským stavebním normám.“

Pal zafřkal. „Jestli ta sirkárna, kde jsem pracoval, odpovídá nějakým stavebním normám, tak Maganos je tolikrát převyšuje, že se na jeho stavbu takové normy nedají ani použít!“

„Sirkárnu nejspíš žádná stavební komise nikdy nekontrolovala,“ řekl Li trdně.

„A kdopak je v té nezávislé komisi?“ dožadoval se Gill. „Můžeme se s nimi sejít hned teď a ukázat jim všechny údaje. Já sám je přesvědčím, že Maganos odpovídá všem normám, i kdybych jim musel nacpat všechny ty krystaly do chřtánu!“

„Členové komise nebyli ještě jmenováni,“ upozornil ho Li. „Informované zdroje z Odboru veřejných prací tvrdí, že výběr a jmenování té komise může trvat i několik let.“ Pozoroval s laskavým úsměvem ty čtyři mladé lidi, z jeho pohledu skoro ještě děti. „Nejde o žádný technický problém. Někdo prostě nechce dopustit, aby náš plán uspěl.“

„Kdo?“

Li zlehka mávl levičkou, což pro něho bylo gesto rovnocenné pokrčení rameny.

„Spousta lidí na Kezdetu velice vydělává na vykořisťování dětí. Může to být kdokoli z nich. Anebo jsou to všichni. Ale v téhle chvíli je to pořád ještě záhada. Víme například, že vlastník Tondubhských skláren podplatil dva soudce a podinspektora Ochránců. No dobře. Zaplatil jsem jim vyšší úplatek než Tondubh a teď patří všichni mně. Liga proti dětské práci má dlouhý seznam takových zkorumpovaných vládních úředníků, kterým platí majitelé továren za to, aby přehlíželi případy porušování federálních zákonů. Ale i kdybychom koupili všechny menší úředníky, pořád nás blokuje někdo nahoře. Někdo s velikou mocí a s takovou pozicí ve vládě, že může náš plán zmařit. Někdo tak úctyhodný a tak dobře skrytý, že ani Liga proti dětské práci zatím nezná pravou identitu muže zvaného Pištec.“

Gillovi poklesla ramena. „Co teda můžeme dělat?“

„Nezoufat si,“ řekl Li. „Máte na své straně Delszaki Lia, veterána mnoha let politické a finanční války, plné dvoj- i trojnásobných klamů. Navíc teď mám zajištěny nezávislé služby konzultanta, který má v podplácení vlád ještě bohatší zkušenosti než Li, protože sám řídí těžce zkorumpovanou

organizaci, pana Hafize Harakamiana.“

Gill zesinal. „Musíme odsud dostat Acornu!“

„Harakamian už netouží po tom, aby získal Acornu,“ řekl Li. „Promluv si s Calumem a Rafikem. Mají pro tebe mnoho novinek.“

Ale rozhovor musel počkat, protože Chiura nějak vyčenichala, že už se Gill vrátil. V té chvíli sjela dolů graviliftem a šťastně pokřikovala: „Šíšerák! Šíšerák!“

„Je opravdu příšerný, veliký a ošklivý, to je pravda,“ řekl Calum, který vešel do haly právě včas, aby zachytil Chiuru, která ze všech sil skočila kupředu, aby co nejdřív byla u svého cíle, jenomže se odrazila mnohem dřív, než měla. „Stejně si ale myslím, že je to přece jenom trochu přehnané, když se mu nadává do *příšer*.“

Gill pro změnu zrudl jako jeho vousy.

„To je jenom, eh, taková hra, co spolu hrajeme,“ vysvětloval. Tu za Chiurou přiběhla i Jana a oběma rukama tahala Gilla ke gravitační zdviži. „Ehh, co kdybychom si třeba promluvili nahoře?“

Ale rozhovor musel počkat, dokud Gill nebyl zcela vyčerpaný tím, jak lozil po všech čtyřech a naháněl po velikém pokoji Janu a Chiuru, natahoval po nich velikou ruku a chytal je za vlasy nebo za cíp šatů a ryčel u toho jako tur, zatímco děvčata ječela v předstírané hrůze. Dokonce i Khetala, která ve třinácti letech už sama sebe považovala za příliš starou na podobné hry, propadla vzrušení a smála se a chichotala jako ty dvě menší.

„Vrací jim jejich dětství,“ mumlala Judit pod rouškou hlasité zábavy. V očích jí stály slzy. „Já bych nevěděla, jak na to jít.“

„Taky jsi žádné dětství nezažila.“ Pal ovinul sestře jednu ruku kolem ramenou a přitiskl ji k sobě. „Musela jsi moc rychle vyrůst, abys zachránila mě a Mercy.“

Zvedla hlavu, aby se podívala na svého „menšího bratra“, který ovšem v posledních letech vyrostl tak, že teď byl o půl hlavy vyšší než ona.

„Pale, my Gilla na Maganosu potřebujeme. Ty děti ho potřebují. Nemohli bychom přemluvit Caluma a Rafika...“

„Kvůli tomu,“ usmál se Rafik, „s ním chceme mluvit.“

„Chceš probírat obchodní věci, když po něm leze Chiura a škube ho za vousy?“ mumlal nesouhlasně Calum.

„To je nejpříhodnější chvíle,“ opáčil Rafik koutkem úst. „Když ho takhle okupují děti, nebude se aspoň chovat násilně.“

Trošku s obavami Gillovi vysvětlovali, oč šlo při jejich jednání s Hafizem Harakamianem, a velice se jim ulevilo, když se nakonec široká Gillova tvář

rozzářila v blaženém úsměvu.

„Tím se všechno zjednodušilo,“ pravil nadšeně.

„Doufali jsme, eh, že to budeš vidět tímhle způsobem,“ řekl Rafik.

Gill se podíval na Judit.

„Ten byt, co pro tebe Delszaki Li připravuje na Maganosu... Je tam spousta místa pro dva lidi, co říkáš? Myslíš, že by Li zaměstnal dva lidi, kteří by pracovali s dětmi, místo aby to nechal všechno jenom na tobě?“

„To musíš navrhnout přímo jemu,“ odpověděla Judit a sklopila oči.

„No výborně!“ Gill se pokusil vstát, ale byl příliš zavalený dětmi, než aby to napoprvé zvládl.

„A především,“ řekla Judit upjatě, „by se takový návrh měl říct mně. Já jsem v podobných věcech velmi staromódní.“

Gill se jí zahleděl do očí.

„Já taky,“ řekl, „a tak se mi nezdá správné, abych ti takové návrhy dělal před dvěma těžaři a chumlem rozchechtaných dětí.“

„Tak my to uděláme za tebe,“ řekli Calum s Rafikem jakoby jedním dechem.

Calum klekl před Judit na jedno koleno. Rafik si položil ruku na srdce. Gill začal rudnout.

„Milá Judit,“ spustil Calum, „mohla bys nám udělat tu nesmírnou laskavost...“

„...a Gillovi tu velikou čest,“ skočil mu do řeči Rafik.

„...a mohla bys poskytnout domov a rodinné zázemí tomuhle ubohému, starému, artrózou prolezlému...“

„Já *nemám* artrózu!“ zařval Gill jako na lesy. „Ty nepatrné problémy s pravým kolenem, to je ze starého zranění ze sportu!“

„Zlomenému, osamělému, nemilovanému...“ pokračoval Rafik bez ohledu na Gillovy protesty.

„No tak, nechť toho, vy dva!“ zarazila je Judit. „Vůbec není nemilovaný.“ Podívala se na Gilla pohledem, pod kterým by se máslo rozpustilo, a Gill byl spíš už fialový než rudý. „Bojím se, že by ho z toho mohl trefit šlak, jestli s tím nepřestanete.“

„Tak by asi bylo lepší, kdyby sis ho rychle vzala,“ kvapně jí navrhl Calum. „Nechceš přece mít toho ubohého starého bracha na svědomí, až ho klepne pepka, co? To by mu přece takové hodné děvče nemohlo udělat.“

„Požádáme pana Lia, aby po tobě pojmenoval celou tu sekci na Maganosu,“ navrhoval Rafik. „Domov Judit Kendorové pro pobloudilé těžaře.“

„Vypadněte odsud!“ zařval Gill, který se konečně vymanil z dětského zajetí, „a nechtě mě, ať požádám svoje děvče o ruku po svém a v pravý čas!“ Vyhnal Caluma, Rafika i všechny tři děti ven z pokoje. „A ne abyste poslouchali za dveřmi!“

Že oba bývalí společníci skutečně za dveřmi neposlouchali, to svědčilo o jejich značné sebekázní a také o jejich přesvědčení, že se Gill a Judit k sobě báječně hodí.

Oba se snašeli graviliftem s mnohem lehčím srdcem, aby se pokusili najít možnost, jak vyřešit hlavní problém, jemuž musel teď čelit projekt Měsíční základny Maganos.

„Pomocí úplatků se člověk dostane jen po určité mez,“ mudroval Rafik. „Obávám se, že tady jde o něco víc než o pouhé peníze nebo prestiž nebo pouhou moc.“

„Žádná moc není jenom ‚pouhá‘ moc, Rafiku,“ ozval se Calum, kterého náhle ovládla jakási depresivní nálada, když viděl šťastnou scénu v dětském pokoji a uvědomil si, že musí bojovat proti neznámému množství protivníků.

Nemohlo přece jít pouze o jedinou osobu tajuplného Pištce, zvláště když pana Lia tak mátl rozsah zákulisních machinací, zaměřených proti jejich projektu.

„No, co nedokáže zjistit pan Li, to by mohl zvládnout strýc Hafiz.“

„Nemáš náhodou na mysli tatíka Hafize?“ poznamenal poněkud sarkasticky Calum.

„Strejček bejček, tatík patník,“ pokrčil Rafik rameny, „jsme oba Harakamianové a nic nás neodradí!“ Pozvedl pěst, aby symbolizoval svoje odhodlání, právě když docházeli ke dveřím do království pana Lia. Pěst v mžiku metamorfovala do klepajícího ukazováčku, kterým se vši slušností žádal o dovolení vstoupit.

Během chvíle, kterou strávili v dětském pokoji, se strýc Hafiz znovu připojil k panu Liovi a s ním přišel i podsaditý chlapík, kterého znali jako Pedira, pilota letounu, který občas sloužil domácnosti pana Lia a který se jako klíště držel Acorny a Judit při všech jejich výpravách.

„No to je výborné, že jste se vrátili,“ přivítal je pan Li. „Znáte tuhle Pedira?“

Rafik a Calum se s ním pozdravili, a když se posadili, pan Li pokračoval.

„Je to nevyčerpatelný zdroj znalostí místních poměrů a všech možných klevet.“

„Skoro by se dalo říct, že ví i to, kde je pohřbená spousta lidí,“ dodal strýc Hafiz a hladil si pečlivě pěstovanou bradku.

„My,“ řekl pan Li a ukázal rukou na strýce Hafize, „cítíme, že přišla doba, abychom představili Acornu zdejší společnosti...“

„...nebo její špiče,“ vmísil se Hafiz.

„...a tak chystáme pozvání,“ a teď pan Li ukázal na Mercy, která seděla u počítačové konzole a zuřivě psala a psala, „pro každého občana zdejšího města, který je dost bohatý nebo vysoce postavený, aby se účastnil našeho vynikajícího galabanketu a slavnosti, na které se bude tančit až do rána.“

„Každý, kdo na Kezdetu něco znamená, sem přijde,“ pokračoval strýc Hafiz, „protože budou přesvědčeni, že kdo sem pozván nebyl, není považován za rovnocenného těm, kteří budou na seznamu pozvaných.“

„Ale Acorna tak bude v nebezpečí,“ vyhrkli Rafik a Calum, kteří byli okamžitě ve střehu.

Hafiz mávl odmítavě rukou a ušklíbl se jejich opatrnosti.

„V tomhle domě nebude,“ řekl pan Li, „zvlášť když se na ni celou noc bude upírat tolik ostržích očí a bude nastražených příliš mnoho tygřích spárů.“

Hafiz se v pohodlném křesle labužnický rozvalil do téměř nebezpečného záklonu, spojil prsty rukou do stříšky a zíral do stropu, přičemž mu ve tváři rašil lehký úsměv.

„Bude zahalená v rouchu hodném princezny, královny, císařovny,“ napřáhl jednu ruku ke stropu a na vrcholu rozvinul prsty jakoby do květu, aby naznačil nádheru nade všechno pomyšlení, „ověšená klenoty. A taky,“ upřel oči na svého synovce, „střežená před každým možným nebezpečím vestavěným ochranným systémem, který bude ukrytý ve špercích.“

„Och, to je geniální!“ úlevně vykřikl Rafik a taky se pohodlně usadil do křesla, natáhl nohy, zahákl palce za opasek a připravil se na to, že teď vyslechne všechny perly moudrosti a prohnané předvídavosti.

Calum se s poněkud připitomělym úsměvem odloukal ke stolu, kde pracovala Mercy, a tam se usadil na pohodlné židli.

„Bude hudba,“ pokračoval Hafiz.

„Několik kapel,“ poznamenal Pedir, „protože se mně slíbilo, že můžu zařídit účinkování tří skupin, a jak se pověst o tom večírku roznese, nabeton přiklousou další. Všechno samí slušní lidi a výborní muzikanti.“

„Jenom dobří muzikanti,“ pravil pan Li a pozvedl štíhlý ukazovák.

„Jen ti nejlepší,“ přikývl Pedir, „protože neznám žádné mizery, kteří by hráli dobře. Taky vám seženu správné kluky a děvčata jako výpomocné služebnictvo.“

„Už na tom pracuju, Pedire,“ ozvala se Mercy a na okamžik odvrátila oči od obrazovky počítače.

„No problemo,“ řekl Pedir a zavrtěl oběma rukama, aby dal najevo, že se do toho dál míchat nebude. „Co takhle domluvit něco s pilotama letounů? Mohlo by to k něčemu být?“

Pan Li zavrtěl hlavou rázněji, než obyčejně při hloupých nápadech činíval.

„Je na nás, abychom udeřili,“ řekl. „Ale jinak než myslíš. Uvidí to všichni.“ Pozvedl křehkou ruku, sevřel prsty do špetky, přitáhl ruku k rameni a potom jí prudce škulbl dopředu v nezaměnitelné nápodobě hadího útoku.

Strýc Hafiz s teatrálním úlekem ucukl a v očích mu přitom pobaveně jiskřilo. Nic víc ale už k tomu řečeno nebylo. Vzápětí bylo Pedirovi dovoleno odejít, a s ním vlastně i Calumovi s Rafikem, protože je měl Pedir ve svém letounu odvézt k nejlepšímu krejčímu na celém Kezdetu, aby jim vzal míru na slavnostní večerní oblečení.

„A taky aby šířil řeči o přepychovém rázu nadcházející slavnosti v prestižní rezidenci pana Lia,“ řekl strýc Hafiz. Třepl nehty o klopu svého saka. „Já už jsem si obstaral elegantní večerní úbor. Pokud nestojíte o to, abych vás na celý večer připravil o slušné partnerky, tak byste měli hledět, abyste vypadali co možná nejmíň jako zavšivení velbloudáři, jak vypadáte teď.“

Rafik si odfrkl. Spěchal bez převlékání, v pracovní kombinéze, kterou obyčejně nosil na palubě lodi, aby byl co nejdřív v rezidenci pana Lia, a Calum přišel oblečený tak, jak byl, protože se v ničem necítil tak pohodlně jako v neformálních, až nedbalých šatech.

„Pojďme, Calume,“ řekl Rafik a vstal, „uděláme, co se nám říká, protože když můj nejmilovanější strýc nařídil, abychom se zjevíli v nejnádhernejším krejčovském výtvoru, tak taky jistě zaplatí i to nejdražší, co se nám podaří sehnat.“

Zatímco Hafiz prskal cosi o nestydatých a marnotratných darebácích, oba dotyční se rychle ztratili a před sebou strkali směřícího se Pedira, zatímco pan Li se chichotal nad povedeným vtípkem.

„Ten seznam je hotový, pane Li,“ řekla Mercy a rychle obrátila jejich pozornost k důležitějšímu úkolu: sestavit nejúplnější seznam hostů.

Dům pana Lia byl pro takovou společenskou událost víc než vhodný, ale místnosti dlouho neužívané k podobnému účelu bylo třeba dát do pořádku, všechno vyleštit a zařídit v moderních barvách a po celé Galaxii objednat nejexotičtější pokrmy.

„Z toho večera se musí stát novodobá legenda,“ říkával často pan Li a strýc Hafiz mu nadšeně přizvukoval. Museli mu ovšem vymluvit pár skutečně bizarních atrakcí. „Milý příteli Hafizi, nesmíme hosty rozptylovat od hlavního účelu toho všeho.“

„Pravda, pravda,“ povzdychl Hafiz. Přesto neodolal, aby se nezmínil o jedné z nejúžasnějších břišních tanečnic, na kterou náhodou narazil v jakémsi elegantním kezdetském kasinu a která v něm vzbuzovala zvláštní chuť a touhy.

Všem adresátům už byly odeslány pozvánky, hotové kaligrafické a malířské zázraky, a zakrátko bylo skoro nemožné zvládnout všechny hovory, které z Liova domu směřovaly k dodavatelům, obchodníkům a inzertním kancelářím.

Acorna, kterou doprovázela rozzářená Judit a poněkud vážnější, byť stejně rozrušená Mercy, absolvovala spoustu cest do módního salónu, na který z mnoha konkurentů padla jejich volba, aby zařídil jejich slavnostní ošacení. V této branži panoval náramný rozruch, protože všechny ostatní salóny na Kezdetu si trpce uvědomovaly, o jaký obchod přišly, když to nebyly právě ony, na koho se tyto zákaznice obrátily. Acorna byla často tak obklopena spoustou lidí, kteří jí chtěli nabízet všechny módní zázraky, že s ní ke švadlenám pro jistotu jezdili i Calum s Rafikem.

Rafik jim byl alespoň k nějakému užitku, protože zdědil, vedle jiných vlastností, jak trpce poznamenával Calum, také harakamianský smysl pro elegantní oblečení a byl schopen se znalostí věci diskutovat o tom, jak co sluší, jakou to má linii a barvu.

Šperky si ovšem vzal na starost sám strýc Hafiz, který poslal pro zkušené výrobce i syrové materiály, drahé kovy i neřezané drahé kameny - a dohlížel na styl i dostatečně elegantní vzhled toho, čím se děvčata okrášlí. Pověsti o zvláštní výzdobě, která se zařizovala pro večerní banket u pana Lia, se diskrétními informacemi šířily jako lavina a pod vlivem těchto novinek se konečně rozhodli i váhající pozvaní, že se té slávy zúčastní.

Calum s Gillem měli také napilno, protože se starali o elektronické a

technické vymyšlenosti, které budou chránit už tak dobře zabezpečenou rezidenci pana Lia. Udělali, co mohli, aby předcházeli i takovým hrozbám, jaké představovaly kontaktní jedy, uspávací drogy a další smrtelně nebezpečné nástrahy. Zvláštní paprsky z nově instalovaných zářičů dokázaly většinu z těchto populárních substancí neutralizovat. Ne že by Acorna sama nedokázala neutralizovat nějaký jed, ale chtěli především takovým problémům předejít.

A nakonec ten velký den přece nadešel a dostavili se kadeřníci, kteří vzdychali a kroutili očima nad Acorninou nádhernou hřívou. Róbu měla stříženou tak, aby kouzelnou záplavu stříbrných vlasů nic netísnilo, a celou tu stříbrnou báseň korunovala zvláště vyrobená tiára. (Jedna z mnoha žárlivých ženských později přísahala, že chráněnka pana Lia musela na sobě mít šaty přilepené, jinak by nebylo možné, aby na ní zůstaly tak pevně držet, když se vytáčela na tanečním parketu.) Tmavé vlasy Judit i Mercy rovněž kadeřníci upravili do poutavých účesů, ale nešlo o žádné extravagance, protože mírná elegance jim slušela rozhodně líp a zůstávaly protiváhou výjimečného vzhledu stříbrné Acorny.

Khetala, Chiura i Jana všechno pozorovaly, jako by byly přilepené k židličkám, které pro ně postavili na místě s nejlepším výhledem v „odpočíváme“, a bez dechu vnímaly všechnu tu nádheru kolem sebe a všimly si i způsobů, jak je možné přirozenou krásu promyšleně zvýraznit. Slíbili jim, že budou moci pozorovat přicházející hosty a že dostanou na talíř stejné jídlo, jaké se bude podávat k večeři hostům v jídelně.

„Budete hodovat úplně stejně jako my,“ vysvětlovala jim Judit, proč nemohou volně mezi lidmi. „Bude tady tolik návštěvníků, že takoví prckové jako vy byste se mohly někde ztratit, a to by mohlo být i nebezpečné.“

Khetala souhlasila. Pořád měla kolem sebe ráda co nejvíc volného místa a v přítomnosti cizích lidí se cítila bezpečná jen tehdy, pokud měla na dosah některého ze „strejdů“.

Chiura už hodila za hlavu všechny ty hrozné vzpomínky, které pořád ještě Janu budily ze sna, takže uprostřed noci procítala zpocená a rozechvělá. Pokaždé se vyplížila z postýlky a vklouzla pod pokrývku ke Kheti, aby mohla usnout. Ale tenhle večírek ji nadchl a už přesně věděla, že se schoulí do klubíčka na prvním odpočívadle širokého schodiště z haly, odkud sama neviděná může pozorovat všechny, kteří do domu přijdou.

Konečně udeřila devátá hodina a spousta hodin ve výklencích, v rozích i na nábytku oslavila rozhodný okamžik melodickým, arogantním i zádumčivým odbíjením. Přesně se třetím úderem hodin otevřel sloužící

přední dveře, aby vpustil první hosty, jakéhosi bezvýznamného úředníka s chotí, která se pro tuto příležitost nákladně vyšňořila. Janě se ale její šaty nějak zvlášť nelíbily: měly příliš křiklavou barvu a poblikávající lem, který zdobil okraj výstřihu, působil tak, že vypadala jako omylem vypraná vlastní podobizna. Při osmém úderu vstoupil další nepříliš významný úředník s manželkou, nejstarším synem a dcerou. Janě se líbilo, co měla dívka na sobě: šaty v tom nejkrásnějším bleďmodrém odstínu, ovšem právě tomu děvčeti takhle barva nějak moc neslušela. Boty na tuze vysokých podpatcích byly ozdobené třpyticemi se drahokamy a vybíhaly z nich krásné šňůry, ovíjející lýtko až pod kolena; ty boty byly skutečně kouzelné.

Z pramínku hostů se stal potůček a z něho pak řeka, takže už ani nebylo možné za jednotlivými příchozími zavírat dveře. Kheti a Chiuru začalo nudit jen se tak koukat, co mají hosté oblečené, ale Jana se očima pásala na všech těch barvách, vzorech, kombinacích, účesech a střízích, péřových ozdobách a kožešinách. Ani se jí nechtělo věřit, že by mohlo existovat tolik variant krásného oblečení. Žila skoro celý život ve tmě anebo obklopena černým a šedým prostředím, takže lačně vstřebávala všechny zářivé barvy, jako když pouštní nomád dorazí konečně k oáze.

A potom stál znenadání ve dveřích on. Jana na místě ztuhla děsem. Kheti s Chiurou už odešly, když je služtička zavolala, aby šly ujist svůj díl z lahůdek přichystaných k banketu. Jana ze sebe stejně nedokázala vypravit ani hlásku. Jenom na něho zírala, zřetelně ho viděla v jasných světlech, oblečeného v temně modrém obleku, který se nepatrně blyštěl, se zářivě bílou košilí, jejíž límeček byl sotva vidět. Ale byl to jistě on a dostal se i sem, kde si myslela, že je v bezpečí!

Zkamenělá hrůzou pozorovala, jak ho pan Li zdraví a představuje ho strýci Hafizovi, který mu zase představil Acornu, a ta se na něho usmála a představila mu Judit a Mercy a Pala. Tenhle idiotský rituál absolvovali všichni s každým hostem, který dorazil. Skoro omdlela, když viděla Gilla s Judit, jak ho doprovázejí do hlavního salónu, kde jí zmizel z očí. Potom se teprve zhroutila na zem jako hromádečka neštěstí.

Tak ji také našla služtička, když šla pro třetí z dětí, které měla pro ten večer na starosti.

„Přišel si pro nás!“ vyrazila ze sebe Jana, sotva se probírala z mdloby.

„Musíme schovat Chiuru.“

„Kdo?“

„Von je tady! Já sem ho *viděla*. Voni ho *pozvali* sem!“

Existoval jen jeden jediný „on“, který dokázal v Janě vyvolat takovou hrůzu. Khetala posedla ve tváři. „Pištec?“

Jana přikývla. Popadla malou Chiuru, která začala kňourat, protože byla velmi vážně zabraná do práce: před sebou měla velký talíř s cukrovinkami. Jana ji oběma rukama ovinula, jako by ji chtěla zaštitit vlastním tělem.

„Musíme odsud zmizet,“ šeptala. „Gravilift je moc nebezpečnej, vede rovnou do přední haly. Tak voknem...“

„Počkej!“ Khetala si dřepla na podlahu, i když ne tak půvabně, jak se ji to snažili naučit v domě Didi Badini, na to se jí příliš trásla kolena. „Nech mě chvíli přeměřet.“

Jana tu a tam vecpala Chiurě do pusy další kousek cukroví, aby byla v klidu, zatímco Kheti bude přemýšlet. Ale když Kheti sáhla po zákusku s želatinou a zabořila zuby do sladké krusty, Janu to naštvalo.

„Zrovna teďka se musíš cpát?“

„Když se rozklepeš, tak cukr proti tomu pomáhá,“ poučila ji Khetala. „Ty bys taky měla něco zobnout. I kdybysme musely utíkat...“

„To teda *musíme*. A hned!“ skočila jí Jana do řeči.

„I když budeme utíkat, tak s prázdným břichem daleko neutečeš. Najez se. Já to promyslím.“

Khetala spláchla zákusek pořádným douškem chlazené madigadiové šťávy, Jana si zatím poslušně vzala kousek moučníku. Měla ale pocit, jako by ji každý drobeček z něho chtěl zadusit.

„Tak teda,“ řekla konečně Khetala. „Už sem to promyslela. Paní Acorna je *dobrá*. Vona sem Pištce nepozvala.“

„Povídám ti, že sem ho *viděla*! Je to ten šedivěj chlap, co přišel do dolu s Didi Badini. Copak to nejni Pištec?“

Kheti přikývla a založila si ruce na prsou, aby utajila, jak se jí chvějí prsty.

„Ale jo. Slyšela sem ho, jak mluvil s Didi Badini, no mockrát, když mě zamčela do ty skříně, kam zavírali no, to je jedno,“ rychle převáděla řeč jinam. Jana nemusí nic vědět o černočerných skříních a ostatních prostředcích, kterých Didi Badini používala k tomu, aby nová děvčata byla povolná, až je konečně pustí ven. „Slyšela sem ho tolikrát, že ho určitě po hlase poznám. Esli je to von,“ zachvěla se, „tak je to špatný. Moc špatný. Koukej, myslím, že voni vůbec nemají šajn, kdo je doopravdy Pištec. Na

týdle straně Celtalanu má jiný měno. Slyšela sem, jak si vo tom onehdy vykládali. Je to veliký tajemství, jak se Pištec dovopravdy menuje. Možná největší tajemství v celým Celtalanu. Kdyby zjistil, že sme ho viděly tady..." rukou naznačila podříznutí krku. „Mohly bysme se akorát modlit, aby nás voddělal hodně rychle. Nevzal by nás zpátky do dolů, Jano. Nikam by se s náma netahal. Viděl tě?“

Jana zavrtěla hlavou. „Šel rovnou do té veliké místnosti, jak je tam plno světla a lidí.“

„A paní Acorna šla s ním?“

Jana znovu zavrtěla hlavou.

„To je bezva,“ zamumlala Kheti. „Tady by se jí nemělo nic stát, myslím. Tady, kde je pod pravým ménem, jí nic neudělá.“

„A co by jí moh udělat?“ Khetala se otráveně podívala po Janě. „Dyt' ji chce taky zabít. Povídal Didi Badini, že mu tady na Kezdetu dělá Acorna moc problémů, protože sou kvůli ní všechny děcka ve fabrikách a dolech pořádně nadivoko a celá Liga proti dětské práci taky.“

Jana ztuhla a přitiskla k sobě Chiuru tak silně, že usínající dítě polekaně vypísklo. „Tos mně předtím neřekla!“

„Řekla sem to Delszaki Liovi, a voň to stejně už věděl,“ odpověděla Khetala. „Dohlídne na to, aby Paní světla byla v bezpečí. Proč si myslíš, že ji poslal pryč, na Maganos? Vo tom sem je taky slyšela mluvit. Slyšela sem toho hromadu.“

Jana spolehlivě vyhmátla slabinu v Khetiných argumentech. „Ale von neví, že ten vyparáděnej chlápek, kterýho sem viděla dole, je Pištec. Nikdo to neví. Tos říkala ty sama. Takže von vůbec neví, že Pištec je tady v domě. Jak může dohlídnout na Paní, když to neví?“ V životě ještě nebyla takhle vyděšená, ani když ji naposledy Siri Teku tak zmlátil. Tehdy si myslela, že může klidně umřít, protože ji všechno tolik bolelo a Chiura byla pryč. Ale paní Acorna ji znovu uzdravila a přivedla ji za Chiurou. Dluhy musí člověk platit. Jana vydechla: „Musíme jí to říct.“

„Najdeme pana Lia. Nebo někoho jinýho, komu můžeme věřit,“ řekla Kheti. Promluvila ostře, aby se přinutila překonat strach z té představy, že musí sejít dolů mezi všechny ty cizí lidi. „Ale pořád si myslím, že v tomhle domě si proti ní nic nedovolí, když ho tady každej zná pravým ménem!“

„Mohl by jí strčit jed do jídla, nebo tak něco.“ Protože žádné z dětí nemělo zkušenost s tím, jak se Acorna dokáže vypořádat s jedy, zdálo se toto nebezpečí Khetale i Janě velice pravděpodobné. „Anebo ji nějak vytáhne do zahrady a hodí po ní bombu. Anebo..." Janě došly nápady. Ale

co na tom sejde? Ví jenom, že paní Acorně, její Paní, hrozí strašlivé nebezpečí a něco s tím musí udělat. I když je tak hrozně vylekaná, že by nejraději ze všeho zalezla někam do koutka a brečela. „Jdeme! Musíme ji varovat!“

Vstát jí dělalo trošku problémy, protože Chiura vycítila její napětí a vyděsila se, takže nechtěla svou „mamu Janu“ pustit za nic na světě.

Jak nás zblejskne,“ řekla Khetala, „tak sme mrtvý. Je ti to jasný?“

„Jo, jasný,“ přikývla Jana a přála si, aby se jí tak netřásl hlas. „Ale stejně musím jít. Vytáhla mě z Anyagu.“ Vrhla na Kheti pohrdavý pohled. „Ešli chceš, klidně zůstaň tady. Tebe asi Acorna nevytáhla z bordelu Didi Badini. Anebo užs na to třeba zapomněla.“

Ale Kheti už byla na nohou.

„Ty seš ale idiot, Jano,“ řekla s povzdechem, „jenomže tě nedokážu nechat jít samotnou, a tak udělám idiota i ze sebe. Asi sem si moc zvykla se vo vás děcka pořád starat. Ale Chiuru nech tady. Vo ní by se neměl dovědět.“

Jenomže když se Jana pokusila Chiuru posadit k míse s cukrovinkami, maličká ovinula ručky ještě pevněji Janě kolem krku a pěknou tvářičku zkřivila do grimasy, o které dobře věděly, že je předzvěstí uši drásajícího ječení.

„No dobře, dobře,“ chlácholila ji Jana. „Můžeš teda zůstat se mnou. Ale musíš bejt úplně potichu, rozumíš? Musíš bejt potichu jako ghurri-ghurri, jako stín, jako bys tady ani nebyla. Jinač tě chytí Pištec.“

Pro Chiuru byl Pištec jenom jménem, kterým ji strašovali, aby ji k něčemu přiměli, jako třeba Černý duch, který žije na dně důlních šachet a žere malé holčičky ke svačině. Takže ji Jana vyděsila dost na to, aby byla zticha, ale ne natolik, aby se hystericky rozkřičela.

Acorna byla v té chvíli v zahradě, kde (pod dohledem pozorných očí Hafize Harakamiana) odpočívala od hluku a společenského žvandání lidí kolem, a promlouvala s některými význačnými hosty pana Delszaki Lia o záležitostech, které pro ni byly mnohem důležitější.

„Nejde jen o společenskou událost,“ instruoval všechny své lidi pan Li. „Osaháváme terén. Musíme málo mluvit a bedlivě naslouchat, snažit se objevit zdroj té tajuplné opozice ve vládních špičkách. Například vedoucí Odboru veřejných prací utrousí: To není moje vina, milá slečno, ale dostal

jsem upozornění od mluvčího vládní rady, že by pro obyčejného člověka, dosazeného do funkce z politických důvodů, nebylo příliš moudré rozhodnout o podobných projektech bez jeho schválení. A možná mluvčí vládní rady utrousí: Mám za povinnost chránit zájmy sklářského průmyslu a přidružených odvětví. A my si pak v duchu už můžeme říct: Aha! Tohle vypadá na někoho z okruhu Tondubhských skláren. To byl jenom takový příklad, chápete,“ řekl pan Li a skoro u toho vrněl blahem. „Já osobně nečekám, že bychom prapůvod našich potíží našli v Tondubhu. Už jsem koupil příliš mnoho soudců a veřejných činovníků, které původně podplatil Dorkamadian Tondubh. Je to špína chlap, neplatí dělníkům a nedává dokonce ani pořádné úplatky. Ale možná najdete nějakou jinou nitku. Poslouchejte! Naslouchejte! A když už budete muset mluvit, tak se chovejte co nejodporněji.“

„Proč?“ vyzvídá Pal.

„Jak?“ To se ptal Calum, kterého ten nápad zjevně víc nadchl než vylekal.

„Obviňujte soudce, že berou úplatky, tvrd'te, že politiky do jejich funkcí dosazují zájmy průmyslníků, naznačujte, že veřejné služby slouží zároveň i Pištci. Všímejte si, kdo se bude chovat nervózně a utíkat od hovoru. Všichni lidé by rádi, aby navenek působili jako vážení a úctyhodní, kteří osobně do puntíku respektují zákony Federace i místní kezdzetské právo. A někteří je nerespektují. Jen buďte pěkně urážliví, mí milí.“ Usmál se na ně jako andělíček. „Někdo už nás hodně nenávidí. Tak se zachovejte šlechetně a dejte mu skutečně dobré důvody, aby nás neměl rád a bál se nás.“

Acorna měla dojem, že jí naprosto scházejí vlohy k tomu, aby se chovala nějak urážlivě, a tak důsledně respektovala první z Liových požadavků a pozorně poslouchala. Pochybovala ale, že z tohoto rozhovoru vytěží nějakou informaci, vyjma toho, že Dork Tondubh dělá čest své přezdívce a že Tumim Viggers, vedoucí Odboru veřejných prací, a Vidra Shamali, která patřila ke známým politickým osobnostem, jsou stejně samolibí, spokojení sami se sebou a lhostejní ke všem narážkám. Všichni tihle tři vůdcové společenské a kezdzetské politické smetánky byli víc než šťastní, že se mohou toulat exotickými Liovými zahradami ve společnosti krásné mladé dámy, i když má uprostřed čela jakýsi podivný výrůstek. Acorna uposlechla přání pana Lia, a namísto aby skrývala rozdíly, kterými se fyzicky lišila od lidské rasy, naopak je dávala nepokrytě najevo. Těsně obepjaté šaty z illuckého pavoučího hedvábí zvýrazňovaly její štíhlou postavu a plochou hrud', roh na jejím čele krášlila do spirálky ovinutá stužka, posázená drahokamy. Výsledek přesně odpovídal tomu, co

Delszaki Li očekával: po několika překvapených pohledech celtalanská haut monde usoudila, že když se něco tak okatě předkládá k vidění, musí to být cosi velmi pozitivního, žádná deformita. („Patří to k obličejí, není to žádný ošklivý brouk,“ poznamenal sardonicky Calum, a když se ho na to zeptali, dodal: „Říká se to prý na staré Zemi. Ale nejsem si přesně jistý, co to vlastně znamená.“)

Naneštěstí ten shovívavý strýcovský tón, kterým k ní hovořili Dork i Tumim, nedával Acorně velkou naději, že by z jejich řečí vytěžila něco jiného než nekonečný pocit nudy a neustále naléhavější tužbu otočit se čelem vzad a kopnout je ostrou, tvrdou nožkou tam, kde by to přineslo největší užitek. Pokud šlo o Vidru, své proslovy sice alespoň neprovázela uslintanými pohledy a kradmými doteky, jak tomu bylo u Dorka, ale pánovitost jejího chování to bohatě vynahradila.

Právě všichni tři Acorně slastně a podrobně „vysvětlovali“ důvody, proč není možné vymýtit kezdetické praktiky v zaměstnávání dětí a proč by zaměstnavatele bylo třeba považovat spíš za soucitné ochránce než za otrokáře.

„To se rozumí, že kolem sklárny se potulují nějaké děti,“ vykládal Dork. „Mezi pecemi je pořádné vedro. Dělníci potřebují vodu a tu jim nosí právě děti.“

„Já jsem ale viděla malého chlapce, který běhal mezi pecemi s dvoumetrovou železnou tyčí, na které přenášel velikou kouli roztaveného skla,“ podotkla Acorna.

Dork si v mysli udělal poznámku, že musí pořádně zvednout mandle všem strážným v Tondubhu, aby tohle půvabné stvoření už nikdy nepustili do areálu. Ona totiž nejen rozdávala sandály, ale taky si všímala věcí kolem sebe. Začal hájit svou druhou obrannou linii:

„Ach běda, ano, nějaké takové selhání se občas přihodí. Pochopte, drahoušku, Kezdet má podvyživenou ekonomiku. Naši lidé musejí pracovat, aby měli co jíst. Co máme dělat, když přijdou rodiče, přivedou do továrny děti a prosí, abychom jim dali práci? Máme je nechat hladovět?“

„Jen to moc nemaskuj do pěkných slovíček, Dorku,“ řekla Vidra drsně. „Sklářský průmysl na Kezdetu děti potřebuje. Dospělí nedokážou s roztaveným sklem běhat tak rychle. Kdyby totiž Dork a jemu podobní nenajímali na práci děti, nejen že by hladověly jejich ubohé rodiny, ale celá výroba by pořádně poklesla.“

„Je to pravda,“ řekl Dork trošku živěji. „Zisky by mohly klesnout i o

třicet procent. A jistě chápete, že mám povinnosti ke svým akcionářům, že?”

„Ano, jistě je to nákladné, mít v továrně pracovníky, kterým musíte platit a poskytovat lékařskou péči.“ Acorna se spiklenecky usmála. „Ale přesto, většina průmyslově rozvinutých planet to nějak zvládá.“ Měla pocit, že přece jen dokáže vyhovět instrukci pana Lia, aby se chovala urážlivě. „Copak se to na Kezdetu děje, že si tady lidé nedokážou představit, že by továrna mohla fungovat bez otrocké práce?“

„No no, drahoušku, nerozčilujte se tak,“ domlouval jí Tumim Viggers. „Jste mladá a naše poměry jsou vám cizí, a možná vám ti fanatičtí teroristé z Ligy proti dětské práci navykládali nějaké překroucené historky. Věc se má tak, že o těch pár dětí, které na Kezdetu pracují, je velice dobře postaráno. Dostávají stravu a ubytování na náklady zaměstnavatele, řadu let se zdarma vzdělávají v oboru, který si vyberou, a může je těšit vědomí, že jejich výdělek se posílá domů, a tak podporují své milované rodiny. Podívejte, kdybyste poslala tým federálních inspektorů do kteréhokoli z našich dolů nebo do nějaké továrny, věřím, že děti raději utečou a poschovávají se, než by se odtud nechaly odvést! Milují svou práci, víte, a jejich vedoucí se k nim chovají, jako by to byli jejich rodiče.“

„Možná,“ souhlasila Acorna. „Ale pokud vím, někteří rodiče své děti i bijí.“

Tumim Viggers si povzdychl. Jistě se nějaké výstřelky mohou přihodit. Není jednoduché malé děti něco naučit a naučit je disciplíně, ale ujišťuji vás, že si vstíjí věci, které pro ně v dospělosti budou neocenitelné.“

„Kolik z nich se dožije dospělosti?“ zeptala se ho Acorna s nelíčeným zájmem.

Tumim Viggers raději její otázku ignoroval. „Dětská práce je jednou z drsných stránek života přelidněné a nedostatečně rozvinuté planety. Extrémistické skupiny jako LDP všechno jenom zhoršují. Podívejte, co by se asi podle vás stalo, kdybychom třeba hned zítra docela zrušili na Kezdetu dětskou práci?“

„Nevím, opravdu,“ přiznala Acorna. „Ale kdyby se to zkusilo, tak bychom to věděli.“

Potom vstala. „Musím ještě za jinými hosty, ale bylo by opravdu příjemné, poznat se s vámi blíž. Potěšte se zdejší zahradou. Keře, které rozkvétají v noci a tak báječně voní, jsou támhle v tom rohu.“

„Mohla byste nám ukázat přesně kde?“ řekl Tumim a natáhl ruku po jejím zápěstí, ona se ale jeho manévru vyhnula elegantní otáčkou, takže mu

zůstávala z dosahu.

Vykročila zpět k domu a náhodou zvedla pohled do oken prvního poschodí, kde zahlédla tři postavičky, spěchající dolů po schodišti. Tyhle tři postavičky ovšem už měly dávno chrupat v postelích, nacpané jídlem a sladkostmi k prasknutí, vždyť jim všechno zvlášť nechala poslat. Kdepak je ta služtička, která se o ně měla starat? Jestli je někdo uvidí...

Spěchala dovnitř a natrefila na Caluma, který měl v očích dost zoufalý pohled: paži mu svírala jako o život dcera jakéhosi loďařského magnáta, očividně trpící anorexií, se kterou se setkala při vítání přicházejících hostů. Acorna mu dala staré znamení pro nebezpečí, kterého používali při práci ve skafandrech. Dost drsně setřásl dívku z paže, zamumlal přitom jakousi omluvu a spěchal za Acornou.

„Děti jsou vzhůru. Nikdo je nesmí zahlédnout,“ řekla mu naléhavým šeptem. Jsou na schodech. Kdybych šla nahoru já...”

„Nech to na mně.“

Ta kostřička, které se Calum před okamžikem zbavil, klapala na vysokých podpatcích za ním, ale Acorna jí zastoupila cestu a uchopila ji pod paží.

„Doufám, že se vám dnešní večer líbí, Kislo,“ řekla, protože si šťastným řízením osudu vzpomněla na její jméno, a navigovala ji ke stolu s občerstvením, kde sloužící zrovna naaranžovali novou přehlídku specialit a lahůdek. „Když má váš otec tak významné postavení v kosmické dopravě, jistě máte možnost cestovat na vzdálená místa a zajímavé planety, že? Anebo vás nutí, abyste zůstávala tady v nějaké pitomé škole?“

Kisla poněkud ztuhla a opovržlivě se na Acornu zašklebila. „Krucí, vy toho moc o světě nevíte, co? Jaká škola? Já jsem už tři roky kvalifikovaným navigátorem! Jediný důvod, proč tvrdnu na tomhle večírku, je ten, že jsme dostali pozvání jako celá rodina. A vy pak máte tu drzost a odvedete mi jediného zajímavého chlapíka, který tady vůbec je.“

„Musel zařídit pochůzku, kterou jsem mohla uložit jenom jemu,“ řekla Acorna. „A vidíte, už ho tady máte zpátky.“

Jenomže Calum popadl Acornu za ruku a přitáhl ji k sobě tak blízko, že Kisla zaklela spíš jako dělník z doků než jako navigátor a odběhla pryč, aby si našla jiný cíl zájmu.

„Jsou vyděšené. Viděly tady Pištce.“

„Tady? A mohou nám ho nějak popsat?“ Acorna se rozhlédla po místnosti, jestli někde nezahlédne pana Lia ve vznášecím křesle anebo strýce Hafize a snažila se nedat najevo hrůzu, která se jí zmocnila. Calum jí

musel odloupnout dlaně ze svého předloktí.

„Khetala i Jana jsou si jisté, ale mají hrozný strach kvůli tobě. Myslí si, že sem přišel, aby tě zabil.“

„Tady? Před očima tolika lidí?“ odmítla Acorna takový nápad. „To se mi nezdá.“

„Pořád bys ale byla mrtvá, zlatíčko,“ připomněl jí Calum vážně. „Kromě toho je tady jen velmi málo lidí, kteří jsou nadšení tím, jak se neustále šťouráš v jejich výnosných podnicích, kde využívají dětskou práci.“

„Proč sem teda přišli?“ zeptala se, napůl pobaveně a napůl se strachem. Lidé jsou opravdu strašní. Do obličeje se ti usmívají, a sotva se k nim otočíš zády, už na tebe vytahují nůž. Nevěděla ovšem, kde by spousta z přítomných mohla schovávat něco, čím by ji mohli ohrozit. Současný módní trend vyžadoval těsné, přiléhavé úbory, které ponechávaly představivosti jen velmi malý prostor; člověk mohl pohodlně lidem spočítat obratle v páteři a vůbec všechno. Ona osobně by se mohla na téhle večeři klidně objevit oděná jen ve své vlastní kůži a nijak by svůj rod nepohanila, ale tihle lidé si všechno zakryjí oděvem jen proto, aby mohli vystavovat na odiv všechno to, co skrývají pod šaty.

„Přišli se sem najíst a aby potom mohli říct, že tady dnes večer byli. Pana Lia tahle sešlost nesmírně těší, ale já mu musím jít povědět, že děti mohou identifikovat Pištce. Tím nám odpadne z cesty další překážka a budeme moci zjistit, kde máš skutečný domov.“ Calum se na ni usmál a stiskl jí dlaně. Já jdu za nimi. Ty běž mezi hosty.“

Lehce ji postrčil směrem k nejbližší skupince klábosících mužů a žen. Ale Kisla jí zatarasila cestu.

„Acorno, můj otec by si s vámi velice rád promluvil. Tvrdí, že se mu celý večer vyhýbáte.“

Vedla ji mimo nejbližší hlouček hostů, a jak ji tam eskortovala, zdálo se, že má v kostnatých pažích podivuhodnou sílu. Mířila ke čtveřici, v níž naštěstí byl i strýc Hafiz. Acorna se přestala zdráhat.

Hafiz povstal a políbil ji na tváře. „Acorno, kdykoli tě vidím, jsi pokaždé krásnější. Tuhle baron komodor Manjari a jeho žena Ilsfa by se s tebou chtěli seznámit. Baron tvrdí, že jeho lodi vozí všechno a cokoli, všude po celé známé Galaxii. A vůbec nepochybuji, že víš, Acorno, že to byli právě předkové paní baronky, rodina Acultaniů, kteří se jako jedni z prvních usadili na Kezdetu a pochopili, jak významné postavení tato planeta ve zdejším sektoru zaujímá.“

Baronka se usmívala takovým tím společensky nutným úsměvem, ale při

tom se pilně nacpávala lahodnými mraženými zákusky, které ležely na stolečku vedle ní. Baron Manjari zdvořile povstal, vytáhl ruku z kapsy a otřel si kapesníkem rty, nežli sáhl po nabídnuté Acornině ruce. Acorna si říkala, že nevypadá nijak zvlášť impozantně: byl to muž středního vzrůstu a nepříliš robustní postavy, což mohlo být jednou z příčin, že jeho dcera je tak vychrtlá. Měl pichlavé oči a pronikavý pohled, kterým jako by se jí snažil propálit až do nitra lebky. Podařilo se jí potlačit zachvění, když pozvedl její ruku k ústům. Namísto aby polibek jen naznačil, aniž by se dotkl kůže, naopak jí přisál vlhké rty pevně na hřbet ruky.

„Okouzlující,“ řekl podivně chraplavým, suchým hlasem, skoro jako by šeptal nebo mu v hrdle vázla nějaká překážka. „Celý večer čekám na příležitost promluvit s vámi pár slov.“

Když jí pustil ruku, začala pociťovat nevolnost. Předstírala, že si upravuje účes, ale zatím si otřela ruku o růžek. Cítila, jak jí v čele zabrnělo, když růžek neutralizoval jeho otrávený polibek, protože o nic jiného se jednat nemohlo. Přestože měl baron Manjari lodi, které brázdily celou známou Galaxii, a dokázal si opatřit kontaktní jed, který paprsková ochrana domu pana Lia neuměla odhalit, nikdy se nesetkal s nikým z jejího rodu. Teď před ní stál problém, jak by se měla chovat, když v sobě měla „smrtnou“ dávku jedu. Všimla si, že baron vytáhl kapesník, otřel si zrádné rty a vzápětí se vytasil s malou krabičkou pilulek. Zamumlal, že je nejvyšší čas, aby si vzal lék, a polkl jednu malou kapsli.

„Neberte to prosím jako nezdvořilost,“ začala Acorna společenskou konverzaci a pokývla na baronku, která se zrovna trápila rozhodováním, který z droboučkových zákusků si vzít jako další. „Ty nejmenší jsou plněné malinovým likérem,“ řekla a vysloužila si nechápavý pohled paní baronky a pohrdavé ušklíbnutí od barona. „Myslím, že bych si na chvilíčku měla sednout,“ vyhrkla náhle Acorna na strýce Hafize, který ji okamžitě usadil do křesla, v němž sám ještě před okamžikem seděl.

Začala si jakoby podvědomě třit hřbet ruky. Zachytila lačný pohled baronových očí a nahá ramena jeho ženy jako by ztuhla napětím. „Strýčku, mohl bys mi dát napít něčeho studeného, prosím tě?“ požádala a snažila se, aby to vyznělo naléhavě.

„Ovšem, hned to bude.“

Acorna se ovívala ozdobným vějířem, který jí visel z levého zápěstí. „Nevím, co to na mě přišlo.“

„To nic,“ naklonila se k ní Ilsfa a natahovala ruku, aby ji pohladila po koleni, ale Acorna se jejímu dotyku vyhnula.

„Myslím, že to nebude nic jiného, než co potkává mladé dámy, které jsou prvně představeny ve společnosti. Páni, naše Kisla byla jak uzlíček nervů, než její velký večer začal, a potom protančila celou noc.“

„Ach, skutečně?“ divila se Acorna. V duchu zvažovala, zdali by měla dávat slabost najevo tak brzy.

„Tu máš, má milá,“ pravil strýc Hafiz a nabízel jí sklenici s madigadiovou šťávou, o níž věděl, že ji má ráda; byla tak vychlazená, že se sklenice celá orosila.

Vypila ji až do dna, protože si říkala, že žízeň bývá jedním ze symptomů otravy jedem. Baron se zatvářil tak spokojeně, že určitě hádala správně.

„Tohle jsem potřebovala,“ řekla vesele a vstala. Jsem moc ráda, že jsem si s vámi mohla popovídat, ale uvědomila jsem si, že jsem ještě nemluvila se spoustou hostů a musím je všechny obejít. Pojď se mnou, strýčku Hafizi, protože bych chtěla, abys mě někomu představil,“ a odtáhla ho s sebou, nedbaje jeho počátečních protestů.

„Ten muž se mě právě pokusil otrávit,“ zašpítala Hafizovi do ucha. „Pojď dál, nezastavuj se. Mám omdlít, anebo se jen tak někde složit na zem? Byl to kontaktní jed. Ten jeho polibek byl hrozně uslintaný.“

„U vousů všech Proroků!“ spustil Hafiz a pokoušel se od Acorny osvobodit, aby se s baronem komodorem Manjarim náležitě vypořádal.

„Ne, on by mohl být Pištec.“

„Huf!“

„Kde je pan Li? Musíme mu o tom říct.“

„Kdo ho poznal? Tady kolem je spousta lidí, kteří by tě mohli chtít otrávit.“

„Khetala s Janou. Dívaly se, když přicházeli hosté, a mezi nimi zahlédly Pištce. Od té doby se klepou děsem, ale překonaly svou hrůzu, aby mě varovaly. Našly Caluma a on to pak řekl mně. Kdo jiný by mě mohl chtít otrávit?“

„Skoro každý chlap a velká většina ženských, kteří tady dnes večer jsou,“ řekl strýc Hafiz a pokynem přivolal stolníka.

Acorna si říkala, jestli byl ten chlapík klonovaný, anebo je jedním z trojčat, protože byl v plnění svých povinností neobyčejně pilný, takže se zdálo, jako by se vyskytoval na několika místech současně.

„Hassime, od téhle chvíle nikdo neodejde z domu,“ řekl Hafiz polohlasem. „A kde je teď pan Li?“

Stolník ukázal nepatrným gestem k herně a odklouzal ke dveřím, kde zručně otevřel panel a překlopil páčku spínače, kterým zablokoval všechny

vnější dveře i východy ze zahrady.

Vznášecí křeslo pana Lia obklopovalo několik nejkrásnějších žen ze společnosti, ale nebyl tam ani jediný muž. Očividně se dobře bavil a dámy kolem něj se smály nějakému vtipu. Když se k němu Hafiz přibližoval, rovněž se začal usmívat, protože viděl, do jaké společnosti vstupuje.

„Ale dámy, dámy, vždyť máte prázdné sklenky! Pojd'te honem ke stolu, ať vám mohu nalít!“

Tak získala Acorna možnost, aby pana Lia informovala o svých podezřenech i o tom, že děti mohou identifikovat strašného Pištce.

„Odved' je do mé studovny. Pověz Hassimovi, aby zajistil dům. Hned ted' ho musíme konfrontovat. A kdo?“ A když mu to pověděla, zůstal na ni pan Li zírat, jak tu ohromující informaci vstřebával. „Ne. No to je naprosto nečekané! Je to nejpozoruhodnější muž z téhle společnosti. Poslední, koho by člověk podezíral.“

„Tak to bývá dost často, ne? Ale jak ho dostaneme do studovny? O mně se předpokládá, že umírám na jeho jed. Nebude mít nějaké podezření?“

„To už je moje starost. Seber děti. Běžte do studovny. Hafizi?“ a rychle zvedl křeslo nad podlahu. „Prominete mi, dámy?“ zářivě se usmál na ženy kolem Harakamiana a vyklouzl z místnosti a Hafiz skoro běžel za ním. „Dal jsem signál k poplachu a svolávám kavalerii.“

Acorna už zmizela nahore na schodišti, Calum bral schody po dvou a za ním spěchal Rafik, aby mu kamarád neutekl.

Judit je na schodišti zastavila. „Copak se to děje?“

„Ale nic, nic. Starej se o to, aby hostům nic nechybělo,“ řekl jí pan Li. „Koho to támhle vidím? Není to baron Manjari? Ještě jsem neměl možnost mu předvést, co jsem v poslední době získal. Je k tomu nejvyšší čas.“

Judit byla příliš dobře vyškolená, než aby se vyptávala, o čem to její šéf mluví, a poslušně následovala vznášecí křeslo do místa, kde právě stáli baron komodor, jeho žena a dcera. On se tvářil poněkud samolibě, ony spíše odbojně.

„Ach, milý pane Li,“ řekl baron stejně zdvořile jako jindy. „Zrovna se od vás chystáme odejít. Vaše roztomilá Acorna nás opustila teprve před okamžikem.“

„Zašla mě požádat, abych se vám s něčím pochlubil, víte?“ řekl pan Li, přiložil prst k nosu a rozverně na hosty zamrkal. „Teprve jsem to dostal.“ Tentokrát položil prst přes rty, aby naznačil, že je to tajemství. „Vy hodně cestujete, a tak mi můžete poradit, jak bych to všechno udržel v bezpečí.“

„Ale pane Li, vy přece jistě mou radu nepotřebujete,“ zdráhal se baron

komodor.

„No, napřed se na můj poklad podívejte a pak mi poradíte. Pojd'me hned. Ach, některé kousky nejsou vhodné pro dámy, chápete?“ dodal Li polohlasem. „Moje Judit vaši milovanou ženu a dceru zabaví, než se vrátíme.“

V tónu starého pána bylo cosi, co bránilo baronu komodorovi Manjarimu jeho žádost odmítnout. Podíval se po ženě a dceři, omluvně pokrčil rameny a následoval vznášecí křeslo pana Lia do studovny, situované ve vzdáleném křídle domu, kam ruch společnosti nedoléhal. Nenápadně je následoval i Hafiz, aby se ujistil, že baron zůstane odříznutý od všech případných spojenců, kteří by si jejich odchodu mohli všimnout.

Děti byly shromážděné ve studovně, Chiura napolo spala Acorně na klíně a obě zbývající dívky se Acorny pevně držely za cíp šatů. Když za panem Liem vešel dovnitř baron, Khetala vyjekla a skočila za Acornu, ale Jana skočila před ni, aby ji chránila. „Neubližujte jí!“

„Moje milá dívenko,“ řekl baron lehce zdrsňelým hlasem, „a proč bych měl chtít téhle krásné mladé dámě ubližovat?“

Při zvuku toho suchého, chraptivého hlasu sevřela Khetala Acorně rameno, až ji to zbolelo.

„Je to von,“ řekla sotva slyšitelně. „Předtím dycky šeptal. Ale já ho znám. Já teda jo!“

„Já taky,“ řekla Jana.

Chiura se probrala z dřímoty, podívala se baronovi do obličeje a poděšeně vyjekla.

„Pištec!“ zapištěla a snažila se zavrtat Acorně do klína.

„Vy ste Pištec,“ řekla Jana. „Přišel ste s Didi Badini a vzali sté Chiuru pryč - ale my smě ji dostali zpátky!“

„Je to Pištec,“ potvrdila Khetala. „Přišel s Didi Badini a vodvezli mě do jejího bordelu!“

Baron vyprskl, mohutně naprázdno polykal a zrudl jako krocan.

„Nesmysl!“ dokázal ze sebe konečně vyrazit. Obrátil se na pana Lia. „Vy věříte slovu těchhle otrhanců z dolů víc než člověku z dobré rodiny? Nikdy jsem předtím ty děti neviděl!“

„Mluvil ste mockrát s Didi Badini,“ řekla Khetala pevně. „Pamatuju si váš hlas. Dyž sem byla zavřená ve skříni, kde mě furt nechávala, tak se na nic moc myslet nedalo. Pamatuju si doslova všechno, co ste řekl, vod toho dne, kdy ste mě koupili od Siri Tekua, až do chvílky, kdy mě Paní zachránila. Chcete, abych vopakovala všechno, co ste povídal?“

„To je směšné!“ vybuchl baron Manjari. „Tohle všechno je smyšlenka a já to můžu dokázat! To děcko z Anyagu mělo na jedné tváři jizvu od šlehnutí.“

Jeho hlas se vytratil do ticha jako ustávající sykot suchého listí, když utichá vítr. Delszaki Li a Hafiz Harakamian, každý po jedné jeho straně, nechali to ticho pěkně vyznít.

„Zajímavé,“ řekl nakonec pan Li. „Jak víte, že ty děti pocházejí z Anyagu?“

Baron udělal odmítavé gesto. „Musel jsem je tam vidět... při nějaké obchodní cestě... zařizoval jsem tam nějaké slevy na náklad mých lodí.“

„Člověk by čekal, že takové věci vyřizuje nějaký úředník,“ ozval se pan Li.

„Paní Acorna mně tu jizvu vyhojila,“ řekla Khetala. „Ale vás vyhojit nemůže.“

Chiura se otočila, aby se mohla podívat do obličeje muže, který vyvolal její děsivé dětské noční můry, na muže, který si s ní pohrával a mučil ji v tom letounu, který ji odnášel od mamy Jany. Jednu ruku měla stále pevně zaťatou do Acorniných stříbrných vlasů, vždyť právě Paní Acorna jí přivedla zase mamu Janu. Všechny tři děti neústupně hleděly na Pištce a jejich oči ho mlčky obviňovaly.

Nakonec baron Manjari odvrátil pohled. „Téhle povídačce přece nikdo neuvěří!“

„Přejete si, abychom to vyzkoušeli?“ zeptal se ho Li.

„Sedněte si, barone,“ vyzval ho Hafiz. „Musíme si vážně promluvit.“ Kývl směrem k dětem. „Neměli by tihle prckové už být v posteli, Delszaki? Mě uráží, když musí pořád ještě dýchat stejný vzduch s tímhle špinavcem, kterého odkojila prašivá velbloudice!“

Žádné z dětí by se bez Acorny necítilo bezpečné, takže odešla s nimi, vyvedla je do poschodí a tam jim s Gillem povídali pohádky a zpívali písničky a slibovali jim nejmíň tisíckrát, že už nikdy k nim Pištce nepřijde tak blízko.

„Proč jste nám už dřív neřekly, že jste viděly Pištce v dole?“ zeptal se v jedné chvíli Gill. „Mohly jste ho poznat na videu a nemusely jste k němu vůbec tak blízko jako dneska.“

„Nebyla sem si jistá, dokud sem ho neviděla a neslyšela, jak mluví,“ řekla Khetala.

„Co je to video?“ chtěla vědět Jana.

„Ty ubohý drobečku,“ pohladil ji Gill po čele. „Pořád zapomínám, že jste

tolik věcí v životě neviděly. Však vám sem nějaké video dáme. Bude se vám moc líbit třeba *Jill a vesmírní piráti*. Mám všechny díly. Když byla Acorna malá, taky se jí to líbilo.“ *A to bylo teprve přede dvěma roky*, pomyslel si smutně. Nu, ty dny byly nenávratně pryč. Jak mohou lidé z Acornina rodu snést, když vidí, jak jim děti tak rychle dospívají rovnou před očima? Člověk má sotva čas jim dát najevo lásku, a už jsou z nich vytáhlí, nezávislí cizinci.

Když všechna tři děvčata konečně usnula, bylo v nižších podlažích ticho a tma, světla v hale a v zahradách byla ztlumená. Acorna ztuhle vstávala.

„To bych ráda věděla, co se tam dělo. Neměli jsme od nich odcházet. Co když je taky otrávil?“

„Byli tam přece Calum a Rafik,“ připomněl jí Gill. „Nemyslím si, že by Pištec byl připravený na nějaký další útok... aspoň doufám, že ne. Ale hrozně by mě naštvalo, kdybych zjistil, že Calum s Rafikem měli příležitost vymlátit mu duši z těla, a já bych si ani nebouchl.“ Jemně vymanil z Janiných dlaní svoje sako a vousy, položil ji do postele a lehčeji políbil na čelo.

„Žádné násilí se nekonalo,“ řekl Delszaki Li, který se ve svém vznášecím křesle objevil ve dveřích do dětského pokoje. „Jen několik vážných sporných bodů, ale všechno se vyřešilo v klidu.“

Hafiz, který stál za Delszakim, měl ve tváři blažený úsměv muže, který právě prodal třináct slepých a chromých velbloudů za balík illického hedvábí.

„Kdybych byl schopen toho zmetka litovat,“ řekl Calum, „tak bych ho teď litoval. Kdo se dostane mezi Hafize a Delszakiho...“ Tiše hvízdal. „Já jen doufám, pánové, že se nespojíte dohromady a nevytvoříte nějaké harakarniansko-liovské konsorcium. Za pár týdnů byste vládli celé Galaxii.“

Hafiz a Delszaki se po sobě podívali. „Zajímavý nápad,“ řekli jednohlasně.

„Ach jéje,“ zamumlal Gill Acorně do ucha. „Bojím se, že jsme přivedli na svět nějaké strašné monstrum. Pojdme. Necháme děti spát a vyptáme se, co tihle dva braši z toho mizerného barona vyrazili.“

Znovu se shromáždili ve studovně pana Lia a Acorna poslouchala velmi pozorně, ovšem výsledky, kterých vůči baronovi dosáhli, ji plně neuspokojily. Cenou za baronovu spolupráci bude jejich mlčení. Když mu bude dovoleno zachovat si jeho dosavadní postavení ve společnosti, když se nerozšíří pověsti o jeho zvláštních sklonech a zvláštních zdrojích jeho

příjmů, tak rychle padnou všechny úřední překážky, bránící pokračování v jejich projektu Měsíční základny Maganos. Navíc bude Manjariho flotila subvencovat měsíční kolonii tím, že po nejbližších pět let bude zdarma převážet všechny materiál dopravovaný na měsíční základnu a odtud zase všechny minerály, které se tam vytěží.

„Muselo to tak být,“ vysvětloval Li trpělivě Acorně. „Kdybychom Manjariho znemožnili, tak bychom nad ním neměli žádnou moc. Když ale budeme zticha, může to zajistit úspěch naší měsíční kolonie a vybudování bezpečného místa pro všechny děti.“

„Je to logické,“ přisvědčil Calum.

„Ale neuspokojivé,“ zavrčel Gill.

Rafik se zašklebil. „Podívejte, zkuste se na to podívat takhle. Baron právě ztratil tři čtvrtiny svých příjmů - anebo ztratí, když odvezeme všechny nevolnické děti pryč - a jeho flotila je pro nejbližších pět let odsouzena k tolika cestám, že to svět neviděl, tedy pokud bude Maganos tak produktivní, jak si myslím. A bude moci své baronce a té krysí holce jen těžko vysvětlit, proč jsou náraz tak na huntě. Už se to zdá lepší?“

„Začíná,“ připustil Gill.

„Dokončíme to,“ řekl Li, „až budou všechny děti v bezpečí. Staré motto naší rodiny zní: Nejlepší pomstou je oplátka.'„

„Nějaké nápady bych měla,“ ozvala se Acorna.

„Ty,“ oznámil jí Hafiz přísně, „zůstaneš z dohledu, dokud nebudeme mít všechna nezbytná povolení. Pamatuji, že jsi otrávená. Jsi strašně nemocná a zoufáme si, že to nepřežiješ. Prozatím bys snad mohla i umřít.“ Acorna se na něho ohromeně podívala a pak se rozesmála. „To bude nejlepší. Nebudeme Manjariho dráždit, aby se o to nepokusil znovu.“

Když odcházel baron Manjari z večírku u Delszaki Lia, sotva dokázal skrývat svou zlost a vztek. A vlastně mu bylo docela jedno, jestli dá své pocity najevo, nebo ne. Jeho žena i dcera se z dlouholetých bolestných zkušeností poučily, jak přežít ve zdraví jeho špatnou náladu. Baronka si myslela, že se zlobí, protože opět snědla tolik sladkostí, dcera zase předpokládala, že se provinila tím, že naháněla toho blondátého těžaře, namísto aby hledala nějakou oběť, která by pro Manjariho loďářskou společnost znamenala vítaný obchodní kontakt. Baronka cosi nervózně brebtala. Kisl byla našťvaná, ale držela se pěkně z dosahu otcovy ruky,

protože musela už mnohokrát vysvětlovat, že přemíru odřenin a modřin má z „nešťastného pádu“. Sama pro sebe to považovala za cenu, kterou zaplatila za peníze, jež jí umožnily absolvovat navigační kurs a nakoupit kolekci moderních kosmických lodí, včetně malého hvězdoletu, které jí sloužily k osobní zábavě. Nemohla pracovat jako skutečný kosmický navigátor - to by pro dceru z takové rodiny bylo příliš nízké postavení. A tak snášela baronovy odporné nálady, občasné necitlivé rány a přísně kontrolovaný přísun peněz na její apanáž. A ovládala to, co ovládat mohla - v jakém letovém tvaru poletí její malá flotila, co všechno si napíchá do těla a kolik strachu má předvést, když se otec zase dostane do prokletě černé nálady. Opovrhovala svou matkou, která se nACPávala bonbóny a potom se omlouvala, že „si nemůže pomoci“, a nenáviděla ji skoro stejně zavile jako samotného barona. O sobě si Kisla říkala, že ona jediná má v sobě trošku kázně.

Baron meditoval nad ranami, které ho právě postihly, a v nejmenším si nevšimal toho, jak se cítí jeho žena a dcera. Bály se ho, a to bylo v pořádku, protože se ho nebudou na nic vyptávat. Aspoň ne hned. I když budou muset hodně šetřit a na pár let se ztratit na venkov, žena se bude příliš bát, než aby se vyptávala, co se děje s jejich příjmy, které jim zatím dovolovaly nevídaně marnotratný život. Jenomže Kisla - Kisla bude vyvádět jako d'ábel, až zjistí, že už nemůže dál vydržovat hangár plný soukromých malých lodí jen pro její vlastní pobavení. Bude muset najít nějaký způsob, jak ji umlčet. Jestli k tomu ovšem vůbec dojde!

Pak si Manjari řekl, že vlastně vůbec nezáleží na tom, jestli ten bláznivý Liův plán bude úspěšný. Nejspíš bude muset dodržet slib a dohlédnout, aby úřední překážky, bránící Liovi pokračovat v projektu Měsíční základny Maganos, skutečně odpadly, jenomže to přece ještě neznamená, že celý ten projekt bude úspěšný. Liovi se asi nikdy nepodaří uvést tu důlní základnu na Maganosu do chodu, takže jeho vlastní ztráty z bezplatné dopravy na Maganos a zpět budou ve skutečnosti minimální. Li totiž tu základnu nikdy nespustí, protože ji chce obsadit nevolnickými dětmi z Kezdetu. A ty děti jsou velice dobře vycvičené, aby se ihned schovaly, když do podniku přijde *kdokoli*, koho jejich dozorcí neznají.

Jen ať si posbírá pár poběhlíků, říkal si Manjari. *To mu opravdu hodně pomůže!*

Kezdetský systém byl příliš dobře zaběhaný, děti dokonale vyceповané, vyděšené a poslušné, zcela bez odvahy se na něco ptát. Rozvrátit takový systém se jedinému člověku nikdy nemůže podařit. Ta patetická Liga proti

dětské práci nedokázala ani udržet školy v okolí továren, ve kterých chtěla děti učit číst a počítat. Dělník, který umí číst a počítat, si dokáže přecíst pracovní smlouvu a spočítat si svůj dluh i výdělek. Takovéhle nesmysly se nesmějí připustit. Manjari ani nemusel potlačovat ty nepříjemné školy sám, stačilo tu a tam utrousit slovíčko do věčně nastražených uší majitelů továren, které se zdály nejvíc ohrožené, a vzápětí někdo podpálil budovu školy, vyučovací videopřístroje někdo rozbil, možná tu a tam nějaký mladý idealista dostal výprask nebo čas od času dokonce zahynul při nějaké „nehodě“, aby se dostalo varování všem, kteří by snad nosili v hlavě podobné hlouposti.

Li udělá svoje gesto, sebere pár toulavých děcek a na chvíli bude mít pocit, že slavně zvítězil... a nakonec pochopí, že jeho plán nemůže fungovat. Ty děti nikdy žádnému cizinci neuvěří.

A pokud jde o tu deformovanou slečnu, která kdovíjak získala reputaci, že snad umí dělat zázraky, a která by mohla nadělat ještě hodně problémů - ta bude ráno mrtvá. Už v téhle chvíli ji z pomalu působícího kontaktního jedu bolí hlava a je ospalá. Půjde si lehnout a upadne do spánku, ze kterého už se nikdy neprobudí, a než její tělo ráno objeví, všechny stopy jedu už budou rozptýlené v těle.

V době, kdy jeho osobní letoun přistál uvnitř silně chráněného rodinného sídla, kde žili obklopeni služebnictvem a zdmi, se Manjarimu téměř docela ulevilo. Není třeba se kdovíjak obávat. Je nutné jenom nějakou dobu vyčkat. Oh, a ovšem, zbavit se těch tří děcek. Bez těchto svědků Li nic neprokáže. A děti jsou křehoučké, v kezdetských dolech a továrnách umírají denně. Zbavit se těch tří bude docela snadné. Ale i s tím bude lepší chvíličku počkat, dokud si nebude Li myslet, že je všechno v pořádku.

Třináct

„On dodržel slovo,“ řekla ohromená Judit hned následujícího odpoledne, když z tiskárny začala proudit povolení od všech dosud neochotných inspektorů.

„Jeho slovo nestojí za nic,“ řekl pan Li. „Jeho strach z prozrazení za něco stojí. Na takové ptáčky, jako je tehle baron komodor, nic jiného neplatí. Je tam všechno, co potřebujeme?“

„Myslím, že ano,“ řekla Judit a zběžně prohlížela první stránky. „Pal na druhé jednotce ale ještě něco dělá. Ne kvůli baronovi, říkal jen, že je to nějaké rutinní právnícké ověření.“

Rafik sáhl po posledním listu, který lezl z tiskárny, a couval směrem k ní, propouštěje přitom pás potištěného papíru mezi prsty, a prohlížel všechna ta povolení. Mumlal přitom, o jaký odbor jde, jaký sektor a jaký kvadrant. Pak se rozesmál a začal dovádět, zabalil se do všech těch povolení, a jak bláznivě vyváděl, na několika místech papíry v perforovaných místech roztrhl.

„Nech toho, Rafiku, prosím té, přestaň! Vždyť to zničíš a tak dlouho na tohle všechno čekáme,“ křičela na něho Judit.

„Už to přišlo?“ vřítíl se do studovny Gill, za ním běžela Acorna a tři děvčata ji následovala, jako by jí nesla svatební vlečku.

„Dostali jsme je!“ Rafik zvedl všechen ten papír Judit nad hlavu a poskakoval kolem ní. „Aspoň protentokrát baron komodor dodržel slovo.“

„Jeho slovo nestojí za nic,“ opakoval pan Li, ale zářil spokojeností. „Za vším je jeho strach.“

Judit Rafika plácla a pokoušela se zmocnit zbytku potvrzení a povolení. Gill vztáhl ruku a snadno celý svazeček vytáhl Rafikovi z prstů. Narovnal pokrčené růžky a vyhladil zmačkané vrásky a potom vzácné papíry předal dychtivé Judit, aby se s nimi mohla vrátit ke své konzoli.

„Vložím je do našich spisů a rozešlu datované potvrzení všem těm úřadům,“ řekla.

„Páni, to toho bylo potřeba tolik?“ divila se Acorna a šla, provázena třemi vytrvalými stíny, pozorovat Judit, jak si poradí s odpověďmi na všechna ta potvrzení. „Jak dlouho ještě budu mrtvá?“

„Ale ty přece nejsi mrtvá, Acorno!“ řekla zmatená Khetala.

„Pro Pištce a jemu podobné jsem, bobečku, víš?“ řekla Acorna a přitulila si Khetalu k boku. Chiura se jí vedrala pod druhou paži, ale Jana se spokojila s tím, že stála Acorně na dosah. „Copak jste nepomáhaly Hassimovi všet smuteční fábory?“

„Ty malé nesmějí z domu ani na krok!“ vykřikl úzkostně pan Li.

„Celou dobu s nimi byli Hafiz, Gill i Calum, a ony u toho krásně lítostivě plakaly.“

„Kheti mě štípala,“ žalovala Chiura a hladila si zadeček.

„Mně stačí, abych si vzpomněla na ten prut, co měl Siri Teku, a brečela bych celý týden,“ řekla Jana, která byla na svůj herecký výkon docela hrdá.

„Ale neměla bych být pochovaná?“ zamyslela se Acorna.

Hafiz zavrtěl hlavou. „Zpopelněna, jak se sluší na první ženu potomka rodu Harakamianů,“ řekl s úsměvem. „Povezu si s sebou i tvoji urnu a postavím ji vedle urny s Taphovým popelem, až se zítra budeme s Rafikem vracet na Maganos. A vy, prckové,“ pohladil tři děvčátka po hlavách, „budete mezi mými zavazadly. Budete úplně nejprvnější, kdo se bude těšit pohostinství a bezpečí Liovy měsíční důlní společnosti.“

Khetala se ještě těsněji přivinula k Acorně a Chiura začala fňukat.

„Ale musím vás nést já,“ řekl Gill a pohrozil jim prstem. „Nechci od vás slyšet žádné kňourání, žádný brek ani vzdychání, protože budete představovat moje těžařské oblečení, které budu mít nacpané v pytlích.“

Jana se zachichotala při představě, že bude hrát „šaty“, a Kheti se taky usmála, protože všechna tři děvčata strejdu Gilla zbožňovala.

„Šatům ale nemůžeš povídat pohádky,“ napadlo Chiuru a v očích jí bylo možno zřetelně číst, jak toho lituje.

„Kdo říká, že nemůžu?“ odpověděl Gill, hrozivě se na ni zamračil, a když se k ní shýbl a polechtal ji ryšavými vousisky na krku, rozchechtala se.

„Hej, já tady mám práci a musím se soustředit!“ okřikla je Judit.

„A koneckonců je tohle kancelář a studovna,“ připomněl jim pan Li a snažil se tvářit přísně. „Rafik teď musí volat dodavatelům od A do M, aby jim řekl, že už máme všechna povolení. Judit bude volat od M do Z.“ Plácl zdravou rukou do bočnice křesla, aby naznačil, že to spěchá.

„Pojďte, děvčata,“ řekla Acorna. „Musíme připravit zavazadla s opravdovým oblečením.“

Liovi asistenti rychle zjistili, že pokud chtějí vůbec pohnout s obtížným problémem vyvedení nevolnických dětí z kezdetských továren, dolů a nevěstinců, není možné držet Acornu v bezpečí rezidence. Bez Acorny nebylo možné ani začít. Děti byly příliš tvrdě vycvičené, a když se přiblížil jakýkoli cizí člověk, ihned se schovaly. Po tom, co se v poslední době rozšířily pověsti o jednorohé bohyni, která přijde vysvobodit děti z nevolnictví, většina dozorců své výchovné metody značně přitvrdila.

Po prvním vyčerpávajícím dnu Judit s Palem probírali situaci s Delszaki Liem. Protože i Calum, Rafik a Gill hlásili, že nejsou schopni děti z úkrytů vyλάkat, Li váhavě přivolil, že s nimi nazítří může vyrazit i Acorna.

„Ale nesmí se zbytečně vyčerpávat tím, že bude všechny uzdravovat,“ přikazoval jim. „Už to, že jeden člověk má zajít do všech těch míst, bude dost vysilující. Jestli se vyčerpá do dna sil tím, že každé dítě bude dávat do pořádku, tak s tím nikdy nebudeme hotovi. Pošlu s vámi lékařskou skupinu.“

Já se ani tak nebojím toho, že se Acorna vysílí,“ řekl Gill, „jako toho, co provede baron. Jak začne Acorna sbírat děti z továren, tak je jasné, že si všimne, že není mrtvá.“

„A s těmi smutečními fábory jsme si dali takovou práci!“ povzdechla si Judit.

„Já si s baronem Manjarim promluvím sám,“ řekl Li. „Z jeho strany žádné problémy nebudou. Ale Acornu musíte pořádně střežit!“

A s těmito poněkud protichůdnými pokyny druhého dne všichni vyrazili. Acorna dychtila především zamířit do Anyagu, ale Calum přes noc vypracoval revidovaný plán využití letounů, který zaručoval optimální postup umožňující odvést děti z dolů a továren postupně, při nejefektivnějším využití letounů, které měli k dispozici. Anyag v jeho seznamu ležel hluboko pod začátkem.

Začínali v Czerebogaru, v továrně na koberce, kde Pal předešlého dne našel jen prázdné kolny, mlčící stavy a jakési mlhavé řeči vrchního dozorce o tom, že všichni dělníci mají ten den volno - ovšemže jsou všichni dospělí.

Ale dnes, jakmile z letounu vystoupila Acorna, začaly se na hlavním nádvoří továrny tiše shromažďovat bledolící děti. Jako by vycházely odnikud, z puklin ve zdech, z temných stínů. Dozorce je proklínal a zaháněl je pryč, že v továrně nemají co pohledávat. Ale děti jako by ho ani neslyšely. Pomaličku se šouraly kupředu, dokud Acornu neobklopile pevným kruhem. Nejbližší z nich bázlivě natáhlo ruku, aby se jí pořezanými a krvácejícími prsty mohlo dotknout.

„To je Lukia, Paní světél!“ zašeptalo jedno dítě.

Ostatní opakovaly: „Lukia! Lukia!“ a stále hlasitěji, dokud se z jediného slova nestala hlasitá modlitba, která hučela po celém nádvoří.

„Můj bráška,“ řeklo jedno otrhané děvče. Strčilo před sebe vyššího chlapce, kterého vedlo oběma rukama. „Můžeš mu vrátit zrak, Paní světél? Dostal do vočí nějakou nemoc a my sme měli jen vodu, tak sme mu to umejvali, ale nepomohlo to.“

Acorna zatajila dech, aby se nerozvzlykala, ale dřív, než se mohla chlapce vůbec dotknout, kývl Rafik na medičku, aby se na něho podívala.

„Tahle infekce se dá vyléčit, kdyby se o něho někdo jen trochu staral,“ zasyčela medická. Napřímila se a zle se podívala po dozorcích. „Radši byste toho kluka nechali oslepnout, než abyste dali pět kreditů za trochu antibiotické masti! Stydím se za to, že jsem z Kezdetu. Ale nevěděla jsem, jaké to je,“ obrátila se k Acorně. „Člověk zaslechne všelijaké pověsti, ale

pořád jen pověsti, nic určitého se neví. Asi jsem to ani vědět nechtěla.“

V době, kdy do letky najatých letounů, které velel Pedir, nastoupilo poslední dítě z Czerebogarské továrny na koberce, všichni medicí najatí Delszaki Liem prohlásili, že svou službu budou konat zadarmo, a po chvíli Pedirova přemlouvání se stejně zachovali i piloti letounů.

Do Tondubhských skláren je pověst o Acornině návštěvě v czerebogarské továrně předešla. Už na ně čekal rozzuřený Dorkamadian Tondubh a vyhrožoval, že si opatří soudní příkaz od soudce Buskomora, který zakáže jakýkoli pokus odvádět pracovníky, legálně najaté na práci ve sklárně, za kterou dostávají plat, aby měli čím umořit své dluhy.

„Být vámi, vůbec bych to nezkoušel,“ upozornil ho Pal roztomile. Listoval složkou papírů, které vyběhly z tiskárny jeho počítače předminulé noci. „Nedávno jsem provedl takový zběžný právní průzkum. Máme tady... ne, to je Vonzodikovo prohlášení... aha, tuhle. Toto je vaše místopřísežné prohlášení, ověřené otiskem dlaně přímo před soudcem Buskomorem, že žádný z podniků concernu Tondubh nezaměstnává ani jedno dítě mladší než osmnáct let. Je tudíž docela jasné,“ řekl a podíval se po malých dětech, které stejně jako v Czerebogaru vycházely z úkrytů, sotva se pověst o Acornině přiletu rozšířila, „že tyhle děti, kterým zdaleka není osmnáct, tady legálně nepracují, a tudíž ani nemohou mít vůči vám žádný závazek.“

Acorna se na něho nadšeně zahleděla. Tak tohle je ten úkol, na kterém Pal v tichosti pracoval! Ten myslí opravdu na všechno! Teď ale neměla možnost vyjádřit svoje nadšení, protože všude kolem ní se tiskly děti ve špinavých hadrech a čistých, skoro nových levných sandálech.

„Ty ses vrátila, Paní Epono!“ vydechlo jedno z nich.

„Epona, Epona,“ začaly opakovat ostatní v pomalém rytmu, takže se jejich modlitba vracela ozvěnami od vysokých zdí ohraničujících továrnu, až si Dork Tondubh zakryl uši a už se nezmohl na žádný protest proti tomu, že odvádějí z jeho továrny všechny děti.

Piloti letounů měli ten den opravdu napilno, protože neustále převáželi plné stroje vychrtlých a bledých dětí z východních čtvrtí Celtalanu do kosmického přístavu, kde je očekávali Judit s Gillem. Když dorazily první

děti, Judit se triumfálně podívala po přístavním agentovi barona komodora Manjariho.

„Tak teď už věříte, že máme pasažéry, které chceme dopravit na Maganos?“ zeptala se ho. „Kdepak jsou ty lodi, které baron slíbil?“

„Chápu, že chcete přepravu,“ připustil agent, „ale baron mi nic neříkal o tom, že by se to mělo uskutečnit. Kromě toho naše lodi jsou všechny naložené skutečným nákladem.“

„Zavolejte mu,“ řekla Judit.

Agent se zašklebil a odplivl si. „Povídám, dámo, já nemám žádné rozkazy a nemám ani žádné lodi.“

Gill sevřel muži loket.

„Velice naléhavě bych vám doporučoval, abyste udělal to, co vám ta dáma řekla,“ pravil s úsměvem. Tón jeho hlasu byl docela přátelský, ale v modrých očích mu blýskalo cosi, co agenta přimělo - nemluvě ani o velikosti té ruky, která drtila agentův loket - bez dalšího otálení se spojit s baronem.

Když se baron ozval, Judit převzala od agenta komunikátor.

„Bylo vám řečeno, že na dnešek je potřeba zajistit lodi, které jste slíbil k přepravě pasažérů na Maganos. Dodržíte slovo, anebo... má pan Li učinit jisté veřejné prohlášení?“

Baron komodor odmítl věřit tomu, že Judit s Gillem skutečně mají pasažéry, které chtějí přepravit na Maganos, dokud mu to nepotvrdil i jeho agent. Velice krátce nato baronův osobní letoun přistál na stojánce rodiny Manjari.

Obličej mu napřed posedl, když viděl zástup čekajících dětí, potom se mu zase zalil krví, když pochopil význam žvatlání dětí o paní, které někteří říkali Lukia a jiní Epona.

„Je přece mrtvá!“ vykřikl a hlas mu zněl, jako by se sypal štěrk. „Všichni viděli černé fábory.“

Gill pozvedl obočí. „Černé fábory? Ach tak, to přece byl jen výraz soustrasti domácnosti pana Lia rodině Harakamianů nad skolem jejich dědice.“

„Jak vás mohlo napadnout, že to bylo kvůli Acorně?“ dodala Judit a lehce se usmívala.

„Acorna je živá a zdravá,“ zdůraznil Gill. „A pan Li si myslí, že by pro všechny zainteresované bylo nejlíp, aby při tom zůstalo.“ Ztišil hlas do šepotu. „Ty děti, které jste viděl předevčírem, už jsou v bezpečí. Nikdy se k nim nedostanete, ale kdykoli je můžeme dovést na Kezdet, aby všem

řekly, kdo skutečně jste... a kdyby se něco mělo stát Acorně, tak si buďte naprosto jistý, že je sem dovezeme.“

Baronovi ochabla tvář, jako kdyby mu náhle někdo odřízl svaly a zůstaly jen bezvládné věkovité líce.

„Lodi flotily Manjari jsou v tuto chvíli na cestách,“ řekl. Šustivý hlas mu už zase zněl vyrovnaně a neprozrazoval žádné hnutí mysli. „Ale zajistím... alternativní řešení.“

Chvilku mluvil do svého komunikátoru. Zanedlouho se stalo několik událostí téměř současně. Nejprve dorazili muži v Manjariho uniformách, kteří se tvářili jako funebráci, a zvali Gilla, Judit a děti do osobního hangáru barona Manjariho. Hned nato přistál druhý Manjariho osobní letoun, ze kterého vystoupily dvě ženy: jedna malá a podsaditá, druhá vytáhlá, skoro vychrtlá. Starší žena na sobě měla róbu ozdobenou drahokamy a v kulatém obličejí jí seděl výraz radostného očekávání. Mladší byla celá v černém a rozkřičela se ještě dřív, než vyskočila z letounu.

„Otče, jak se opovažuješ nařizovat něco mým osobním lodím? Jsou moje, sám jsi to řekl! Dal jsi mi je, abys mi nemusel dovolit dělat opravdovou práci navigátora, protože se to pro dědičku rodu Manjari považuje za nevhodné. Říkal jsi, že mi dáš všechno, co budu chtít, a když jsem řekla, že chci vlastní skupinu soukromých kosmických lodí, tak jsi řekl ano. Tuhle dohodu přece teď nemůžeš brát zpátky!“

Pak náhle oněměla hrůzou a zírala na špinavé, otrhané děti, které vedou do její osobní lodi, vybavené s takovým nevídaným přepychem.

„Kuš, Kislo,“ štěkl na ni Manjari. „Jenom si tvoje lodi vypůjčím. Kdyby to nebylo naprosto nezbytné, nikdy bych to neudělal, to mi věř!“

„Jsou moje!“ opakovala Kisla.

„Dobře, ale jestli chceš, aby ti zůstaly, tak dovolíš svému otci, aby jich užíval tak dlouho, jak to bude potřeba,“ řekl Manjari tak tvrdě, že Kisla pevně zavřela rty úzkých úst tak pevně, aby jí neunikla už ani jediná námitka. „Nemáš vůbec představu, jakým potížím teď musím čelit.“

„Jak bych mohla? Nikdy mi nic neříkáš.“

„Dobře, tak ti to říkám teď! Před námi je krach, děvče. Rodina Manjari přijde pro pár nejbližších let o tři čtvrtiny příjmů. A možná navždycky.“

„Manjari, co to mluvíš?“ zatahala ho za rukáv baronka. „Co se stalo?“

„Fuj, neotravuj mě. Nikdy jsi mi nebyla k ničemu dobrá - dala jsi mi jen jedno děcko, a ještě k tomu takovou vyzáblou holku - a teď už mi určitě nijak nepomůžeš. Běž se koukat na nějaké romantické video a k tomu sežer krabici bonbónů! Hlavně nezavázej!“ Manjari se obrátil zpátky ke své

dceři. „Ty mi pomůžeš ven z téhle krize. A my dva pak znovu vybudujeme bohatství rodiny Manjari. Já a ty, spolu, ať to trvá, jak dlouho chce.“

„A mám začít tím, že nechám tyhle smradlavé žebráky nastupovat do svých lodí?“ Kisle se hubený obličej zkrivil odporem. „Na to zapomeň! Zašel jsi příliš daleko, otče! Vždyť z nich nalezle do čalounění hmyz!“

„To je docela pravděpodobné.“

„A dostanou kosmickou nemoc.“

„Skoro určitě.“

„Jsou špinaví, smrdí a někteří z nich krvácejí! Jsou absolutně nechutní a já nedopustím, aby se jediný z nich motal kolem mých lodí. Zastav to, slyšíš? Nedovol, aby tam nastupovali! A dělej!“

Baron napráhl pravičku až za rameno, ale baronka k němu přiskočila dřív, než stačil dceru udeřit.

„Počkej momentík, Manjari,“ řekla klidně. „I když tentokrát docela chápu, že máš chuť Kisle jednu vrazit, ještě jí napřed musím něco říct — a vlastně tobě taky.“ Upřeně se podívala na hubenou dceru a její výraz se blížil lítosti. „Kislo, tys měla být taky jedním z těchhle dětí.“

„Já?“ zalapala Kisla po dechu. „Ty jsi blázen! Jsem přece tvoje dcera! Žádné dítě z rodiny Manjari nikdy nebylo ani na dohled nějakému z těchto špinavých žebráckých spratků!“

„Žádné dítě z rodiny Manjari ne, to je pravda,“ souhlasila baronka Ilsfa, „jenomže, víš, Kislo, poučila jsem se o některých nechutných Manjariho zvycích hned po svatbě. Měli jsme takovou malou služebnou... no, to je jedno. Tehdy jsem se zapřísahala, že já, dcera z rodiny Acultaniů, potomek Prvních rodin na Kezdetu, mu nikdy neporodím dítě. Jenomže on by mi nedal pokoj, dokud mu nedám nějakého dědice, a tak...“ pokrčila bílými, kyprými rameny. „Když byl na jakési půlroční obchodní cestě, tak jsem zaplatila jistou částku jedné Didi z Východního Celtalanu za relativně novorozené dítě. To... eh... dary Celtalanské ústřední nemocnici, aby mi potvrdili, že jsem dítě porodila já a že už nemůžu mít žádné další dítě, mě přišly mnohem draž. Musela jsem prodat i šperky, které jsem dostala věnem - stejně to byly takové tretky a nikdy se mi nelíbily, a byla jsem si jistá, že Manjari si nikdy nevšimne, že zmizely. Takže, jak vidíš, Kislo, je nesmysl, abys štekala na tyhle děti, když jsi mohla mít stejný — a spíš horší — osud jako ony.“

Baron Manjari i Kisla na baronku omráčeně hleděli a nebyli schopni slova.

„Od které Didi to bylo?“ zachroptěl nakonec Manjari.

„Od jedné z těch, kterou sis najal, aby ti sháněly děti pro tvoje hnusné choutky, miláčku Manjari,“ řekla sladce baronka. „Jak jinak bych se dověděla, kde mám hledat nějakou Didi? Takže je tu vlastně možnost, že by Kisla skutečně mohla být tvým dítětem. To se mi ale nezdá pravděpodobné, protože tys vždycky dával přednost dětem příliš malým, než aby mohly otěhotnět...“

Během její řeči, v níž odhalovala jeho nejtemnější tajemství, baron komodor Manjari spustil napřaženou ruku a vklouzl dlaní do kapsy. Pak ruku vytáhl. Zaleskl se v ní kov. Gill varovně vykřikl a skočil vpřed, ale bylo příliš pozdě. Mikronůž hladce proťal baronce krk. Manjarimu na ruce špláchla jasně červená krev.

„Ne, otče! Mě nezabíjej, mě ne!“ couvala Kisla od barona a krčila se.

„Musel jsem ty její řeči zarazit. To přece chápeš,“ mluvil k ní Manjari konverzačním tónem, jako by se nic nestalo, upíral na ni černé oči a jiskřilo mu v nich. „Kdyby lidi zjistili, že jsi nalezenec z nějakého bordelu, tak by to zničilo naše postavení ve společnosti.“

Rozhlédl se kolem sebe po zděšených obličejích Judit, Gilla a půl tuctu zaměstnanců Manjariho lodní společnosti. „Zarazit ty řeči... všem jim zarazit ty řeči. Ale na to je už moc pozdě, co?“ zeptal se Gilla jako dítě. „Není už moc pozdě?“

Gill vážně přikývl.

„Toho jsem se bál,“ řekl Manjari pomalu a ztěžka. Pak mikronůž obrátil proti sobě.

Pokoušeli se shromážděným dětem zabránit ve výhledu na odnášená těla, ale Kisla ječela tak pronikavě, že stejně přitahovala všechny pohledy na sebe, než jí dali injekci na zklidnění a taky ji odvedli pryč.

„Pištec je mrtvej,“ hlásilo jedno dítě těm, které už byly v lodi.

„Paní Lukia ho zabila, abysme měli pokoj.“

„Jak by mohla? Dyť tady vůbec nejni!“

„Vona může všechno. Možná ho zaklela, aby se zabil sám.“

Děti dál klidně nastupovaly do lodi a Gill nechápavě vrtěl hlavou.

„Myslel jsem, že je to nějak vyděsí,“ mumlal.

„Ony přece smrt znají odjakživa,“ řekl Delszaki Li. Přiklouzal ve svém křesle neslyšně až k nim a vylekal nečekanými slovy Gilla tak, že vyskočil dobře půl metru vysoko. „Smrt pro ně není nic cizího. Teď bude na tobě a

na Judit, abyste je poučili o životě.“ Pohlédl na podlahu hangáru, potřísněnou Manjariho krví, a povzdychl. „Věčná škoda, že baron komodor umřel.“

„To bych ráda věděla proč,“ ozvala se Judit. Byla trochu pobledlá, ale už se neopírala o stěnu, kde bojovala proti návalu nevolnosti. „Byl to zloduch. Zasloužil si umřít.“

„Judit, Judit,“ vrtěl Li hlavou. „Copak jsem tě o obchodě vůbec nic nenaučil? Teď budeme muset platit náklady na přepravu na Maganos, namísto abychom ji dostali zadarmo od Manjariho. To je opravdu škoda,“ opakoval.

*** **

Acorna, která se pohybovala stále ještě v oblasti Východního Celtalanu, neslyšela nic o tom, co se udalo v přístavu. Nesmírnost jejího úkolu ji vyčerpávala - musela navštívit tolik míst, viděla tolik dětí, jež pracovaly jako otroci a ještě se schovávaly před těmi, kteří je přišli osvobodit! Ale jak se den klonil k večeru, bylo to stále snazší. Tytéž tajuplné komunikační kanály, kterými se před časem šířily pověsti o Eponě, Lukii a Sitě Ram, tentokrát předávaly dál a dál zprávu, že slíbený den svobody konečně nadešel. Ti, kteří zůstanou schovaní, nebudou smět odletět na oblohu a zůstanou pořád otroky. A tak děti přicházely ještě dřív, než viděly Acornu na vlastní oči.

„Zítra už nebudeš muset dělat všechno sama,“ říkal jí vesele Pal. „Všude, kde se objeví letoun v barvách Liova konsorcia, přicházejí děti samy. Teď bys měla jít domů a odpočinout si.“

„Piloti letounů taky létají celý den,“ namítla Acorna. Jestli mohou pokračovat oni, tak já taky.“ Zamávala na Pedira. „Mohl bys se svými kamarády zvládnout dneska ještě jeden let, Pedire? Výborně. Ještě zůstává jedno místo, kam se dneska musím podívat. Kvůli Janě a Khetale.“

V Anyagu se o jakési bláznivé ženské, která odvádí výborné nevolnické dělníky, doslechli dozorcí i dělníci. Někteří pozamykali své party v kolnách. Protože parta Siri Tekua měla k večeru teprve vyfárat, prostě jim nařídil, aby zůstali Dole. Nikdo zkrátka nevyfárá dřív, než ta Acorna přijde a zase odejde. Anyag se jí nepodaří tak snadno zruinovat jako městské továrny, kde jsou ve vedení sami měkkýši!

Jenomže varovné zprávy nemluvily o malé armádě pilotů letounů, mediků a stráží z domu pana Lia, která dorazila spolu s Acornou. Zatímco se lidé

pana Delszaki Lia rojili po pracovištích dolu Anyag, rozlamovali zamčené dveře stodol, kde byli malí horníci pozavíraní, a doprovázeli zmateně mrkající děti do letounů, Acorna hledala tváře, které si pamatovala z předchozí návštěvy.

„Ty nenajdeš,“ poškleboval se jí Siri Teku. „Ti patřej mně a Černému duchovi.“

Zmínka o podzemním démonovi, jehož jméno se používalo k zastrašování dětí, byla klíčem, který Acorna potřebovala. Krátce se zastavila u každé otevřené šachty a pozorně zkoumala vycházející vzduch svým rohem, dokud nenarazila na otvor, z něhož stoupal vzduch ztěžklý dechem mnoha malých lidiček, ponechaných o samotě v temnotě tam Dole.

Stroje, které vytahovaly a spouštěly těžní klec do šachty, už neběžely, ale na boku šachty byly nouzové žebříky.

„Laxmi!“ zavolala Acorna dolů do tmy. „Faizi, Buddhé, Lato!“

Hluboko dole v šachtě se ozval jakýsi šelest a Acorně za zády zase hluk nějaké potyčky, protože Siri Teku se pohnul směrem k Acorně a tři piloti si na něho s radostí sedli. Acorna si toho nevšímalá, veškerou pozornost soustředila na tenoučké vlákno svého hlasu, kterým k sobě přitahovala děti schované dole. „Gango, Villume, Parvi!“ volala.

Jak pořád dokola volala děti k sobě, postupně pomaličku a se strachem vylézaly po dlouhých žebřících na vrchol šachty. První se objevila Laxmi.

„Sita Ram!“ zavolala. „Ty ses vrátila!“ Padla na kolena a líbala Acorně lem šatů.

Acorna ji něžně zvedla. „Budu potřebovat tvou pomoc s těmi mladšími, Laxmi,“ řekla. „Lato, Gango, Parvi!“ volala znovu do šachty.

„Tihle jsou poslední z celého Anyagu,“ řekl unavený Pal, který se objevil vedle ní. „Tak teď už se vrátíš domů a odpočineš si? Jinak bys zítra nemohla letět s námi.“

„Jasně,“ řekla Acorna. „Pojďte, Faizi, Villume, Buddhé,“ volala. „Jdeme domů. Všichni jdeme domů!“

Že její skutečný domov, kam se snad nakonec - pokud výsledky Calumových výzkumů budou správné - také dostane, bude ležet mnoho světelných let a zřejmě i reálných roků cesty od Kezdetu, na tom v této chvíli nezáleželo. A určitě nemělo smyslu se o tom zmiňovat před těmihle dětmi, dokud je neuvidí šťastně přestěhované na Maganos, v péči Judit s Gillem. Je možné, že se s Calumem bude toulat po hvězdách zbytečně, ale copak si tím, jak pomohla těmto dětem, nevysloužila právo najít lidi své vlastní rasy? Copak nesplnila svůj závazek, který si vůči ubohým a

opuštěným kezdetským dětem dala?

Se smíchem vzala Latu do náručí a kráčela k Pedirovu letounu. Za ní se jako vlečka táhla parta dětí, které se špinavýma ručkama držely jejích sukní a dlouhých stříbrných vlasů.

Nikdo z celého Anyagu se neodvážil bránit jim v cestě.

O AUTORKÁCH

*** Anne McCaffrey náleží k nejpřednějším světovým spisovatelům science-fiction. Získala ceny Hugo i Nebula a také šest cen, které jí za její romány udělil Science Fiction Book Club. Vyrůstala ve Spojených státech, nyní žije v Irsku se svými kočkami odrůdy Maine Coon, grošovanou kobylkou a stříbrným výmarským ohařem a už odmítá kamkoli cestovat. Proslulost si získala unikátním cyklem románů *Dragonriders of Pern* (Drakeni z Pernu).

*** Margaret Ball žije v Austinu (Texas) s manželem, dvěma dětmi, třemi kočkami, dvěma fretkami, ježkem a velkým černým psem. Na texaské univerzitě získala hodnost bakaláře v oboru matematika a doktorát z lingvistiky. Po absolutoriu několik let vyučovala na Kalifornské univerzitě v Los Angeles a potom dalších pár let zdokonalovala svou dovednost v oboru science-fiction, vytvářela počítačový software a dávala přehnané sliby o jeho schopnostech. Naposled publikovala knihy *Lost in Translation* a *Mathemagics*, obě u nakladatelství Baen Books. Když zrovna nepíše, hraje na flétnu, vyrábí prošívané přikrývky a krmí svoje zvířátka.

Digitalizácia a oprava – Davis.